

felah

LEMAN VELI

TARİH: 10 EYLÜL 2023

YER: İSTANBUL

Haris Bozkurt, yıllardır gizli görevde olan bir istihbaratçı. Hilal Utman ise en tehlikeli savaş bölgelerinde elinde mikrofonuyla savaşan bir muhabirdir. Önce birbirlerinden nefret eden iki düşmanken sonrasında birbirleri için canlarını feda edecek iki âşığa dönüşürler.

Ölümler, artı arda yapılan suikastler, karanlık ve gizemli geçmişler peşlerini bir türlü bırakmaz. Peki bu girift yolemlükta Hilal ve Haris, içinde bulundukları çukurdan çıkmayı başarabilecek midir? En önemlisi, Hilal; Haris ve tüm sevdiklerini kendisine yaptıkları acımasızlıklardan sonra her şeyi geride bırakıp onları affedecek midir?

Leman Veli, FELAH Serisi'nin son kitabında okurları Karabağ'ın dehlizlerinden çıkarıp İstanbul ve Ankara'ya uzanan bir yolculuğa götürüyor. Okurları finalde yapılmış bir son beklerken gerçeklerin üstünü örten maskeler bir bir düşüyor.

fELAH₂

LEMAN VELİ

Düzenleme
Ny.özlem

FELAH 2

Yazar: Leman Veli

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Zeynep Karadeniz

Düzeltili: Elif Evin Musluoğlu

Kapak Tasarım: İrem Çırak

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Temmuz, 2024

ISBN: 978-625-6090-04-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2024, Leman Veli

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

fELAH₂

LEMAN VELİ

EPHESUS

Sevgili N...

Okumayacağını bile bile sana ithaf edeceğim.

Belki bir gün...

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

ŞARKI LİSTESİ

FELAH 2
Leman Veli

9. Sayfa

416. Sayfa

Fleurie, Tommee Profitt - Soldier
Fleurie - Sirens
Julia Stone - Winter on the Weekend
SVRCINA - Astronomical
SVRCINA - Who Are You
Ruelle - Find You
Sena Şener - Sendin Düşmanım
Tommee Profitt, Sam Tinnezs - Heart Of The Darkness
Tommee Profitt, SVRCINA - Tomorrow We Fight
Tamino - Intervals
Tommee Profitt, Beacon Light, Sam Tinnezs - Enemy
SVRCINA - Burning Heart
Ahmet Kaya - Hanı Benim Gençliğim
Candan Erçetin - Ben Kimim
Perdenin Ardındakiler - Ellerim Seni İstedî
SVRCINA - Battlefield
Boy Epic - Up Down
Citizen Soldier - Hand Me Down
Mabel Matiz - Sarmaşık
Mabel Matiz - Fırtınadayım
SVRCINA - Lover. Fighter
Fleurie - Love and War
Tommee Profitt, Fleurie - Hurricane
Fleurie, Tommee Profitt - Hurts Like Hell
SVRCINA - No Matter What They Say
Tommee Profitt, Fleurie - Remembrance
Tamer - Beautiful Crime
Fleurie, Tommee Profitt - Breathe
Fleurie, Tommee Profitt - Turns You Into Stone
AG, Claire Wyndham - My Lover Will Never Die
League of Legends, Against the Current - Legends Never Die
Payam Turk, İslam Şirvanî - Menem Türk
L.A.T.u - All The Things She Said
Tommee Profitt, Jessie Early - Will I Make It Out Alive
Tommee Profitt, Fleurie, Jung Youth - In The End
Sezen Aksu - Her Şeye Rağmen

ŞARKI LİSTESİ

FELAH 2
Leman Veli

10. Sayfa

416. Sayfa

Saudade - Soğumuş Tenin
Dört Dört İki - Kim Ölü Kim Diri
Nihat İlhan - Kalpte Duran Kalpçe Üzen
Sena Şener - Ölsem
Berk Baysal - Yaralarını Ben Sarayım
Pera - Yağmur
Sena Şener - Çok Geç Kaldın
Şebnem Ferah - Bugün
Perdenin Ardındakiler - Her Gece
Dedublüman - Belki
Dedublüman - Çözemezsin
Dedublüman - Sen Bilmezsin
Dedublüman - Günü Gelir
Dedublüman - En Dibine Kadar
Zakkum - Gökyüzünde
Zakkum - Seni Rastgele Sevmedim
Cihan Mürtezaoğlu - Bir Beyaz Orkide
Sam Tinnesz - Far From Home
Ruelle - Madness
Ruelle - Game Of Survival
Eurielle - Carry Me
Lana Del Rey - Dark Paradise
Nathan Wagner - Lonely
Nathan Wagner - Innocence
Emre Aydın, Çağan Şengül - Beni Anla
Çağan Şengül, Emre Aydın - Yansın
Cem Adrian - Keskin
Cem Adrian - Derinlerde
Cem Adrian, Mark Eliyahu - Kül
Emre Fel - Veda Türküsü
Seksendört - Hayır Olamaz
Kahraman Deniz - Böyle Sever
Pera - Gökyüzüm
Canozan - Kalbimden Tenime
Tomme Profitt, SVRCINA - Free
Tomme Profitt, Wondra - I'M Not Afraid

1

GÖMÜLMİYEN
BİR
ÖLÜ

İki Yıl On Ay Sonra

10 Eylül 2023

Aldığımız eğitimlerin aslında bizi hayata hazırlamadığını geç de olsa öğrenmiştim. Yıllarımı kitap sayfaları arasında çürütmüş, en iyi üniversitelerde yüksek ortalamalarla okumuş, her alanda bilgi sahibi olmaya çalışmışım. Her saatimi neredeyse okuyarak, araştırarak, yazarak geçirmiştim.

Ama okul kitaplarında acılarla nasıl baş edeceğimiz yazmazdı.

Bir insan sizin için fedakârlık yapıp toprağın altına girdiğinde, bununla nasıl yaşayacağımız yazmazdı hiçbir kitapta. Suçluluk duygusuyla boğuşurken vicdanımızın sesini nasıl kısacağımız yazmazdı...

Ben niye okumuştum o zaman?

Bu mezarın başında otururken yıllardır hiç eksilmeyen bu acıya hiçbir faydası dokunmuyorsa o kadar okul niye okunmuştu?

“Seni çok özlüyorum,” diye fısıldadım.

“*Ben de seni çok özlüyorum, Ay Parçası,*” diyemedi. Ağlamam gerektiğini söylemedi, saçlarımı okşamadı, öpmedi, sıkıca sarılmadı. Çünkü o artık ölmüştü, gömülmüştü.

Ben birçok ölüm görmüştüm aslında. Mikrofon elimde sokaklarda çatışmaların içerisinde dalmıştım defalarca. Belki yüzlerce ölüm görmüştüm ama bu ölüm başkaydı.

“İçimdeki o boşluk hiç dolmuyor, Haris. *Zamanla geçer* demişti herkes ama neden geçmedi? Annem gibi neden öldün? Neden beni bıraktın?”

Sanki ben öldüm ama o gömüldü... Öyle bir histi işte.

Hayatın benimle derdi neydi? Önce annemi almıştı elimden, sonra sevdiğim insanı... Sırada babam mı vardı?

Kimse olmamak mıydı benim kaderim?

Bin otuz yedi gün olmuştu bugün.

Bin otuz yedi gündür yoktu.

8 Kasım 2020'de benim uğruma vurulmuş, nabızı durmuştu. Ardından 9 Kasım'da İstanbul'da, ablasının yanına gömülmüştü.

Ve annesiyle babası cenazesine bile gelmemişti, hatta ablasının yanına gömülmesine itiraz bile etmişlerdi ama araya başkanlar girdiği için bir şey diyememişlerdi mecbur.

Haris'in vasiyeti ablasının yanına gömülmekmiş, bu onun istihbarattan istediği tek şeydi.

"Çok yorulduğum. Keşke yanımda olsan, başımı omzuna yaslayarak dinlenebilsem... Ben ne kadar güçlü olursam olayım, saçlarımı okşamana ihtiyacım varmış meğerse. Senin bir dokunuşuna, bir sarılışına muhtaçmışım... Ve hiçbirinin kıymetini bilmemişim. Bunu fark ettim."

Boynumdaki onun bana hediyesi olan güvercin kolyesine dokundum. Altın olduğunu bile yeni öğrenmiştim. O kargaşada, benim için bu kolyeyi nasıl bulmuştu? Bu soruyu keşke ona sorabilseydim...

Boynumda başka bir kolye daha vardı. Özel olarak yaptırmıştım. *H.B.*

Onun anısına taktığım bu iki kolyeyi duşta bile çıkaramıyordum, sanki kolyeler biraz olsun acımı dindiriyormuş gibi hissediyordum.

Şehit olduğunda giydiği kıyafetler boş bir dolapta asılıydı. Parfümünü bulup almıştım kendime, kıyafetlerine ve yastığıma sıkıyordum. Neredeyse onun gibi kokuyordu. Neredeyse...

Küçükken babama, "Vurulmak nasıl bir his?" diye sorduğumu hatırlıyordum.

“Kimin, neyin uğruna vurulduğuna bağlı,” demişti o da.

Haris ne düşünüyordu bu konuda? Gerçekten değmiş miydi bu toprağın altına girmesine?

“Seni her seferinde burada bulmaktan yoruldum,” dedi o tanıdık ses. Dudaklarımı birbirine bastırırken gözyaşlarım yeniden yanaklarımı ıslatmaya başladı.

Arkamı dönmedim, gelip beyaz mermerin üzerine oturarak kolunu bana doladı ve beni kendisine doğru çekti. Başıma bir öpücük bırakırken, “Kaç gün oldu?” diye sordu.

“Bin otuz yedi.”

“Bin otuz yedi,” diyerek tekrar etti. “Ve hâlâ sen ilk günkü gibisin.”

“Onu çok özlüyorum,” diye mırıldandım. “Keşke biraz daha zamanımız olsaydı onunla. İstanbul’a cenazesıyla değil de canlı bedeniyle gelseydim keşke. Caddebostan’da el ele gezebilseydik, Ortaköy’de kumpir, Beşiktaş’ta midye yeseydik mesela... Galata’ya bile çıkabilirdik belki. Daha önce hiç çıkmadığına yemin edebilirim. Emirgan’da karşılıklı oturup bir çay içmeden, oturup dertleşmeden ölmesi çok acı veriyor. Bana dört yaşını anlattı, ben de ona dört yaşını unutturacağıma dair söz verdim. O sözümü tutamadım. Bu şehirde onunla tek bir anım bile yok. Bu sonu hak etmemiştik...”

“Peki, bu durumda olduğunu görse üzülmeydi?” Soruyu sorduğu sırada bana doladığı kollarıyla bedenimi kendisine doğru çevirdi. “Ben mahvoluyorum seni her böyle gördüğümde... Yapma bunu kendine. Annem en azından bilerek yapmadı ama sen bunu kendine bilerek yapıyorsun resmen.”

“Annen hâlâ babanın hayalini mi görüyor?” Bunu bana babam anlatmıştı.

“Evet,” dedi kederli bir sesle. “Ben, babamın gençliğine benzediğim için beni gördüğünde babam sanıp kriz geçiriyor. O

yüzden karşısına çıkmamaya çalışıyorum. Ankara'ya gittiğimde gidip gizli gizli, uzaktan izliyorum sadece.”

“Ben... Bilmiyordum.”

“Hilal, çok acı çektiğini biliyorum. İnan, anlıyorum. Neredeyse aynı şeyleri yaşadık, yaşıyoruz. Ama devam etmek zorundayız. Senin çok parlak bir kariyerin var. Savaş zamanı ve deprem zamanı yaptıklarını kimse unutamaz. Gece gündüz sıfır uykuyla canlı yayınlarda yardım diye seslendin, tüm halkın sesi oldun. Taraf tutmadın, siyaset katmadın, ne varsa onu gösterdin seyirciye. Bu ülkenin senin gibi dürüst, korkusuz, tarafsız gazetecilere ihtiyacı var. Bunu yapma lütfen kendine de bize de.”

Haris'ten sonra işten ayrılmıştım. Bir süre çalışmayı düşünmüyordum çünkü. Bu süre de neredeyse iki sene kadar sürmüştü. Birikimim vardı, iki sene neredeyse bununla idare etmiştim. Sonrasında yaşanan deprem felaketinde kanal beni sabaha karşı aramış ve kapının önünde beni bir aracın beklediğini söylemişti. Çünkü kanal da biliyordu böyle bir durumda gönüllü olarak çalışacağımı, tek kuruş dahi almayacağımı... Tam üç ay boyunca gece, gündüz demeden Hatay'da görev yapmış, sonra yine İstanbul'a dönmüştüm. Ve ondan sonra kanal ısrar etse de tekrar çalışmamıştım.

Hatay'da kaldığım süreçte Zamir ve Mihrinaz misafir etmişti beni. Mihrinaz, hiçbir şekilde Hatay'ı terk etmemişti. Aksine onlara ait olan gemileri, depremzedelere barınma noktası hâline getirmiş; gece gündüz sokaklarda yiyecek, içecek yardımı yapmıştı. Herkes en azından küçük bebekleri Bilal için Hatay'dan çıkması gerektiğini söylese de o, bu şehir başına da yıkılsa kalacağını belirtmişti.

Mihrinaz dışarıdan çok soğuk, burnu havada gözüксе de o günlerde beni çok etkilemişti.

Benim ise kendime dahi faydam yoktu, başkalarına nasıl olurdu?

Tuhaftı, annemin ölümünden sonra kendimi işe vermiştim ama Haris'ten sonra bunu yapamamıştım.

"Baban senin için çok endişeli. Her seferinde biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylüyor ama üç sene olacak. Lütfen... Buna bir son ver ve hayata geri dön."

"8 Kasım'da Şuşa'ya gider miyiz?"

"Hayır," dedi Zamir sert bir sesle. "Hilal, cidden kızıyorum."

"Ben daha çok kızıyorum!" diyen sesle Zamir'in arkasında duran kişiye baktığımda bu sefer yüzümde belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

"Diego..." Ayaklanıp ona doğru birkaç adım attım ve kendimi kollarının arasına bıraktım. Onu neredeyse birkaç aydır görmüyordum, en son yurt dışına bir göreve gitmişti. Bana savaş zamanı yediğimiz ton balıklı konservelerden getirmiş, sarılmış ve gitmişti gecenin bir yarısı.

"Sid," diyerek omzumu sıvazladı ve çenesini başıma yasladı. "Seni nerede bulacağımı biliyorum."

"Yalan söyleme, demin sana mesaj attım," dedi Zamir.

"Çekemiyor beni," diye fısıldadı Kaplan. Artık ona Aras olarak değil, bu şekilde hitap ediyordum. Bu tuhaf ama daha samimi hissettiriyordu.

Kaplan yavaşça benden ayrıldığında gözleri Haris'in mezarına kaydı. Elinde, daha şimdi fark ettiğim iki küçük demet vardı. Birisini Haris'in, diğerini Hare'nin mezarına bıraktı. "Ne kadar güzel bakıyorsun toprağına... Hare'ninki de çok güzel."

"Hare'nin mezarına anne ve babası bakıyor," diye mırıldandım. "Haris'e tek çiçek bırakmadılar ama."

"Haklıymış," dedi Kaplan kısık sesle. "O da kimsesizmiş."

"Biz varız," dedim itiraz ederek. "Kimsesiz değil. Sen de değilsin, Tomris de değil."

Kaplan koyu yeşil gözlerini gözlerime dikerek, “Sen peki? Neden kimsesizmiş gibi davranıyorsun? Bizi yok sayıyorsun,” dedi alıngan tavırla. “Seni görmek için üç senedir peşinden koşuyoruz. Hiçbir zaman bizimle buluşmak istemedin. Neden?”

Gözlerimi gözlerinden çekmeden, “Çünkü siz, bana onu hatırlatıyorsunuz,” dedim. “Sizinleyken onun yokluğunu daha derinde hissediyorum. Sizinleyken Karabağ’a, o köy evine dönüyorum sanki. Göğsüme aynı anda onlarca bıçak saplanıyormuş gibi hissediyorum. Haklıymışsın. Sevgi öldürürmüş...”

“Neden kimsenin seni sevmesini istemiyorsun?”

“Sevgi öldürür, Hilal. Bunu asla unutma.”

“Eğer bir gün anlatmak istersen dinlerim.”

“Eğer bir gün bana acımayacak durumda olduğumu görürsem o gün anlatırım sana. Dua et ve o duruma düşme, Hilal.”

İkimiz de aramızda geçen o unutulmaz konuşmayı hatırlayıp buruk bir tebessüm ettiğimizde, “Düştün o duruma, değil mi? Aptal kız,” diye mırıldandı. Başımı onayla salladım. “O zaman benimle bir kahve içersen, sana anlatabilirim hayat hikâyemi,” dedi.

Gözlerim Zamir’e kaydığında, “Ben gidiyorum,” dedi.

“Teşkilata mı?”

“Evet,” dedi kısaca. “Biraz işimiz var On Sekiz’le. Sonra belki yanınıza geliriz. Hilal isterse tabii.”

Benimle vakit geçirmek için oldukça hevesli görünüyorlardı ve bu heveslerini bu seferlik kırmamak için, “Olur,” dedim. Bunu beklemedikleri için ikisi de şaşırdı. “Teşkilata yakın bir yerlere gidelim biz de. Mutlaka gelin sonra.”

Zamir anında, “Tamamdır,” dedi. “Kaplan, siz Hilal’in arabasıyla gidin. Senin arabayı alıp teşkilata götürür çocuklar.”

“Tamam,” diyen Kaplan son kez Haris’in mezarına baktı, ona baş selamı vererek önden yürümeye başladı.

Zamir de aynı şekilde binlerce anlamı sırtlanan bakışlarını mezara dikti, ardından o da gitti.

Bizi baş başa bıraktılar böylece.

Haris Bozkurt yazısına bakarak, "Yine geleceğim," dedim ve gülümsedim. "Özle beni..."

Ona, belki de canlı bedenine bakmadığım şekilde baktım. *Aşk dolu*. Bir savaşın ortasındaiken ona olan sevgimi bastırmış, belki de yok saymıştım çoğu zaman. Onu sevdiğimi bile Şuşa'da bir çatışmanın ortasında itiraf etmiştim.

Eğer bilseydim...

Az zamanımız kaldığını bilseydim her şey çok daha farklı olurdu ama bilememiştim işte.

Derin bir nefes aldım, ağlamayacaktım. Beni bekliyorlardı, yıllar sonra onlarla ilk kez dışarıda buluşacaktım. Bu seferlik heveslerini kıramazdım.

Gözlerimi mezarından çektim ve arkamı dönerek kabristanın kapısına doğru yürüdüm. Art arda park edilmişti arabalarımız. Zamir beni gördüğü an kendi arabasına bindi ve motoru çalıştırıp gitti. Kaplan ise sürücü kapısının önünde benim kapıları açmamı bekliyordu. Onu daha fazla bekletmeden kumandayı cebimden çıkarıp kapıları açtım. O sürücü koltuğuna geçerken ben de ön koltuğa geçtim ve anahtarı ona verdim.

Kaplan kemerini bağlarken, "Kemer?" diye sordu.

"Artık umurumda değil."

Kısa bir süre dondu, cümlem onu bozguna uğratmıştı. Keme-re olan takıntımı biliyordu, bu yüzden kesinlikle bunu benden beklemiyordu.

"Çalışmıyorsun da... Paran mı çok? Cezası ne kadar oldu haberin var mı?"

"Çalışmıyorum ama param var."

"O zaman bana biraz borç verir misin? Yüz bin yeterli."

“Olur,” dedim umursamazca.

“Hilal,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Tak şu kemerini. Sınırtme beni.” Omuz silktiğimde iç çekerek bana doğru eğildi ve kemerimi tek seferde çekip taktı. “Senin canın, benim umurumda ama geri zekâlı. Bir kişiyi daha kaybedemem. Anladın mı? Bu hareketlerine bir son ver. Ölürsen, seni diriltip tekrar öldürürüm!”

O arabayı çalıştırırken ben kabristana baktım boş gözlerle. “Hep kaybediyoruz... Ben sanırım herkesin ölümünü görecektir, herkesin cenazesine katılacağım ama benim cenazemde kimse olmayacak.”

“Hemen dramatize et zaten, geri zekâlı. Ölü de olsam dirilip senin cenazene gelirim, eğer derdin buysa.”

“Sen iyice alıştın ama bana hakaret etmeye,” diyerek kaşlarımı çattım.

“Kanka değil miyiz? Kankalar böyle konuşur.”

Kaşlarımı mümkünmüş gibi daha çok çatıp ona döndüm. “Kanka mı? Liseli miyiz biz? İstersen okul bahçesinde gizlice sigara da yakalım?”

“Sigara kullanmam pek, kanka,” dedi U dönüşü yaptığı sırada. “Ama istersen yakarız bir dal.”

“İnanılmaz bir insansın.” Gözlerimi devirdim.

“Hep öyle derler,” dedi çapkın bir sırıtişla. “Çok şey kaçırdın. Kankan çok canlar yaktı, haberin yok.”

“Bana kadınlarla olan anılarını anlatmayacaksın, değil mi?”

“Elbette anlatacağım. Sen böyle günler için varsın.”

“Delireceğim...”

“Üç senenin acısını çıkaralım, kanka. Dedikodu yapalım bol bol.”

“Koskoca adamsın, ağzına hiç yakışmıyor şu kanka kelimesi.”

“Dış görünüşümle yargılıyorsun şu an beni. Oysa benim içimde minnoş bir ev kedisi yatıyor.”

“Dışı kaplan, içi kedi, ha?”

“Aynen.” Bana göz kırptı. “Siz kadınlar, böyle erkeklere düşüyordunuz, değil mi?”

“He, Aras he!” Bu, eskiden Zamir’le Haris’in sık sık kullandığı bir cümleydi ve bir anda dudaklarımdan dökülmüştü.

Kaplan’ın gülen yüzü yavaş yavaş soldu, onun da bunu hatırladığını anlamak pek de zor değildi.

İkimizin de susmasıyla uzanıp radyoyu açtım. Fakat denk gelen şarkı ruh hâlimizi daha da darmadağın etti.

*“Kaç yıl oldu gideli,
Kaçınıcı uykundasın?
Hangi rüzgâr aldı seni?
Hâlâ üşütüyor beni...
Aklıma düşüyor yüzün,
Gülümser gibi ayrılışın,
Artık sayılı zaman değil,
Müebbet yalnızlığım...”¹*

Dudaklarımı ıslatarak gözlerimi kapattım. Onun sesini, bana kurduğu güzel cümleleri anımsamaya çalıştım.

“Kırmızı sana yakışıyor.”

Artık kırmızı giymiyordum, kırmızı olan her şeyimi çöpe atmıştım hatta.

“İsmimi söylemeni hep hayal ederdim. Hayallerimden daha güzel seslendirdin.”

Artık ismini söylediğimde duymuyordu ama.

“Sen sadece güzel değilsin. Eşsizsin, Ay Parçası.”

¹Zakkum grubunun 2013’te çıkan “Gökyüzünde” şarkısı. (Yazar Notu)

Ben eşsiz değil, kimsesizdim artık.

“Buldum seni. Benimlesin. İyisin, daha da iyi olacaksın.”

Beni bulmasaydı, şu an belki de yaşıyor olurdu.

“Çok güzelsin, belki de büyülenmemek için uzak durmam lazımdır senden.”

Keşke o çatışmada önüme geçmeyip benden uzak dursaydı.

“Ay Parçam, çok güzelsin. Bir savaşın ortasında olmasaydık her şey çok daha farklı olurdu ama seni bana getiren de bu savaştır belki de...”

Beni ona götüren savaş, onu benden koparacak kadar acımasızdı maalesef.

Çok acı çekmiş miydi acaba vurulduğunda? Onun kalbini hedef alarak tetiğe bastığımda, son anda kıpırdayıp kolu delindiğinde canı acımış mıydı? Kurşunu kendi başına çıkarırken kendisini yalnız hissetmiş miydi? Ellerinden tavana kelepçelendiğinde, göğsü dağlandığında ne kadar acı çekmişti?

Önüme geçip bana siper olduğunda ölme ihtimalini düşünmüş müydü acaba? Ya da benim onun yokluğuyla nasıl baş edeceğim hakkında fikri var mıydı?

“Eğer bana bir şey olursa, yalnız kalırsan günün birinde ilk kendini koruyacaksın. Başını belaya sokmayacaksın. Bu topraklardan çıkıp İstanbul’a dönecek, gazeteciliğe devam edeceksin. Bu savaşın travması sana bir ömür yeter. Eskisi gibi tehlikeli bölgelere koşma.”

Öleceğini hissetmiş miydi? Bu cümleleri kurarken bu ihtimalin gerçekleşeceğini tahmin etmiş miydi?

Araba bir caddede park edilene kadar vardığımızı fark etmemiştim. Maslak’taydık. Teşkilatın yakınlarında bir kafeye gelmiştik konuştuğumuz gibi. “Burası pek bilinmez ama kahveleri güzel,” diye açıkladı. “Uygun mu sana?”

“Uygun,” diye mırıldandım. “Hesabı sen mi ödeyeceksin?”

“Elbette,” dedi. “Eğer bana borç verirsen.”

“Boş ver o zaman. Ben öderim.”

Kemeri çözüp arabadan indiğim sırada homurdanıyordu. İstemsizce gülümsedim, ardından kafeye doğru yürümeye başladım. Kahverengi renklerinin ağırlıkta olduğu küçük, tatlı bir kafeydi. İçeride iki kedi ve bir yavru köpek vardı.

Kuytu köşede boş bir masa bulup geçtiğimde, “Ne içersin?” diye sordu.

“*Double espresso*,” diyerek sırtımı sandalyeye yasladım. “Sen mi ısmarlamaya karar verdin?”

Başını onayla salladı. “Borç vermek için sana şirinlik yapacağım.” Göz kırparak arkasını dönüp kasaya gittiğinde yine tebesüm ederken buldum kendimi.

Gülmek, sanki ona ihanet etmekmiş gibi hissettiriyordu ve ben bu duygudan nefret ediyordum.

Oysa o benim gözümden bir damla yaş akmasına tahammül edemezdi, arkasından ağlamamı istemezdi. Ama ben kendime engel olamıyordum. Kendimin, en zayıf hâliyle tanışmıştım onun kaybından sonra. Hiç bu kadar güçsüz, çaresiz, umutsuz hissetmemiştim.

Hayal kırıklığı.

Artık aynaya baktığımda bunu görüyor, hissediyordum.

Tepeden tırnağa bir hayal kırıklığından ibarettim.

Ayağıma sürtünen bir şey hissettim, yavaşça aşağıya doğru baktığımda gri renkli kediye fark ettim. Elimi uzatarak başını okşadığımda bana doğru yükselip mırladı ve bacaklarım arasından geçerek bana sürtünmeye devam etti.

“Evcil hayvanın var mı?” diye sordu Kaplan elindeki kahvelerle gelip karşıma otururken.

“Hayır,” dedim. “Düzenli bir hayatım olmadığı için sahiplenmekten kaçındım hep.”

“Ben de,” diyerek kahvemi bana uzattı. “Kahveler çok pahalı. En son ne zaman dışarıda kahve içtin?”

“Evde makinem var,” diye omuz silktim. “Çalıştığım zamanlarda dışarıdan içerdim.”

“Senin gibi bir kadın, çalışmadan nasıl durabiliyor?”

“Kitap okuyorum, film izliyorum, sahaf geziyor, eski gazeteler alıp okuyorum,” dedim iç geçirerek. “İtalyanca ve İspanyolca öğrendim. Sınava girip derece almam gerekiyor ama üşeniyorum.”

Gözleri irileşti. “Sen yani toplamda altı dil mi bilmiş olacaksın? Türkçe, Azerbaycan Türkçesi, Rusça ve İngilizceyi zaten biliyordun.”

Başımı onayla salladım. “Aynen.”

“Çok iyi yapmışsın ama evde bir ömür geçmez, biliyorsun değil mi?”

“Hiçbir şey olmamış gibi işe gidip gelmek acımasızca geliyor kulağa.”

“Hilal, senin önemli bir mesleğin var. Elbette her mesleğin önemi vardır ama sen deprem zamanı birçok enkazın başında yardım istedin, babanın bağlantılarını ilk kez kullanıp onlarca hayat kurtardın. Her şeyi olduğu gibi gösterdin milyonlara. Kim-seden çekinmedin, korkmadın. Eğriye eğri, doğruya doğru dedin. Bu ülke, Atatürk’ün bize emaneti değil mi? Bu emanete, sen sahip çıkmazsan, ben çıkmazsam ne olur?”

“Haklısın ama ben artık yaşamaktan zevk almıyorum, Kaplan. Dışarı çıktığımda nefes alamadığımı hissediyorum. Ölmek istiyorum. *Bir araba çarpsın mesela*, diye hayaller kuruyorum. Ya da biri çekip vursun beni alnımın ortasından. Sen hiç sürekli ölmeyi hayal ettin mi?”

“Hep.” Yutkundu ve gözlerimin içine baktı. “Hep hayal ettim. Çünkü ben ölmedim diye öldü sevdiklerim.”

Yeşillerine yaşlar dolarken, “Aras Nehri’nin kıyısında piknik yapıyorduk. Dokuz yaşındaydım. O kadar mutluyduk ki... Köylü insanlar için mutluluk çok basittir. O yıl hasılat güzelse, kazanç varsa sorun yoktur. Bu kadar basit,” dedi. “Karnelerim güzel geldiği için babam bizi pikniğe götürmüştü. Ben, annem, babam, iki abim. Kahkahalarımızı o gün herkes duymuştur. Abilerim sürekli şakalar yapıyordu, annemlerle beraber ölüyorduk gülmekten. Sonra top oynamak için piknik alanının kenarına gittik. Abilerim çok iyi voleybol oynardı. Benim boyum kısa, pek ayak uyduramıyorum onlara. Abim attı, top nehre düştü. Nehir de o gün coşkulu bayağı. Topa dönüp bakmadılar bile, arkalarını dönüp gittiler. Hiçbirinin aklından geçmedi topu almak. Oysa o top bana karne hediyeledi, babam almıştı. Abilerim, peşlerinden geldiğimi sandılar ama ben nehre doğru koştum, top için nehre atladım.”

Dudaklarını ıslattı, bundan sonrası onun için zor olmalıydı. Tahmin edebiliyordum hikâyeyi ve bu şimdiden kalbimin kasılmasına sebep oluyordu. Kaplan, kahvesinden bir yudum içerek derin bir nefes aldı. “Önce Aslan abim fark etmiş beni, nehre atlamış. Sonra Kartal abim. Sonra annem ve babam... Hepsi öldü. Aras Nehri hepsini benden aldı. Ama bir taşa sımsıkı tutunan beni bağışladı, ben hayatta kaldım. Bilseydim onların öldüğünü tutunur muydum hayata? Asla. Bilemedim atladıklarını. Bilemedim benim yüzümden bir ailenin nasıl yok olduğunu.”

Gözlerimi kapattım. Utandım. Çok utandım.

“Neden kaybetmekten bu kadar çok korkuyorsun? Aras... Kod adın bu. Aras Nehri’nde ne oldu da sen bu kadar herkesi önemsiyorsun?”

Gözlerimi saniyeler sonra açtım ama ona bakamadım. “Özür dilerim,” dedim tekrar. Nasıl bu kadar pervasızca davranıp öyle bir cümle kurmuştum? Bu acımasızlıktı. Ben resmen bağıra çağırarak onun yarasını deşmiştim.

“Bana acımayacak duruma düşmeni istemezdim ama şu an o durumdasın. Senin yüzünden öldüğünü düşünüyorsun ama o senin uğruna öldü. Bu ikisi arasında çok bir ince bir çizgi var. İnsan sevdikleri için gözü kapalı bir nehre de atlar, kurşunların önüne de geçer. Aynısı olsa sen atlamaz mıydın kurşunun önüne? Atlardın. İnsanın, sevdiklerine uğruna yapmayacağı hiçbir şey yoktur. Hüseyin’i hatırla. Annesi için vatanına, silah arkadaşlarına ihanet etmedi mi? Hata yaptı hiç şüphesiz ama annesinin uğruna yaptı. Bu asla ihanetini yok saymamıza sebep olmasa da...”

Parmaklarımı izlemeye devam ederken, “Ben... Hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Sen o yaşta nasıl başardın?” diye sordum kısa bir sessizlikten sonra.

O ise anında cevap verdi. “Hiçbir akrabam istemedi beni. Devlet sahip çıktı. Ben de o yaşlardan ileride bu devlet için çalışacağıma yemin ettim. Askerdim, sonrasında istihbarata geçtim.”

Ona baktım dakikalar sonra ilk kez. Gurur dolu bir bakışla hem de. “Çok güçlü birisin, biliyorsun değil mi?”

“Sen kendi gücünün farkında bile değilsin,” derken bana bakan gözleri parlıyordu. “O savaşın ortasında sadece bir gazeteci değildin, savaşçıydın. Babandan silah kullanmayı öğrenmiş olabilirsin ama senin ruhun savaşçıydı. Bizimle beraber çatışmalara girdin, bizim için rol yaptın, yaraladın, öldürdün. Sana hayran kalmıştım çok belli etmesem de. Bize emanet edilen tümgeneralin kızıydı ama bizimle beraber savaşan kişi sanki yılların askeriymiş gibiydi. Sen, benim için bir emanetten fazlası oldun her zaman. Kalbini çok kırdım, yine kırabilirim. Çünkü böyle bir yapım var. Ama sana söylediğim şey hâlâ geçerli.”

“Ben kötü bir insanım. Ama kötülerini öldüren bir kötüyüm. İyilere dokunmam. Sen çok iyisin. İyiliğine kötülük hiç bulaşmasın. Çünkü kötü olduğumu düşünürsem... Sana zarar veririm.”

Derin nefes aldığım sırada, “Benden sana zarar gelmez bundan sonra çünkü sen kötü birine dönüşmeyeceksin. Ne olursa olsun,”

diye devam etti. “Yalan değil, Haris’i vurduğunda, Zamir’i yaraladığında ve deşifre olduğunuzda delirmiştım. Benim hassas noktam bu. Kaybetmek. Ve sen, bundan sonra içimizden hiç kimseye zarar vermeyeceğine göre, tüm dünyayı da kurşuna dizsen, benim için her zaman iyi biri olarak kalacaksın.”

Gözlerimi kısıtım. “Önce sizden başlasam?”

Gülerek, “Ölmeyi bayılmak mı sanıyorsun?” diye sordu. “Çok iyi tetikçi olduğumu söylemiş miydin?”

Ona göz kırptım. “Canlı şahidi oldum.”

Bu sefer dirseklerini masaya yaslayarak avucunu çenesinde sabitledi ve tatlı olduğunu sandığı bir bakışla bana baktı. “Çok karizmatiktim, değil mi?”

“He, Aras he,” diyerek güldüm ben de. “Elinde tüfekte her kadını düşürürsün.”

“Diyorsun? Bunu duyduğum iyi oldu...”

“Tomris’i düşürmeye mi çalışıyorsun?”

Başını ağır ağır iki yana salladı. “O mevzu kapandı. Şu an ona karşı duygusal bir şey hissetmiyorum. Takım arkadaşınız, canı bana emanet, canım ona emanet. Bu kadar.”

“Yani şu an kalbin boş?”

“Güzel ve sarışın arkadaşın varsa eğer boştayım.”

Kaşlarım çatıldı. “Sarışın? Kadınları böyle kategorize mi ediyorsun?”

“Herkesin bir zevki vardır, kara kız.”

“Sensin be kara! Dağ ayısı!”

“Kaplan diyecektin herhâlde.” Olmayan pençelerini bana gösterdi. “Hırrr!”

Yine istemsizce güldüğüm sırada Kaplan duraksadı. Bakışları gülüşüme takılırken, “Hep gülsene sen,” dedi aniden. “Seni

ağlarken görmekten bıktım. Gülmeyi belki de en çok sen hak ediyorsun.”

“Gülmek, haksızlıkmiş gibi geliyor.”

“Haksızlık olmadığını ikimiz de biliyoruz,” dedi yavaşça. “Hayata dön, bize dön, kendine dön... Lütfen, Hilal.”

“Bazen ben de özlüyorum çalışmayı, faydalı olmayı. Depremden sonra çok düşündüm dönmeyi ama yapamadım. Şirketin kapısına kadar gidip geri döndüm. Her gün şıkır şıkır giyinip işe gitmek içimden gelmedi. Makyaj yapmak, güzel görünmek istemiyorum. Kamera karşısına geçmek istemiyorum.”

“Geçme kamera karşısına. Bir süre arka planda çalış. Sen hangi birimi istersen, seni orada çalıştırırlar. Kanalda söz hakkına sahip olduğunu biliyorum. Ne istersen, onu yapacaklardır.”

“Bilmiyorum,” dediğim sırada kafenin kapısı açıldı ve içeriye beklenen iki kişi girdi. Tomris’i bir ay kadar önce, Haris’in mezarında görmüştüm en son. Ayağa kalktığımda bana doğru geldi ve kollarını açıp sıkıca sarıldı. İmajını değiştirmişti. Saçları kızıl rengindeydi ve yüzünde yapay çiller vardı artık.

“Seni gördüğüme sevindim,” diyerek sırtımı sıvazladı. “Nasılsın?”

“Aynı,” diyerek ondan ayrıldım. “Çok güzel olmuşsun, yakışmış.”

Gülümsedi kocaman. “İş için değiştirdim ama hoşuma gitti benim de.”

Zamir iki kahve daha alıp geldiğinde, yine bir arada olmanın verdiği mutluluğun üzerine, eksik olmanın verdiği derin bir keder yerleşti. Köyde, kırık dökük o evde daha mutluyduk sanki. Bir savaşın ortasındaydık, yaralıydık, sabırsızdık belki ama bir aradaydık. Hepimizin canı sağdı en azından o zaman.

“Hilal,” dedi Zamir. Koluma dokunduğunu bile yeni fark etmişim. “Seninle böyle oturmayı çok özlemişim.”

“Ben de,” diyerek iç çektim. “Onu da özledim ama.”

“Onu hepimiz özlüyoruz,” dedi Tomris. “Ama senin bu hâlini görse en çok üzülen hiç şüphesiz Haris olurdu.”

“Hiçbir şeye hevesim yok,” diye açıklamaya çalıştım durumu. “Evden çıkmak istemiyorum, insanlarla muhabbet etmek istemiyorum. Hiçbir şeye ve kimseye faydam yokmuş gibi hissediyorum.”

“Saçmalama,” dedi Tomris elimi tutarak. “Seni tüm ülke, hatta tüm dünya tanıyor. Azerbaycan’da, Suriye’de, Filistin’de yaptıklarını unuttun mu? Sen bu ülkenin tereddüt etmeden dinlediği, inandığı, şüphelenmediği nadir gazetecilerdensin. Ve bu konumunu kimseye değil, sadece kendine borçlusun.”

“Öyle miyim gerçekten?”

Kaplan, “Sen hakkında yazılan *tweet*’leri okumuyor musun? Ben sürekli arama kısmına senin adınla soyadını yazıyorum,” dedi heyecanla. “Muhteşem bir sevgi var sana karşı. Halk sana bayılıyor. Kıskanıyorum hatta bazen seni. Çünkü benim ismimi bile kimse bilmezken senin ismini diller ezberi...”

“Kıskançlıktan kudurdun, değil mi?” Tomris onun omzuna vurdu.

“He, he!”

Zamir, “Artık bizi üzme,” diyerek diğer elimi tuttu. “Dön hayata. Onun istediği gibi yaşa.”

Derin bir nefes aldım, göğsüme sanki iğneler batıyormuş gibi hissediyordum.

“Haris, senin yıllarca onun yasını tutmanı istemezdi. Aksine kariyerinde her zaman başarılı olmanı, hiç pes etmemeni isterdi.”

“Biliyorum...”

“Öyleyse?”

Gözlerimi kapatıp açtım. Bana bakan üç çift göz vardı, hepsinin heyecanı beklentili ifadelerinden okunuyordu.

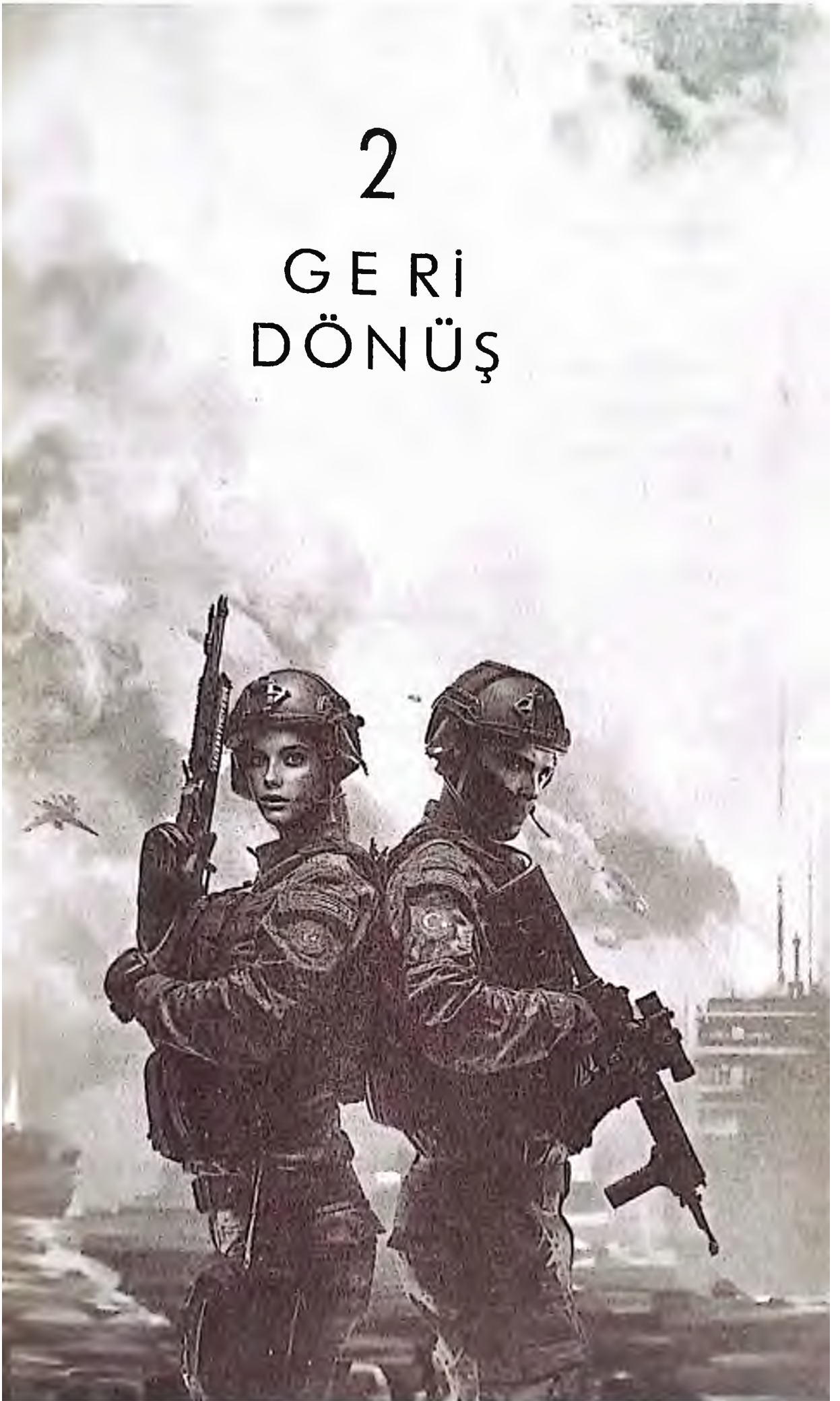
"Deneyeceğim." diye fısıldadım. "Ama kesin karar vermedim henüz."

"İç dönüyorsun yani, doğru mu anladım?"

"Evet," diye yanıtladım sorusunu. "Yarın kanala gideceğim."

2

GERİ
DÖNÜŞ

15 Kasım 2020

Ankara

“İsminiz ve soy isminiz?”

“Hilal Uluant,” dedim yorgun bakışlarım eşliğinde.

Tam yedi gün olmuştu o öleli. İstihbarat, yedi gün kapıma onlarca adam dikerek yasımı yaşamama izin verse de yedinci günde beni Ankara’ya sorgu için getirmişlerdi.

Ve yalan makinesine bağlamışlardı.

Şu an onları göremiyordum ama en az on kişinin bizi izlediğini biliyordum. O kişiler arasında babam da vardı hiç şüphesiz.

Büyük ihtimal, hem Türk hem Azerbaycan istihbaratının gözü uzun bir süre üzerimde olacaktı. Haksız sayılmazlardı. Sırf babam yüzünden tolerans gösteremezlerdi bana. Bir vatan haini de olabilirdim sonuçta.

“Doğum tarihiniz?”

“2 Şubat 1996.”

“Doğum yeriniz?”

“Ankara.”

“Göreviniz?”

“Gazeteci.”

“En son nerede görev yaptınız?”

“Karabağ’da.”

Orta yaşlarındaki istihbarat görevlisi bu sefer daha sert bir sesle, “Karabağ’a nasıl gittiniz?” diye sordu.

“Özel istekle.”

“Neden özel istekte bulundunuz?”

“Riskli bir bölgeydi, çoğu kişi gitmek istemiyordu. Ama onların bizim medyamıza ihtiyacı vardı.”

“Düşman tarafına nasıl geçtiniz?”

“Bir tünele düştüm yanlışlıkla.”

“Nasıl yanlışlıkla?”

“Çatışma çıktı, o sırada bir çukura düştüm ve ardından tüneli keşfettim.”

“Neden olduğunuz yerde yardım beklemediniz?”

“Toprakla kapandı çünkü düştüğüm çukur.”

“Şu an yalan mı söylüyorsunuz?”

“Hayır.”

Gözü makinedeydi. Bekledi kısa bir süre, ardından, “Babanızın da o karargâhta olması tesadüf müydü?” diye sordu.

“Evet.”

“Peki, sizin yanlışlıkla o çukura düşmeniz bir yalan mı?”

“Hayır.”

Yanıtıcı sorular sorarak benim yanlış cevap vermemi bekliyordu ama onlara zaten yalan söylemek gibi bir niyetim yoktu.

“Sizi kim buldu düşman hattında?”

“Haris Bozkurt ama kendisini bana Yüzbaşı Robert diye tanıttı.”

“Bir düşmana inanıp onunla mı kaldınız neredeyse iki ay boyunca?”

“Hayır. İstihbaratın emriyle Zamir Hancıoğlu geldiğinde gerçekleri öğrendim. Kısa bir süre Haris Bozkurt’u düşman sandım.”

“Herhangi bir düşmanla iletişim kurdunuz mu Karabağ’da bulunduğunuz müddet içerisinde?”

“Evet.”

“Azerbaycan’ın savaş stratejilerini, konumlarını ifşa edecek bir söylemde bulundunuz mu?”

“Hayır. Asla.”

“Hiç birini öldürdünüz mü?”

Bu soruya hayatım boyunca evet diyeceğim aklıma gelmezdi ama tereddüt dahi etmeden, “Evet,” dedim.

“Kimi?”

“Yüzbaşı Victor. Haris Bozkurt’a silah çektiği sırada onu vurup öldürdüm. Haris Bozkurt’la beraber gömdük sonrasında.”

“Başka kimi öldürdünüz?”

“Çatışmalarda birçok düşman askerini öldürdüm.”

“Size güvenebilir miyiz, Hilal Uluant? En sağlam ekibimizle tanıştınız, onları herhangi sebepten bir gün ifşa etmeyeceğinize nasıl inanacağız?”

“Ben asla vatanıma ihanet etmem. Başka hiçbir şey söylemeyeceğim sizi ikna etmek için. Gerisi size kalmış.” Dönüp cama baktım, ben onları göremesem de onlar beni görüyordu. “Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Kabristana gitmek istiyorum.”

O gün babam, helikopterle götürdü beni kabristana; uzaktan izledi beni, tek kelime dahi etmedi.

Fakat gözlerinde çok... Çok derin bir keder vardı.

11 Eylül 2023

Bakışlarım, geniş ve kocaman binada gezinirken adımlarım sekteye uğradı. Hayatımın en yoğun günleri bu binada geçmişti. Gençliğimi bu binada çürütmüştüm, bazen bu binada birkaç saat uyuyup ertesi sabah yeniden mesai yaptığım bile olmuştu.

Ben, işime âşık olmuştum.

Ona âşık olana kadar öyleydim en azından.

“Hilal Hanım?” Mesut amca binanın güvenlik şefiydi. Beni gördüğü an hızlı adımlarla yanıma geldi.

Ona baktım. Üç senede pek değiştiği söylenemezdi. Saçları biraz daha beyazlamıştı sadece ama yüzünde pek bir değişiklik yoktu. “Bana Hilal demen konusunda yine tartışmamız mı lazım?”

Gülümseyerek bana sarıldığında ona karşılık verdim. Beni sanki yıllardır görmediği kızıymışım gibi sıkı sıkı sardı. “Hoş geldin, Hilal kızım. Buradasın artık, değil mi?”

“Evet,” dedim yavaşça ve ondan ayrıldım. “Yarın kahve alırım sana. Eski günlerdeki gibi.”

“Uzun uzun konuşmamız lazım. Benim oğlanın yaptıklarını anlatırım sana.”

“Dedikodu diyorsun?”

Güldü içten bir tavırla. “Muhabbet diyelim biz ona.”

“Öyle diyelim, tamamdır. Yarın uğrarım, muhabbet ederiz. Hoşça kal.”

“Güle güle, kızım.”

Ağır adımlarla onu arkamda bırakıp binanın girişine doğru ilerledikçe bana bakan meraklı gözleri fark ettim. Derin nefes alarak başımı hiç çevirmeden döner kapıdan geçtim, ardından turnikeye yaklaştım. Elimini çantama atıp kartımı çıkaracağım sırada turnikenin kapıları açıldı. “Buyurun Hilal Hanım,” dedi tanımadığım genç bir güvenlik görevlisi. “Hoş geldiniz.”

Başımı sallayarak, “Hoş buldum,” diyerek asansöre doğru ilerledim.

Asansör beşinci kattan aşağı inerken arkamdan bana bakan gözleri hissedebiliyordum. Ünlü biri olduğumu pek düşünmezdim ama dışarı çıktığımda sık sık tanındığım oluyordu. Bu, alanımı kısıtlayan bir durumdu çünkü gözlerin üzerimde olmasından pek hoşnut değildim.

Burada ise durumlar farklıydı. Çok farklıydı hem de. Yıllardır bu şirkete en çok para ve reyting getiren kişi bendim. Bu yüzden burada tanınmam normaldi. Ama üç senedir yoktum ve şimdi buraya gelmem kafaları karıştırmış olmalıydı.

Asansör durduğunda benden başka kimse binmedi. Onuncu katı tuşladım. Kanal sahibi Önder Bey, haber ajansının sahibi Kâmil Bey ve diğer yöneticilerin olduğu kattı çünkü.

Asansörün kapıları açıldığında kesinlikle Önder ve Kâmil Bey'i karşımda görmeyi beklemiyordum. Beni gördüklerinde aynı anda, "Hilal!" dediler büyük bir coşkuyla. "Hoş geldin."

Asansörden çıkarak her ikisinin de uzattığı eli sıktım. "Hoş buldum. Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Nasılsınız?"

"Sen buradaysan nasıl olabilirim? Hadi, odaya geçelim. Konuşmamız lazım seninle."

Başımı onayla salladığım sırada odasına doğru giden yolda ilerlemeye başladık. Tüm ofis durmuştu sanki, herkes pürdikkat bizi izliyordu. Birkaç kişi öne çıkıp bana selam vermişti, çoğu ise yeni olduğu için sadece uzaktan bakıyordu. Fakat birçoğunun gözünde aynı ifadeyi görüyordum.

Hayranlık.

Bana, hayranlık dolu bakışlarla bakıyorlardı.

Üç senedir deprem haricinde çalışmamama rağmen unutulmamıştım. Bu, çok tuhaf ve özel hissettirmişti.

Odaya geçtiğimiz sırada, "Çay içersin," dedi Önder Bey. "Bu saatlerde genelde çay, sabahın erken saatinde ve akşamları kahve tercih edersin."

"Evet," dedim yavaşça. "Çay iyi olur."

Kapının önünde tepsiyle bekleyen Nurcan abla, "Hilal kızımın çayı o binaya girdiği andan hazır," diyerek gelip sehpanın üzerine koydu çayı. "Yavrum, senin sayende kurtuldu benim yeğenim. Sen yardım çağırdın, hatta kendi ellerinizle gücünüzün

yettiği kadar kazmışsınız Alp oğlumla. Sesini duyduğun ve duyurduğun için Allah razı olsun senden.”

“İyi mi şu an?”

“İyi iyi, sana duacıyız hepimiz.”

Gülümsedim. “Eyvallah, abla.” Nurcan abla hepimizin çaylarını ikram ettikten sonra son kez bana bakıp gülümsedi ve dışarı çıktı.

Kâmil Bey, “Yaşayan efsanesin sen Hilal Uluant,” dedi içtenlikle. “Gurur duyuyoruz seninle.”

“Teşekkür ederim, görevimdi.”

“Gazeteci olarak görevin olmadığını hepimiz biliyoruz, Hilal. Tırnaklarınla enkaz kazmak, tuğla ve taş kaldırmak senin görevin değildi. Üstelik bunları kameralar çekmediği sırada yaptın. İnsani görevindi ve bu görevi çoğu kişi yapmadığı için o felaketi yaşadık biz. Seni binlerce kez uyarmamıza rağmen her şeyi ifşa ettin; tüm ihmalleri, ihmalkâr kim varsa hepsinin adını. Bu ihmallerin ucunda kimin olacağını, başına bela açma ihtimalini umursamadın. Kesilen kolonları, kesen kurumları... Her şeyi açıkladın, hem televizyonda hem de sosyal medyada. Kanalımız kapanacaktı neredeyse ama öyle bir durumdu ki inan bu umurumda olmadı. Seni uyarıyordum ama seninle gurur da duyuyordum aynı zamanda. Kanalin kapanma ihtimali beni delirtti, doğru. Burada binlerce çalışan var, hepsi evine ekmek götürmek zorunda. Bu kanal kapansa gerçekleri kim senin gibi söylerdi sen-ce? Kimse. Sen hayatınla kumar oynadın Hatay’da. Ve bu, seni halkın gözünde bir kahraman yaptı. Aynı zamanda dokunulmaz oldun. Senin ayağına taş değse bu ülke karışır artık.”

Önder Bey benimle ilk kez bu kadar açık ve samimi konuşuyordu.

Kâmil Bey, “Katılıyorum,” dedi. “Belki çok çatıştık seninle. Bizi de anlamayı umuyoruz; bu kanal, ajans ve çalışanların sorumluluğu bizim üzerimizde.”

“Yine de dönüp dolaşıp geldiğim yer burası,” dedim buruk bir tebessümle. “Burası benim evim gibi. İlk stajımı burada yaptım, ilk yarı zamanlı burada çalıştım... Her şeyin ilkinin burada yaşadım.”

“Sana gelen teklifleri inceledin mi hiç?”

Önder Bey’in ani sorusuyla ona döndüm. “Maillere baktım sadece, cevap veremedim.”

“Kim ne teklif ettiyse beş katını vereceğiz. Yeter ki yoluna bizimle devam et.”

“Parayı pek umursamadığımı biliyorsunuz.”

Kâmil Bey, “Senin artık dokunulmazlığın var. Koruyucu meleklerin var milyonlarca. Sana tek taş atılsa Twitter çalkalanıyor, gündeme giriyor ismin. Yani bildiğin yoldan devam et. Sana dur demeyeceğiz, seni engellemeyeceğiz,” dedi. “Kendi adıma söz veriyorum. Haber ajansımız bile kapatılsa umurumda değil bundan sonra.”

O da biliyordu asla haber ajansının kapanmayacağını. Çünkü benim yaptığım haberlerden sonra böyle bir karar çıkarsa çıkacak kaosu tahmin edebiliyorduk hepimiz.

Artık herkes emindi.

Çünkü yanımda milyonlar vardı.

Milyonların sevgisi, güveni, inancı koruyordu beni.

“Ben bir süre ekranlarda olmak istemiyorum.”

Kâmil Bey, “Nasıl yani?” diye sordu kaşları çatılırken. “Başka bir departmanda mı çalışmak istiyorsun? Sen mikrofonuna âşıktın oysa.”

“Bir süre gazetede yazılar yazabilirim sanki.”

“Tamam,” dedi anında. “Hangi dalı istersin? Ekonomi? Çevre? Araştırma? Siyasi? Kültür? Adliye? Sağlık? Spor? Magazin?”

Önder Bey, “Astroloji demeyeceksin umarım,” dedi tereddütlerle beni süzerek.

Tebessüm ettim zoraki bir şekilde. “Hayır. Araştırma yaparım. Kafama göre yazarım her hafta. Olmaz mı?”

“Olur,” dedi Kâmil Bey. “Metnin altında senin isminin yazması bile yeterli. Belki sonra ekranlara dönersin yine eskisi gibi. Zorlama yok.”

Önder Bey, “Ekran da hiç mi gözükmek istemiyorsun?” diye sordu. “İnsanlar seni bununla tanıyıp sevdi.”

Kâmil Bey için haber ajansında çalışmam yeterliydi. Gazeteye bile razıydı ama Önder Bey için önemli olan kanal, yani ekranlardı. Daha doğrusu benimle beraber gelecek reyting desek daha doğru olurdu sanırım.

“Bilmiyorum,” dedim. Net bir cevap veremiyordum bu soruya çünkü gerçekten ben de tam olarak ne istediğimi bilmiyordum.

“Şöyle bir şey yapalım mı? Seninle bir röportaj yapılsın. Bir süre gazetede arka planda çalışacağını da bu şekilde açıklamış olursun. İnsanlar seni bu kanalda tanıdı, onlara yine bu kanaldan ulaşman lazım.”

Kâmil Bey, “Haklı,” dedi. “Bunu yapalım.”

Derin nefes aldığım sırada, “Olur,” diye cevap verdim. Mantıklı bir fikirdi çünkü. Eğer işe döneceksem bunu herkese açıklayarak yapmak, omzuma bir sorumluluk yükleyecekti. Böylece her canım istediğinde bırakıp gidemeyecektim. Özet olarak kendimi bile isteye buraya tutsak edecektim.

Her sabah yataktan kalkıp dışarıya çıkmak için bir sebebim, hatta mecburiyetim olacaktı.

“Eski odana dokunmadık. Değiştirmek ister misin yoksa kalsın mı?”

“Kalsın,” dedim. “Odamdan memnunum.” Çayımdan birkaç yudum alırken genel birkaç konu daha konuşmuştuk. Daha doğrusu, onlar konuşuyordu, ben ise başımı sallıyordum.

“Anlaştık o zaman. Avukatımız sana örnek sözleşmeyi mail atar, incellersin. Değiştirmek istediğin şeyler olursa haber verirsin. İmzalamak için acele etme, kendini hazır hissettiğin zaman imzalayıp getirirsin bana. Tekrar aramıza hoş geldin, Hilal.” Önder Bey ayaklandığında ben de ayağa kalktım ve önce onunla, ardından Kâmil Bey’le el sıkışıp odadan çıktım.

Bir kat aşağıya inmek için merdivenleri kullandığımda beni gören birkaç kişiyle ayaküstü kısaca konuştum, ardından kendimi en sonunda eski çalışma odama atabildim.

Haklıydı. Hiçbir şeye dokunmamışlardı. Her şey yerli yerinde duruyordu.

Ağır adımlarla masama doğru ilerlediğimde bilgisayarın yanındaki çerçeveye ilişti gözlerim. Annem, babam ve benim yıllar önce Kars’ta çekilen fotoğrafımızdı. Tebessüm ederek çerçeveye dokundum. Bu fotoğrafa bakarak güç aldığım o kadar an vardı ki... Defalarca kapana kısıldığımda, pes etmek istediğimde, gücüm tükendiğinde bu fotoğraf gücümü geri kazandırmıştı bana.

Fakat masam eksikti. Çok eksikti hem de.

Telefonu alıp iki numaraya tuşladım. “Nurcan abla, çerçeve ayarlayabilir misin? Masamdaki gibi. Zahmet olacak ama...”

“Hemen yavrum. Var depoda onlardan.”

Çantamdan bir fotoğraf çıkardım. Haris’le ikimiz vardık fotoğrafta. Ben tank boyuyordum, Haris ise beni izliyordu o sırada. Maske vardı yüzünde ama gözlerinde bakış yine içimi titretiyordu.

Nurcan abla çerçeveyi kısa bir süre sonra getirdiğinde fotoğrafı çerçeveye yerleştirdim ve masamın sağ tarafına koydum. Tüm günüm masamı, çekmeceleri ve raflarımı düzenleyerek geçti.

Birçok dosyayı, gazeteyi arşive gönderdim. Geri kalanları da kendime göre dizdim rafa.

Onlarca kişi odama uğramış, benimle kısaca sohbet etmişti. Açıkçası bu davranışlar bana kendimi işe yarar gibi hissettiriyordu.

Mesainin bitmesine çok az kala beklenen kişi kapıyı dahi çalmadan odaya daldı. "Hilal!"

"Alp," dedim kaşlarım çatılırken. "Kapıyı çalman lazımdı."

"Boş ver kapıyı," diyerek birkaç adımda yanıma vardı ve bana sıkıca sarıldı. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. "Buradasın resmen! Dönmüşsün!"

"Birazdan beni boğup öldüreceksin ve dönüşüm kısa sürecek," desem de beni bırakmadı.

Daha sıkı sarıldı hatta. "Seni çok özlemişim, canım dostum!"

"Can bırakmayacaksın ama bende!"

Bu sefer benden ayrıldı ama omuzlarımı tutarak, "Gerçekten döndün mü?" diye sordu. "Ağlayacağım şimdi mutluluktan!"

"Döndüm," dedim. "Yani bir süre ekranlara çıkmayacağım ama buralardayım."

Yüzündeki gülüş soldu. "Ne demek ekranlara çıkmayacağım? Ben o gıcık Ecrin'le mi gideceğim yine her yere?"

"Ecrin şimdiye deliye dönmüştür ha?"

"Tabii," dedi. "Kendi tarafına çekmek istiyor bazılarını ama artık kimseyi kandıramıyor. Sana eskiden *Paşanın Kızı* falan derlerdi, onun sayesinde buralara geldiğini iddia ederlerdi. Ve her şeyi ona prim kazandırmak için yaptığını konuşurlardı. Ama artık kimse öyle düşünmüyor. Birkaç geri zekâlı hariç."

"Boş ver," diyerek elimi salladım. "İstediklerini konuşsunlar. Umurumda bile değil."

“Resmen buradasın,” diyerek bana baktı kocaman gülümse-mesi eşliğinde. “Artık seni kapının önünde beklemekten çok sı-kılmıştım.”

Neredeyse her hafta sonu gelip kapımın önünde otururdu. Bazen ona gitmesini söylesem de gitmezdi ve günün sonunda balkonda bira içip konuşurduk uzun uzun. Çoğu zaman o an-latırdı, ben dinlerdim. Tüm kanal dedikodularını not alıp bana anlatmaktan büyük zevk alırdı.

“Akşam sana geleyim mi?” dedi sanki zihnimi okumuş gibi.

“Gel,” dedim. “Cips de al.”

“Emredersin,” dediği sırada sesi titriyordu. “Hilal, iyi ki gel-din. İyi ki!” Tekrar bana sarıldığında, hiç bekletmeden ellerimi sırtında birleştirerek başımı omzuna yasladım.

“Umarım başarıyım burada kalmayı,” diye fısıldadım. Korku-yordum. Adapte olamamaktan, birkaç güne pes etmekten çok korkuyordum.

“Başaracaksın,” dedi sırtımı sıvazladığı sırada. “Sana, kendim-den bile daha çok güveniyorum. Sen herkesin hayalindeki o dost-sun, ablasın. O kadar özelsin ki... Lütfen bir daha bırakma beni. Sana çok ihtiyacım var.”

Son cümlesi kaşlarımdan çatılmasına neden olduğunda onu kendimden uzaklaştırdım. “Bir şey mi oldu?”

Gözlerini kaçırdı. “Yok.”

“Doğruyu söyle bana.”

Bu sefer bana çekingen bir tavırla baktıktan sonra, “Ecrin,” dedi. “Sürekli benden şikâyet ediyor yöneticilere. Bu yüzden bundan sonra stüdyoda çalışacakmışım, dışarıdaki görevlere git-meyecekmışım.”

“Sebep?”

“Çünkü bana kölesi gibi davranıyor. Gidip ona yemek, kahve almamı istiyor mesela. Aşağılayıcı bir tavrı var. Ben zaten gıcunmam öyle işlerden ama tavrı çok dokunuyor kanıma.”

“Pekâlâ... Sen canını sıkma, ben halledeceğim.”

“Nasıl?”

“Karışma,” dedim dümdüz sesle. “İşinin başına dön.”

Başını onayla sallayarak odadan çıktığında ben de peşinden çıktım ve ortak alandan geçerek Ecrin’in odasının kapısını tıkladım. Cam kapıdan bana bakıp, “Gel,” dediğinde kapı kolunu çevirerek içeriye girdim.

“Hilal... Hoş geldin. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.” Yüzündeki sahte gülümsemeye karşılık vermeden ifadesizliğimi korumaya devam ettim.

“Hoş buldum,” dedim bumbuz çıkan sesimle. “Bana bir kahve alıp odama gel.”

Cümlemi algılayamadı. Ve birkaç saniye sonra anladığında, “Nasıl?” diye sordu.

“Kanalda artık işlerin böyle yürüdüğünü söylediler bana. Astlar, üstlerine kahve ve yemek götürür, ayak işlerini yaparlarmış. Sen de benim astım olduğuna göre, bana bir kahve getir. Derhâl.”

“Hilal, doğru konuş benimle!”

Gözlerimi kısıp onu süzdüm. “Konuşmazsam ne yaparsın? Beni de mi şikâyet edersin? Etsene. Kovulmak istiyorsan, şu an gidip beni şikâyet edebilirsin.”

“Sen beni tehdit ediyorsun resmen!” Ses tonu gitgide yükseliyordu ama onun seviyesine düşmeyecek, asla bağırmayacaktım.

“Ben sana olacakları söylüyorum. Haddini bil. Ne Alp’e ne de bir başkasına üstünlük taslayacaksın yoksa seni mahvederim. Dedikodumu yapmaya devam et, becerebildiğin tek şey o zaten.”

Başka hiçbir şey söylemesine fırsat tanımadan direkt yönetici katına çıktım, Önder Bey'in asistanı Pelin beni gördüğünde, "Hoş geldiniz," dedi anında. "Hemen haber veriyorum."

Başımı onayla salladığım sırada Önder Bey'i arayıp geldiğimi haber verdi, ardından benim için kapıyı açtı. Ona teşekkür ettikten sonra içeri girdim.

"Hilal... Bir şey mi istiyordun?"

"Alp'i hangi tutarlı sebepten cezalandırıyorsunuz?"

Yüz ifadesi gerildi. "Şikâyet ettiler sürekli. O yüzden."

"O çocuk benimle beraber Hatay'da gece gündüz çalıştı. Sırf kameranın arkasında diye, magazin yüzü yok diye, ün sahibi değil diye şimdi onu dışlıyor musunuz siz? Beni kahraman ilan edip ona ceza mı veriyorsunuz?" Yanaklarım ve kulaklarım sinirden yanıyordu âdeta. "Ben o çocukla kaç ülkeye gittim, kaç kez ölümden döndüm. Darbeyi görüntüledi o çocuk benimle beraber canı pahasına! Sizin için bunların hiç mi kıymeti yok?"

"Elbette, var!"

"Hayır, yok! Sizin için reyting önemli. Beni reyting için istiyorsunuz ama onu kimse tanımıyor diye umurunuzda bile değil!"

"Hilal, öyle değil. Gerçekten!"

"O çocuk Ecrin'e kahve alsın diye okumadı!"

"Bu durumu düzelteceğim."

"Kendinizi düzeltin, Önder Bey," dedim öfkeyle. "Çalışanlarınızı uyarın önce. Bana bile mobbing uygulandı burada defalarca. Paşanın Kızı dediler, torpilli dediler. Babasına prim kazandırmak için tehlikeli bölgelere gidiyor dediler! Ben susup çalıştım ve umursamadım diye bunları yok sayamayız. Bu şirkette çok fazla vicdansız insan var. Bunları ben mi uyaracağım? Siz mi?"

Ellerini masasına yaslayarak derin nefes aldı. "Haklısın."

Odadan çıkıp tekrar aşağı kata indiğimde mesai saatinin bitiğini ama herkesin hâlâ çalıştığını fark ettim. Tam o sırada genç

bir kız, kahve makinesinin önünde duruyordu. Bir tepsiye altı kupa koymuştu, tepsiyi alıp arkasını döndü ve bana doğru geldi.

Elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. “Sen kimsin?”

“Hilal Hanım,” dedi şaşkınlıkla. “Ben Meltem. Stajyerim.”

“Kahve taşıyarak mı stajyerlik yapıyorsun? Kim istedi bunu senden?”

“Şey...”

“Stajyerlik bu değil,” dedim sinirli sesle. “Tepsiyi aldığın yere bırak.”

Tereddüt etti fakat sonrasında dediğimi yaptı. Ellerimi birbirine çarparak herkesin bana dönmesini sağladım. “Buraya bakar mısınız?” Sessizlik olduğunda devam ettim. “Stajyerler size kahve taşımak için staj yapmıyor. Bundan sonra hiçbir stajyeri bu şekilde görmeyeceğim. Onlar, sizden bir şeyler öğrenmek için burada, size hizmet etmek için değil.”

Herkes sessizce beni dinledi, birkaç kişi ise homurdandı.

Kaşlarımı çatarak, “Bir şey söylemek isteyen varsa ben buradayım. Yüzüme söyleyin,” dedim sert sesle.

“Altı üstü bir kahve getirecekti. Bunda olay çıkaracak ne var? Sen gelene kadar gayet de normaldik biz.”

Bunu söyleyen Serhat’a baktım. Serhat, Ecrin’in en yakın arkadaşısıydı. Grafik tasarımcıydı.

Gülümseyerek, “Bundan sonra kahve getirmeyecek stajyerler,” dedim. “Anlamadın mı?”

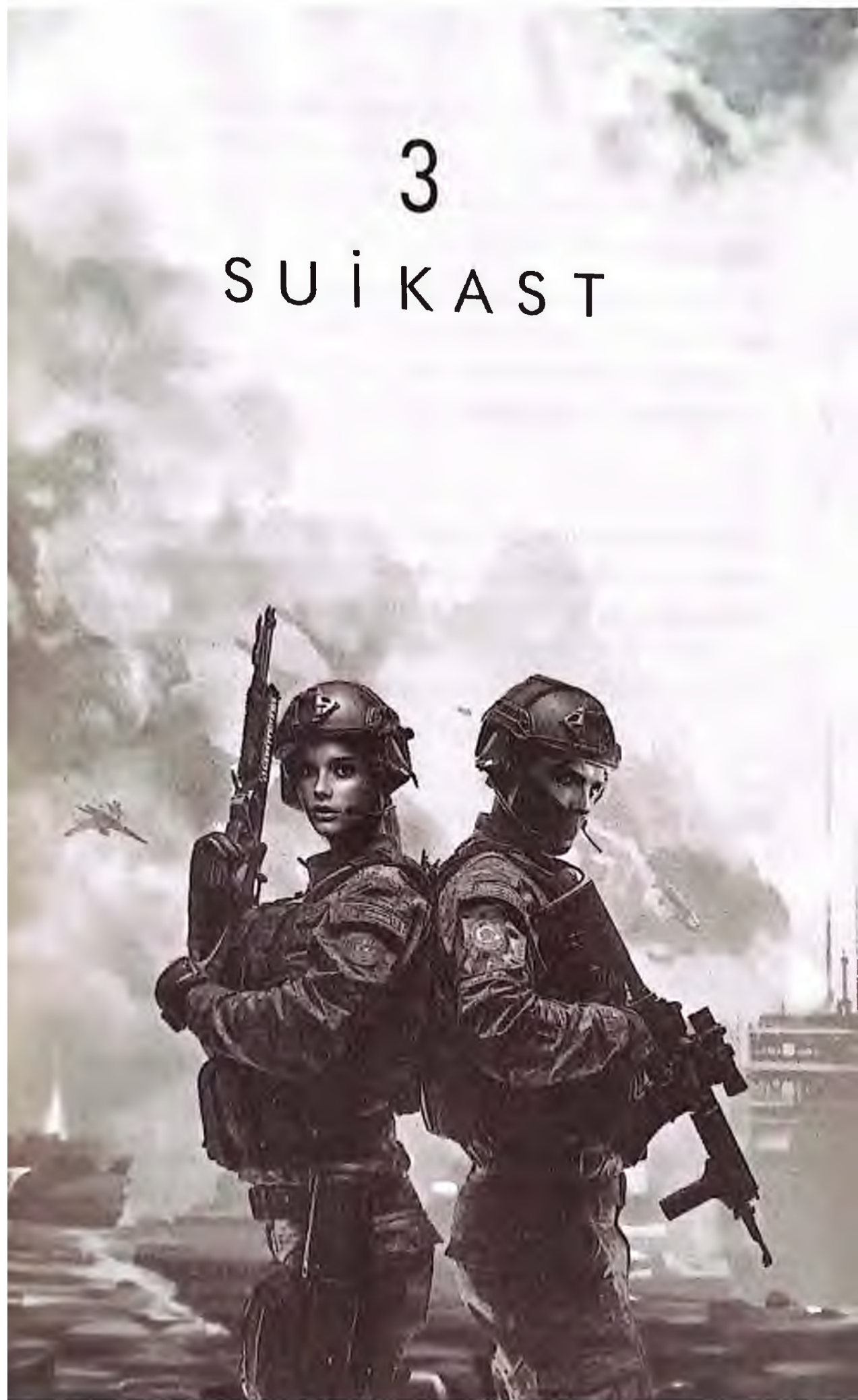
“Nedenmiş?”

“Çünkü Hilal Uluant geri döndü! Tamam?”

Ona göz kırptım, ardından arkamı dönüp sağlam adımlarla oradan ayrıldım.

3

S U I K A S T

4 Kasım 2020

Verandada oturup üzerime kalın bir yorgan atarken ormanı ve dağlardan yükselen dumanları izliyordum. Şuşa için savaşıyorlardı. Bu savaş, ne zaman bitecekti, hiçbir fikrim yoktu ama artık gerçek anlamda tükendiğimi hissediyordum mental olarak.

“Çay?”

Başımı aşına olduğum ama buna rağmen her defasında duyduğumda kalbimi titreten sese çevirdim. Elinde iki dumanı tüten kupa tutuyordu. Kupada içmeyi sevmesem de şu an gerçekten çaya ihtiyacım vardı. “Teşekkürler.”

Kupayı aldığımda kanepede yanıma oturdu. “Üşüyeceksin.”

“Soğuk dağ havası her zaman bana iyi gelir.”

“Kars’ta büyüdüğün içindir,” dedi tahmin yürüterek. “Ben şehirde büyüdüğüm için bünyem hassas biraz. Hemen hastalanırdım.”

“Hastalandığında kim bakardı sana?”

“Kimse,” dedi kuru bir sesle.

Kaşlarımı çattım. “Ailenle yaşıyordun ama değil mi?”

“Aile ne demek bilmiyorum, Hilal. Beni boş versene. Yüzün neden bu kadar asık?”

“Neşelenecek bir şey yok ki.”

Birbirimize döndük aynı anda çünkü onun sorduğu soru ve benim verdiğim cevap *Savaş ve Barış*² kitabında geçen bir konuşmadandı.

²Rus yazar Lev Tolstoy tarafından yazılmış ve ilk kez 1869 yılında yayımlanmış roman. (y.n.)

“*Savaş ve Barış*,” dedim buruk bir tebessümle.

“Lev Tolstoy,” dedi hayran bir tınıyla. “Çok severim.”

“Ben Dostoyevski’yi daha çok severim.”

“Cidden mi?”

“Evet,” dedim ciddi sesle. “Dostoyevski’yi sevebilmek ve anlamak için büyümek gerekir, Haris. Tolstoy’un yarattığı o büyülü dünyadan ziyade Dostoyevski her şeyi açıkça yazar, dramı ağır olsa da.”

Gözleri irileşti. “Sanat ve kitaplar her zaman bizi drama boğmamalı. Aksine bu, insanı kitaptan soğutur. Tolstoy her kitabında bunu dengede tutuyor. Bize o dünyayı sevdireyor. Dostoyevski mutluluğun ulaşılamaz olduğunu iddia ederken Tolstoy bizlere umut oluyor. Onun kitaplarını okuyan herkes ahlak ve vicdanın ne kadar güzel kavramlar olduğunu bir kez daha anlar. Çünkü o gerçek bir sanat âşığıydı.”

“Dostoyevski daha realist diye mi Tolstoy daha üstün oluyor yani? O, karakterlerin en karanlık ve gizemli taraflarını açığa çıkarır. Dostoyevski aklı, mantığı öne çıkarır her zaman kitaplarında.”

“Tolstoy ise duyguları, umudu, vicdanı,” dedi itiraz ederek.

“Arayalım mı bizim kitap kurdunu?” dedim gözlerimi kısıp. “Bakalım o ne diyecek?”

“Tamam,” dediğinde kollarımı göğsümde birleştirip geriye yaslandım.

Uydu telefonunu çıkarıp Zamir’i aradı. Zamir telefonu birkaç saniyeye açtığında, “Sana bir soru soracağım. Sence Dostoyevski mi Tolstoy mu?” diye sordu Haris. Kulağımı telefona yaklaştırdım onu duymak için.

“Bunun için mi aradın beni?”

“İyi düşün çünkü burada birazdan birbirimizi boğabiliriz. Mihrinaz yanıdaysa ona da sor.”

“Evet, yanımda. Siz tartıştınız diye biz de mi tartışalım?” Bir hışırtı sesi geldi. “Mihrinaz, Lev Tolstoy mu yoksa Dostoyevski mi?”

“Elbette, Dostoyevski.” Zafer dolu bir tebessümle gülümsedim.

“Hayda, al sana tartışma konusu. Mutlu musun, Haris? Bence Tolstoy. Kitapları hayatı kapsıyor ve gereksiz uzatmalar yapmadan bunu başarabiliyor. Dostoyevski, belirli bir kalıpların içinde yazıyor sanki ama Tolstoy, bütün toplumu ve hayatı anlatıyor. Tolstoy’un tek cümlesinin derinlerine inebilirsin. Üstelik daha canlı, huzurlu hissettiriyor insana.”

Mihrinaz saniyesinde ona karşı çıktı. “Dostoyevski halktan insanları işliyor; sisteme, kurallara isyan ediyor. Kurulan sistemin hatalarını, mantıksızlığını ve sistemler ile değerlere körü körüne bağlandığımızı anlatıyor. Dostoyevski her zaman korkusuzca yazmış. Maddiyata, maneviyata, inanca ve sistemlerin hepsine umursamazca saldırabilmiş. Sistem tarafından kötölen ve çok zor durumlarda bırakılan bir dâhi o! Hayat hikâyesini hiç okudun mu? Tüm yaşamını Tolstoy’un aksine sefalet, sürgün, hapisane ve hastalıklarla geçirmiş. Tolstoy’un aksine bulunduğu zamana ve topluma değil; insanlık var oldukça tüm insanlığa hitap edecek bir yazar konumuna ulaştı.”

“Tolstoy, mükemmel bir yazardır. Tüm yanlışlarını onun kitaplarını okuyarak kavrayabilirsin.”

Ama Mihrinaz’ın pes etmek gibi bir niyeti yoktu. “Dostoyevski de kusurlarıyla bir efsanedir o zaman. Tolstoy’u severim ama yapıtları söz konusu olduğunda tercihim her zaman Dostoyevski oldu. İnsanın iç dünyasını Tolstoy’dan daha derin inceliyor.”

Haris gülmeye başlarken ben sinirlendim. Koluna vurdum. “Ne gülüyorsun? Kadın haklı. Hem ikisi de aynı zamanın yazarı olmalarına rağmen birbirleriyle hiç tanışmamışlar. Fakat

Tolstoy'un, son nefesinde *Ölümler Evinden Anıları*³ okuduğunu ve bundan daha iyi bir yapıt bilmediğini söylediği iddia ediliyor.”

“İddia ediliyor ama...” Tekrar koluna vurdum.

“Çenenizden korkulur,” diye homurdandı Zamir.

“Korkun zaten,” dedim gülerek. “Kusura bakma, Zamir. Sizi de rahatsız ettik ama bir destekçiye ihtiyacım vardı. Mihrinaz, teşekkür ederim.”

“Ne demek,” dedi Mihrinaz çekingen bir tavırla. Büyük ihtimalle beni tanımıyordu. Tanısa bile ilk konuşmamızın bu olacağını beklemiyor olmalıydı.

Telefonu kapattığımızda, “Tolstoy her zaman bir numaradır. *Kapış?*” dedi Haris. Fakat bu sefer gülüyor, benimle dalga geçiyordu.

“Seni öldürürüm! *Kapış?!*” Bu kelimeyi çok sık kullandığı için artık dilime dolanıyordu benim de sık sık.

“Ben razıyım senin elinden ölüme de güzelim.”

Yüz ifadem değişti. “Öyle deme.” Bir anda ona doğru uzanıp sıkıca sarıldım. “Ölme.”

Yine “*ölmem*” demedi...

Mümkünmüş gibi kollarımı boynunda daha çok sıkılaştırdım. Sanki her an ellerimden kayıp gidecekmiş gibi sıkıca tuttum onu. Kokusunu içime çekerken, “Bayılıyorum bu kokuya,” diye mırıldandım. “Dünyanın en güzel kokusu.”

“Hayır,” dedi itiraz ederek. “Dünyanın en güzel kokusu, senin saçlarının arasında ve boynunda saklı, hanımefendi.”

Başımı boynuna bastırıp güldüm, o sırada saç diplerime tam sekiz defa uzun öpücük kondurdu. O an sanki kalbim göğüs kafesimden kayıp mideme düşmüş gibi hissettim. Bu, daha önce hissetmediğim bir duyguydu. Delilikti. Mantıklı değildi, akıl işi değildi ama bambaşka hissettirdiği de inkâr edilemezdi.

³Fyodor Dostoyevski'nin 1862 yılında yayımlanan romanıdır. (y.n.)

Sanki onun aldığı her soluk, benim ciğerlerime doluyormuş ve beni yaşıtıyormuş gibi hissediyordum.

Sanki kalbinin attığı her an, benim kalbimi attırıyormuş gibiydi. Delilikti bu, başka bir açıklaması olamazdı asla. Kısa sürede böyle bir bağın oluşmasını başka hiçbir şeyle izah edemezdim.

“Sevgili oldunuz yani siz?”

Aras’ın sesi geldiğinde irkilerek Haris’ten ayrıldım. Elinde tuttuğu, nereden bulduğunu anlayamadığım patlamış mısırla bizi izliyordu. *Film izler gibi hem de...*

“He Aras, he! Oğlum, senin derdin ne?”

“Derdim patlamış mısırdı ama buldum,” dedi omuz silkerek. “Köydeki birkaç eve girmiştim bugün. Dolapta vardı. Aldım, patlattım ve yiyorum. Hatta demin bir aksiyon filmi de açmıştım ama çok heyecanlandım diye kapattım.”

Daha heyecanlı şeyler yaşadığımızı söylememe gerek var mıydı? Şu an bir savaşın ortasında, her an herhangi bir füzeyle havaya uçma ihtimalimiz olan bir köy evindeydik. Bence bu, herhangi bir aksiyon filminden daha heyecanlıydı.

“Ya zehir koymuşlarsa içine?”

Patlamış mısırı Haris’e uzattı anında ciddi bir tavırla. “O zaman sen yesene. Geber de ben artık böyle romantik şeylere maruz kalmayayım.”

Gözlerim belerdi. “Öyle demesene!”

“Sus, kız,” dedi Aras bana işaret parmağını sallayarak. “Yalancı herifin teki bu. Baban seni bu herife asla vermez. Hayal kurma boşuna. Hem benim de rızam yok zaten.”

“Senden onay bekleyen mi vardı, pezevenk?”

“Ha yani sen koskoca tümgeneralden onay alabileceğini düşünüyorsun? Koskoca paşanın tek kızı lan, senin gibi sahtekâr, yalancı, düzenbaz herife verir mi gül gibi kızını?”

Haris bana döndü. Yüzünde elinden en sevdiği arabası alınan bir çocuğun ifadesi vardı. “Doğru mu söylüyor?”

“Yani bilemiyorum. Bir kez biriyle görüştüğümü öğrendi, ona da engel oldu.”

Aras sırıttı. “Düşünsene, Dört’ü ayaklarından kelepçeliyor. muş tavana. Binbir işkence uyguluyormuş...”

“Duyan da hiç işkence görmediğimizi sanır,” dedi Haris kendinden emin tavrıyla. “Biz korkak mıyız başkaları gibi?” Lise zamanı âşık olduğum, babam yüzünden benimle iletişimi kesen Egemen’e laf atıyordu sürekli. Üstelik bunun farkında mıydı, bilmiyordum. Beni ondan kıskanma ihtimali olabilir miydi?

Aras bana döndü gülerek. “Kanka, sen evde kaldın. Baban senin tek saç telini bile bu herife vermez. Kesin bilgi.”

“Kanka mı?”

“Hee, kanka. Neyse, ben de evlenmeyeceğim, merak etme. İkimiz bir ömür parklarda buluşup kuşları besleriz, o sırada bu herifin gıybetini yaparız. Sorun değil.”

O sırada istemsizce gülümsedim. “Yaa! Çekirdek de alır mısın bana? Onsuz parkın tadı çıkmaz.”

“Alırım, kanka. Başka?”

Kısa bir süre düşündüm. “Meyve suyu. Portakallı.”

Elini açıp bana uzattığında ona beşlik çaktım ve göz kırptım. “Tamam, çocuklarla oynamak yok ama. Sevmem çocuklarla uğraşmayı.”

“Tamamdır!”

Haris boğazını temizledi. “Bu güzel planınızda ben neredeyim acaba?”

Aras omuzlarını silkti. “Mezardasıdır.”

Bu sefer kahkaha atan Aras’ın omzuna vurdum ama oldukça eğleniyormuş gibiydi. “Ya da onuncu karının yanındasındır.

Bilemeyiz. İnsan yedisinde neyse yetmişinde de o olurmuş. O yüzden yaşlıyken de kesin çapkın herifin teki olursun. Sürekli genç kadınlarla cvlenirsin.”

Gözlerim belerdiğinde, “Abartıyor,” dedi Haris bana dönerek. “Ben çapkın değilim.”

“Masaj salonlarına gidip kendini Arzu’nun, Alev’in, Aybüke’nin kollarına atan dedem miydi lan?”

“Hepsi de A ile başlıyor,” dedim beğeni işareti yaparak. “Takıntın mı vardı?”

Aras bir adım geriledi. “Oha! Bana da mı göz koydun lan! Anlamalıydım!”

“Lan Aras senin gerçek adın değil!” diye bağırdı Haris. Gerçek adını çok merak etsem de sormadım. Zamanı geldiğinde Aras’ın bana söyleyeceğini umuyordum.

Aras’ın gözleri belerdi. “Ha yani gerçek adım olsaydı?”

“Aras!” Bir şimşek gibi gürlledi. Ses tonu kulak zarımı yırtacak niteliğe sahipti. “Defol buradan! Hemen!”

“Arkamı dönersem kalçama bakmayacağının garantisi mi var, şerefsiz?” Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek için. “Bu arada sporun faydasını gördüm. Aşırı seksi bir kalçam var. Sana da tavsiye ederim, bence son zamanlarda saldın kendini.”

Bu sefer dayanamayıp kahkaha attığımda Aras bana göz kırpıp gözden kayboldu. Haris ise hayretle beni izliyor ve kahkahamın durmasını bekliyordu. En sonunda kendimi durdurmayı başardığımda, “Gayet de iyi bir vücudum var,” dedi. “Öyle değil mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bilmem.”

“Senin bilmen lazım, göğsümde uyuyan sensin!”

“Arzu daha çok dokunmuştur sana, o bilir.”

Altın renkli hareleri irileşirken, “Sakın bana o kadını kıskandığını söyleme,” dedi. “En son onunla yıllar önce görüştüm!”

“Yine de bu, o kadının sana benden daha fazla dokunduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Haris’in gözlerinde yanan o alevi gördüm. Tenim, yüzündeki o mimikle karıncalanırken eli belime gitti ve beni kendisine doğru çekti. “Dokunsana,” dedi kalbimi delik deşik eden bir ses tonuyla. “Sadece sen dokun bana.”

“Haris,” dediğim sırada beni tek koluyla kaldırdı ve bir anda kucağına oturttu. Gözlerim belerirken, “Haris!” dedim tekrar.

“Sabaha kadar adımı söylese ne böyle.” Sesi boğuklaşmıştı. Gözleri dudaklarıma kaydığında, “Tabii, konuşman için fırsat verirsem sana,” diyerek sırtıttı.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladığında, “Ne yapıyorsun sen?” diye sordum sinirli çıkmasına özen gösterdiğim bir ses tonuyla. “Resmen kucağındayım!”

“Olman gereken yerdesin, Ay Parçam benim,” diye fısıldadı. Göz bebekleri önce sağ, sonra solu kontrol etti. Ve tekrar dudaklarıma değdi altın hareleri. Ardından tek bir saniye dahi beklemeden beni öptü. Aceleci ve telaşlıydı öpücüğü. Bir de ıslak... Sanki şimdi birileri gelip bizi ayıracakmış gibi endişeli bir hâli vardı.

Dudaklarım sözlerimin aksine sanki onu her an bekliyormuş gibi aralandığında Haris’in dudakları kıvrıldı ve alt dudağımla dişlerinin arasında sıkıştırarak çekiştirdi. “Aferin sana... Söz dinle hep.”

Sağ elim ona vurmak için havalandığında, elimi havada yakaladı. Refleksleri her zamanki gibi muhteşemdi ve bu gerçekten artık beni delirtiyordu.

Dudakları dudaklarımdan çekildiğinde, “Sadece bu konumda,” dedi nefes nefese. “Ya da pozisyonda...” Bana gülerek göz kırptığında kalbimin eridiğini hissetmiştim. Belimdeki eli sıkılaştı, beni kendisine bastırdı. “Benim sözüm geçecek. *Kapış?*”

Havada yakaladığı elimi aşağıya indirdi, ardından dudaklarını avucuma bastırdı.

Bayılmak üzereydim, imdat...

Tüm vücudum kasılırken kucığında kıpırdandığımda, “Kıpırdama,” dedi sert sesle. “Yoksa...”

Gözlerim, gözlerine dokundu ihtiyaçla. “Yoksa ne?”

“Sınırımı zorlama,” dedi ve gözlerini yumdu. “Kontrol etmeye çalışıyorum kendimi. Eğer kontrolden çıkarsam, beni sen bile durduramazsın.”

“Belki de durdurmam...”

Gözlerini açtı. “Ne?”

“Duydun.”

“Hilal... Aklımdan neler geçtiğiyle ilgili bir fikrin var mı?”

“Ben yirmi dört yaşında bir kadıyım. Elbette, fikrim var.”

Dudakları kıvrıldı. “O gün geldiğinde hiçbir fikrin olmadığını anlayacaksın o zaman.”

Dudaklarımı ıslatarak kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuma doğru yatırdım. “Öğretirsin o zaman?”

Bu sefer şaşıran, gözleri irileşen oydu. “Hilal!”

“Emret, komutanım.” Tüm bedeni kasıldı, ardından altımda olan bacaklarının taş kesildiğini hissettim. Onu bu şekilde etkilemek gururumu okşadığında, “Sözünü dinlerim,” diye fısıldadım. Kulağına doğru eğildim. “Sadece bu konumda. Ya da pozisyonunda?”

“Sen beni delirtmek istiyorsun. Anlaşıldı,” dedi ve yutkundu sesli bir şekilde.

“Beğenmiyorsan, Ahu, Alev ve Aybüke’nin nerede olduğunu biliyorsun.”

“Saçmalıyorsun,” diyerek yanağıma sert, uyarıcı bir öpücük bıraktı. “Ve beni çok kıskanıyorsun.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yo, kıskanmıyorum. Sonuçta herkesin bir geçmişi vardır. Ben de mesela Egemen’le...” diye konuşurken bu sefer diğer yanağımdan öptü. “Konuşmama izin verecek misin?”

“Saçmaladığın sürece hayır,” dedi ve bu sefer dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ama beni öpmedi. Sadece dudaklarıyla konuşmamı engelledi.

Geri çekildiğimde bundan hoşnut olmadığını gördüm ama umursamadım o an. “Saçmalamıyorum. İkimizin de geçmişte sevgilileri olmuş olabilir sonuçta.”

“Benim tek bir sevgilim oldu,” dedi ve dudaklarıma kısacık bir öpücük bıraktı. “O da sensin.”

Tek kaşım havalandı. “Ne zaman sevgili olduk?”

“Seni bulduğum gün,” derken burnunu yanağıma sürtüyordu. “O günden beri sevgilimsin sen benim. Haberin yok muydu yoksa?”

“Her şeyin bir sırası vardır ama! Tanışırısın önce. Sonra flört edersin. Biz neden seviye atladık?”

“Çünkü...” Kalbim durdu o an. Beni sevdiğini mi söyleyecekti? Bu cümleyi bir süredir ondan duymak istiyordum ama asla belli etmiyordum. Derin bir nefes aldığım sırada burnunu şakağımdan saçlarıma doğru getirdi ve saçlarımı kokladı. “Çünkü öyle gerekti.”

Bir anda tüm kanımın çekildiğini hissettim ama tepkisiz kalmaya çalıştım. Beklentiye girdiğimi ve bozulduğumu belli etmemek adına, “Öyle olsun,” diye mırıldandım ve yavaşça kucığından indim. “Aras yine gelebilir.”

Hiçbir şey söylemediğinde yerime geçip oturdum ve tekrar yorganımı omuzlarıma çektim.

12 Eylül 2023

“Seni seviyorum,” dedim avucumu toprağına sürterek. “Çok seviyorum hem de.”

Tebessüm ederek mezarına baktığımda, “O gün sana içten içe çok kızmıştım, hatta beni sevmediğini düşünmüştüm,” diye mırıldandım. “Bilseydim bu kadar az zamanımız olduğunu, ben daha önce söylerdim.”

“Dün şirkette neler yaptım, haberin var mı? Görseydin gurur duyardın benimle! Stajyerleri ezen herkese iyi bir ders verdim. Herkesi uyardım, bundan sonra kimse onlara ayak işi yaptıramayacak.”

Dudaklarımı ıslattım. “Hatta bugün röportajım var bir stajyerle. Biraz heyecanlıyım. Eskiden kamera karşısına geçmek çok normal gelirdi ama şimdi heyecanlanıyorum.

Keşke her şey çok farklı olsaydı, Haris. Eğer beni her iş çıkışı elinde kahveyle bekleyseydin, bu hayat daha yaşanabilir olurdu. Seninle yaşayamadığım binlerce anın mahkûmuyum artık. Zihnim, sürekli seninle farklı farklı senaryolar üretiyor ve asla gerçekleşmeyecek tüm o anılar çok canımı yakıyor. Bu mezar-dan canlı çıkmanı isterdim. Tüm o fantastik ihtimalleri bile hayal ettim... O kadar uçuk ki! Oysa ben *Harry Potter*⁴ ve *Yüzüklerin Efendisi*⁵ yerine *Nutuk*⁶ okuyup onunla büyüyen bir çocuktum. Ama keşke bir iksir olsa, bu mezara döksem ve sen dirilsen!”

Önce kahkaha attım, ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

⁴İngiliz yazar J. K. Rowling tarafından yazılmış yedi fantastik romandan oluşan bir seridir. (y.n.)

⁵İngiliz filolojist ve Oxford Üniversitesi profesörü J. R. R. Tolkien'in yazdığı epik fantezi türündeki romandır. (y.n.)

⁶Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı dönemini birinci ağızdan aktardığı, cumhuriyet tarihi açısından önemli bir eserdir. (y.n.)

Yanağımı soğuk toprağa yaslayarak, “Neden öldün?” diye haykırdım boğazımdan kopan iniltiler eşliğinde. “Çok özledim seni, dayanamıyorum artık ben...”

“Hilal...”

İrkilerek arkamı döndüğümde görmeyi hiç beklemediğim biriyle karşılaştım. *Babamla...*

“Baba...”

Bana doğru adım atarak tek eliyle beni toprağın üzerinden çekti ve göğsüne yasladı. Bu sefer daha yüksek sesle ağlamaya başladığımda, “Hani alıştırdım zamanla?” diye sordum hıçkırıklarım eşliğinde. “Hani geçerdi zamanla? Geçmiyor, baba...”

Eliyle sırtımı sıvazlarken hiçbir şey söylemedi. En son üç sene önce beni Ankara’daki sorgudan alıp mezarlığa getirmişti ve bir daha onunla burada karşılaşmamıştık. Şimdi benim için mi gelmişti yoksa Haris’i mi ziyaret etmişti, bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, canımın çok yandığıydı.

“Anneni her ziyaret ettiğimde hiç geçmediğini anlıyorum,” diye konuştu sakın bir sesle. “O boşluk hiç dolmuyor, dolmayacak. Bir daha onun yaptığı yemekleri karşılıklı yiyemeyecek, onun demlediği çayı içemeyeceğiz. Annen öldü, bizim ailemiz dağıldı, Hilal. Ama ben ölseydim, siz hâlâ bir aile olurdunuz. Bundan eminim. Ben annenle beraber seni de kaybettim aslında. Sana hiçbir zaman iyi bir baba olamadım, annen hep benim yerime de ilgilendi seninle. Ben askerlerimin gözünde muhteşem bir komutan olabilirim ama senin gözünde iyi bir baba olamayacağım.”

“Hayır...”

“Öyle, Hilal. Ben engelleyemedim olanları. Koruyamadım seni. Ölümlerden döndün, hayatta olman sadece bir şans... Ve ben seni, şansa bıraktım. Seni savaşın kaderine teslim ettim.”

“Ben seni suçlamıyorum,” dedim. Gözyaşlarım omuzlarında taşıdığı iki yıldızı ıslatırken geri çekilmek istedim ama buna izin vermedi.

“Beni suçlaması gereken tek kişi sensin, kızım,” dedi yorgun bir ses tonuyla. “Çok hata yaptım ve hâlâ yapmaya devam ediyorum. Ama bugün... Bugün bir baba gibi davranacağım. Stüdyoya geleceğim, seni izlemek ve seninle gurur duymak için.”

“Ne?”

“Röportajın bugün, değil mi? Ben de geliyorum seninle.”

Gözlerim irileşirken, “Gerçekten mi?” diye sordum tekrar doğru duyup duymadığımı teyit etmek için.

“Kaç kez söylersem inanacaksın?”

“Ben sana her koşulda, hiçbir şey söylemesen de inanırım.” Onu yanağından öptüm hızlıca. “En son üniversite sınavıma gelmiştin,” dedim yüzümü buruşturarak. “Bu, biraz tuhaf hissettirdi.”

“Takım elbise bile getirdim, üniformamı da çıkaracağım ve sadece bir baba gibi izleyeceğim seni uzaktan.”

Buruk bir tebessümle, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra ona sarıldım. “İyi ki varsın, baba. İyi ki...”

Stüdyo hatıralarımla doluydu. Eskiden burada önemli bilim insanlarıyla röportajlar yapardım. Hiçbir zaman magazin dalına ilgi duymadığım için genelde bilim insanlarını tercih ederdim çünkü böylesinin her zaman daha faydalı olacağını düşünürdüm.

Şimdi o koltukta ben oturacaktım ve Meltem adlı stajyer kız benimle röportaj yapacaktı.

Hayat çok tuhaftı...

Babam aynada kravatını düzeltirken bana hafif bir makyaj yapılıyordu o sırada. Saçlarım arkadan düzenli bir topuz yapılmıştı.

Genelde kameralar karşısına da topuz yaptırıp çıkardım çünkü. Bu tarz, benimle özleşmişti sanki.

“Paşam, bir şey ikram edelim mi?”

Önder Bey ve Kâmil Bey, babamı gördüklerinden beri ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Babam, yıllardır burada çalışmama rağmen bir kez bile bu binaya ayak basmayan biriydi ve şimdi burada olması herkesi şaşırtmıştı.

“Teşekkür ederim. Su yeterli.”

Babam gerçekten karizmatik bir adamdı. Duruşu, yüzü, ses tonu... Annemden sonra isteseydi kesinlikle evlenebilirdi. Buna ben de karşı çıkmazdım. Ama asla böyle bir şey yapmamıştı. Hatta tek bir ilişkisi dahi olmadığından emindim. Bir gazeteci olarak merakıma yenik düşüp birçok kez araştırsam da sonuç alamamıştım. Babam evden işe, işten eve gidip geliyordu sadece ve hayatını böyle sürdürüyordu.

“Sağlıklı besliyorsunuz, paşam. Çok belli.” Önder Bey’in kurduğu cümleyle beraber gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Babamla muhabbet etmeye çalışıyordu resmen ama babam çok ketum bir insan olduğu için pek de başarılı olamıyordu. Aslında babamın sevdiği belirli konular vardı ve onlar hakkında saatlerce konuşabilirdi. En sevdiği ve bilgili olduğu alan tarihi. Fakat Önder Bey’in tarihe pek ilgisi olduğunu sanmıyordum.

“Hilal Hanım, hazırsınız.”

Aynada kendime son kez bakarak ayaklandığımda babam bana göz kırptı. O sırada Kâmil Bey, “Her şey hazır mı?” diye seslendi ekibe. Alp kameranın arkasından bana bakarak beğeni işareti gönderdi.

“Dün şirkette Alp için ortalığı birbirine kattığını duydum.”

Yanımda duran babama doğru çevirdim başımı. “Ne Alp’in ne de başka bir çalışanın hakkını yediririm kimseye.”

“Alp’i savaş zamanı İstanbul’a gönderdiğim için bana da kızgınsın hâlâ.”

“Seni anlıyorum. Alp sana sorun çıkarıyordu. Ama bu, ondan yaşadığımı saklayacağın anlamına gelmiyor. Bunu bilmeye hakkı vardı.”

Gözlerini kısıtı. “Hilal, gizlilik yeminine sadakat en önemlisidir. Bu yemin bozulamaz. Hiçbir koşulda. Senin orada olman gizli kalmalıydı ve kaldı. Alp bizden biri değil, ne kadar sevdiğin biri olsa da olmayacak.”

“Zamir bazı şeyleri eşiyle paylaşıyor ama. O kadın da bizden değildi.”

“Eminim dozunu ayarlıyordur. Eşler arasında olabilir bazı şeyleri açığa kavuşturmak. Ama her şeyi değil.”

“Bugün seninle tartışmayacağım, baba. Çünkü bugün tümgeneral değilsin, sadece bir babasın.”

“Sadece bir baba olmak... Heyecanlandırdı beni. Seni izlemek gurur verici olacak, kızım.”

Tam ağzımı açacağım sırada, “Hilal Hanım,” dedi Meltem. “Sizi alabiliriz.”

Babamı, ardından Alp’i geride bırakarak kameraların karşısına geçtiğimde, stajyer çocuklardan biri gelip mikrofonumu taktı ve pantolonumun arkasında sabitledi. Yakamı düzelterek yeşil renkli koltuğa oturdum. Üzerimde V yaka beyaz bir gömlek ve siyah düz bir pantolon vardı. Pantolonun bel kısmından beyaz düz şerit geçiyordu.

“Hazır mısınız?”

Meltem’e doğru başımı salladım ve dirseğimi koltukta sabitledim. Canlı yayındı, hem televizyon hem YouTube’da yayınlanacaktı. Ardından da tüm sosyal medya hesaplarında kesitleri paylaşılacaktı. Soruları önceden okumuştum, az çok bir bilgim vardı.

“Ses kontrol,” dedi Alp kulaklığını takarak.

“Bir, iki, üç,” dedim. Ardından Meltem de sesini kontrol ettirdi, bu sefer geri sayım yapıldı ve yayına başladık.

“Merhaba, sayın seyirciler. Bugün sizlerle hepinizden tanıdığım, sevdiği birini buluşturacağız. Onu, ekranlarda görmeyi çok özlediğimizi ayrıca belirtmek isterim. Hilal Uluant, yine ve yeniden hoş geldiniz!”

“Hoş buldum,” dedim tebessüm ederek. “Yine burada olmak çok güzel...”

“Hilal Hanım, size binlerce soru geldi. Hemen o sorularla başlamak istiyorum izniniz olursa.”

“Elbette.”

“Hilal Uluant; genç yaşına rağmen adından sık sık söz ettiren, ülkenin en popüler gazetecilerinden birisiniz. Peki, sizce bu popülerliğin sebebi nedir?”

“Popülerlik demeyelim de insanlar beni kendilerine çok yakın görüyor. Sebebi bana göre, sadece mutluluklarında değil, acılarında da onlarla beraber olmam. Benim için koşulların hiçbir önemi yoktur. Önemli olan tek şey insan hayatıdır. Ve bu, insanlarla aramdaki bağı oluşturan şey bence. Empati... Ben onları anlıyorum, onların beklentisi de anlayış olduğu için beni sevmeye başlıyorlar.”

Meltem tebessüm ederek diğer soruya geçti ama soruyu okurken kaşlarını çatıldığını görür gibi oldum. Yutkundum, ardından diğer sorulara baktı ama en sonunda gecikmemek için, “Peki, yıllardır televizyona çıkmama sebebiniz nedir?” diye sordu.

“Bu soru yoktu,” dedi kulaklığımdaki Editör Yağız’ın sesi.

Yüz ifademi kontrol altında tutmaya çalıştım. Kesinlikle bu soru Yağız’dan bana gelen mailde yoktu.

Fakat canlı yayındaydık ve ben sorudan kaçamazdım. “Bazı özel sebepler... Biraz kabuğuma çekilmem gerekti.”

Meltem artık ne yapacağını bilmiyordu, kâğıtları kurcalıyordu sürekli ama tüm sorular birbirinden beter olmalıydı. Eli ayağı birbirine dolanmıştı.

“Önce annenizi, ardından sevgilinizi kaybettiniz. Sebebi bu mu?”

Kulağımdaki Kâmil Bey’in sesi, “Allah kahretsin,” diyordu. “Hilal, cevap vermek lazım. Şu an reklama giremeyiz. Biraz idare et, yalvarırım. Şu an milyonlar seni izliyor!”

Sorularla oynanmıştı.

Birisi, soruları değiştirmişti.

Kanım dondu ama hâlâ canlı yayında olduğumuz için, “Evet,” dedim. “Son yıllarda hem annemi hem de sevdiğim bir insanı kaybettim. Bu kayıplar beni etkiledi ve işimden uzaklaştım.”

Gözlerim stüdyoya kaydığında babamın sert bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri Meltem’in üzerindeydi ve bu bakış beni bile çok korkutmuştu.

Meltem, “Sevgiliniz nasıl öldü?” diye sorduğu an bir silah sesi patladı ve ardından stüdyoya eli silahlı biri girdi. Yüzünde kar maskesi olan adam bana doğru koştu ve ben tam ayağa kalkacağım sırada boynumdan tutup beni kendisine doğru çekti. Silahı şakağıma dayayıp Alp’in başında olduğu kameranın karşısına geçti.

“Eğer canlı yayın kapatılırsa bu kadının beynini dağıtırım. Duydunuz mu beni?” Silahı şakağıma daha çok bastırdı. “Cevap versene, Hilal Hanım. Sevgilin nasıl öldü?”

Önder Bey, “Ne istiyorsan söyle, bırak onu yeter ki!” diye bağırdı herkesin duyacağı sesle.

“Teşkilat, ne istediğimi biliyor! Eğer bize o bilgi verilmezse bu kadın ölecek! Duydunuz mu? Bakalım o çok güvendiğiniz istihbarat sizin için fedakârlık yapacak mı?”

“Hilal,” dedi kulağımdaki babamın sesi. “Korkma.”

Gözlerimi yumup açtım. İstiklal Marşı'nın ilk kelimesinin ve babamın sesinin verdiği o hissin içime dolmasına izin verdim. Cesaret. Benim en büyük silahım buydu. Bunu da kaybedersem hiçbir şeyim kalmayacaktı.

Babam neredeydi? Stüdyoda değildi, onu çıkarmışlar mıydı buradan? En mantıklı olanı buydu zaten. Bu gözü dönmüş terörist, babamın burada olduğunu öğrenirse ona da zarar verebilirdi.

Şu an milyonlar beni izlerken her an beynimi dağıtacak potansiyele sahip bir adam tarafından rehin alınmıştım. Buna rağmen tüm sakinliğimi korumaya çalışıyordum.

Adamın söyledikleri kafamı karıştırmıştı, durumuma rağmen hangi bilgiye ulaşmak istediğini düşünüyordum. Sorular Haris'le ilgiliydi. Adamın ilgi odağı Haris'ti. Demek ki almak istediği bilgi de onunla ilgiliydi.

"O öldü. Bırakın en azından mezarında rahat uysun," diye bağırmamak için zor tutuyordum kendimi.

"Ne oldu? İstihbarat seni umursamıyor sanırım, Hilal Hanım. Belki de sen kimsenin kahramanı değil de aslında bir piyonsundur."

"Başaramayacaksınız," dedim tebessüm ederek. "Bir değil, bin Hilal feda olsun. Asla başaramayacaksınız."

"Kes sesini, beynini dağıtırım!" diye bağırdı öfkeyle.

"Vatan sağ olsun," dedim umursamaz bir sesle. "Beni ölümle korkutamazsın."

"İstihbarat yetkilileri! Birazdan bu kadını öldüreceğim! Duyuyor musunuz beni? Beş dakikanız var, eğer o bilgi bize verilmezse milyonların sevdiği gazetecinizi öldüreceğim ama bu infaz emrini istihbarat vermiş olacak!"

Adam sözlerini bitirdikten hemen sonra babamın gür sesi tüm stüdyoda inledi. "Kestik!"

Yanımdaki adamın kanı bembeyaz gömleğime sıçrayana kadar ne olduğunu anlamamıştım. Fakat üst katta babamı gördüğümde ne olduğunu anladım. Elindeki tüfekle nişan almıştı ve ateş etmeden hemen önce canlı yayını kesmelerini söylemişti.

Adamın cansız bedeni yere düştüğünde çığlıklar duydum. Benim ise sesim çıkmadı. Alp bana doğru koşarak yaralanıp yaralanmadığımı anlamak için bedenime dokundu ve sonrasında bana sıkıca sarıldı.

Ben ise üst kattaki babama baktım sadece. Onun kahverengi gözlerine uzun uzun baktım. Çünkü bana bir açıklama borçluydu. Az önce yaşadığım suikast girişimini bana açıklamak zorundaydı.

Ben az önce hangi gizli istihbarat bilgisi için rehin alınmıştım? Bunu bilmeye hakkım vardı.

Ve bu sorunun cevapları babamla ekipteydi...

Babamın sesini duydum yine ama bu sefer kulaklığıma konmuştu. “Özür dilerim, kızım. Sadece baba olmayı başaramadım, yine asker olmak zorunda kaldım.”

4

P İ Y O N

5 Kasım 2020

“Neden uyumadın?”

“Bilmem,” dedi kısık bir sesle. Gelip yanında oturduğumda derin bir iç çektim. Beyaz duman dudaklarımın arasından kaçıp buz gibi havaya karıştığında uzaktan gelen çatışma seslerini dinledim bir süre.

“Yapayalnız hissediyorum.”

“Kapana kısılmış gibi hissediyorsun aslında... Başını kaldır ve gökyüzüne bak. İyi gelecektir.”

Dediğini yaparak başımı kaldırdım ve parlak yıldızların gözlerimi kamaştırmasına izin verdim. Kısa bir sessizlikten sonra, “Gökyüzü bu kadar güzel ve masumken yeryüzünün kocaman bir pislik içinde kaybolması adil değil,” diye fısıldadım.

“Yeryüzünde hiçbir şey adil değil. Bunu kabullenmemiz gerekiyor artık, Hilal.”

“Mücadele etmeyecek miyiz?”

“Nereye kadar?”

“Ölene kadar...”

“Bir ömrü mücadele ederek mi geçirmek istiyorsun?”

“Gözlerimi kapatıp her şeye kör olmak çok acımasızca geliyor.”

“Peki, kendine acımasız davranmış olmuyor musun?” diye sordu ve merakla cevabımı bekledi. “Kendinden eksilterek yaşamak, en büyük haksızlık değil mi sana verilen yaşama? Seni anlıyorum, Hilal. Mutlu anılar, çok acı veriyor bana da. Haksızlık gibi. Ama aksi de bize haksızlık.”

“Gözümü kapattığımda o mutlu çocuğu görmek beni çok üzüyor.”

“Hayal kırıklığı.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Şu anım, çocukluğum için bir hayal kırıklığı. Küçükken mutsuzdum, büyürken mutlu olacağım umuduyla yaşadım hep. Ve ben, kendime en büyük haksızlığı yaptım. Dev bir hayal kırıklığına dönüştüm. Ablam hayattayken beraber uzanırdık onun yatağına, bana masallar okurdu hiç yorulmadan. Onun sayesinde hayaller kurmayı öğrendim, zihnimde hep bir sürü olay döndü. Masalların sonlarını değiştirdim bazen kendimce, farklı şekilde kurgulamaya başladım o hikâyeyi.”

“Masallara inanma. Hayat masallardan çok daha farklı bir yer ve tutunman için gerçekleri öğrenmen gerekiyor.”

Babamın küçükken kurduğu cümle zihnimde yankılandığında başımı Haris’in omzuna yasladım yavaşça. Bunu yaptığım an nefesi kesilir gibi oldu, bedeni taş kesildi.

Onun bana karşı olan bu hassas tavrı, annemi anımsattı bir anlık.

“Masallara inan...”

“Neden, anne?”

“Çünkü senin hayatın da bir masal aslında. Masallara inanmazsan nasıl yaşarsın kendi hayatını?”

“Anne, beni seviyor musun?”

“Tabii ki seni seviyorum. Sen bizim biricik kızımızsın. Baban ve ben, seni çok seviyoruz.”

“Babama benzemezsem beni sevmez. O yüzden ben onun gibi olacağım. Ama sen beni her koşulda seversin, biliyorum. Masallara inanmayacağım, anne.”

Anneler, evlatlarını her koşulda severdi. Bu kesinlikle doğrudu. Geri kalan herkes, belirli koşullarda sevebilirdi ama.

Peki, Haris'in annesi neden onu sevmemişti? Bir anne, bir evladını kaybetti diye nasıl diğer evladını hiçe sayardı?

Ben, beni her koşulda sevecek annemi toprağa gömmüştüm.

Haris ablasını toprağa gömmüştü.

Zamir en yakın arkadaşını ve babasını toprağa gömmüştü.

Ölüm, hepimizin ruhundan kocaman bir parça alıp götürmüştü sevdiklerimizle beraber.

Başka bir ölüme daha tahammülümüz olmama sebebi buydu belki de. Çünkü bunun nasıl hissettirdiğini her birimiz biliyorduk. Aras da biliyordu. Hikâyesini bilmesem de Aras'ın belki de hepimizden daha çok kaybı olduğu yüzünden belliydi.

"Biliyor musun, Haris? Seninle konuşmak, çok sevdiğim bir kitabı yeniden okumak gibi hissettiriyor."

Başını, başımın üzerine yaslayıp, "Güzel bir tanımdı," dedi gülümseyen bir tonla. "Seninle konuşmak, altını çizdiğim cümleleri yıllar sonra okuduğumda, o andaki duygularımı yeniden yaşamak gibi hissettiriyor."

Gülümsedim. "Bu daha güzel bir tanımdı."

"Güzel kelimesi seni anımsatıyor."

Koluna çimdik attım. "Tatlı olmaya mı çalışıyorsun?"

"Hoşuna gittiyse başarmışım."

Gözlerimi yumdum ve güzel bir hayal kurdum o an. "Bu savaş bittiğinde seninle karşılıklı kitap okuyalım."

"Kahveler benden," dedi ve ardından sanki hayalini kurduğum anı yaşamaya ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı. "Manzaram senden."

"Ne okuyalım sence?"

“*Gurur ve Ön Yargı*.⁷ Yine ve yeniden okumamız lazım. Çünkü...”

“Çünkü bu sefer farklı hissedeceğiz,” diyerek tamamladım cümlesini.

“Sayende, Ay Parçası. Sen bana çok farklı şeyler hissettiriyorsun. Bu ürkütücü ama çok güzel...”

“Neden ürkütücü?”

“Çünkü benim hayatta hiçbir zaafım yoktu.”

“Artık var mı?”

“Sen varsın,” dedi ve ardından parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek ellerimizi dizinin üzerinde sabitledi. “Hiçbir korkum, tereddüdüm olmadan yaşardım sana kadar. Kaybedecek bir şeyim yoktu.”

“Şimdi?”

“Her şeyimsin,” dedi ansızın. “Ve benim artık kaybedecek çok şeyim var.” Birinin her şeyi olmak düşüncesi tüm içimin gıdıklanmasına neden oldu.

Elini sıktım var gücümle. “Beni kaybetmeyeceksin.”

Elimi nazikçe sıktı. “Seni kaybetmemek için her şeyi göze alırım. Her şeyi.”

12 Eylül 2023

“Hilal?” Alp’in sesiydi bu.

“Tansiyonu düşük,” dedi yabancı bir ses. “Serum hazırlıyorum hemen.” Ambulans ne zaman gelmişti? Ve stüdyonun arka odasının ışıkları her zaman bu kadar rahatsız edici mi olurdu?

⁷Orijinal adıyla *Pride and Prejudice*, İngiliz yazar Jane Austen’in ikinci romanıdır. (y.n.)

"Telefonlar sızınmıyor! Çok büyük kaos çıktı, hemen canlı yayında Elilal'in yaşadığını duyurmanız lazım! Hemen!"

Önder Bey'in görür nesli tüm stüdyoyu inletirken o sırada Alp'i çekiliyordu Kamil Bey. "Kameranın başına geç, sana ihtiyaç var. Toparlan!"

Ben arkadaki kanepede uzanırken Alp bana bakıyordu hâlâ. Bakışlarındaki korku tüm yüzüne yayılırken ona tebessüm ettim. Demin şakağıma dayanan silaha, milyonların önünde yaşanan o sahneye rağmen Alp'in kamera karşısına geçmesi için dudaklarım kıvrıldı. Alp, bundan güç alıyormuş gibi titreyen dudaklarını birbirine bastırdı ve gıllip ahımdan öptü. "Hayattasın."

Sanki bu cümleye tutunuyormuş gibi omuzlarını silkti ve kendisine gelerek stüdyoya doğru koştu. O sırada Ecerin kameraların karşısına geçmişti. Açık olan kapıdan görabiliyordum onları.

"Elilal Hanım, size bir serum takacağız şimdi."

Orta yaşlarındaki kadına bakarak başını salladı. Kadın da damar yolu açarak hızla serumu taktı.

Önder Bey, "Dizlerimin bağı çözüldü," diyerek ayaklarımın dibine oturdu. "Şoktayım hâlâ."

Kamil Bey, "Kalbim sıkışıyor," dedi ve sağlık personeline doğru birkaç adım attı. "Çok kötü hissediyorum. Bayılacağım şimdi."

Personel onunla da ilgilenmeye başladı, o sırada güvenlik görevlileri de ölen teröristin etrafındaydı. Ona dokunmamaya çalışıyorlardı, Ecer'i bu yüzden stüdyonun başka bir açısından çekiyorlardı. Ceset, hâlâ olduğu yerdeydi.

"Paşa nerede?"

"Gövende," dedi Kamil Bey. "Acil görüşmeler için başka odaya alındı. Kapısında on güvenlik görevlisi var."

Gözlerimi yumup açtım. Babam yine baba olmayı değil, asker olmayı seçmişti. Bu, artık beni şaşırtmıyordu.

Kâmil Bey, “Canlı yayın ortalığı birbirine kattı. Babanın telefonları susmadı, mecburdu görüşmeler yapmaya,” diyerek serum takılan elimi tuttu. “İyi ki paşa buradaydı. İyi ki...”

Paşa buradaydı, bu kesinlikle doğrudu.

Ama babam burada değildi.

Peki, babam bu suikast girişimini önceden öğrenip mi gelmişti?

Bile bile benim canımı teröristlerin önüne yem mi etmişti?

Ecrin’in canlı yayını bittiğinde ortalık biraz sakinleşmişti. Polisler buradaydı ama teröriste yaklaşmayarak istihbaratı bekliyorlardı. Birkaç dakika sonra Önder Bey stüdyoyu boşalttı, binadan çıkış yasaklamıştı çünkü herkes sorgulanacaktı.

Dakikalar sonra içeriye maskelerine rağmen tanıdık gelen insanlar girdi. Zamir’in kara gözleri endişeyle etrafı yokladı, ardından benim üzerimde durdu. O sırada Kaplan polislere işaret verdiğinde herkes dışarı çıktı, içeride sadece biz kaldık. Tomris kapıyı kapattı.

“Sekiz, kameraları etkisiz hâle getir,” dedi Zamir ve birkaç saniye sonra maskesini çıkarıp yanıma geldi. “Hilal, çok korktuk.”

“İyiyim,” diye mırıldandım. “İzlediniz mi yayını?”

“Yolda gelirken izledik,” dedi Kaplan öfkeyle. “Bulacağım önünde ve arkasında kim varsa. Hepsini tek tek sorgulayacağım, işkence edeceğim.”

“Teşkilat neyi biliyor?”

Sorum hepsinin beklediği bir soruydu ama yine de üçü de dondu.

“Beni hangi bilgi için rehin aldılar?”

Hiçbirinden çıt çıkmıyordu.

“Babam olmasaydı o herif beni öldürecekti. Belki de babam önceden biliyordu, sırf bunun için geldi buraya.”

“Hayır,” dedi Zamir. “Böyle bir şeye göz yumacağımızı nasıl düşünürsün?”

“Belki de bir kahraman değil, piyonumdur.”

“Saçmalama,” dedi Kaplan. Yere çöktü ve elimden tuttu. “Seni feda edeceğimizi mi düşündün?”

“Bu umurumda değil. Ama ben hangi bilgi için rehin alınabilirim? Benden kıymetli insanlar var, neden onlar değil de ben? Bir sebebi olmalı... Sevgilimin nasıl öldüğünü sordu. Haris’le bir ilgisi var.”

Tomris derin nefes aldıktan sonra, “Karabağ’da olanları deşmek istiyorlar, bununla bizleri sıkıştırmak amaçları. O topraklarda görev yapmış olmamız çoğu için bir tehditti çünkü,” dedi.

“Haris’in ölümünü deşmesi ve bizzat beni rehin alması bunu açıklamaz.”

Zamir, “Şimdi bunları düşünme,” dedi sakince.

“Herkes iyi, değil mi?”

Üçü de bakışlarını kaçırdığında tüm bedenim buz kesti. “Ne oldu?”

“Güvenlik şefi.”

“Mesut amcaya ne oldu?” Kalbim kaburgalarımın arasına sıkışmıştı, nefes alamıyordum artık.

“Yaralı. Genç bir çocuğu korumak için önüne atladı.”

“Hastaneye götürün beni. Hemen.”

“Olmaz, tehlikeli.”

“Sana soru sormadım,” diye bağırdım ve kolumdaki serumu çıkarıp ayaklandım. Ayakkabılarımı çıkarmışlardı, seri bir şekilde onları ayağıma geçirdiğim sırada üçü de beni durdurmak için bir şeyler söylüyordu ama artık onları dinleyecek kadar sakin değildim.

Tam o sırada kapı açıldı, içeriye babam girdiğinde üçü de heykel gibi yerlerinde durdu.

Aynı onların yaptığını yaptım, bir asker gibi babamın karşısında durdum. Babam bu hareketime kaşlarını çattığında, "Paşam," dedim ona ilk defa. Bu kelimeyi daha az önce yaşananlardan sonra benden duymak onun canını yakmış olmalıydı.

Bir süre gözlerimin içine baktı, ardından Zamir'e çevirdi bakışlarını.

"Ne oluyor burada?"

"Mesut amca'yı görmeye gidiyorum."

Bana döndüğünde, "Binadan çıkış yasaklandı," dedi itiraz kabul etmeyen bir tonla. "Bugün kimse buradan çıkmayacak, herkes sorgulanacak."

"Ben şüpheli değilim," dedim aynı onun gibi sert bir tonla. "Onun yanına gideceğim. Eşlik etmek isteyen varsa edebilir."

"Ameliyata alınacak, sana her yarım saatte bir bilgi verilecek."

"Yeterli değil, paşam."

"Hilal!" Tüm binaya yayılan sesinin karşısında gözlerimi dahi kırpmadan ona baktım.

"Paşam," dedim kısık ama onun sesinden daha acımasız bir tınıyla. "Bu binanın içerisinde, canlı yayında şakağıma silah dayadılar. Sizin olduğunuz stüdyoda gerçekleşti bu. Her an, her şey olabilir demek ki. Ve ben bu ihtimal yüzünden hayatımı kısıtlayamam, orada can çekişen bir adamı burada kolumda serumla bekleyemem."

"Hilal," diyerek bana adım attığında bir adım geri çekildim robot gibi.

"Neden o adamı öldürdünüz, paşam? Bu kadar mı emindiniz teşkilatın o bilgiyi vermeyeceğinden? Bu kadar mı korktunuz beş dakikanın sonunda öleceğimden? O adamı sorgulamak, bu olayı irdelemek varken onu öldürmeyi seçtiniz? Hangi gizli bilgi sebep

oldu buna? Ya da buraya bir baba gibi geldiğinizi iddia ederken aslında görev için mi geldiniz? Önceden haberdar mıydınız?”

“Yeter!..”

“Belki de siz bugün bir asker gibi değil, baba gibi düşündünüz. Korktunuz belki de ilk defa. Emindiniz feda edileceğimden, o yüzden öldürdünüz onu. Kim bilir...”

Çenesini sıkıyordu. “Sus artık.”

“Buradan çıkarın beni, susacağım.”

Birkaç saniye duraksadı, ardından arkamda deminden beri çıt çıkarmadan bizi izleyen üçlüye döndü. “Götürün onu hastaneye, güvenliğinden siz sorumlusunuz.”

“Emredersiniz, komutanım.”

Hiçbir şey söylemeden yanından geçip gittiğimde arkamdan gelen Kaplan, “Yavaş yürü,” diye uyardı beni. “Bayılacaksın şimdi!”

“Hastaneye gidiyoruz zaten,” diyerek omzumun üzerinden ona baktığımda derin bir iç çekti. Maskesini takmıştı.

“Hilal, yapma böyle,” diyerek bana yetişti ve koluma girdi. “Daha az önce...”

“Ölecektim,” diyerek tamamladım cümlesini. “Ama bak, ben ölmedim, Mesut amca ise can çekiyor.”

Kaplan hiçbir şey söylemeden önüme geçti, ardından güçlü kollarıyla beni sardı. “Ölmeyeceksin,” dedi tuhaf bir tınıyla, sanki bunu kontrol edecek güce ihtiyacı varmış gibi. “Kızgınsın, hakkın var ama lütfen pervasız davranma. Seni kaybedersek... Ben çok kötü bir adama dönüşürüm. Lütfen, bana bunu yapma.”

Gücü çekilen kollarım yavaşça havalandı, ardından onun sırtında durdu. Ağlamak istedim. Haykırarak ağlamak, tüm şirketi inletecek sesler çıkarmak istedim. Gözyaşlarımda boğmak istedim ihmalî olan herkesi...

Ama onun yerine, “Gidelim,” dedim kuru bir sesle.

Ellerim Kaplan'ın sırtından çekildiğinde gözleri gözlerime dokundu. "Bunu yapma..."

"Neyi?"

"Duygusuz biri gibi davranmayı."

"Ben duygularımı Haris'le beraber o toprağa gömdüm."

Arkamı döndüm ve kimsenin tek kelime etmesine fırsat vermeden asansöre doğru ilerledim ama Zamir, "Merdivenle inelim," diyerek önden yürümeye başladı. Belinden çıkardığı silahı kaldırarak önden ilerlediğinde biz de onu takip ettik.

En sonunda aşağıya inebildiğimizde bizi bekleyen siyah Audi'ye bindim. Sürücü koltuğuna Tomris, yanına da Kaplan geçti. Zamir yanımda oturduğunda Tomris aracı çalıştırdı.

"Çıkarın maskeleri," dedi Zamir. Ardından kulaklığına dokundu. "Yedi bildiriyor. Ay Parçası güvende. Tekrar ediyorum, Ay Parçası güvende."

Gözlerimi devirdim. "Ay Parçası mezarda diyeceğin günler de gelir umarım."

Üçü de aynı anda, "Hilal!" diye bağırdı.

"Ne? Sizin duymaya tahammül edemediğiniz o ihtimal ile tehdit edildi az önce tüm teşkilat! Benim ölümüne beş dakika süre biçildi! Her şey olabiliyordu! Her şey! Haris'i de dakikalar içinde kaybetmedik mi? Bana daha önemliymişim gibi davranmayı kesin artık! Bırakın ne hâlim varsa göreyim. Haris öldüyse ben de ölebilirim. Beni onun yanına gömün, başka hiçbir şey istemiyorum."

Dudaklarım titremeye başladığında, "Ölmek istedim," dedim. "Çok az kalmıştı ona kavuşmama... Bunu gerçekten istedim."

Tomris, "Ben de ölmek istedim," dedi darmadağın bir sesle. "Defalarca intihar ettim, ölmek için yalvardım." Bakışlarım sürücü koltuğuna doğru kaydıığında Tomris dikiz aynasından bana

bakıyordu. “Seni çok iyi anlıyorum. Ama ben on sekiz yaşında eğer toparladıysam, sen de toparlayabilirsin.”

On Sekiz... Lakabı buydu. O yaşında ne yaşadığını bilmiyordum. Haris’in dört yaşı çok ağırdı. Zamir’in yedi yaşı, Aras’ın nehir anıları... Tomris’in hikâyesi daha ağır olmalıydı çünkü defalarca intihara kalkışan biri asla hafife alınacak şeyler yaşamış olamazdı.

Birkaç dakika sessizlikten sonra araba hastanenin önünde durdu; Kaplan seri bir şekilde indi ve ardından kapımı açarak bana elini uzattı. Elinden tutarak aşağıya indim, onunla aynı hizada hastanenin girişine doğru yürüdük. Zamir, Mesut amcanın ameliyatının olduğu katı Sekiz’den öğrenmişti çoktan. Bu yüzden kimseye bir şey sormadan asansöre bindik ve ameliyathane katına çıktık.

Koridorda ailesi vardı. Mesut amca onların fotoğraflarını göstermişti bana ama şu an fotoğraftaki gibi görünmüyorlardı. Mahvolmuşlardı.

Eşi yerde oturarak ağlıyor, oğlu ile ayakta durup boş duvarı izliyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü, onlara doğru adımlayacak gücü bulamadım kendimde.

Tam o sırada sanki varlığımı hissetmiş gibi kadın başını kaldırıp bana baktı. “Hilal,” diyerek tebessüm etti. “Gel...” Yutkundum ve yavaş yavaş onlara doğru ilerledim. Kadının yanında yere çöktüğümde, “Mesut senden bahseder hep,” dedi kısık sesle. “Seni çok sever... Öve öve bitiremez.”

“Özür dilerim.”

“Senin bir suçun yok,” dedi kadın gözyaşlarının arasında.

Tam iki saat... Suspis bekledik ameliyatın bitmesini. Hemşire yarım saatte bir çıkıp ameliyatın normal gittiğini belirtiyordu. Daha kesin açıklamayı ise ameliyattan sonra doktor yapacaktı.

İki saatin sonunda ameliyathanenin kapıları açıldığında içeri-
den çıkan doktoru görüp ayaklandık hepimiz.

Fakat karşılaştığım kişi olduğum yerde donup kalmama ne-
den oldu.

“Egemen?”

Egemen... Lise aşkım, babam yüzünden benden uzaklaşan,
kalbimi kıran ve beni terk edip derslerime daha çok bağlanmama
sebeup olan o kişi...

“Hilal,” derken dudakları kıvrıldı. Zihnine hangi anımız hü-
cum etmişti? Koridordaki bakışmalarımız mı? Voleybol oynarken
durup onu uzun uzun izlediğim o anlar mı? Gözlerimiz birbirine
değdiğinde utanmamız mı? Neyi hatırlamıştı şu an?

Biz birbirimize şaşkınlıkla bakarken, “Doktor,” dedi kabaca
Kaplan ve önüme geçti. “Durumu nasıl?”

Sanki bir rüyadan uyanırmış gibi irkildi Egemen ve ona baktı.
“Hastamızın ameliyatı iyi geçti, yoğun bakıma alacağız şimdilik.
Durumu stabil.”

Mesut amcanın eşi ve oğlu derin bir nefes alarak yanına gir-
mek için hemşireyle hazırlanmaya gittiğinde, “Eyvallah,” dedi
Kaplan, Egemen’i baştan aşağı süzdü.

Egemen bana döndü tekrar. “Evlendin mi?” Kaplan’la evli ol-
duğumu mu düşünüyordu? “Mutlaka haberim olurdu, evlensey-
din...”

Dudaklarım aralanırken, “Hayır,” diye mırıldandım.

“Ben de,” dedi tuhaf bir tınıyla.

Kaplan bu sefer öksürdü. “Siz nereden tanışıyorsunuz?”

Egemen’in yeşil gözleri üzerimden çekildi ve Kaplan’a baktı.
“Liseden. Hilal’le biz sevgiliydik.”

Zamir arkamdan, “Ay Parçası’na bak sen... Yere bakan, yürek
yakan!” diye fısıldadı.

Kaplan ise sinirinden her an Egemen'e dalacak gibiydi. "Sevgili?"

Egemen başını aşağı yukarı salladı. "Halil amca ayırana kadar."

"Sen beni her yerden engelleyene kadar," diye düzelttim onu. "Sen ayrılmak istedin."

"Mecbur kaldım," dedi yeşilliklerini bana çevirip. "Senin için mecburdum bunu yapmaya."

Kaplan, "Geçmiş geçmişte kaldı," diyerek araya girdi yine. "Gidelim, Hilal. Mesut amca'yı sonra görmeye geleceğiz."

Egemen'le vedalaşmama dahi izin vermeden Kaplan koluma girip beni ondan uzaklaştırmaya başladığında, "Çok ayıp," dedi Tomris. "Hiç etik bir hareket değildi."

"Herif Hilal'e yürüyordu resmen!"

"Bundan sana ne?" diye sordu Zamir. "Tamamen Hilal'e kalmış bir durum."

"Olmaz," dedi Kaplan ve elini omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. "Bizim kızımıza kimseler layık olamaz."

"Adam doktordu," dedi Tomris. "Gayet de yakışıklı."

"İyi, ne doktorlar, mühendisler istedi ama ben kimseyi beğenmedim der," diye kestirip attı Kaplan.

"Düzgün birine benziyordu," dedi Zamir de. "Halil amca herhâlde yaşınız küçük diye engelledi çocuğu. Şimdi bir şey diyeceğini sanmam."

Kaplan gitgide sinirlenirken, "Olmaz," dedi tekrar. "Saçmalamayın. Hilal, eğer bu herif seninle iletişime geçerse haber ver bana."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Niye? Kurşuna mı dizeceksin?"

"Hayır ama dövebilirim gerekirse."

“Hilal istediği kararı vermekte özgür,” dedi Zamir sakın bir tavırla.

Kaplan beni daha çok kendisine çekti. “Sen uyma ona. Haber ver bana, güzellik.”

Saatler önce ölümden dönmüştüm. Milyonlar izlemişti hatta bu görüntüleri. Sosyal medyaya girememiştim ama gündemde olduğuma adım kadar emindim. Sorular değiştirilmişti, canıma kastedilmişti, Mesut amca vurulmuştu, kanalda ortalık karışmıştı, herkes şu an sorgudaydı. Ve ben demin lise aşkımla karşılaşmıştım.

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Artık gerçekten hislerimi ve duygularımı kaybettiğimi düşünüyordum.

Egemen’i lisenin koridorlarında gördüğümde çırpınan kalbimin varlığını dahi hissetmemiştim mesela. Bu... Gerçekten tuhaf hissettirmişti.

“Mezarlığa gidelim,” dedim aniden. Üçünün de bakışları bana döndü ama bu söylediğime şaşırmamışlardı. Elim kolyeme giderken içimi yakıp kavuran o duyguyu yine en derinlerimde hissettim. Özlem...

Belki de gerçekten tüm duygularım o mezardaydı. Bu yüzden hissizliğim...

“Hilal, seni evine götürmemiz daha doğru olur. Evi kontrol etmem lazım ve sanırım bir süre sende kalabiliriz.”

Gözlerim belerdiğinde, “Ne?” diye sordum. “Anlamadım.”

“Demin Sekiz aradı. İstihbarat emri, bir süre senin yanınız,” diye açıkladı Zamir durumu.

“Açlıktan ölürüz. Bu kız asla yemek yapmıyor,” diye homurdandı Kaplan. “Evinde yiyecek bir şey bile olmadığından eminim.”

Tomris, “Sen yaparsın yemek, çok istiyorsan!” diyerek onun koluna vurdu.

“Baban da eve gelecek. Bugün hakkında konuşmamız gereken şeyler var. Mezarlığa yarın gideriz, söz.”

Başımı onayla sallayıp Zamir’in koluna girdim, ardından başımı omzuna yasladım. “Peki.”

Çatışma sesleri yoktu, savaşın ortasında değildik, her an düşmanla karşı karşıya gelme ya da pusuya düşme ihtimalimiz yoktu. Ama şu an sanki yine o köy evindeymiş gibiydik.

Fakat İstanbul’da, benim evimdeydik. Bir kişi eksiktik üstelik.

“Çay var mı?”

Kaplan’ın onuncu kez tekrarlanan sorusundan sonra Tomris en sonunda iç çekerek ayaklandı ve mutfığa doğru ilerledi. Eğer çay demlemezse bu soruyu yüz kez soracağından hepimiz emindik çünkü.

O sırada Zamir elinde tuttuğu telefonla içeri girip, “Mesut amca gayet iyi,” dedi. “Kanalda ise hâlâ sorgular devam ediyor. Ön kapıda magazin var ama ne içeriye biri girebilir ne de dışarı çıkabilir.”

“Hilal, kanalda bir düşmanın var mı? İş birliği yapıp senin kuyunu kazacak birileri?”

“Çoğu kişi benden hazzetmez,” dedim düşünceli bir sesle. “Ama bu kadarını göze alacak birisi var mı, bilmiyorum.”

“Belki de o kişi sadece seni zor duruma düşürmeye çalışıyordu, canına kastedileceğinden habersizdi. Bir ihtimal.”

“Bu asla durumu hafifletmez,” dedi Zamir gelip karşıma otururken. “Soruları değiştirmesi, Hilal’i yaralayacak sorular yazması, genç bir stajyeri o duruma sokması en başında kendi mesleğine, ekmeğini yediği kanala ihanettir.”

Kaplan kollarını göğsünde bağlayarak geriye yaslandı. “Genç stajyerden şüphelenmiyor musun? Belki de onu kullandılar piyon olarak?”

Zamir başını iki yana salladı. “İlk sorgulanan o. Videosunu yolladı, Sekiz. Telefonu da bilgisayarı da temiz çıktı. Editörden gelen mailde esas sorular var. O da temiz. Soruları bastıran, stajyere verene kadar soruları değiştirme ihtimali olan kişiler şüpheli. Bu yüzden herkes şu an kameraları didik didik arıyor.”

Tomris elindeki tepsiyle içeri girdiğinde, “Şu Ecrin,” dedi ve ardından tepsiyi sehpa üzerine bıraktı. “Tuhaf bir kadın. Sorgulandı mı?”

Kaplan çayını alıp, “Teşekkür ederim,” dedi ve bana baktı gözlerini devirerek. Ona çay demlemediğim için bozulmuş olmalıydı. “Ecrin soğukkanlı biriydi. Canlı yayında Hilal’in yaşadığını duyurdu, yanında bir ceset varken hem de.”

Zamir’in telefonun sesi odaya dolduğunda bu sefer salondan çıkmadan telefonu açtı ve ardından karşı tarafı dinledi. Yüz ifadesi bir anda kireç gibi olurken, “Tamam,” dedi sadece ve ardından telefonu kapattı.

“Esmâ adlı bir stajyer, dördüncü katın tuvaletinde ölü bulunmuş. Esmâ’nın soruları baskıdan alıp sana sorması için Meltem’e veren kişi olduğu da kayıtlarla kanıtlandı.”

Boğazım düğümlenirken, “Piyon öldü,” dedi Kaplan. “2-1.”

Beni kurtarmışlardı. 1-0 olmuştuk.

O herif ölmüştü. 1-1 olmuştuk.

Ve şimdi Esmâ’nın ölümü onları öne geçirmişti.

Tomris, “Gencecik bir kıza kıydılar,” dedi öfkeyle. “Yok mu kamera kayıtları? Yok mu hiçbir şey?”

“Araştıracaklar,” dedi Zamir sabırla. “Her şeyi öğreneceğiz. Şu an Hilal’den sorumluyuz. Bununla kalmayacaklardır.”

“Neden?” Sorumla beraber üçünün de bakışları bana döndüğünde yutkundum zorlukla. “Adamın dediklerinin bir anlamı olmalı... Belki de teşkilat sizden bile saklıyordur ama bir sebebi olmalı. Haris’in ölümünü neden değsinler? Neden bununla beni tehdit etsinler? Öldü Haris! Ne isteyebilirler ondan?”

Kaplan, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama öğreneceğiz.”

“Esmâ’nın birinci telefonu kaybolmuş ama masasının üzerinde ikinci telefonunu bulmuşlar. Notlar kısmına, ‘*çok pişmanım*’ yazmış dün gece. Telefonu detaylı araştıracaklar belki ipucu bulabilirler diye.”

Kalbim kasılırken kapının zil sesi içeriye doldu ve Zamir kapıyı açmak için hareketlendi. “Hoş geldin, Halil amca,” dedi Zamir. Kaplan ve Tomris ayağa kalktı saygıyla. Ben ise oturduğum yerden kıpırdamamayı seçtim.

Babam içeriye girip, “Merhaba, çocuklar,” diyerek göz ucuyla bana baktı, ardından koltuğa oturarak derin bir nefes aldı. “Hilal, nasılsın?”

“Harikayım,” dedim yüzümdeki sahte tebessümle. “Hayatım hiç bu kadar yolunda olmamıştı.”

“Mesut Bey iyi,” dedi sanki bu habere tutunuyormuş gibi. “Sorgular devam ediyor. Ölen kişinin kimliği belirlendi. Fakat kimlere hizmet ettiği henüz belli değil.”

“Ne fark eder?” Kaşlarım çatılırken sert bakışlarımı babamın yüzüne diktim. “Önemli bir şeyin peşindeler ve bu yolda beni harcayacaklardı. Haris’in ölümünü neden değiyorlar? Karabağ’da yaşananlarla bir ilgisi olmalı mutlaka.”

“Karabağ’da açık vermiş olabilirsiniz,” dedi benim aksime sakin bir tonla. “Depodan sağ çıkan birinin olduğunu söylemişsiniz. Yüzünüzü gördüler, kimliğinizi deşifre etmiş olabilirler.”

Öfke tüm damarlarıma yayılırken sesim tüm evde yankılandı. “Karabağ Savaşı’nın üzerinden yıllar geçti! Haris öldü, hâlâ neyi deşiyorlar? Deşifre bile olduysa öldü o!”

“Belki de ölmediğini düşünüyorlar,” dedi Tomris bir anda.

Bakışlarım ok gibi ona saplanırken, “Ne?” diye sordum.

“Deşifre olduğu için onu ölü olarak gösterme ihtimalimizi düşünemezler mi? Çünkü sen üç yıldır onun yasını tutarken her şey normaldi. Ama işe başladığın gün böyle bir şey oldu. İstihbaratın onu sen dâhil herkesten sakladığını düşünüyor olabilirler. Ya da senin bunu yeni öğrendiğini, bu yüzden işe geri döndüğün ihtimali de akıllardan geçebilir. Olamaz mı?”

“Yok artık,” dedim şaşkınlıkla.

“Başkanla görüşme talep edeceğim,” dedi Zamir. Tomris’in cümleleri zihnini bulandırmış olmalıydı. “Benimle gelmek ister misin, Halil amca?”

Babam, “Olur,” dedi. Yüz ifadesi düşünceliydi.

“Peki... Onlar böyle düşünüyor olabilir ama...” Yutkundum zorlukla, gözlerim doldu eş zamanlı olarak. “Gerçekten Haris yaşıyor olabilir mi?”

Babam, “Hayır,” derken diğerleri sustu bir süre.

“Onu mezara bizzat ben koydum,” dedi Kaplan.

“Nabızı atmıyordu,” dedim Kaplan’a bakarak. “Sen de kontrol ettin.”

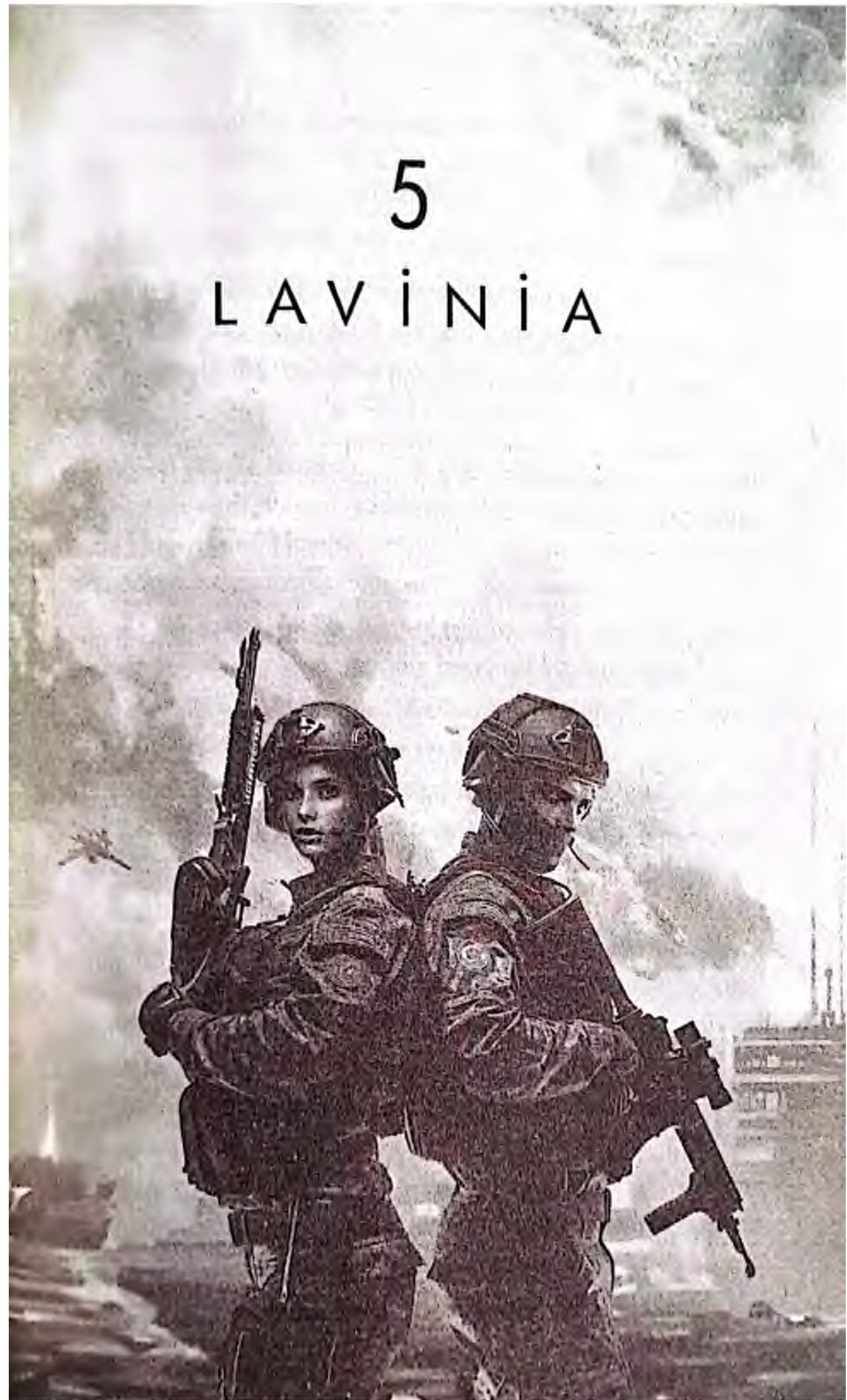
“Evet,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak. “Nabızı atmıyordu...”

“Çocuklar,” dedi babamın keskin sesi. “Böyle bir ihtimal yok. Haris Bozkurt, Şuşa’da kahramanca şehit oldu.”

Zamir, “İstihbaratta her ihtimal vardır, paşam,” dediğinde tüm bedenimden titreme dalgası geçti. “Ve ben her ihtimali değerlendirmeyi, yok saymamayı çok önceden öğrendim.”

5

LAVINIA

6 Kasım 2020

“**B**ir kadın için zor mu sence istihbaratçı olmak?”
Sorumla beraber On Sekiz’in bakışları bana kilitlendiğinde elindeki kupasını masanın üzerine bıraktı yavaşça.

“Duygusal olarak mı?”

Başımı onayla salladım. “Ben çok yıprandım. Bir cesedin altında saklandım mesela. Kaç kişiyi öldürdüm ya da yaraladım, artık bilmiyorum. Duygularımı kaybettiğimi düşünüyorum ama içimdeki o acı geçmediği için bunu iddia edemem belki de.”

“Benim içimde hiçbir duygu kısıntısı yok, Hilal. Ben ruhsuz ve kalpsiz biriyim. İçimde sadece kocaman bir boşluk var.”

Başımı iki yana salladım. “Her kadının içerisinde en az birkaç parça duygu kısıntısı olduğuna inanıyorum.”

“Bende yok,” dedi ve tebessüm etti. “On sekiz yaşında benden her şeyimi çaldılar. Bir gün sana anlattığımda beni anlayacaksın.”

Kaşlarım havalandı. “Peki, neden istihbarat?”

Omuz silkti ağır ağır. “Hiçbir şeyin kalmasa da her zaman vatanın vardır. Bir kimliğin, bir ülken, bir milliyetin... Ailen bayrak olur, sana bir anne şefkatiyle kucak açan da vatan oluverir bir anda.”

“Bir annenin kollarından daha mı şefkatlidir vatanın sana kucak açması?”

“Evet. Çünkü bir annenin de borcunu ödeyebilirsin belki ama vatanın asla... Binlerce şehidin borcunu hiçbir zaman ödeyemezsin, kan dökülen topraklarda gezerken onları unutamazsın.”

“Bazı borçlar ödenmeyecek kadar büyük ha?”

“Öyle,” dedi düşünceli bir sesle.

“Buradan döndüğünde ilk yapacağın şey ne?”

“Anıtkabir’i ziyaret etmek,” dediğinde dudakları kederle kıvrıldı. “İnsan hiç görmediği birini özler mi? Ben özlüyorum.”

“Ben de,” dedim. “Adı bile geldiğinde kalbim sıkışıyor, gözlerim doluyor.”

“Küçükken zamanda yolculuk yapmayı, onu dünya gözüyle görmeyi hayal ederdim. Sonra zaten onu görebildiğimi fark ettim. Aslında her yerde o var. Yeter ki bakmayı bilelim.”

O sırada, “Güzel muhabbet olduğunu hissettim,” diyen Haris içeriye girdi. Üzerinde siyah eşofman altıyla gri bir kazak vardı. Onu baştan aşağıya süzmekten kendimi alıkoyamadığımda bunu hissetmiş gibi dudakları kıvrıldı ve ardından bana göz kırparak gelip yanıma oturdu. Kalbim yakınlığıyla şiddetle çırpınırken elini benim üzerimden kanepenin başlığına doğru uzattı. Dirseği çok az boynuma değiyordu ama bunu On Sekiz göremezdi.

Heyecandan dizlerimin bağı çözüldü ve aynı anda bacaklarım titredi.

“Hilal’le her muhabbet güzel, değil mi?” On Sekiz, Haris’e bakarak anlamlı şekilde güldü.

Haris, “Elbette,” diyerek derin bir nefes aldı, ardından bana döndü. “Günlerce sohbet etsem bıkmam ondan.”

On Sekiz, “İddialı bir cümle,” diyerek göz kırptı.

“İddialı olmayı severiz.”

Aras, “Masaj salonlarında mı?” derken âdeta salona daldı. “Sahtekâr, yalancı ve çapkın herifin tekisin. Şu kıza yürüme. Hilal’i sana yedirmem! Orduyu gönderirim üzerine!”

“Düne kadar Hilal’i istemeyen sendin.”

“O ayrı, bu ayrı. Hilal’in hataları vardı, hepiniz kördünüz ama. Onun can güvenliği için gitmesini istiyordum. Bunda art niyet yoktu, olamaz da.”

“Lan, sen değil miydin beni vurdu, Yedi’yi bıçakladı diye deliren?”

“Şu an seni vursa,” dedi Aras bu sefer ciddi bir sesle. “Karşılığında Hilal’e ilk kurşunu ben sıkarım. Senin canın, bana emanet çünkü geri zekâlı. Kim olursa olsun, sana zarar vereni buna pişman ederim. Ama şimdi... Hilal içimizden kimseye zarar veremeyecek. Ben de onunla hiçbir durumda karşı karşıya kalmayacağım. Yani o benim kankam! Kıskan, çatla!”

On Sekiz, Aras’ın omzuna vurdu. “Siz gelene kadar çok güzel muhabbet ediyorduk, mahvettiniz. Erkekler hep böyle!”

“Diego işte, beni paylaşamıyor,” diyerek Aras’a bakıp sııttım.

“Baş belası, Sid,” dedi o da. “Mükemmel ikili.”

“Ben kim oluyorum?”

Aras, yüzünü buruşturarak Haris’e baktı. “Sen bizden değilsin.”

“Beni mi dışlıyorsunuz şu an?”

Omuz silken Aras, “Aynen,” dedi ve Haris’i iyice kızdırdı.

“Aras,” dedi uyarıcı bir tavrıyla. “Sabrımın sonundayım. Yüzünü mora boyamamı istemiyorsan sus.”

“Çok korktum.”

“Hayda! Çattık!”

On Sekiz, “Çocuk gibisiniz,” diye homurdandı. “Hatta çocuktan betersiniz siz!”

O sırada yavru köpeklerden biri havladığında, “Sanırım birilerinin karnı acıktı,” diyerek ayaklandı Aras. “Yiyecek hiçbir şey kalmamıştı zaten. İş başa düştü.”

“Ben de seninle geleyim. Biraz hava almış olurum.”

Aras bana bakarak göz kırptı. “Görüyorsun, değil mi? Diego olmadan dayanamıyor.”

“Aras!”

“Sustum,” diyerek dudaklarına fermuar çekti ama gözleri konuşuyordu yine de. Yüzüne yayılan gülümsemeyle kanepenin üzerinden montunu aldı ve salondan çıktı. On Sekiz ve köpeklerin de onun peşinden çıkmasıyla Haris’le baş başa kaldık.

Başımı Haris’e doğru çevirdim, çoktan bana baktığını fark etmemle kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Yutkundum. “Ne?”

“Ne ne?”

“Neden öyle bakıyorsun?”

“Nasıl?”

Benimle resmen oynuyordu! Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar altın harelî gözlerine baktım. “Tuhaf...”

“Tuhaf bakmıyorum.”

“Haris...”

Dudakları kıvrıldı. “He güzelim? Söyle. Sabaha kadar adımı söyle hatta sen.”

Kalbim eriyip mideme doğru düşerken, “Şöyle konuşma,” diye homurdandım. “Şöyle bakma... Ve...” Tekrar yutkundum. “Şöyle gülme.”

“Keşke ışınlansak.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Keşke İstanbul’a ışınlansak. Sen ve ben. El ele Caddebostan’da gezsek...”

Yüzümde kocaman bir gülümseme doğarken, “Başka?” diye sordum merakla.

“Ortaköy’de kumpir? Beşiktaş’ta midye? Emirgan’da deniz manzarasında bir çay?” Kaşları düz bir çizgi hâlinde gerildi. “Dur ya da... Bir çay yetmez bana. Senin güzelliğin karşısında ne kadar çay içsem azdır.”

“Kim ısmarlıyor?”

“Sen tabii ki! Ben elimi cebime atmam.”

Omzuna vurdum. "Cimri!"

"Seninle normal şartlarda tanışmayı çok isterdim, Ay Parçası... Mesela trafikte arabam arabanı çizebilirdi. Sen benimle tartışırken ben senin güzelliğinden büyülenirdim. Ya da öğlen arasında yemek için ikimiz de aynı restorana giderdik. Belki hesabını öderdim, sen de garsona, sonrasında bana kızıp kavga çıkarırdın. Sokakta yürürken çarpışabilirdik, kahvemi üzerine dökebilirdim. Sen sinir krizi geçirirken ben senden özürler dilerdim."

"Neden tüm bu ihtimallerde ben kavga çıkarıyorum? Ben öyle biri miyim, Haris?!" Haris, başını geriye atarak kahrkaha attığında daha çok kızıp omzuna bir yumruk daha vurdum. "Gülmesene! Cevap ver!"

"Yok," dedi kahrkahalarının arasında. "Hiç kavgacı değilsin sen."

"Aşk olsun!"

"Olsun," diyerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Aşk olsun..."

Sıcak nefesi dudaklarıma çarptığında bayılmak üzereydim fakat bunu hissetmiş gibi bir kolu belime dolandı. Diğer elini yüzüme getirdi, başparmağıyla yanağımı okşadı nazikçe. Gözleri yüzümün her karışında gezerken en sonunda gözlerimde takıldı.

"Çok güzelsin... Sana baktığımda ruhunu görüyormuşum gibi hissediyorum. Sana baktığımda duruluyorum sanki. Sana baktığımda bu hayat daha katlanılabilir oluyor. Sen... Nasıl düştün o çukura? Nasıl bir anda girdin benim sıradan hayatıma? Karanlık günlerimi nasıl aydınlattın ışığınla, Hilal?"

Dudaklarımı aralamak istediğimde konuşmama müsaade etmedi. "Ben hep mi bu kadar âciz biriydim yoksa senin karşında mı böyle oluyorum? Hiç savaşmadan nasıl hep senin bir bakışına yenik düşüyorum? Sen nasıl beni hep yenmeyi başarıyorsun, Hilal?"

Gözlerini gözlerimden çekmeden, “Hiçbir zaman baba olmak istemedim,” derken sesi kısılmış, bakışları değişmişti. “Ablamdan sonra bir kızımın olması düşüncesi korkunçtu. Çünkü onu da koruyacak güce hiçbir zaman sahip olmayacağımı düşünürdüm. Ama senden sonra... Geceleri başımı yastığa koyduğumda, sen benim göğsüme uyduğunda bir kızım olmasını hayal ettim. Sana benzeyen, senin gibi huyları olan bir kız çocuğunun arzusu doldu içime.”

“Kendini suçlamaktan vazgeç.” Yanağımın üzerindeki elinin üzerine elimi koydum. Parmaklarım parmaklarını okşarken, “Sen beni korudun,” dedim. “Sen benim hayatımı kurtardın. Sen benim kahramanım, koruyucum oldun. Ben aldığım her nefesi sana borçluyum.”

“Öyle deme.”

“Öyle,” diye direttim. “O çukurda beni başkası bulabilirdi. Başıma her şey gelebilirdi. Ama bir mucize oldu ve karşıma sen çıktın. Sen benim mucizemsin, Haris.”

“Gerçekten mi?” Gözleri doldu. “Mucizen miyim?”

“Mucizemsin...”

“Bu yaşıma kadar duyduğum en güzel cümleydi,” dediğinde onu ilk defa böyle mutlu görüyordum. “Çok teşekkür ederim.”

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Beni kendisine doğru çekerek sıkıca sarıldı, ardından saçlarıma öpücük bıraktı. “İyi ki varsın, Hilal.”

Boynunu kırmak ister gibi sıktım ve ben de onun başından öptüm. “İyi ki varsın, Haris.”

14 Eylül 2023

“Şimdi yoksun, Haris...”

Avucumu toprağına sürttüm. “Keşke olsaydın. Hayallerimizi gerçekleştirdik beraber. Bu kadar yarım kalmazdık... Bu kadar eksik hissetmezdim...”

Çok yorgunum. Yıllardır geçmiyor bu yorgunluk. Sanki bir kuşun kanatsız uçmaya çalışması gibi aldığım her nefes... Sensiz olmuyor. Çok çabaladım ama olmuyor.

Beraber kitap okuyacaktık hani? Bak, ben kitabımla karşıdayım. Küçükken bu kitabı çok okumak isterdim ama babam izin vermezdi. Büyüyünce okudum ben de. Altını çizdiğim bir sürü cümle var...”

Derin bir nefes alarak *Küçük Prens*⁸ kitabının kapağını açtım.

“Biliyor musun, insan acı çektiğinde güneşin batışını bir başka sever.”

Eskiden güneşin doğumunu izlemekten zevk alan ben, artık batışını derin bir kederle izlemeyi tercih ediyordum.

“İnsanların arasında da yalnız hissedilir.”

Şuşa’da nabzının durduğu andan bugüne kadar ben kendimi milyonların sevgisine rağmen yalnız hissediyordum. Beni sana getiren savaş, seni benden aldı en sonunda.

“Çölü güzelleştiren şey, bir yerinde bir kuyunun gizlenmiş olmasıdır...”

Ayrılığı da güzelleştiren, bir gün vuslatın olması ihtimali değil miydi? Fakat bizi ayıran ölümse, kavuşturan yaşam olmayacaktı hiç şüphesiz.

Ölmek istediğim çok an olmuştu.

Fakat onun zihnimde yankılanan sesi, cümleleri buna hiçbir zaman müsaade etmemişti.

“Eğer bana bir şey olursa, yalnız kalırsan günün birinde ilk kendini koruyacaksın. Başını belaya sokmayacaksın. Bu topraklardan

⁸Fransız yazar ve pilot Antoine de Saint-Exupéry tarafından yazılan ve 1943’te yayımlanan masalsı bir kitaptır. (y.n.)

çıkıp İstanbul'a dönecek, gazeteciliğe devam edeceksin. Bu savaşın travması sana bir ömür yeter. Eskisi gibi tehlikeli bölgelere koşma...

Sen bana bir söz verdirdin. Zorla hem de. Ve ben sana verdiğim sözü tuttum, sana kurşun sıktım. Seni öldürecektim. Şimdi sen de bana bir söz ver. Ben olmazsam bir gün, kendini tehlikeye atmadan sakın bir şekilde hayatına devam edeceksin."

Silkinerek dağılan zihnimi toparlamaya çalıştım ve tekrar kitabın sayfalarını karıştırdım. Ağlamayacak, sakince ona kitap okuyacaktım.

"Ama gözler kördür. İnsan yüreğiyle bakmalı..."

İnsan yüreğiyle baktığında, bir kalp dursa dahi diğeri sevmeye devam eder çünkü...

"Eğer biri milyonlarca yıldızın yalnızca bir tanesinde olan eşsiz bir çiçeği seviyorsa, bu onun yıldızlara baktığında mutlu olması için yeterlidir."

Milyonlarca insan içerisinde sevdiğim insan... Neden bu kadar acele ettin gökyüzüne gitmek için?

Tam yeni bir sayfayı çevireceğim sırada bir çocuğun yanıma gelişiyle duraksadım. Üstü başı kir içerisinde olan çocuk, "Abla," dedi. "Bu çiçek sana. Mezara ekmen için."

"Nereden çıktı bu?"

Omuz silkti ve saksıyı mezarın üzerine bırakıp koşar adım gözden kayboldu. Kaşlarım çatılırken kitabı kenara bıraktım ve dikkatle saksıdaki çiçeğe baktım.

O an tüm eklemlerim buz kesti.

Bu lavinia çiçeği idi.

Anlamı, ölüm olan çiçekti.

Ve birisi bunu bana göndermişti.

Çiçeği saksıdan çıkarmak için tersine çevirdiğimde içerisinden çıkan küçük zarfı ellerim titreyerek aldım ve açıp içerisindeki notu okudum aceleyle.

Shakespeare'in "Titus Andronicus" isimli eserinde, Roma İmparatorluğu'nun başkomutanı olan Titus'un güzeller güzeli kızıdır Lavinia. Ölünce şehrin uzağında bir tepeye gömülür. Aylar sonra mezarının üzerinde bir çiçek açar. O çiçeğe de bölgede yaşayanlar "Lavinia" ismini verir. Halil Uluant'ın güzeller güzeli kızının mezarına bu çiçekleri bizzat ekeceğiz. Bu efsane tekrarlansın, çiçeğin adı da değişip "Hilal" olsun. Ne dersin?

Başımı kaldırıp etrafı kolaçan ettiğim sırada, "Eğil!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Refleks olarak ellerimle başımı kapatıp mezarın üstüne yattığım sırada bir beden üzerime kapandı, ardından ışık hızında bir kurşun tam yanımızdan geçti.

Tekerleklerin çılgılığı ve kurşunların kulak zarımı patlatmak için yarıştığı sesler birbirini kovalarken üzerimdeki beden hâlâ çekilmemişti.

"Düşün peşine! Canlı istiyorum o şerefsizi!"

Zamir'in öfkeli sesi tüm mezarlığı inletirken, "Kalk üstümden!" diyerek Kaplan'ı ittirmeye çalıştım.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim aksi bir tonla.

Ardından az önce bana gelen notu buldum yerde, ona uzattım. Zamir hızla gelerek notu alıp okudu. "Şerefsizler! Resmen oyun oynuyorlar!"

Tomris, "Bir şey var," dedi ve silahını beline yerleştirdi. "Başka bir şeyin peşindeler. Dertleri Hilal'i öldürmek değil, Hilal'in ölme ihtimalini birilerinin gözüne sokmak. Onların gözünü korkutmak."

"Paşayla ilgili olabilir."

Başını iki yana salladı Tomris. “Özür dilerim ama paşanın önceliğinin Hilal olmadığına herkes farkında. Paşayla ilgili olamaz. Hilal ortaokulda kaçırıldığında paşa teröristlerin içine sızan hiçbir askerini tehlikeye atmadı. Bu yüzden Hilal ikinci kez asla kaçırılmadı.”

Zamir, “On Sekiz,” dedi. “Neden şüpheleniyorsun?”

“Dört yaşıyor olabilir. Ve birileri bunu biliyor, Hilal’le onu tehdit ediyor olabilirler. Çünkü Hilal, sadece onun zaafı.”

Hepimiz aynı anda donduğumuzda, “Olamaz,” dedi Kaplan.

“Üç senedir yaşadığını ve bunun bizden saklandığını mı iddia ediyorsun?” Zamir, daha fazla ayakta kalamadığı için mermerin üzerine oturdu yavaşça.

“İstihbaratta her ihtimalin olabileceğini söyleyen sendin,” dedi Tomris. “Günlerdir bunu düşünüyorum. Dertleri Hilal’i öldürmek olsa bunu çoktan yaparlardı. Başka bir şeyin peşindeler ve en büyük kozları Hilal. Tüm hamlelerini Hilal’in canına kastederek yapıyorlar.”

“Fethi kabir...” Hepsinin gözleri bana döndüğünde, “Tek çare bu,” dedim. “Mezar açılacak.”

Zamir başını iki yana salladı. “Çok zor. Bu kararı bir cumhuriyet savcısı verebilir.”

“Bul bir cumhuriyet savcısı o zaman.”

Başını iki yana salladı. “Biz bir talepte bulunamayız, Hilal. Çünkü sadece bir varsayım üzerine konuşuyoruz.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum sabırsızca. “Kim talepte bulunabilir?”

“Ailesi.”

“Onun bir ailesi yok! Annesi ve babası onun mezarına bu zamana kadar tek çiçek bırakmadı! Hare’yi ziyaret edip onu yok sayıyorlar, anlıyor musun? O kimsesizdi.”

“Yapmayın... Mezarında rahat uyusun en azından,” dedi Kaplan. “O öldü. Şu an onun mezarını açtırmak yerine o şerefsizleri sorguya çekmemiz gerekiyor. Odak noktamızı dağıtamayız.”

“En azından emin olmuş oluruz,” dedim yavaşça. “Öldüğüne...”

Tomris, “Özür dilerim,” dedi. “Kafanızı ben karıştırdım. Ama aklımdan her ihtimal geçiyor artık.”

“Anne ve babasıyla gidip görüşsem? Belki ikna ederim.”

“Hilal,” diye itiraz etti. “Onlardan ne Haris’e ne de bize fayda gelir.”

“Doğru ama başka çaremiz var mı? Bu mezarın açılması için bir bahaneyle savcılığa talepte bulunması lazım birinin. En iyi bahane DNA testi olabilir. Başka türlü soruşturma başlatmak için tutarlı sebeplerimiz olmalı. Varsayımlarımız yüzünden mezar açtıramayız herhâlde.”

“İstihbarattan izin almamız lazım önce,” dedi Kaplan. “Ve buna müsaade edeceklerini sanmam. O bir istihbaratçıydı, Hilal. Onun mezarını kafamıza estiği an açtıramayız, üzerinde testler yapamayız.”

Tomris, “Bence de izin çıkmayacak. Özellikle ortalık bu kadar karışıkken,” diye mırıldandı.

“Zamir,” dedim gözlerim dolu dolu. “Bir şey bul. Lütfen.”

“DNA testi iyi bir bahane,” dedi sakince.

Kaplan, “Yedi,” diye uyardı onu. “Uyma şunlara! Mantiğini kullan. Böyle bir şey için hiçbir kurumdan izin çıkaramazsınız! Saçmalamayın!”

“Anne ve babasını ikna edebilirse eğer...” dedi Zamir ve ardından Kaplan’a baktı. “DNA testi için savcılığa giderler. Bunun bizle bir ilgisi olduğunu kimse anlamaz. Cumhuriyet savcısına kalmış gerisi. Soruşturma başlatır ya da başlatmaz ama denemiş oluruz en azından.”

“Anne ve babasına ne kadar güvenebiliriz? Sonuçta Haris’e zerre değer vermemişler. Neden iş birliği yapsınlar?”

“Satacaklar bizi! Başımıza bela olacaklar.”

Tomris, “Aras haklı,” dedi. “Onlara güvenemeyiz, Yedi.”

Zamir duraksayarak kulaklığını dinledi bir süre. Ardından, “Teşkilata geçiyoruz. Herif yakalanmış,” dedi. “Hilal sen de bizimle geliyorsun. Bu konu şu an için askıda, tamam? Daha önemli bir konumuz var.”

Kaplan, “Sorguya ben giriyorum,” dedi ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

Hiçbir şey söylemeden yere düşen *Küçük Prens* kitabını aldım ve mezarın üzerine bıraktım. Son kez mezara baktım.

Üç senedir bu mezarın boş olma ihtimali yoktu, olamazdı.

Ama ya... Ya yaşıyorsa?

Gözlerimi yumup açarak kitabı orada bıraktım ve beni bekleyen üçlüye doğru döndüm. “Gidelim.”

Beraber arabaların olduğu yola doğru ilerledik. Tomris ve Kaplan beraber geldikleri aracı alırken Zamir benim anahtarlarımı almış ve sürücü koltuğuna geçmişti.

Yola koyulduğumuzda, “Babam öğrendi mi?” diye sordum. “Demin saldırıya uğradığımı?”

“Suikast girişimi,” dedi. “Böyle tanımlamayı tercih ederim. Senin canına kastediyorlar.”

“Ama her seferinde sağ çıkıyorum ve bunun bir sebebi olması.”

“Şansın yaver gidiyor olamaz mı?” Dalga geçiyordu. Beni koruyorlar, hatta evimde bile kalıyorlardı. Mezarlıkta sadece biraz uzak durmalarını istemiştim ve sonuç bu şekilde olmuştu.

“Olamaz,” dedim. “Bir sebebi olmalı mutlaka.”

Derin bir iç çekti. “Bilmiyorum, Hilal. Kafam çok karışık.”

“Benim de...”

“Mihrinaz ve Bilal bu gece İstanbul’a gelecek. Haftalardır gidemedim yanlarına, o yüzden bir süreliğine onların gelmesini istedim.”

Kaşlarım çatıldı. “Bir endişen mi var?”

“Mihrinaz’ın dedesinin düşmanı, dedesiyle beraber öldü. Ama son olaylardan sonra onların benden uzakta olmasının güvenli olmadığını düşündüm yine de.”

“Sadece ikisi mi geliyor?”

Histerik bir tebessümle, “Olur mu?” diye sordu. “Baran ile Turan da geliyor. Yanlarına korumalar da aldılar tabii.”

“Akşahinlerin damadı olmak yorucu mu?”

“Eskiden zordu. Şimdi daha sakın bir hayatları var.”

“Hatay’da durumlar nasıl?”

“İyileşmeye çalışıyoruz,” dedi hüzünlü bir sesle. “En son iki hafta önce oradaydım. Mihrinaz gibi orada doğup büyümedim ama yıllardır orada yaşadığım için Hatay evim oldu benim de.”

“Umarım eski güzel günlerinize dönebilirsiniz...”

“Umarım.”

Yirmi dakika sonra araçları caddede park ettik, ardından teşkilat kapısının önünde durduk. Kapıda hem parmak izi kontrolü hem de kart turnikesi vardı. Zamir kendi kartını benim için okuttu, ardından parmak izi de bastım fakat geçiş izni verilmedi. O sırada gelen görevliye, “Hilal Uluant,” dedi Zamir. “Başkanın haberi var.”

“Buyurun, Hilal Hanım,” dedi görevli ve eliyle geçmemi işaret etti.

Dördümüz aynı hizada yürüyerek binaya girdik. Esas binanın koridorunu geçerek merdivenleri indik. Bu sefer karanlık,

kasvetli bir koridorda buldum kendimi. Burası sanki, teşkilatın binasına ait değildi.

Haris bu koridordan kaç kez geçmişti acaba?

Koridor boyunca sessizce yürüdük, ardından bir kapının önünde durdu Zamir. Kapı, parmak iziyle açılıyordu. Zamir parmağını yaklaştırdı, yeşil ışık yandı ve kapının kilidinin sesi doldu kulağıma.

İçeriye girdiğimizde boş bir odayla karşılaştım. Bir duvarı tamamen cam olan bu odanın diğer tarafında bir adam oturuyordu.

“İşte avım burada,” dedi Kaplan heyecanla. “Ne zaman başlıyorum?”

“Bekle,” dedi Zamir.

“Kimi?”

“Paşa burada.”

Şaşkın bakışlarım Zamir’i buldu. “Ne? Hangi ara haber verildi?”

“Sence bunu ondan saklama ihtimalleri var mı?”

Birkaç dakika sonra içeriye başkan ve babam girdiğinde, “Hilal,” dedi başkan. “İyi misin?”

“İyiyim, başkanım.”

Elini omzuma koyarak, “Bulacağız önünde ve arkasında kim varsa,” dedi temkinli sesle. “Bir süre senden ricam, dikkatli davranman.”

Başımı onayla salladığımda, “Aras,” dedi başkan. “Sorguya girebilirsin.”

Kaplan, “Emredersiniz, başkanım,” diyerek sorgu odasının kapını açtı ve içeriye girdi.

“Hoş geldin,” dedi ellerini iki yana açarak. “Cehennem!” Adam başını kaldırıp ona baktı fersiz gözlerle. Orta yaşlarında,

kel biriydi. Dikkat çekici tek bir özelliği vardı, o da masmavi gözleriydi.

“Lavinia he?” Kaplan gür bir kahkaha attı. “Sen ölmeyi bayılmak mı sanıyorsun? Sen kime bulaştığının farkında mısın?”

“Konuşmayacağım,” dedi adam. “Boşuna uğraşma.”

“İki kişiydiniz,” dedi Kaplan korkutucu bir sesle. “O notu yazan kişi solaktı, yani sen değilsin. Peki, solak nerede?”

Hepimiz şaşkınca birbirimize baktığımızda, “Bu bilgiye nasıl ulaştı?” diye sordu başkan.

“Bilmiyoruz,” dedi Zamir. “Nota birkaç saniye bakarak bunu anlaması inanılmaz...”

“Ben tektim,” dedi adam.

Kaplan, “Sabırlı bir adam değilim,” dedi. “İşime yaradığın sürece yaşarsın. Yoksa buradan ölün çıkar. Solak olan nerede?”

“Tektim,” dediği an Kaplan onun boynundan tutarak başını sertçe masaya vurdu.

“Seni burada gebertsem rapor bile yazdırmazlar bana! Söyle! Solak nerede? Buradan çıktığın an seni gebertecekler zaten! İçeride koruruz biz seni. Yaşamak istiyorsan, konuşacaksın!”

Adam sustuğunda tekrar başını masaya vurdu. “İhsan. Solak İhsan! Baltalimanı Mahallesi’nde saklanıyor.”

Kaplan başını bize doğru çevirdiğinde Zamir ve Tomris ılık hızında dışarı çıktı. Babam, ben ve başkan ise izlemeye devam ettik. “Aynı dili konuşmaya başladığımıza sevindim.” Kaplan geçip karşısına oturdu adamın. “Şimdi anlat bakalım...”

“Bana para verdiler, kadına isabet ettirmeden ateş açacaksın dediler. Bu kadar. Mezarlığa gelip bekledim. Çocuğa notu İhsan verdi, kadın notu okuduktan sonra ateş ettim. Tam o sırada üzerine sen kapandın.”

“Yani maksat kadını öldürmek değildi?”

“Hayır, korkutmaktı.”

“Kadının kim olduğunu biliyor musun?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Hilal Uluant.”

“Günler önce uğradığı suikast girişiminden haberin var mı?”

“Var.”

“Peki, geçen seferki adam kimdi?”

“Tanımıyorum,” dedi anında. “İlk defa İhsan’la çalışıyordum. Geçen seferle hiçbir alakam yok.”

“Solak İhsan...” Babamın sesiyle beraber ona döndüm. “Yine ortalığı karıştırmaya başladı.”

Başkan, “Fişini keseceğiz, paşam,” dedi sakın sesle. “Merak etmeyin.”

“Boşuna gitti çocuklar. Çoktan kaçtığına eminim. Yıllardır fare gibi kaçıyor bizden.”

“Kaçtığına şüphe yok,” dedi başkan. “Yine de belki bir ipucu bulurlar.”

Dudaklarımı ıslattım, ardından derin bir nefes aldım. “Ne-
yin peşindeler, başkanım?” Sorumla beraber ikisinin de bakışla-
rı bana döndü. “Beni öldürmek değil, göz korkutmak amaçları.
Ama kimin gözünü? Bir bilginin peşindeler. Onunla ilgili oldu-
ğuna dair şüphelerim var.”

Başkan yutkundu. “Nasıl şüpheler?”

“Yaşıyor olabilir mi?”

Babam, “Hayır,” dedi anında.

Başkan, “Ya da?” diye sordu.

“Ya da onun yaşadığından şüpheleniyor olabilirler mi?”

“Olabilir,” dedi ikinci soruma cevap olarak. “Her ihtimali de-
ğerlendireceğiz.”

Babam, “Benim gitmem gerekiyor,” dedi. “Bir haber olursa
beni bilgilendirin.”

Ona sarılmadım, hiçbir şey söylemedim. Göz ucuyla birbirimize baktık sadece. Babam odayı terk ettiğinde sadece başkanla ikimiz kaldık.

“Hilal... Nedir seni bu kadar düşündüren?”

“Başkanım, samimi olabilir miyim?”

“Tabii.”

“Mezarının açılmasını istiyorum.”

“Öldüğüne inanmıyor musun?”

“İnanıyorum ama içimde çok az şüphe var ve bunu yok etmek istiyorum.”

“Mezarını açamayız, Hilal.”

“Anne ve babası DNA talep ederse? İstihbarattan bağımsız bir soruşturma olmaz mı bu?” Zâmir bu konu askıda demişti ama benim daha fazla bekleyecek sabrım yoktu.

“Hilal,” dedi başkan. “Onlar Haris’in biyolojik anne ve babası değildi.” Cümlesi bende şok etkisi yarattığında, “Evlatlık almışlardı onu. Ve Hare’nin ölümünden sonra Haris’e acımasız davranmalarının sebebi belki de onun öz olmamasıydı. Benim evimde büyüdü Haris.”

“Biliyor mu bunu?”

“Bilmiyor. Hiçbir zaman şüphelenmedi. Kendisini sevmeye o kadar layık görmedi ki sorgulamadı bile.”

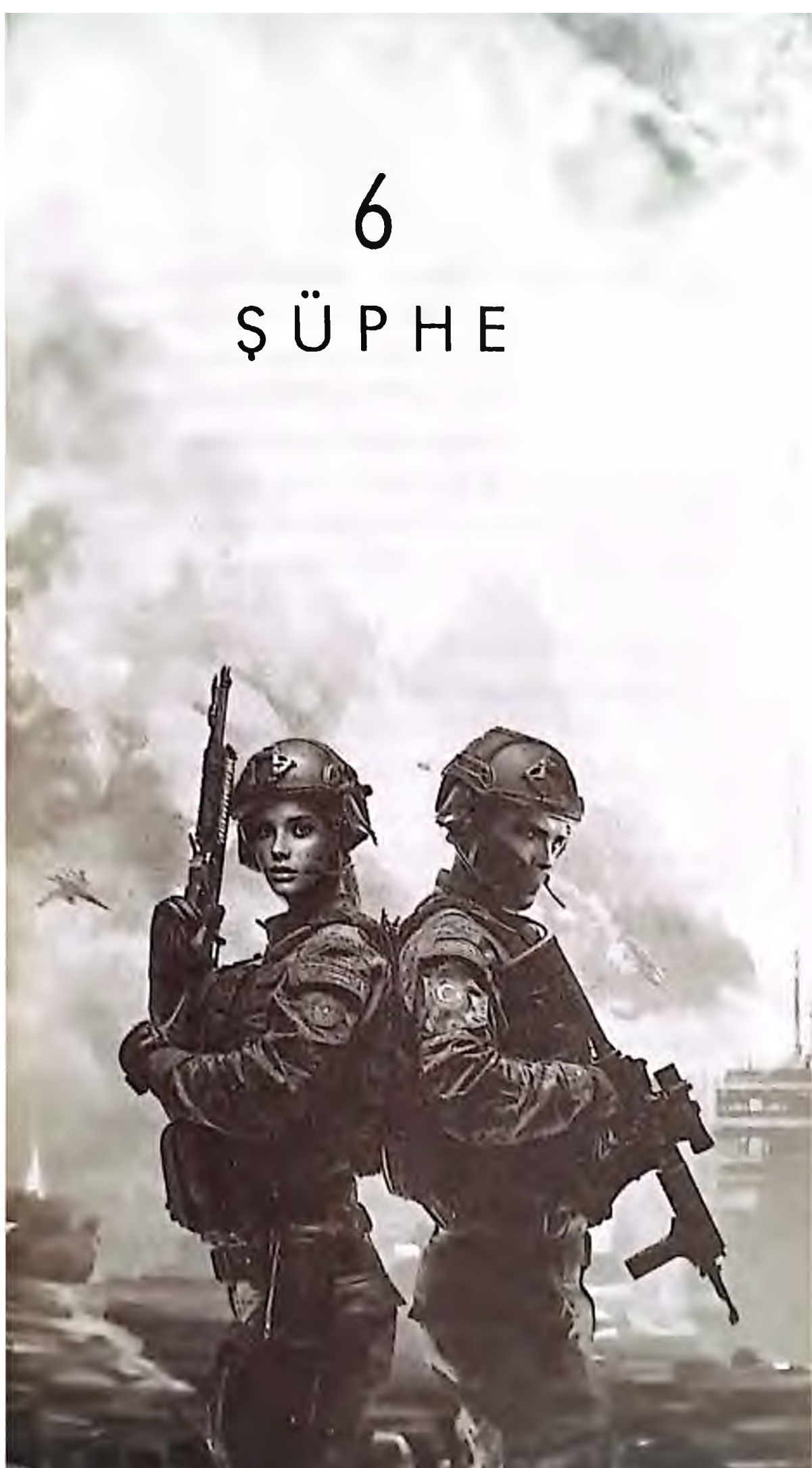
Gözlerim dolduğunda, “O zaman nasıl?” diye sordum. “Ne yapacağım ben?”

“Hilal... Şu an Türkiye senin için çok tehlikeli.” Kaşlarım çatıldı. “Sana bir teklifim var.”

“Nedir?”

“Karabağ’da bir görevde ekibe eşlik etmek ister misin? Tüm her şey orada başladı. Belki sorularının cevabı oradadır.”

6 Ş Ü P H E

Küçükken köpeklerden korkardım. Babam, korkularımın üzerine gitmem için üzerimde baskı kurduğunda, ilk kez bir köpeğin başını okşamayı denemiştim. Ve onlardan korkmayı değil, onları sevmeyi öğrenmiş oldum böylece.

Korkularımın üzerine giderdim her zaman.

Kimsenin gitmeye cesaret etmeyeceği bölgelerde görev yapma sebebim biraz da bunun içindi. Herkes birbiriyle savaşıırken ben, kendimle savaşırdım. Onlar birbirini öldürürken ben kendi korkularımı öldürürdüm.

İki kez suikast girişimine maruz kalmıştım, ölmemiştim.

Fakat içimde büyüyen şüphe, bana isabet etmeyen kurşunlardan daha tehlikeli ve öldürücüydü.

Gözlerimi yumup açarak karşımdaki boş *Word* dosyasına baktım. Hiçbir şey yazamamıştım, sadece düşünüyordum.

Başkan, o gün teklifini edip hiçbir şey söylemeden gitmişti. Kaplan sorgusunu bitirip yanıma geldiğinde, Zamir onu arayarak Solak İhsan denilen adamın çoktan kaybolduğunu bildirmişti.

Her yerde bu adamı aramaya devam ediyorlardı. Soruşturma gizliydi. Bu yüzden ben de hiçbir şey olmamış gibi kanalda işe gelerek onların gizli soruşturmalarına ayak uydurmak zorunda kalmıştım.

Kapım iki kez tıklandığında bilgisayarın kapağını yavaşça aşağıya indirdim. “Gel.”

Alp, “Müsait misin?” diye sordu ve odaya girdi.

“Evet, gel otur.” Elindeki yarım ekmekle gelip koltuğa oturduğunda, “Hâlâ ekmek mi kemiriyorsun?” diye sordum yüzümü buruşturarak. İddiasına göre, çocukluğundan kalma bir alışkanlıktı ve bundan asla vazgeçemiyordu.

“Bırakamıyorum,” diyerek omuz silkti. “Tek kötü alışkanlığım. Sen ne yapıyorsun? Hiç dışarı çıkmadın.”

“Sıkılıyorum,” dedim aniden. Sanki bu soruyu bekliyormuş gibiydim uzun zamandır. “Buraya döndüğümde kendimi yeniden bulacağımı sanmıştım ama ben asla masabaşında çalışan biri olmadım ki.”

“Sahalara geri dönmek mi istiyorsun?”

“Sahalara ihtiyacım olduğunu düşünüyorum,” dedim sakın bir sesle. “Bilmiyorum... Deprem zamanı işime döndüğümde bir işe yaradığımı bilmek bana bir nebze olsun iyi gelmişti. Ama şimdi böyle oturup yazı yazmak beni işimden soğutuyor sanki. Hiç benlik değil, biliyorsun. Kameranın karşısında mikrofonuma sarılmayı özlemişim sanırım... Ait olduğum yer tam olarak kameranın önü. Arkası değil. Hiç olmadı.”

“Riskli,” dedi Alp. Sesinde endişeli bir ton vardı. “Bu bina, o olaydan sonra korunuyor. Kılına zarar gelmesin diye her yerde güvenlik güçleri var. Arkadaşların da sürekli gidip geliyor. Sahalara dönmek, özellikle aklındaki yerlere gitmek çok riskli.”

“Aklındaki yer?”

“Hilal,” dedi Alp. “Karabağ’da işlerin karıştığını ve oraya gitmek istediğini biliyorum.” Beni çok iyi tanıyordu.

“Birileri gidecek. Neden o kişi ben olmayayım?”

“O bölgede kaybettin sevdiğin insanı,” dedi bir anda. “Kötü anıların tetiklenecek, kendini yine karanlıkta bulacaksın.”

“Ben o karanlıktan hiç çıkmadım ki,” diye cevap verdim bu-ruk bir tebessümle. “Ben onunla beraber öldüm. Tek farkımız, o gömüldü.”

Başını şiddetle iki yana salladı. “Gitmeni istemiyorum, Hilal. Burada kal, yaz. Sıkılsan da yaz ama güvende ol en azından. Gitme yeniden o bölgeye. Ben seni o bölgede, bir çatışmanın ortasında kaybettim! Neler yaşadım, ne kadar korktum. Öldüğünü

sandım... Cesedini bile göremedim ama öldüğünü düşündüm. Çok ağırdı, yine aynısını yaşatma bana.”

“Eğer gidersem gelmeyecek misin benimle?”

Gözleri, gözlerime kilitlendi; birkaç saniyelik bakışmadan sonra, “Ölüme de gidecek olsan gelirim,” dedi. “Yeter ki sen iste.”

“Bunu senden isteyemem,” dedim dudaklarımı ıslatarak. “Tehlikeli çünkü.”

“Ve seni de bu cezbediyor.”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Sadece o bölgede bizim gibi insanlara ihtiyaç var.”

“Bizim gibi?”

“Halkın sesini duyurmayı kendine borç bilen insanlar.”

“Birileri mutlaka gidecektir.”

Kaşlarımı çattım. “Peki, gitmediğimiz takdirde rahat uyuyabilir miyiz sence?”

“Beni nereden vurman gerektiğini biliyorsun ve bu oyunu adil oynamıyorsun,” diyerek homurdandı. Ardından ayaklandı. “Gidip Önder Bey’le konuşayım. İkimiz adına da bölgeye gitme talebinde bulunacağım.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Alp başka hiçbir şey söylemeden dışarı çıktığında ben de çantamı topladım ve odadan çıktım. Kapının önünde beni bekleyen istihbarat görevlilerinden biri, “Hilal Hanım, eşlik edeyim,” diyerek yanımda yürümeye başladığında başımı sallayarak onu onayladım. Ekibin işi vardı, bu yüzden başka birilerini göndermişlerdi.

Uğradığım iki saldırı sonrasında babamın, istihbaratın ve kanalın benden tek isteği çok dikkatli olmam, her yere onlarla gidip gelmemdi. Hatta Kaplan ve On Sekiz bende kalıyordu. Önce bu fikir, oldukça abartı gelse de sonrasında yaşadıklarımı

düşündüğümde ve tarttığımda aslında bu önlemin dahi hafif kaldığını anlamıştım.

Kanal binasının çıkışında gördüğüm kişi adımlarımı sekteye uğrattı. Elinde iki karton bardakla beni bekleyen o kişi kalbimin kasılmasına neden oldu. Çünkü bu anın defalarca hayalini kurmuştum. Ama kesinlikle hayalimdeki kişi Egemen değildi.

Dağılmak üzereydim. Ağlamak, haykırmak, mezarlığa gitmek istedim ama bunun yerine kendimi toparlayıp Egemen'e doğru birkaç adım attım. Elindeki sıcak kahveyi bana uzattı. "Konuşalım mı?"

Adam, "Biz sizi takip ederiz," dediğinde başımı salladım ve Egemen'in elindeki kahveyi alıp onunla beraber caddede yürümeye başladım.

"Mesut amca nasıl oldu?"

"İyi," dedi anında. "Çok sağlam bir bünyesi var. Birkaç güne taburcu olacak."

"Sevindim."

"Kendini suçlama, Hilal. Kendinle savaşma. Olanları engelleyemezdin."

"Doğru ama yine de vicdan azabına karşı koyamıyorum." Kahvemden bir yudum aldığımda, "Çok sert," dedim yüzümü ekşiterek.

"Senin gibi," dedi tuhaf bir tebessüm eşliğinde. "İnsanın içtiği kahvenin kişiliğini yansıttığını düşünürüm ve sana uygun kahveyi seçtim."

"Oysa en yumuşak hâllerimi sen görmüştün, Egemen." Lise-
li Hilal'i anımsadığımda gözlerimin dolmasına engel olamadım. Annesini daha kaybetmeyen, kaçırılmayan, hayatın tokadını yemeyen ve lisenin en popüler çocuğuna âşık olan Hilal... Bir daha asla geri getiremeyeceğim anılarıma sahip olan Hilal... Lisenin koridorlarını kahkahasıyla inleyen o Hilal...

“Ben... Korkağın teki olmasaydım sen o Hilal olur muydun?”

“Belki de.”

“Kaçırıldın, okula geri döndüğünde sana sarılamadım. Mezun oldun, sana sarılamadım. Üniversiteyi kazandın, sana sarılamadım. Anneni kaybettin. Cenazeye geldim, sana sarılamadım.”

“Cenazeye geldin mi?” Onu görmemiştim. O gün kimseyi görmemiştim aslında.

“Elbette,” dedi yaşlı gözler eşliğinde. Dudaklarını birbirine sertçe bastırdı. “Ben seni terk ettim ama içimdeki seni terk edemedim. Gözümün önünde masum bir kız çocuğundan güçlü bir kadına dönüştün. Uzaktan izlemekle yetindim... Ama bu güçlü kadın, mutlu değildi eskisi gibi. Görüyor, izliyordum. Benimle boş sınıflarda *Harry Potter* izleyen Hilal bu değildi. Sen... Sanki o Hilal’i öldürüp Hilal Uluant’ı yarattın.”

“Egemen,” dedim sözünü keserek. “Neden bunları konuşuyoruz?”

“Tasadüf müydü sence yeniden karşılaşmamız?”

“Olamaz mı?”

“Olamaz,” dedi. “Ben yıllardır senden kaçıyorum. Korkağın teki olduğum için utanıyorum. Sence yıllar sonra hastanede karşılaşmamız, Mesut amcanın ameliyatına girmem basit bir tesadüf olabilir mi?”

“Tasadüf değilse ne?”

“Kader,” dedi sanki yıllardır karşılaşacağımız anı bekliyormuş gibi. “Yazgı.”

“Ben sadece tesadüf demeyi tercih ederim.”

“Tasadüfe indirgeme lütfen. Biz seninle basit bir lise aşkı yaşamadık. Bambaşkaydı. Benim ilk sana kalbim titredi. Senin karşında savunmasız bir çocuktum. Gözlerinin içine bakıyordum, hiçbir mimiğini kaçırmamak için pürdikkat izliyordum seni... Unuttun mu o günleri?”

“Unutmanı gerekti,” dedim duygusuz çıkmasına özen gösterdiğim sesle. “Sen beni ansızın terk ettin. Sana yazdım, seni aradım. Engelledin. Okulda peşine düştüm, kaçtın. Kalbimi kırdın, gururumu hiçe saydın, tüm çabalarımı boşa çıkardın. Korktun! Elimi tutmak zor geldi sana. Gitmeyi tercih ettin.”

Gözleri irileşirken, “Tercih?” diye sordu şaşkınlıkla. “Bunu tercih etmem mümkün mü? Mecburdum. Senin için, geleceğin için... Mecbur kaldım.”

“Babam başına silah mı dayadı?”

“Hayır ama keşke başıma silah dayasaydı.”

Güldüm histerik bir tavırla. “Sen yine korkardın kesin.”

“Senin için korkardım,” dedi yavaşça. “Senin geleceğini önemsedim. O dönem gözün sadece beni görüyordu, notların düşmüştü. Baban haklıydı, ona kızamıyorum şu an bile. Tek hatam, seni acımasızca terk etmek. Ama seni tanıyordum, Hilal. Bir süre üzülse de sonrasında daha sıkı tutunacaktın hayata. Ve öyle de oldu.”

“Ben senin için ne kadar ağladım, haberin var mı?”

“Var,” dedi dan diye.

“Nasıl?”

“Annenle sık sık konuşuyorduk.”

“Ne?”

“Babanın haberi yoktu. Beni aradı bir gece. Senin odanda ağlama krizine girdiğini söyledi ve gelmemi istedi benden. Geldim... Tam kapıdayken babanın arabasını görüp geri dönmek zorunda kaldım. Ondan sonra iletişimi koparmadık.”

Derin nefes aldım söylediklerini sindirmek için. “Ben...”

“Ben seni üzdüm... Çok üzdüm, ağlattım. Belki de bu kadar değişimin en büyük sebebi benimdir. Şu an değil, sana sırtımı döndüğüm ilk andan beri pişmanım, Hilal. Samimiyetime inan, lütfen. Ben aynı İğmen'im. Senin yokluğuna dahi ihanet

etmeyecek kadar seni çok seven ama karşına çıkacak cesareti hiçbir zaman bulamayan Egemen'im."

Gözlerimi kısarak, "Niye bunları şimdi söylüyorsun?" diye sordum. "Artık korkmuyor musun?"

"Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Kalbini hiç çarptırmamışım gibi."

"Eskidendi."

"Başka biri mi var?"

"Var," dedim tereddüt etmeden. "Daha doğrusu vardı."

"Ayrıldınız mı? Akılsızın tekiymiş."

"Öldü," dedim ve gözümden akan yaşla beraber kahvemden bir yudum aldım.

Egemen'in yüzündeki ifade dağıldığında, "Özür dilerim," dedi. "Ben çok özür dilerim, Hilal."

"Sorun değil."

"Ne kadar oldu?"

"Üç yıl olacak," dedim kederli sesle. "Ama acısı hâlâ ilk günkü gibi."

Egemen'in yutkunduğunu gördüğümde bakışlarımı ondan kaçırdım ve kahvemden bir yudum daha aldım. "Demek birine âşık olabildin. Benim aksime."

"Aşka indirgeme," dedim ve gülümsedim. "Sadece aşk olamayacak kadar yüce bir duyguydu."

"Hilal..." Kaşları çatıldı. "Sen gerçekten bir başkasını sevebildin mi?"

Suçlayıcı tavrı benim de kaşlarımın çatılmasına neden olduğunda, "Zoruna mı gitti?" diye sordum. "Sen beni terk ettin. Yıllar sonra âşık oldum diye bana hesap soramazsın!"

"Ben seni yokluğuna bile sadık kalacak kadar çok sevdim."

“Sen beni terk ettin.”

“Hâlâ öfkeli gibisin.”

“O Hilal sana çok öfkeli. Çok kırgın...”

“Bu Hilal?”

Başımı iki yana salladım. “Bu Hilal’in gözü de gönlü de tek bir mezarda.” Kalbim onun nefesinin kesildiği, nabzının durduğu o ana gittiğinde kasıldı. Ölümünü bir kez daha derinde hissettiğimde tüm hücrelerim dondu. “Bu Hilal’in seninle bir derdi yok, olamaz da.”

“Bir şans...”

Elimi kaldırarak onu durdurdum. “Mümkün değil.”

“Sen de onun yokluğuna sadık kalacaksın ha?”

“Öyle,” dedim kendimden emin bir sesle. “Yorulдум. Eğer normal bir arkadaş olarak konuşmak istersen burada oturabiliriz.”

“Peki,” dedi çaresizce. Beraber kafeye girerek cam kenarındaki iki kişilik masaya geçtik. İstihbaratçılar da bizimle beraber gelip arkamızdaki masaya geçtiklerinde Egemen bana sormadan iki limonata siparişi verdi.

“Hatırlıyor musun?” diye sordum gülümseyerek.

“Unutmadım hiç,” dedi derin nefes alarak. “Okulun çıkışında Ahmet abinin limonatalarından ısmarlardım sana. Tartışırđın benimle, parayı cebime tıktırırđın. Ben de saçlarını karıştırdım o sırada.”

“Patlayana kadar içmiştik bir seferinde,” dediğimde güldü. “Karnımıza ağırlar girmişti, acile gitmiştik.”

“Ne günlerdi be,” dedi özlemle. “Hiç değerini bilemedik. En mutlu olduğumuz zamanlardı belki de.”

Limonatalarımız geldiği sırada gözüme elindeki kocaman gazeteyle biri takıldı. Gözlerimi kısarak adama bakmaya başladığında gazeteyi indirdi ve göz göze geldik.

Kaplan Giray.

Kaşlarımı çatarak ona bakmaya başladığımda bana masum olduğunu belirten bir gülümsemeyle baktı, ardından gazetesini yüzünü kapatacak şekilde kaldırdı.

“Ne oldu?”

Egemen baktığım yöne döndüğünde Kaplan tekrar gazetesini indirdi, bu sefer de Egemen’le göz göze geldi ve ona korkutucu bir şekilde baktı.

“Bu arkadaş... Geçen seferki arkadaş değil mi?”

“Evet, o.”

“Seni takip mi ediyor?”

“Muhtemelen.”

“Polis mi?”

“Ona benzer bir şey,” dedim yavaşça. “Son olaylardan sonra endişeli herkes.”

“Normal olarak.” Tekrar Kaplan’a baktı. “Ama sanki bu arkadaş daha farklı. Beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.”

Tetikçi o, öldürür, diyemedim.

Limonataları getiren garsona teşekkür ettiğimde Egemen, “O gazete okuyan arkadaş davet eder misin kardeşim?” dedi garsona. “Tanıdığımız.” Garson başını sallayarak gidip Kaplan’ı çağırdığında, Kaplan gazetesini katlayarak eline aldı ve ayaklanarak bize doğru yürüdü.

“Merhaba, gençler,” diyerek sandalye çekti kendisine. “Siz de mi buradaydınız? Ne tesadüf!”

Kaşlarım havalandırırken, “Tesadüf olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Hilal’i gözetmen ne ince bir davranış,” dedi Egemen.

“İnce bir davranış?” Kaplan dudak büktü. “Pek benlik değil. Ayrıca Hilal’i gözetmiyordum. Kahve içiyordum.”

“Kahven yoktu karşında,” dedim anında.

“Sipariş vermiştim.”

Tam o anda garson, “Efendim, siz ne içersiniz?” diye sordu Kaplan’a.

Kaplan bozmadan, “Kahve,” dedi. “Sade Türk kahvesi.”

“Çay içmiyorsun. Hayret!”

“Çay herkesle içilmez,” dedi ve alenen Egemen’e çevirdi gözlerini.

Egemen gülümseyerek, “Dışlandım sanırım,” dedi samimi bir tonla.

“He,” dedi Kaplan çekinmeden.

“Bana karşı tavırlı mısın? Sebebini öğrenebilir miyim?”

Egemen’in sorusuyla Kaplan’ın yüz hatları gerildiğinde, “Pardon?” diye sordu. “Sana karşı tepkili olmam için sebep mi var?”

“O zaman?”

“Hilal’in etrafında dolaşma,” dedi direkt. “Dün de dolanıyordun kanalın etrafında. Cesaretin yetmedi karşısına çıkmaya. Bugün ama maşallahın var. Yürek mi yedin?”

“Kaplan,” diye onu uyarsam da dönüp bana bakmadı bile. Gözleri Egemen’e kilitlenmişti.

“Hilal bana emanet. Çok değerli benim için. Onun karşısına çıkmaktan ve yarım yamalak geçmişinizi deşmekten vazgeç.”

“Tam olarak Hilal senin neyin oluyor?”

“Kankam,” dedi bir anda. Bunu beklemediğim için içtiğim limonata boğazıma takıldığında öksürmeye başladım. Kaplan kullandığı kelimenin ciddiyetsizliğini fark ettiğinde, “Dostum,” diye düzeltti kendisini. “Yeterli mi senin için?”

“Onun hayatına karışmaya hakkın yok yine de.”

Kaplan dudaklarını ısırđı. “Sonra bana sinirli, öfkeli derler,” diye homurdandı. “Karşıma böyleleri çıkarsa nasıl sakın kalabilirim? Antidepresan da kullanıyorum ama etki etmiyor!”

“İstersen sana psikiyatrist önerebilirim. Ya da papatya çayı.”

Egemen üzerine gittikçe Kaplan daha da deliriyordu. Olaya müdahale ederek elimi Kaplan’ın omzuna koydum. “Sakin.”

Kaplan derin nefes bir nefes alarak, “Hilal, konuşmamız lazım seninle,” dedi. “Çok acil.”

Yutkunduğum sırada gözlerim Egemen’in gözleri ile buluştu. Anlayışla başını salladı ve ayağı kalktı. “Başka bir zaman görüşürüz. Kendine dikkat et.”

“Sen de dikkat et,” dediğimde göz ucuyla Kaplan’a baktı, sonrasında hesabı ödeyip kafenin çıkışına doğru ilerledi.

“Sonunda gitti.” Kaplan rahatlayarak arkasına yaslandı. O sırada Türk kahvesini getiren garsona, “Çay getir, kardeşim. Vazgeçtim kahveden!” dedi keyifle.

“Kaplan!”

“Hilalciğim?” Tatlı göründüğünü mü sanıyordu? 1.90 boyu ve heybetli vücuduyla bu pek de mümkün değildi oysaki.

“Ne konuşacağız?”

“Karabağ’a gidiyoruz biz,” dedi dan diye. Gözlerim belerdi. “Başkan seni de götürmemizi istedi, eğer kabul edersen. Önce birkaç gün eğitimlere katılman gerekecek, zaten silah kullanabiliyorsun.”

“Kimler gidiyor?”

“Ben, Yedi ve On Sekiz.”

“Niye?”

“Biraz ortalık karışacak. Orduya istihbarat konusunda destek vereceğiz. Bölgeyi biliyoruz, eskiden de görev yaptık. O yüzden

gitmemizi istediler. Sen de aynı şekilde aşinasın olaylara. O yüzden başkan bizimle gitmeni istiyor zaten. Babanın haberi yok ama. Özellikle uyardı başkan, bilmesin diye.”

“Bilirse ne olur?”

“İzin verir mi sence yeniden o bölgeye gitmene? Seni o bölgede kaybetti sonuçta.”

Omuz silktim. “Bunun babamı pek sarstığını düşünmüyorum.”

“Saçmalama,” dedi sinirle. “Baban sana çok düşkün. Sadece bunu belli edemiyor.”

“Kaplan,” dedim yavaşça. “Ben muhabir olarak Karabağ’a gidiyorum Alp’le.”

“Hayır,” dedi anında. “Biz yanında olamayız! Koruyamayız seni. Olmaz.”

“Senden izin almıyorum. Hem şu an Türkiye benim için daha tehlikeli. Başkan da bunu söyledi, bu yüzden beni Karabağ’a göndermek istedi.”

“Hilal!”

“Kaplan,” dedim konuşmasına müsaade etmeyerek. “Sence Haris yaşıyor olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Bu ihtimal beni delirtiyor ama bilmiyorum. Sana yemin ederim, bilmiyorum. Mezarının açılması ile ilgili başkana bir şey dedin mi?”

Başkan bana, Haris’in anne ve babasının üvey olduğunu, DNA testi için asla başvurmayacaklarını söylemişti ama bunu Kaplan’a nasıl söyledim? Haris’in dahi öz çocukları olmadığından haberi yoktu. Bunu bilmeden ölmüştü... Sevilmediğini düşünerek gözlerini kapatmıştı.

“İzin vermedi.”

“O zaman?”

“Sorularıma cevap bulmam için beni istihbarata davet etti.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Öldüğüne eminim, Kaplan.”

“Ben de,” dedi anında. “Ama içimde çok az bir şüphe var. On Sekiz ve Yedi’nin bahsettiği ihtimaller, son zamanlarda olanlar... Aklımı çok bulandırıyor. Nabzını kontrol ettik, Hilal. Bize oyun oynar mı o? Sen onun mezarında ağlarken... Nefes alabilir mi arsızca? Seni onun mezarında baygın buldum defalarca. Bunu bilerek saklanır mı senden? Mümkün mü?”

“Mümkün değil,” diye kestirip attım. “Haris öldü. Biz onu gömdük.” Dudaklarımı ıslattım, ağlamamak için derin bir nefes aldım. “Solak İhsan’dan haber var mı?”

“Peşindeyiz,” dedi kendinden emin bir sesle. “Yakında ensele-nir. Ama yine de başkan haklı. Türkiye’den çıkman lazım. Solak İhsan’ın erişemeyeceği bir yere gitmen lazım.”

“Karabağ’a...”

Başını aşağı yukarı salladı. “Aynen. Muhabir olarak gitmeni de doğru bulmuyorum. Bizimle gelmen, her açıdan daha güvenli.”

“Ben işimi özledim. İnsanların sesi olmayı, ekranlarda milyonların beni izlemesini özledim...”

“Anlıyorum ama...”

“Anlamıyorsun,” diyerek ona karşı çıktım. “Anlayamazsın.”

“Bunu tartışalım,” dedi çayı geldiği sırada. “Çayım bitsin, kal-kalım. Tamam mı?”

“Tamam.”

Kaplan’la beraber geldiğimiz yer, Mihrinaz Akşahin’in İstanbul’daki eviydi. Daha doğrusu, Mihrinaz Hancıoğlu’nun...

Zamir'in oğlu Bilal ortalıkta koştururken Zamir ve Baran onun peşindeydi. Mihrinaz ise masaya Hatay'dan getirdiği baklavaları yerleştiriyordu.

"Hatay ne durumda?"

Mihrinaz'ın yüzündeki gülümseme kaybolduğunda, "Hatay çok eksik. Ama bir gün yaralarını saracak mutlaka," dedi umutlu bir sesle. Hatay, onun için her şeydi. Deprem zamanında bile terk etmediği bir yuvaydı onun için. Sokaklarda insanlara yardım ederken görmüştüm onu defalarca. Sosyal medyada, magazinde görüldüğü gibi bir insan değildi o. Çok büyük bir kalbi vardı ve bunun kendisi bile farkında değildi.

"Bircan ve Büşra?"

"Onlar Mersin'de," dedi Mihrinaz. "Baran'ın ailesi çok düşkün Bircan'a. Onlarla vakit geçiriyorlar. Baran da sık sık gidip geliyor."

"Anladım."

"Sen nasılsın, Hilal?"

Bu sorunun cevabı basitti. "Aynı."

"Kanalda çalışmaya devam mı?"

"Evet," dedim sıkıntılı bir sesle. "Tabii, buna çalışmak denirse. Masabaşı bir iş, pek benlik değil. Ben saha insanıyım."

"Biliyorum. Dedemle seni izlerdik eskiden." Dedesi... Onun kanayan yeri idi. Bu sesindeki kederden bile hissediliyordu.

Zamir ağır adımlarla yanımıza gelerek kucagındaki Bilal'i Mihrinaz'a doğru uzattı. "Sevgilim, bize biraz müsaade eder misin? Bilal'in de uyku saati."

"Tabii," dedi Mihrinaz ve Bilal ile beraber içeriye geçti. Zamir karşımdaki kanepeye oturduğunda Kaplan da koltuğa geçmişti.

"Solak İhsan kayboldu her zamanki gibi," dedi Zamir direkt konuya girerek. "Ama mezarlıkta sana bu kadar yaklaşacak kadar gözünü karartmışsa işimiz zor. Bu yüzden seni Türkiye'den

çıkarmak istiyoruz. Bizimle beraber Karabağ'a gel. Seni gözümüz gibi koruruz."

"Zamir... Ben muhabir olarak Karabağ'a gelmek istiyorum."

"Hilal," dedi sabırla. "Aklında hiç mi soru yok?"

"Var," dedim hemen.

"O zaman? Katıl bize, o sorulara cevap bulalım. Mezarın açılmasını unut. O mümkün değil ama ya yaşıyorsa?"

"Yaşıyorsa bile ne fark eder?"

Kaşları düz çizgi hâlinde gerildi. "Nasıl yani?"

"Bu zamana kadar neredeydi? Karşımıza çıkmak istememiş, bizi bu acıya mahkûm etmiş birinden bahsediyoruz. Bundan sonra yaşasa fark eder mi?"

"Yapmaz ama bu kadarını," dedi Kaplan.

"Hilal... Gel Karabağ'a."

"Kodlayacak mısınız beni de?"

"Eğer bizim ekibe katılırsan, elbette."

"O zaman... Kod adım *Bozkurt* olsun. Çünkü benim en büyük acım o."

İkisi de dondu isteğim karşısında.

"Ben annemi de kaybettim, en çok canım onda yandı sanıyordum, Haris'e kadar. Bu beni kötü bir evlat yapar belki de ama kendime engel olamıyorum. Onu her anımsadığımda kalbimin sızlamasına, gözlerimin dolmasına karşı koyamıyorum."

"Sen herkesin hayalindeki evlatsın," dedi Zamir ve ardından omzumu sıvazladı. "Şimdi bir karar ver. Gel bizimle beraber."

"Peki, ya muhabirlik?"

"Hayır," dedi anında Zamir. "Solak İhsan seni burada bilecek. Onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacağız. Komplo kuraçız. Sen ise o sırada onun ulaşamayacağı Karabağ'da olacaksın."

Kaplan, “Kabul et,” dedi beklentiyle. “Seni uzaktayken koruyamayız. Başkan da böylesinin daha uygun olduğunu düşünüyor.”

Kısa süreli bir tereddütten sonra derin nefes aldım. “Peki, gidelim.”

Şüphe.

Şüphenin tohumları ruhumda filizlenirken gerçekleri öğrenmek için başka bir yolumun olmadığını farkındaydım.

Ve bir süre daha işime geri dönmeyecek, az da olsa şüphelendiğim ihtimallerin peşine düşecektim mecburen.

Düzenleme

Ny.ozlem

7

KARABAĞ'A DÖNÜŞ

19 Eylül 2023

Yeniden buradaydım.
Şuşa'da.

Her şeyimi kaybettiğim, sevdiğim adamın kalbinin durduğu, nabzının son kez attığı o yerdeydim.

Şuşa Kalesi'ne bakarak derin bir iç çektim. Neredeyse üç sene olmuştu.

Değişmişti buralar. En son gördüğüm gibi kasvetli, sönük ve ölü gibi değildi. Canlanmıştı âdeta. Tabelalar değişmiş, bir sürü yeni binalar inşa edilmişti.

Şuşa Kalesi'nin tam önündeydim. Haris tam burada vurulmuştu. En son bana burada bakmış, beni sevdiğini söylemişti.

"Hilal. Biliyorum bu zamana kadar sana çok yalan söyledim. Ama şu an söyleyeceğim şeye inan, olur mu?"

"Ne?"

"Seni seviyorum."

Gözlerimden yaşlar boşalırken dizlerimin üzerine çöktüm. Burada bana ilk çiçeğimi vermişti.

"Hangi çiçeği sana alırsam, onu seveceğini söylemiştin. Sadece Şuşa'da açan harı bülbül, bundan sonra en sevdiğin çiçek."

Elim boynumdaki kolyelere giderken kalbim sıkışıyor, nefesim kesiliyordu. Yeleğini bana giydirmişti, önüme atlamıştı. Benim canımı kurtarıp kendi canını feda etmişti. Bu fedakârlığı nasıl unutup arsızca hayatıma devam edebilirdim?

Ya diğer ihtimal? Yaşama ihtimalini her düşündüğümde bayılacak gibi hissediyordum. Bunu, bana ve can dostlarına yapar

miydi? Üç yıldır umursamazca soluk alabilir miydi? Ben onun mezarında ağlarken o nasıl yaşırdı?

Mümkün değildi. Yaşamayı mümkün olamazdı. İhtimaller dâhilinde bile değildi.

“Azerbaycan ordusu bölgede terörle mücadele operasyonu başlatacak birkaç saate. Sabah dört gibi bir sivil ile bir polis aracı yeni yerleştirilen mayın yüzünden patlamış.”

Kaplan’ın sesiyle omzumun üzerinden ona baktım. “Üç senedir savaş bitti ama bu topraklarda ölüm bitmedi. Ermenistan tarafı üzerine düşen görevleri yapmadı, bölgedeki yasa dışı grupların, çetelerin önüne geçemedi. Siviller, askerler ve polisler şehit düştü savaşın bittiği bu topraklarda. Şimdi Azerbaycan kendi topraklarında antiterör operasyonu başlatacak ve biz yine buradayız. Savaşta da buradaydık. Yeniden...”

“Tuhaf.”

“Çok tuhaf.”

“Sizce ne kadar sürecektir bu operasyon?” diye sordu Tomris.

“Bir ya da iki gün,” dedi Zamir. “Sığınaklar, askerî üsler, şimdiden birçoğu mahvedildi. Çok sürmeyecek yani.”

“Peki, biz neden buradayız?”

“Bozkurt, sana dürüst olacağım.” Bana kod adımla seslenmişti ilk kez. Ve bu da operasyon bölgesinde olduğumuz için benim de onlara kod adlarıyla sesleneceğim anlamına geliyordu.

Zamir yanımda yere çöktü, ardından eli omzumu buldu. “Biz bir grubun peşindeyiz. Ermeni bir çete grubu. Solak İhsan’la alakalı bir grup. Solak İhsan da aslen Ermeni kökenli ve onun Türkiye’deki faaliyetlerini buradaki ve Ermenistan’daki büyük çeteler destekliyor.”

“Yani?”

“O gün depodan bir kişi sağ çıkmıştı sadece. Hatırlıyor musun? Ve o kişi Dört’e ismiyle seslendiğini duymuştu. Dört zaten

ifşa olmuştu ama sen yanlışlıkla onu daha çok ifşa ettin. Son günlerde maskesini hiç çıkarmamasının sebebi de buydu. Benimle konuştu, endişeleri olduğunu söyledi çünkü o depodan bir kişi sağ çıkmıştı. O bir kişi de savaştan sonra bu çetelerden birine girdi. Solak İhsan'a kadar eli uzandı.”

Yutkunamadım. Suçluluk duygusu omuzlarıma yüklenirken, “Daha açıklayıcı konuş,” dedim zorlukla.

“Dört’ün kafasını kesip getirene milyon dolarlık ödül verilecekti.”

Kanım donduğunda, “Ha siktir,” dedi Kaplan. “Dalga mı geçiriyorsun lan sen? Ben onların ecdadını sikerim!”

Kaplan’ın küfürleri ve bağırışları kulaklarımı inletirken, “Öldü ama?” diye sordum titreyen sesimle Zamir’e. “Yani öldürdüler onu.”

“O gün evde herkese yetecek kadar yelek vardı.”

Haris bilerek yelek giymemişti.

“Ha siktir lan! Bilerek mi öldürttü kendisini?”

“Büyük bir ihtimal,” dedi Zamir ve gözünden düşen yaşı saklamak için başını eğdi. “Türkiye’ye dönemezdi, dönerse o şekilde öldürüleceğini biliyordu. Çetenin eli kolu çok uzun. Yüzü, adı ifşalanmıştı. Buradaki gibi maskeyle dolaşamazdı sürekli. O yüzden kahramanca ölmek istedi ve yelek giymedi. İlk fırsatta da Bozkurt’un önüne geçerek şehit oldu.”

“Öldü mü yani gerçekten?” Tomris’in umutsuz ses tonu tüm ihtimalleri yok ederken o da dizlerinin üzerine çöktü. “Bir ihtimal de olsa... Umutlanmıştım.”

“Çeteler ölmediğini düşünüyor ve bu yüzden Bozkurt’u sıkıştırıyor. Bozkurt’un başı belaya girerse, Dört’ün saklandığı yerden çıkacağını düşünüyorlar. Ama iki defa suikast girişimi oldu. İkisinde de Dört gelmedi.”

“Bu da...”

“Gerçekten öldüğünün kanıtı. Çünkü ne olursa olsun... Geldi.”

Ellerim titrerken, “Babam biliyordu,” diyebildim. “Benden sakladı.”

“Olabilir,” dedi Zamir sessizce. “Belki de bu yüzden emin bir şekilde öldüğünü söylüyordu.”

Gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken başımı göğe kaldırdım ve kasvetli havaya baktım. O gün de böyle tutkundü hava. Sanki aynı güne geri dönmüş gibiydim.

Keşke öyle bir gücüm olsaydı ve geri dönüp o an zamanı durdursaydım. O kurşun belki Haris’in bedenini delmez, onun canını almazdı o zaman.

“Biz buraya niye geldik, Yedi?”

“Seni Türkiye’den çıkarmalıydık. Solak İhsan peşini bırakmayacaktı, Dört’ün yaşadığını düşünüyor ve onu istiyor.”

“Pekâlâ,” diyerek iç geçirdim. “Ne yapıyoruz?”

Kaplan’ın dudakları kıvrılarak, “Temizlik,” dedi. Onunla temizlik anlayışlarımız kesinlikle farklı olmalıydı çünkü yüzündeki tehlikeli gülüş buna işaret ediyordu.

Önce Zamir, sonra Tomris ayaklandığında Kaplan bana elini uzattı. Elimi, onun kocaman avucunun içerisine bıraktım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. “Aramıza hoş geldin, Bozkurt.” Kod adımı, sanki karşısındaki ben değil de ölen can dostu Haris varmış gibi seslendirdi. Bu, beni çok duygulandırdı.

Bana sıkıca sarıldığında ben de ona sarıldım.

İlk kez burada öğrenmiştim onun ve Tomris’in isimlerini. İlk kez burada tanışmıştık aslında onlarla. Sonrasında da hepimiz burada kaybetmiştik değerli bir canımızı.

Ondan yavaşça ayrıldığım sırada, “Demek geri döndün, efsane kadın!” dedi tanıdık bir ses.

Heyecanla arkamı döndüğümde karşımda İbrahim vardı. Fakat farklı görünüyordu. Büyümüştü. Çok büyümüştü. Onu ilk tanıdığımdaki gibi cılız, çelimsiz değildi hiç.

“İbrahim!” Kollarını bana açtığında koşarak ona sarıldım. “Nasılsın?”

“İyiyim, sen nasılsın?”

Uzun zamandır iyi değildim, İbrahim.

“İdare eder,” diyerek geri çekildim ve onu inceledim. “Değişmişsin.”

“Sen hâlâ çok güzelsin,” dedi ve güldü.

O sırada bunu duyan Kaplan öksürdü. “Yavaş!”

“Ablam sayılır,” dedi İbrahim ve Kaplan’a baktı gülerek. “Hem ben nişanlandım, abi.”

“Tebrikler!” diyerek saçlarını karıştırdığımda bana göz kırptı. Mutlu görünüyordu. Gözlerinin içi gülüyordu ve onu daha önce hiç böyle görmediğim için garipsemiştim. İlk tanıştığımızda umutsuz bir askerdi ve yemeğini yiyemiyordu. Gidecekleri çatışmadan geri dönemeyeceğini düşünüyordu. En son ise ormanda silah arkadaşı Hüseyin’in ihanetine uğramış ve onu gözünü kırpmadan soğukkanlı bir şekilde öldürmüştü.

Kaplan, “Herkes de evleniyor,” diye homurdandı.

“Başıma kaldın,” diyerek dalga geçtim onunla. “Bul artık birini de kurtulalım senden.”

“Sen de benim başıma kaldın diyeceğim ama eski sevgilin yakandan düşmüyor,” diye homurdandı Kaplan. “Topuğundan vururum o doktor bozuntusunu!”

Zamir, “Aras,” diyerek uyardı Kaplan’ı. “Onun özel hayatına karışmaktan vazgeç. Tek görevin onu korumak ve gözetmek.”

“Koruyorum, Yedi,” dedi Kaplan sert sesle. “Onu herkesten koruyorum ve koruyacağım. Çünkü o benim emanetim.”

“Hepimizin emaneti,” diyerek düzeltti onu Zamir. “Yine de bu, onun özel hayatına karışabileceğimiz anlamına gelmiyor.”

“Karışırım,” dedi çenesini dikleştirerek. “Eğer o mezara giren Bozkurt olsaydı, Dört asla başka biriyle görüşmezdi.”

Söylediği cümle bomba gibi aramıza düştüğünde tüm bednim buz kesti. Boğazıma kocaman bir yumru oturdu, boğulacaktım gibi hissettim. Ardından burnumun direği sızladı, gözlerime yaşlar doldu. Ama hayır, ağlamayacaktım şu an.

“Aras!” Zamir öfkeyle bağırıp Kaplan’ın yakasına yapıştı ve onu ittirdi. “Haddini bil! Kimse onunla bu şekilde konuşamaz, onu hayatına devam etti diye yargılayamaz! Mutlu olmak bu kızın hakkı değil mi, lan?”

Tomris, “Üç yıl oldu,” dedi Kaplan’a bakarak. “Eski bir dostuyla görüştü diye nasıl itham edersin onu?”

Donuk bakışlarım Kaplan’ın yeşil gözlerinde durduğunda gülümsedim zorlukla ve birkaç adım geri çekildim. Böyle mi düşünüyordu gerçekten? Egemen’le yeniden bir ilişki yaşayacağımı mı sanıyordu?

Beni hiç tanıyamamıştı.

Arkamı dönerek kaleye doğru ilerledim, arkamdan tartışma sesleri yükseldi ama dönüp bakmadım. Kalbim kırılmıştı. Kalbim gerçekten çok kırılmıştı çünkü Kaplan’ı seviyor ve ona çok değer veriyordum. Onun benim hakkımdaki bu düşüncesi çok incitmişti ruhumu.

Derin nefes aldım ve kalenin kapısından içeri girdim, sağ tarafa dönüp kimsenin beni görmeyeceği bir yere çöktüm.

Gözümünden yaşlar boşaldı o an. “Haris...” Adı, dudaklarımdan döküldüğü an hıçkırıklarımla eşlik etti gözyaşlarıma. “Keşke burada olsaydın... Keşke sen kızsın Kaplan’a eskisi gibi. Keşke sen şu an gelip sarılsan bana sıkıca, saçlarımı okşasan...”

Başımı göğe kaldırdım. “Anne, onu çok özledim. Anne... Neden öldünüz? İkinci de beni yapayalnız bıraktınız, neden anne?”

Dizlerime sarıldım. “Çok yalnızım... Kayboldum ben. Bul beni yine, Haris. Ne olur? Bul beni... Babam da yok,” derken hıçkırıklarımla artık cümle kurmama müsaade etmiyordu. “Babamı da özledim.”

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken, “Köyümüzü özledim, Atıf’la koyunları kovalamayı özledim, o sarı renkli peyniri bile özledim, sobada pişirdiğimiz kestaneleri özledim,” diyerek hıçkırdım.

“Küçük bir kız olmayı özledim...” Sonrasında, “Anne!” diyerek haykırdım. “Beni bu hayatta tek başına bıraktığın için seni nasıl affedeceğim?”

“Bozkurt,” dedi Zamir’in sesi.

Gelip omuzlarımdan tutarak beni kendisine çektiğinde, “Baba!” diye bağırdım. “Hiçbir zaman babalık yapamadın, sen her zaman komutan oldun, ben de senin askerin! Ben seni nasıl affedeceğim, baba?”

“Hilal,” dedi Zamir bu sefer. Beni göğsüne bastırdı, avucunu şakağıma yaslayarak, “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Geçti, buradayım.”

“Haris,” diye mırıldandım bu sefer duyulması güç bir sesle. “Sen benim evimdin. Neden başıma yıktın evimi? Sen benim ailemdin, neden dağıldı benim ailem?”

“Hilal,” diyerek saçlarımı okşadı. “Geçecek.”

“Kandırma beni,” diyerek ittirdim onu. “Yalan söyleme! Bana... Bana beni sevdiğini söylemişti, Zamir. Bu kalenin önünde, vurulmadan saniyeler önce... Bana ilk çiçeğimi vermişti burada. Ben onu kaybettim. Ben evimi, ailemi, aşkımı, geleceğimi... Hepsini kaybettim.”

“Seni buraya getirmemeliydik,” dedi pişmanlıkla.

Tekrar dizlerime sarıldım ve göğe baktım. “Beni izliyor mu sence?”

“Bilmiyorum ama izliyorsa mahvolduğuna eminim.”

“O üzülmessin,” dedim ve dudak büktüm. “Çok canı acıdı zaten. Acımasın bir daha ne kalbi ne de ruhu.”

“Elinde olsa ölürdün onun için.”

“Ölürdüm, öldürürdüm,” dedim kendimden emin bir sesle.

“O da bunu yaptı zaten.”

“Hayır,” dedim hıçkırmaya devam ederken. “O bilerek öldü! O bilerek bıraktı beni!” Başımı Zamir’in omzuna bıraktım güçsüzce. “Keşke ondan nefret edebilseydim. Daha kolay olurdu belki.”

“Ölüm hiçbir zaman daha kolay olmaz,” dedi bana karşı çıkarak. “Ölüm, ne şekilde olursa olsun her zaman ağır bir travma.”

“Ben... Hilal Uluant. Tüm ülkeye adını duyuran, sayılan, sevilen ünlü bir gazeteciyim. Ama... Annesini kaybeden, babasını hiç kazanamayan, sevdiği insanı toprağa veren kimsesiz bir kadınam aslında. Hiç öyle gözükmüyorum, değil mi? Televizyondan izleyenler için çok şanslı sayılırım. Bir evim, bir arabam, iyi bir maaşım, hatta birikmiş param, tümgeneral babam, güçlü bir soyadım var.” Yutkundum. “Ölmek istiyorum. Tam burada, onun öldüğü yerde ölmek ve kurtulmak istiyorum.”

“Hilal...”

“Yaşamaktan çok yoruldum.”

“Hilal...”

“Onu tanıyana kadar daha kolaydı,” dedim ağlamaya devam ederken. “Babamdan bile şefkat, ilgi görmemiştim. Bilmediğim duygu olmadan yaşamak çok kolaydı. Ama o beni ilgiye boğdu, Zamir. O bana küçükken babamın göstermediği şefkati gösterdi. Üzerimi örttü, çoraplarımı çıkardı, yaralarımın merhem sürdü, ıslak saçlarımı havluya sardı... Beni göğsünde uyuttu, annemin

şcsini unutmamam için canını tehlikeye attı. Hiçbir şey talep etmedi, güçlü olmamı beklemedi babamın aksine. İçimdeki o zayıf tarafı gün yüzüne çıkardı ve onu bile sevdi. O beni... Annem gibi sevdi. Ağlarken de sevdi, gülerken de... Koşulsuz, şartsız, sorgusuz. Annem gibi sevdi, Zamir. Ben onu nasıl unuturum? Ben başkasıyla nasıl birlikte olurum? Ben onu..." Hıçkırdım. "Ben onu ölsem unutmam."

Zamir hiçbir şey söylemedi, sadece sarıldı.

Dakikalar birbirini kovalarken Zamir'in göğsünde hıçkırıkları dindi. Geriye sadece iç çekişlerim kaldı. Zamir usanmadan saçlarımı okşamaya devam ederken ara sıra, "Geçecek," diye fısıldıyordu.

Gözyaşlarım tamamen dindiğinde burnumu çekerek başımı göğsünden çektim ve tam o sırada yan tarafımızda sessizce oturup bizi izleyen bir çift yeşil gözle karşı karşıya geldim.

Kaplan Giray.

Zamir benim baktığım tarafa baktığında, "Sizi yalnız bırakayım," diyerek ayaklandı. "Aşağıda olacağım."

Kalenin ön tarafına doğru ilerlediğinde bakışlarımı ondan alıp tekrar Kaplan'a diktim. Yeşil gözlerine yerleşen derin bir pişmanlık ve kederi görebiliyordum. O her zaman böyle biriydi. Bağırıp çağırır, söylememesi gereken her şeyi söyler ve sonrasında pişman olurdu. Bir anda parlar, bir anda sönerdi.

"Ben..." Boğazını temizledi. "Öyle demek istemedim."

Dudaklarım kıvrıldı üzüntüyle. "Ne demek istedin?"

"Kendimi nasıl açıklayabilirim? Bir anda ağzımdan çıktı. Öyle düşünmüyordum. O heriften rahatsız olduğum doğru ama..."

"Onunla bir ilişkiye başlayacağımı düşündün."

"Hayır," dedi. "Korktum sadece. Çok korktum... Unutursun, mezarına çiçekler dikmezsin diye düşündüm. Gerçekten kimse-siz kalır diye çok korktum."

“Senin gözünde bu kadar mıydım? Onun mezarını ıssız bırakacak kadar nankör müyüm ben?”

“Hayır,” dedi yeşilliklerine yaşlar dolarken. “Yemin ederim, hayır. Korktum sadece. Affet, ne olur? Ben... Yaramaz bir çocuk gibiyim. Ailemi kaybettiğim o yaşta takılı kaldım, hiç büyüyemedim. Hiç gülemedim içten, hiç sevemedim doğru dürüst, sevelemedim. İçimde öfkeden başka hiçbir duygu tutunup kalamadı. Özür dilerim. Böyle biri olduğum için... Sana hak etmediğin şekilde davrandığım her an için özür dilerim. Korktum. Onu sevmekten vazgeçmenden, onu unutmandan, gerçekten kimsesiz kalmasından korktum.”

Elimi göğsüme götürürken, “Kalbimi kırdın,” dedim kısık sesle. “Sana çok değer veriyorum ve hakkımdaki düşüncen... Kalbimi çok kırdı.”

“Özür dilesem de faydası olmayacak,” diyerek iç çekti. “Zamanı geriye alamam. Pişman olduğumu ve öyle düşünmediğimi bil lütfen.”

“Aras! Bozkurt!” Tomris bize seslendiğinde son kez Kaplan’a baktım ve ayağa kalkarak üzerimi temizledim. Tomris kalenin içinden geçerek, “Gelin, işimiz var,” dedi aceleyle.

Onu takip ettiğimizde Zamir, omzunda üç yıldız olan orta yaşlarında bir yüzbaşıyla konuşuyordu. Göğsünde Ahmetov yazan yüzbaşı, Azerbaycan dilinde bir şeyler söylüyordu. Zamir de ona yarı Türkçe yarı da Azerbaycan dilinde cevap veriyordu.

“Kontrol noktasında hem sizin hem de bizim uzmanlarımız var. Sizi daima koruyacaklar.”

“Sıkıntı yok. Riskleri biliyoruz.”

“Hedefinizi haritada işaretledik. Gizli bir karargâh. Düşmanın çok sayıda askeri ve silahı var. Hepsinin yok edilmesi gerekiyor.”

“Neden SİHA’lar yapmıyor bunu?”

Ahmetov'un bakışları bana döndüğünde, "Babanıza çok benziyorsunuz," dedi ve tebessüm etti. "Ve sorduğunuz soruya gelecek olursak... İçeride bir adamımız var. Onu sağ istiyoruz."

Kaplan, "Yani yanlış anlamayın ama... Çok önemli biri mi? Dört istihbaratçı, bir de ünlü bir gazeteciyi gönderiyorsunuz düşmanın inine. Bizim canımız feda sizler için ama biz tam olarak kim için gidiyoruz?" diye sordu merakla.

Buraya Solak İhsan'dan korunmak ve çetelerin peşine düşmek için geldiğimizi sanıyordum ama şimdi Ahmetov farklı bir görevden bahsediyordu.

"Fotoğrafını gösterin lütfen," dedi Tomris. "Yanlışlıkla ona zarar vermeyelim."

Ahmetov, "Fotoğrafı yok," dedi. "O sizi tanıyacak. Merak etmeyin."

Zamir, "Esir mi?" diye sordu. "Esirleri takas yapma şansınız yok mu? Yanlış anlamayın, biz buraya her türlü riski kabul edip geldik ama görevimizin bu olduğunu bilmiyorduk. Biraz mantıksız."

Ahmetov sabırla, "Haklısınız sorgulamakta," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Hayır, esir değil. Dediğim gibi, siz düşmanın inine girin. Onlardan biri gibi davranın. Sonrasında olacakları o kişi kontrol edecek ve siz düşmanın ininden çıktığınız an SİHA o karargâhı birkaç saniyede mahvedecek. İçindekilerle beraber."

"Tam bizlik görev!" dedi Kaplan heyecanla.

"Yerine oturmayan taşlar olsa da," diye homurdandı Zamir. Benim de kafam karışmıştı ama sorgulamadım.

Ahmetov, "Aldığımız istihbarata göre, buluşma noktaları Kırmızı Pazar diye adlanan bölge. Yani Şuşa'nın aşağı kısmı. Sizler, düşman üniformaları giyecek ve o bölgeye gidip düşmanla buluşacaksınız. Ardından düşman sizi, o karargâha götürecektir," dedi. "Maskeli olacaksınız çünkü onlar sizi zaten gizli birimlerinden

bilecek. Tabii, Ermenice konuşacaksınız. Rusça da konuşabilirsiniz aslında ama ilk izlenimi Ermenice konuşarak daha iyi yaratmış olursunuz.”

“Gizli birimden olan askerler peki?”

“Onlar etkisiz hâle getirildi,” dedi Yüzbaşı Ahmetov gururla. “İçlerinden biri konuştu, bu bilgileri de ondan aldık.”

“Bilgilerden nasıl emin olabilirsiniz?”

“Eminiz,” dedi Yüzbaşı Ahmetov. “Güveniyorsunuz bize, değil mi?”

“Elbette güveniyoruz. Ama esir aldığınız bir düşman askerin sözlerini nasıl teyit ettiğinizi merak ediyorum,” dedi Zamir inatla.

“Teyit ettik,” dedi. “Onların içerisinde bize çalışanlar elbette vardır.”

“Pekâlâ, yüzbaşım. Biz üzerimizi değiştirip yola koyulacağız.”

“Sizi Şuşa Kalesi’nin tam önünde bekliyor olacağız. Aynı zamanda sizinle beraber antiterör operasyonu da başlayacak. Kısa sürede biteceğini planlıyoruz.”

“Gazamız mübarek olsun,” dedi Kaplan ve asker selamıyla vedalaştı yüzbaşıyla.

Arabaya bindiğimizde, “İleride bir otel var. Orada değiştiririz üzerimizi,” dedi Tomris. “Yemek de yeriz. Vaktimiz var.”

“Yirmi iki dakikamız varmış,” dedi Kaplan. “Sekiz öyle diyor.”

Kulaklıklarını takmıştı her biri. Bunu fark eden Zamir cebinden küçük bir kulaklık çıkardı ve bana uzattı. “Tak bakalım.”

Kulaklığı taktıktan sonra boğazımı temizleyerek, “Bozkurt konuşuyor,” dedim. “Sesim geliyor mu?”

“Evet,” dedi Baran’ın sesi. “Ben Sekiz. Memnun oldum, Bozkurt. Aramıza hoş geldin.”

“Hoş buldum,” dedim.

Birkaç dakika sonra araç durduğunda hızlıca indik ve otele geçtik. Otel boştu, dışarıdaki askerler hariç kimse yoktu etrafta. Askerler bizi gördüğünde, “İstediğiniz odaya geçebilirsiniz,” dediler. “Yemekler de birinci katta.”

“Eyvallah,” dedi Kaplan.

Bize verilen çantaları alarak ayrı ayrı odalara geçtik. Üniforma tam üstüme göreydi. Ermenistan tarafında savaşa katılan birçok kadın vardı. Erkek nüfusunun gitgide azalması ya da erkeklerin çoğunun yurt dışına kaçması, kadınların savaşa katılmasına sebep olmuştu. Bu yüzden dikkat çekmeyeceğimizden emindim.

Üniformayı giydim, ardından saçlarımı toplayarak askerî şapkamı taktım. Kıyafetlerimi başka bir çantanın içinde odada bırakıp dışarı çıktığımda diğer herkesin çoktan hazırlandığını fark ettim. Ellerinde sandviçler vardı. Yemeği yolda yiyecektik belli ki.

“Eşyalarını askerler alıp saklayacak.”

“Tamamdır,” dedim ve araca doğru ilerledim. Tomris sürücü koltuğuna, Kaplan ise onun yanına geçti. Zamir’le ben de arka koltuklara geçtiğimizde aramızdaki o boşluğa baktım hüznle.

“Eskiden burada otururdu...”

Kaplan omzunun üzerinden bana baktığında gözleri Zamir’le aramızdaki boşluğa kaydı ve iç çekti.

8 Kasım 2020

Arabada, eşsiz bir yolda ilerliyorduk. “Bu yol...”

Cümlemi tamamlayamadım, hıçkırdım. Elim ağızma götürürken Haris’in kolu belimi sardı ve beni kendisine doğru çekti. Saçlarıma bir öpücük bıraktıktan sonra, “Bu yol Şuşa’ya çıkıyor,” dedi sevinçle. “Saatler sonra Şuşa’nın özgürlüğüne kavuştuğunu tüm halk öğrenecek. Bayram coşkusu olacak her yerde.”

“Tuhaf... Burada bugün ne canlar gitti.”

Zamir, "Bu canlar, o bayram coşkusu hiç dinmesin diye feda oldu zaten," dedi Aras'a.

"Bu savaşın dönüm noktası..." Hayran hayran yolun her iki tarafındaki karlı ağaçlara, ormana bakıyordum. "Bu anı çıplak gözlerle görmek çok tuhaf..." Haris'e döndüm dudak bükerek, "Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Sesimi kalınlaştırarak onu taklit ettim. "*Türk kızı... Olman gereken en son yerdesin.*"

Başını geriye atarak kahkaha attı. "Ben böyle boğularak mı konuşuyorum yani?"

"He," diye atladı konuya Aras. "Daha betersin hatta."

"Sen burnunu sokma," diyen Haris ona dirsek attı.

"Niye? Aile meselesi mi? Acıyorum sana! Koskoca paşadan kız alabilecek kadar kendini önemli biri sanıyorsun."

"He Aras, he!"

"Hilal'in turşusunu kuracak paşa. *Kapış?*"

"Sana bu lafını yedireceğim," dedi Haris kendinden emin sesi ve bakışı eşliğinde. "*Kapış?*"

Ardından bana döndüğünde yüzündeki ifade yumuşadı, bakışları değişti. Altın harelerine yerleşen ve adını koyamadığım bir ifadeyle bana yaklaşıp, "Türk kızı, belki de sen olman gereken yerdesindir," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Benim yanımdadır."

Utandım, bakışlarımı kaçırdım ve cevap vermedim.

19 Eylül 2023

"Hazır mısın, Bozkurt?"

Başımı onayla salladım. "Hazırım."

“Aras seni her zaman koruyacak. Her zaman onun bir adım arkasında ol. Ve asla emirlerimin dışına çıkma. Sen artık benim emrimdesin, başına buyruk davranamazsın.”

“Tamam.”

“Başarılar, Bozkurt,” dedi Baran’ın kulağındaki sesi. “Yanındaki takma. Lider havalarına girdiğinde sapıtıyor. Havalı olduğunu falan sanıyor.”

“Seni duyabiliyorum,” dedi Zamir. “Komik değildi.”

“Çünkü şaka değildi,” dedi Baran. “Ayrıca bir dahaki sefere lütfen bu deli karını da götür yanında. Tepemde sürekli, delirtecek beni en sonunda. Dağ, bayırlarda kafası dağılsın azıcık.”

“Sekiz!”

“Duyuyorum, sesin çok iyi geliyor, Yedi,” dedi Zamir’in aksine sakın bir sesle.

“Kes sesini o zaman.”

“Sana başka koordinat verip başına bela açmam yok mu?”

Zamir bu sefer gerçekten sinirlenip, “He, Sekiz he!” diye bağırdı. “Sus artık!”

Ormanda, buluşma noktasındaydık. Kırmızı bayrakla işaretlenen bir mağaranın girişinde bekliyorduk. Hepimiz kar maskelerimizi takmıştık.

Dakikalar sonra başka bir araç yanımıza yaklaştığında, elindeki tüfeklerle üç asker indi ve tüfeği doğrudan bize doğrulttu. “Parola!”

Kaplan parolayı söyledi rahat bir şekilde. Bizden kimse silahına uzanmamıştı. Sanki onlardan biriymişiz gibi davranıyorduk, hiç endişeli değilmişiz gibi...

Önde gelen maskeli adam tüfeğini indirdi. Ermenice bir şeyler söylediğinde Kaplan ona hızlıca cevap verdi. Zamir başka bir soru sorduğunda adam bu sefer ona döndü ve heyecanla bir şeyler anlatmaya başladı.

Anlayamadığım konuşmaları bittiğinde tekrar araca geçtik ve onları takip etmeye başladık. Ormanın derinliklerine doğru ilerliyorduk. Tam o sırada kulakları sağır eden bir ses yükseldi.

“SİHA’lar iş başında,” dedi Kaplan gülerek. “Kısa sürecek bu sefer.”

Tomris, “Aynen,” dedi. “Bu adam her kimse onu kurtaralım. Sonra da esas işimize odaklanalım. Solak İhsan’a.”

“Zaten durduk yere bu işi neden bize verdiler anlamadım,” diye homurdandı Zamir. “Çok mantıksız.”

“Belki çok önemli biridir? Resmî yollarla değiş tokuş yapılmayacak kadar?”

“Öyle olsa bize söylemeleri gerekirdi. Bir mantıksızlık var.”

“Neyse. İşimize bakalım. Ne olacaksa olsun.”

Yarım saat kadar sonra durduğumuzda yerde kazılan siperleri gördüm. Kum torbalarıyla desteklenen siperlerin uzunluğu ormanın içine doğru uzanıyordu.

“Karargâh yerin altında olmalı.”

“Aynen.”

Araçtan indiğimizde düşman askerleri bize başlarıyla siperi gösterdi, ardından sipere atladılar. Onların peşinden ilerlediğimizde tüm bedenimden bir titreme dalgası geçti ve ürperdim. Kesinlikle bu titreme soğuktan ya da korkudan değildi. Sebebini bilemiyordum ama çok tuhaf bir hisle dürtülmüştüm sanki.

Kaplan’ın dediği gibi gizli karargâh siperin içindeydi. Kulığımdaki Sekiz, “Koordinatlarınızı aldım ve hem Türk hem de Azerbaycan istihbaratlarına gönderdim. Adamı alıp çıktığınız an SİHA’lar karargâhı yok edecek,” dedi.

Yer altındaki karargâha girdiğimizde ağır bir votka ile çürümüş peynir kokusu geldi burnuma. Maskenin altında saklanan yüzümü buruşturduğum istemsizce.

Tomris, “Endişelenme,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “İşimiz kısa sürecek.”

“Umarım,” diyerek cevap verdim kısık tonla.

Karargâhın kontrol odasına girdiğimizde hâlâ kimse maskesini çıkarmamıştı. Ordudan birçok hain çıktığı için böyle bir önlem almış olmalıydı.

Zamir, Kaplan ve Tomris akıcı bir şekilde Ermenice konuşurken ben de başımı sallayıp ara sıra onlara tepki veriyor ve dikkat çekmemeye çalışıyordum.

Dakikalar sonra Zamir onlara sahte istihbaratlar verdi ve hepsinin odak noktasını başka yerlere çekti. Ara sıra Rusça konuştukları için konulara az çok hâkim olabiliyordum.

“Bizim adamımız hâlâ kendisini belli etmedi mi?” Baran’ın kulağımdaki sesi sıkıntılıydı. “En fazla on dakikaya çıkmanız gerekiyor. SİHA’lar alanda, sizin çıkmanızı bekliyorlar.”

Zamir’le göz göze geldik.

“Eğer adam kendisini üç dakika içerisinde belli etmezse alanı terk etmeniz gerekiyor.”

Şüpheleri üzerimize çekmeden buradan nasıl erken ayrılabiliriz?

Tam o sırada bir el boynuma sarıldı ve ardından şakağıma bir silah dayadı. Ermenice bir şeyler söylemeye başladığında, “Ha siktir,” dedi Baran. “Bozkurt, senin hiç konuşmamandan şüphelendi. Sana Ermenice şeyler söylediğimde tekrar et.”

Herkes soğukkanlı bir tavırla bana bakarken ben Baran’ın dediklerini tekrar ediyordum, anlamlarını dahi bilmeden.

Fakat askerin namlusu hâlâ şakağımdaydı.

Baran, “İnanmıyor piç herif,” diyerek küfürler savurdu. “Öldürün onu! İnanmayacak.”

Cümlesi biter bitmez şakağımdaki silah yere düştü, ardından adamın bedeni küt sesiyle beraber yere devrildi.

Biri onu vurmuştu.

Ardından odadaki tüm düşman askerlerini...

Odanın içerisindeki beş düşman askeri saniyeler içerisinde öldürüldüğünde önce Zamir'e, sonra Kaplan ve Tomris'e baktım.

Hiçbirinin elinde silah yoktu.

Arkamı döndüm.

Arkamda, beş adım ötemde biri vardı. Yüzünde kar maskesi, üzerinde askerî üniforması...

Gözlerim, altın harelî gözlere değdiğinde, "Türk kızı... Olman gereken en son yerdesin," dedi o tanıdık ses.

Ve benim tüm algılarım o an kayboldu.

8

HER
ŞEYE
RAGMEN

06 Mart 2023

İskenderun / Hatay

“**B**ilal, koşma düşersin,” diyerek ona kollarımı açtığımda Zamir’in küçük versiyonu olan iki yaşındaki Bilal, gülerek bana doğru geldi. Şehit Tuğgeneral Bilal Hancıoğlu’nun adını taşıyan bu minik, son zamanlarda yüzümü güldüren tek şeydi. Bana çok iyi geliyordu, onunla vakit geçirdiğimde dinlendiğimi hissediyordum.

“Apla,” diyerek yanağımı ısırdığında kahkaha attım. Dişleri yeni çıkıyordu ve çok sivriydi.

“Abla,” diye düzelttim onu. Ama tekrar bildiği gibi söyledi ve güldü. İnadı kesinlikle annesine çekmişti. Babası böyle değildi çünkü.

“Yavaş yavaş öğrenecek ablası,” dedi içeriye giren Mihrinaz. Gözlerinin altı mosmordu, saçları dağınıktı. Çok bitkin görünüyordu benim gibi o da. Bilal’i kucağıma alıp ayağa kalktım. “Zorladı mı seni?”

“Hayır,” dedim. “Siz ne yaptınız?”

“Gemileri ziyaret ettik. İhtiyaç listesi çıkardık. Arif gidip alacak ne gerekiyorsa.” Mihrinaz, dedesinden ona kalan gemileri depremzedeler için barınma noktası hâline getirmişti. Aynı zamanda tüm maddi imkânlarıyla seferber olmuştu. Tam on tır almıştı ve Hatay’ın farklı noktalarında her gün sıcak yemek dağıtıyorlardı adamlarıyla beraber.

“Gemi!” diye bağırdı Bilal. “Gemiye gidek!”

Bilal sanki ailesinin genlerini taşıdığını ispat etmek ister gibi her fırsatta gemilere bayıldığını gösteriyordu. Büyüyünce kapitan olabilirdi. Çünkü gemilere âşıktı gerçekten de. Sürekli gemi

oyuncakları aldırıp onları banyodaki küvette yüzdürüyordu. Ve ıslandığı için de sık sık hastalanıyordu.

“Gideriz oğlum,” dedi Mihrinaz’ın arkasından eve giren Zamir.

Bilal, Zamir’i gördüğü an kollarını ona doğru uzattı. “Baba!” O babasına âşıktı, annesiyle çoğu zaman inatlaşırdı ama babasıyla çok güçlü bir bağ vardı aralarında. Tıpkı Bilal amca ve Zamir gibilerdi...

“Hayatımın anlamı,” dedi Zamir sevgi dolu bir sesle ve bize doğru ilerledi. “Söyle, babam.” Sanki şehit babasıyla konuşuyormuş gibiydi Zamir. Çoğu zaman gözleri dolardı Bilal’e sarılırken.

“Gemi!”

“Gideriz,” dedi Zamir ve Bilal’i kucağımdan alıp öptü doyarsıya. Depremden sonra psikolojileri altüst olmuştu ikisinin de. O gece evleri tek katlı ve sağlam olmasına rağmen çok büyük bir korku yaşamışlardı. Zamir her ikisini yalın ayak dışarı çıkarmış, ardından Baran ve Büşra’nın evine koşmuştu. O günden sonra da her fırsatta bu şekilde ilgiye boğuyorlardı birbirilerini. Çünkü kaybetme korkusunu buradaki herkes iliklerine kadar yaşamıştı.

Zamir bana bakarak, “Sen iyi misin?” diye sordu. “Durgun gibisin.”

“Zamanında Haris’e hayatımın anlamı olduğunu söylemedim, biliyor musun?”

Zamir duraksadı. Yüzü kireç gibi olurken, “Sizin yaşadığınız koşullar farklıydı,” dedi teselli dolu bir sesle. “Savaştaydınız.”

“Onu ne kadar çok sevdiğimi her fırsatta söyleseydim keşke. Zamanı geri alamıyoruz ama.”

“Hilal,” dedi ve omzuma dokundu. “Eğer ikinci bir oğlum olursa ona Haris’in adını vereceğim. Mihrinaz da kabul etti.”

“Gerçekten mi?” Gözlerim dolduğunda başını onayla salladı.

“Gerçekten. Belki küçük bir Haris bize iyi gelir. Bilal gibi.”

“Bin tane de Bilal olsa babanın boşluğu dolmaz ama.”

Zamir’in gözleri doldu bu sefer. “Öyle. Babamı çok özlüyorum. Ama Bilal’e baktığımda, onu sevdiğimde sanki yokluğu daha çekilebilir bir hâle geliyormuş gibi hissediyorum. Sanki onu yaşıtıyormuş gibi...”

“Haris Hancıoğlu... Kulağa güzel geliyor.”

“Onu özlüyorum, Hilal,” dedi boğuklaşan sesiyle. Bilal o sırada babasının saçlarıyla oynuyordu. “Sevgiye aç, çocukken çok travma yaşamış biriydi. Travmalarımız benziyordu aslında kısmen. Tek fark ailemin beni hiç yalnız bırakmamasıydı. O benden çok daha fazla yaralıydı bu yüzden. Kalbi paramparça olan, dört yaşında kalan bir çocuktı sanki.”

“Ama çok güzel...” Hıçkırdım. Gözlerimizden aynı anda yaşlar akmaya başladı. “Seviyordu. Şefkatliydi. Sevgi doluydu.”

“Çünkü sevgisizliğin ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden güzel sevmeyi beceriyordu.” Zamir’in gözünden yaşlar akarken Bilal sanki anlıyormuş gibi ağlamaya başladı. Onun sesine Mihrinaz mutfaktan çıktı ve yanımıza gelip Zamir’in kucağındaki Bilal’i aldı.

Zamir kanepeye otururken Mihrinaz ayakta Bilal’i sakinleştiriyordu. “Sevgilim, lütfen,” dedi Mihrinaz. “Hilal’i üzüyorsun.”

“Ben o gittikten sonra hiç mutlu olmadım ki Mihrinaz,” dedim buruk bir tebessümle. Gözyaşlarımı sildim. “Bilal rahatsız oluyor. Bu kadar gözyaşı yeterli.”

Mihrinaz kucağındaki Bilal’i rahatsız etmeyecek bir şekilde bana sarıldı ve sonrasında geri çekildi. “Sen çok güçlü bir kadınsın ve ben seninle gurur duyuyorum, Hilal. Tüm ülke seninle gurur duyuyor. Burada yaptıkların, mücadelen takdiri hak ediyor. İyi ki geldin, iyi ki bizimlesin bu zor günlerde.”

“Umarım bu son acımız olur.”

“Umarım bu son olur,” dedi iç geçirerek. “Ama olmazsa da... Ben Hatay’dan asla ayrılmayacağım.”

“Ben de seninle gurur duyuyorum,” dedim ona bakarak. “Ne ler yaptın burada... Birçok kişi sana minnettar.”

“Onlar düne kadar her şeye sahip insanlardı. Onlara hak ettiklerinin daha azını geri verdim sadece. Minnet duyulacak bir şey yapmadım. Keşke daha fazlasını yapabilsem. Herkese sevdiklerini geri verebilsem mesela... Çünkü ben, kaybın ne olduğunu en acı şekilde öğrendim.”

Dedesinin kaybı onda derin yaralar bırakmıştı.

“Bir gün sence iyileşir miyiz, Mihrinaz?”

“Sanmam ama her şeye rağmen dimdik ayakta duracağız. Bundan eminim.”

19 Eylül 2023

Karabağ / Azerbaycan

Hayatta bazı anlar vardı. Gerçekliğini itinayla sorguladığımız ve gerçeklerden kaçmak istediğimiz.

Çünkü bazı gerçekler çok acıttırdı. Hançer gibi saplanırdı kalbimizin tam ortasına ve sonrasında acımasızca dönerdi.

Gözlerimi açmadan hemen önce burnuma dolan tanıdık koku ve zihnime hücum eden anılar dört bir yanıma sardı. Yutkundum zorlukla. Bir rüyaydı. Ya da kâbus. Ama asla gerçek olamazdı.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda başımın birinin kucağında olduğunu fark ettim. Yüzünde kar maskesi, üzerinde düşman askerî üniforması vardı.

Işınlandım o an sanki.

O çukura düştüm yine, ardından ışık gördüğümü sandım. Sonrasında gördüğüm bu düşman askerinin üniforması belki de

hayatımdaki en büyük korkularımı tetikledi. O çukurdan çıktım bir şekilde ama beni bekleyen kıyametlerden habersizdim. O eve gittim, o evden çıktım. O tıra bindim, o tırdan indim. Öldürdüm. Ölümle burun buruna geldim. Yine öldürdüm. Defalarca tetiğe bastım. Kaç kişinin kalbinin durmasına sebep oldum. Yanıldım. Yalanlarla kandırıldım. Sonra... Âşık oldum. Sonra da... Aşkımı kaybettim.

Hayır... Yine kandırıldım.

Vurulmuştu, tabutta cenaze töreni gerçekleşmişti, gömülmüştü. *Ama ölmemişti.*

Gözleri gözlerime değdiğinde bu anın gerçekliğini bir kez daha sorguladım. Mümkün müydü? Yıllardır hasret kaldığım altın hareler şu an bana mı bakıyordu gerçekten?

Konuşmak için ağzını açmak istedi. Dudakları maskenin altında da olsa bunu fark edebilmişim. Fakat konuşmadı.

Konuşmasın da zaten.

Ayak bileğimi tutup sıkan Zamir, “İyi misin, Bozkurt?” diye sordu.

Ve onun bakışları ışık hızında Zamir’e kaydı. Kod adıma anlam verememişti. Ya da anladığı içindi bu şoku. Çünkü bu ekipte herkes en büyük acılarıyla kodlanırdı. Benim en büyük acım ise onun sahte ölümüydü.

Gözlerim doldu öfkeyle.

Onu çok sevmiştim. Onu belki de anne ve babamdan bile çok sevmiştim. Onun yasını tutmuştum yıllarca.

Belki de annemden daha çok üzülmüştüm kaybına. Daha çok mahvolmuştum.

Hak etmiyordu. Benim hiçbir duygumu hak etmiyordu.

Bakışları hâlâ Zamir’in üzerindeydi. Zamir ona göz ucuyla bakıp, “Kod adı bu,” diye açıkladı. Sonra tekrar bana döndü. “İyi misin?”

Zamir'e cevap vermeden doğruldum ve ortalarında oturdum. Kaşlarım çatılırken ondan uzaklaşmak adına bacaklarımı Zamir'in bacaklarına yapıştırdım ve aramızda az da olsa bir mesafe bıraktım.

Zamir elini omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. "Şu an çok şaşkın olduğunun farkındayım. Hepimiz öyleyiz."

"Şaşkın mı? Dumura uğradık resmen!" Tomris başını iki yana salladı. "Gözlerime inanamıyorum."

"Bize bunu nasıl yaparsın?" Kaplan'ın ses tonu öfkeliydi. Biraz da kırılgan.

"Görev..." diye konuşmaya başladığı an sesine tahammül edemediğim için onu susturdum.

"Kes sesini ve sakın konuşma!"

Sesim kısıktı ama o kadar keskindi ki anında sustu, bakışları beni buldu. Omuzları çökerken gözlerimde nasıl bir ifadeyle karşılaştı, bilmiyordum ama altın harelerine derin bir keder çöktü.

Güzel.

Benim gözlerim üç yıldır bundan daha beter bir kedere mahkûm olmuştu. Bu yüzden ona merhamet etmeyecek, hiçbir bahanesini geçerli bir sebep olarak kabul etmeyecektim.

Zamir, "Biraz sakinleş," diyerek omzumu sıvazladı. "Konuşacağız her şeyi."

"Görevimiz bu kadar mıydı yani?" diye sordu Kaplan. "Bu herifi o karargâhtan almak ve koordinatlarını paylaşmak mı?"

"Tam olarak öyle değil. En gizli karargâhlarıydı. Artık yok. Bu büyük bir görevdi. Hepimiz de sağ kalmayı başardık," dedi Zamir gururla. "Aynı zamanda antiterör operasyonları devam ediyor. Bu bölgeler tamamen temizlenecek."

"Dönüyor muyuz Türkiye'ye?"

"Daha değil," dedi Zamir. "Solak İhsan'ın bağlı olduğu çetelerin tamamen yok olduğundan emin olmalıyız."

“İnlerine giriyoruz yani.”

“Evet. Çünkü kimse Bozkurt’un burada olduğunu tahmin edemez. Solak onu İstanbul’da arasın. Biz de burada çeteleri yok edelim ki eli kolu bağlansın tamamen.”

Konuşmaları bir an için kafamı dağıtmış olsa da yanımda nefes alan onun varlığını yine hissettiğimde tekrardan damarlarıma öfke ve sinir doldu.

Arsızca nefes alıyordu.

Tam üç sene ben yokluğunda delirmişken, nefesim kesilene kadar mezarında ağlamışken o nasıl yaşamayı başarmıştı?

Hiç mi aklına gelmemiştim?

Oysa o benim bir an olsun aklımdan çıkmamıştı.

Kalbim boğazımda atmaya başladığında midem bulandı. “Durdur arabayı.” Tomris anında frene bastığında Zamir’in üzerinden atlayıp kendimi dışarı attım ve yakınımda olan ağacın dibine tüm midemdekileri çıkarana kadar kustum.

Nasıl bu oyuna gelmiştim?

Üç senemi nasıl sahte bir mezarda çürütmüştüm?

Zamir arkamda durarak saçlarımı topladı ve ardından sırtımı ovdu. “Geçti...”

“Sen de mi yalan söylemeye başladın, Hancıoğlu?” Güldüm histerik bir şekilde. “Pardon, Yedi.”

Kaplan bana matara uzattığında ağzımı çalkaladım ve ardından cebinden çıkardığı naneli şekeri alıp ağzıma attım.

Rahatlamamıştım.

Küçükken her ateşim çıktığında ya da hastalandığımda kusardım. Kustuktan sonra ateşim düşer, vücudumdaki tüm enfeksiyonlar ölürdü ve hızla iyileşmeye başlardım.

Şimdi kussam da iyileşemiyordum.

Zaten koca bir yalanın yarası nasıl iyileşebilirdi mi? Bu yara kabuk dahi tutmazdı.

Tomris gelip bana sıkıca sarıldığında ağlamamak için kendimi zor tuttum o an. Onun karşısında ağlamayacaktım. Bana ne yaptığını, beni nasıl mahvettiğini ona göstermeyecektim.

“İyi ol, lütfen,” diye fısıldadı kulağıma. “Güçlü kal.”

Güçlü olmak... Bu kavram artık bana çok uzaktı. Onun sahte ölümüne kadar çok güçlü bir kadındım. Fakat onun ölümünden sonra tüm gücüm buharlaşmış ya da onunla beraber o toprağın altına girmişti.

“Mutlu musun?” Kaplan hışımla onun üzerine yürüyüp yakasına yapıştı. “Mahvettin sen bu kızın hayatını! Mezarında yatıp kalktı lan! Her gün çiçeklerini suladı, tek bir çiçeğin solmasına müsaade etmedi. Tek bir toz düşmedi senin mezarına. Bayıldı! Senin mezarında bayıldı üzüntüden. Dolap ayırdı senin kıyafetlerin için. Parfümünden stokladı, sürekli sıktı kıyafetlerine, yastığına! Sen nasıl üç sene bu kıza bunu yaşatırsın? Çalışmadı, evden çıkamadı, tek bir dostu, çevresi kalmadı!”

Hiçbir şey söylemedi.

Ona susmasını söylediğim için.

“Ben bu kızın kalbini kırdım senin için! Değmezmiş...” Kaplan’ın kırıcı sözleri onun kalbini delik deşik ederken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Senin gibi biri için onun gözünden akan tek damla yaşa değmez. Ama o... Üç yılını mahvetti.”

Tomris, “Ne oldu bilmiyoruz,” dedi daha sakın ve yapıcı bir sesle. “Ama ne olursa olsun... Bize bunu yaşatmaya hakkın yoktu. Bize söylemeliydin. Bir şekilde öğrenmeliydik. Belli etmedik, görevin her neyse ayak uydururduk.”

Yine tek kelime etmediğinde, “Çok açıktasınız,” diye uyardı Baran’ın kulağıımızdaki sesi. “Arabaya geçin ve kavganıza daha güvenli bir bölgede devam edin.”

Tomris son kez ona bakıp sürücü koltuğuna geçerken geri kalan herkes onun gibi arabaya geçti. En son ben, Zamir'in yanına oturdum ama bu sefer cam kenarındaydım, ortada değildim.

Tomris arabayı çalıştırıp Baran'ın tarif ettiği yere doğru sürdüğünde etrafa baktım. Buralar henüz Azerbaycan'ın tam kontrolüne geçmemiş bölgelerdi ve bir harabeden farksızdı. Fakat üç yıldır Azerbaycan'ın kurtulmuş şehirleri oldukça güzelleşmişti. Havalimanları, oteller, yollar, evler yapılmıştı bir sürü. Restore edilmişti tarihî yerleri. Karabağ güzelleşmişti. Bu bölgeler de tam işgalden kurtulduğunda aynı şekilde güzelleşecekti, bundan hiç şüphem yoktu.

Kaplan ön koltuktan elini bana uzattı. "İyi misin?"

Elini tuttuğumda kocaman elinin içinde kayboldu parmaklarım. "Bilmiyorum."

Elimi sıkarak, "Ben her zaman yanındayım, Sid," dedi destek verircesine.

O tuhaf bir insandı ama varlığının bana iyi geldiğini kabul etmek zorundaydım. Diego, daha doğrusu Kaplan Giray... Hiçbir zaman sahip olamadığım bir abi gibiydi. Tartışıyorduk, birbirimizi kırıyorduk ama günün sonunda mutfakta çay içerek dertleşiyorduk. Farklıydık. O çok öfke doluydu mesela, yıkıcıydı. Asla düşünmezdi, ağzına gelen her şeyi söyler, sonra pişman olurdu. Niyetinde kötülük yoktu, bundan kesinlikle emindim. Kimsesizliğin ne demek olduğunu iliklerine kadar yaşadığı için onun mezarının kimsesiz kalacağından korktuğundan benim kalbimi kırmıştı saatler önce ama onu affetmiştim. Çünkü o küçük bir çocuktan farksızdı gözümde.

Zamir... O benim kader ortağımdı. Babasını şehit vermişti. Annesini göremiyordu çünkü babasının bir kopyası olduğu için annesi krizler geçiriyordu her defasında. Ben ise annemi kaybetmiştim, annemin kaybıyla babamı da kaybetmiştim aslında. Belki de babamı hiç kazanamamıştım. Bilmiyordum. Ama Zamir'le

aynı koşullarda büyüdüğümüzden emindim. Tek fark, o babasından daha fazla sevgi görmüştü.

Tomris... O gözlerinde binlerce acıyı sırtlanan bir kadındı. Kapalı bir kutuydu. Dertleşmemiştik, uzun uzun konuşmamıştık ama her zaman bir telefon kadar uzağımda olduğunu biliyordum. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olurdu, bundan hiç şüphem yoktu. Hikâyesini bilmiyordum. Anlatmasından da deli gibi korkuyordum çünkü bu kadar acıyla nasıl başa çıkacağım hakkında bir fikrim yoktu.

Ve o... Benim ruhumu sömüren, kalbimi kemiren, bedenimi diri diri toprağa gömen o...

Onu affedecek kadar büyük bir kalbim yoktu. Kalbimi 8 Kasım 2020'de sökmüş ve 9 Kasım'da toprağa gömmüştüm Yeniköy İstinye Mezarlığı'nda...

Yorgundum. Sonsuz bir uykuya dalacak kadar yorgundu ruhum ve bedenim. Tükenmiş gibi hissediyordum. Bacaklarım ve kollarımdaki tüm güç çekilmişti sanki.

O yaşıyordu.

Şaka gibi.

Yaşıyordu.

Ve ben buna bir türlü anlam veremiyordum.

"Aklım almıyor," dedi Zamir. "Bizden neden gizlendi bu?"

Cevap vermedi.

"Konuşsana," diye dürttü Zamir onu. "Delirttin hepimizi. Doğru dürüst açıklama yap!"

"Yalancı birinden bunu bekleme," dedim korkutucu derecede bir sakinlikle. "Onun aldığı nefes bile yalan."

Altın hareli gözler bana baktı kırgınlıkla.

Umursamadım.

"Nabzın yoktu senin. Nasıl olur?"

Tomris, "Bu konuda hepimizin bildiği yöntemler mevcut," dedi. "Ben şüphelenmiştim. Size de demiştim ama inanmadınız. Bu yüzden sürekli Bozkurt'un canına kastedildi. Dört'ü ortaya çıkartmak isteyenler, ölmediğini bilenler vardı."

"Deşifre olmuştun," dedi Zamir. "Senin başını kesip getirene ödül verilecekti. Nasıl tekrar inlerine girdin? Üç sene Karabağ'da mıydın? Albay? O bilmiyor muydu senin kim olduğunu? Depodan sağ çıkan kişi vardı, o da görmüştü seni. Solak İhsan her yerde seni arıyor."

Cevap vermiyordu itinayla.

Onu boğup öldürmek istiyordum. Ya da hayır, bunu kesinlikle istemiyordum. Ölmek, o mezara gerçekten girmek ve ona, bana yaşattığı her şeyi misliyle yaşatmak istiyordum.

"Cevap ver artık!"

Zamir'in bağıırışı kulaklarımızı sağır ettiğinde dudaklarını ıslattı yavaşça ve önce Zamir'e, ardından bana baktı.

"Yaşadığıma hiç sevinmediniz mi?" Boğazım cümlesiyle beraber düğümленirken gözlerine yaşlar doldu. "Hiç mi?" Gözleri gözlerimi delip geçerken, "Sarılmadın bir kere bile," dedi paramparça bir sesle.

Gardımı indirmemek adına dişlerimi birbirine bastırdım. Ağlamayacak, kollarına atlamayacaktım. Bunu asla yapmayacaktım. Yoksa... Yoksa onu bırakamazdım. Bir kez bile sarılısam, koklasam... affetsem de affetmesem de onu bırakamayacağımdan adım gibi emindim.

Zamir, "Bize neler yaptın sen?" diye sordu. Gözyaşları kara gözlerinden akmaya başladı. "Ben ikinci bir oğlum olursa senin adını verecektim. Mahvettin hepimizi. Ne bekliyordun?"

"Sarılmanızı."

Kaplan bağırdı öfkeyle. "Siktir git lan! Duygu sömürüsü yapma! Sen bize acıdın mı üç yıldır? Üç yılda bir kez bile yaşadığına

dair bilgi verdin mi? Sen ölmedin belki ama hepimizi öldürdün. En çok da bu kıızı! Siktin o kızın hayatını, yıllarını, kariyerini, umutlarını. Şimdi ondan sana kucak açmasını mı bekliyorsun?”

Tomris, “Sakin olun,” dedi. “Konuşacağız. Geçerli bir sebebi olmalı.”

“Şu herifin avukatlığını yapma!”

Kaplan’ın hiddetli sesi kulaklarını tırmaladığında, “Bağırma kıza,” diye uyardı onu Zamir. Bir taraftan da elinin tersiyle göz yaşlarını silip kendine gelmeye çalışıyordu.

Baran, “Şu an iki kilometre ileride bir çatışma var,” dedi. “Destek istediler. En yakın sizsiniz.”

“Güzel,” dedi Kaplan. “Öldürmek için ideal bir zaman!”

Zamir, “Sekiz,” dedi. “Esas çeteyi bulamadık mı daha?”

“Hayır,” dedi Sekiz. “İran’a kaçmış olabileceklerinden şüpheleniyoruz. Güncel bilgi geldiğinde haber vereceğim.”

“Solak İhsan’dan haber var mı?” diye sordu bu sefer Tomris.

“Hayır,” dedi Baran. “En son Baltalimanı’nda görüldü. Ondan sonra kayıp. Tüm hava, kara ve deniz yollarına baktık. Emirgan’da tüm feribotlar bile arandı ama adam resmen yer yarıldı ve içine girdi sanki.”

“Kanalın etrafında, mezarlıkta, Bozkurt’un ve paşanın evinde tetikte olun. Bozkurt’u arayacaktır.”

“Tetikteyiz.”

“Pekâlâ,” dedi Tomris. “Varıyoruz. Hazır olun. Ve...” Duraksadı, dikiz aynasından ona baktı. “Dört, üniformanı değiştirsen iyi olacak. Bu şekilde gidersen kafana sıkarlar.” Hepsini üzerini değiştirmişti, benim de üzerimi değiştirmişti Tomris ben baygınken sanırım. O ise düşman askerinin üniformasını sanki yeni fark etmiş gibi başını onayla salladı ve hızla çıkardı.

Hava soğuktu, montsuz mu inecekti aşağıya?

Kaşlarımı çattım. Onu nasıl arsızca düşünebilirdim hâlâ? Saçmalıktı.

Yıllarca ölü taklidi yapmıştı, bu daha büyük bir saçmalıktı.

Yıllarca boş bir mezarı sulamıştım, çiçekler ekmiştim, boş bir mezar taşına sığınmış, saatlerce dertleşmiştim. Ağlamaktan helak olmuş, bayılmıştım.

Aslında ölmeyen birinin yasını tutarken onun yaşaması neyi değiştirirdi?

Araç durduğunda düşüncelerimden kurtularak miğferimi başıma geçirdim ve ardından elime silah alıp aşağıya indim. Zamir beni aracın tekerleğinin olduğu yere getirip, “Burada kal,” dedi.

Ardından yandaki ormana baktı yere eğilerek. Tam o sırada kolunun kenarından hızla bir kurşun geçti. “Yakındalar, kahretsin.”

Kaplan, “El bombası atıyorum,” diyerek bombanın pimini çekti ve ileriye fırlattı.

Saniyeler sonra patlama olduğunda Kaplan aracın yanında ayağa kalkıp elindeki tüfekte ateş açmaya başladı.

Arkadan, “Allah’ınıza kurban!” dedi askerler. Ağaç ve kayalıkların arkasında siper almışlardı. “Sizi koruyoruz! Yanımıza gelin!”

Zamir bana siper olup, “Haydi,” dedi. “Gidelim.”

Biz arabanın arkasından çıktığımız an arkamızdaki askerler bizi korumak için durmadan ateş etti. Zamir’le zikzak çizerek kayalıklara tırmandık ve ardından büyük gövdeli bir ağacın arkasına saklanmayı başardık.

Herkes güvendeydi. Biri dışında.

“Aras?”

“O stres atıyor,” dedi Zamir. “Baksana.”

Elindeki tüfekle durmadan ateş açan Kaplan kahkaha attı birden. Askerlerden biri, “Bu adam *Terminatör*’ mü?” diye sordu.

Tomris, “He, kardeş,” diye yanıtladı onun sorusunu. “Kendisi Türk varyantı.”

“Maşallah be! Bu adamı alsak yanımıza bir saate işimiz biter!”

“Abart, kardeş. Biraz daha abart,” dedi Tomris. “Yanında sakın söyleme bunları. Bir tarafı kalkar sonra. Başımızın etini yemesin *Karabağ’ı ben kurtardım* diye.”

Asker kahkaha atarak tüfeğini doğrulttu ve art arda beş kez ateş etti. “İlham aldım resmen!”

“İlham alacak başka kişi yok mu?” Zamir başını iki yana salladı. “Aras, abartma! Gel artık buraya!”

“Gelemem, Yedi!” diye bağırdı Kaplan. “Çok eğlenceli!”

“Hu hu! Çıkın dışarıya oynayalım! Böyle çok sıkıcı, sürekli kaçıyorsunuz! Olmaz ki böyle!” Resmen karşısındaki düşmanlarla alay ederek onları kurşuna diziyordu. Kesinlikle manyak herifin tekiydi. Boşuna tetikçi olmamıştı.

Elimdeki silahı bir hedef bulduğum an doğrulttum ve kaçmak üzere olan birini tam sırtından vurup devirdim. “Helal sana!” Zamir omzumu sıvazladı.

Öldürmek gitgide basitleşiyordu.

“Sen?”

“Ben öldüremiyorum, yaralıyorum,” dedi Zamir.

“Bu yüzden mi?”

“Bu yüzden birçok görevden mahrum kalıyorum, evet,” dedi başını onayla sallayıp. “Çok erken katil olduğum için travmam oldu. Öldüremiyorum kimseyi. Yapacak bir şey yok. Aras benim yerime de öldürüyor zaten.”

⁹James Cameron’un yönetmen koltuğunda oturduğu, 1984 yılı yapımı bilim kurgu filminin aynı ada sahip ana karakteri. (Editör Notu)

Tam o sırada, "Senin yarım bıraktığın işlerden nefret ediyorum!" diye bağırdı Kaplan. "Yaralı bıraktıklarını ben temizlemek zorunda mıyım?"

"He Aras, he!" diye bağırdı Zamir. "Liderim ben." Zamir birkaç saniye sonra sürüne sürüne ön tarafa doğru ilerledi, Kaplan'ın arkasındaki ağaçlardan birine geçti ve siper aldı.

"Pabucumun lideri!"

O ise hepimizin aksine ses çıkarmadan hedeflerini bulup teker teker indirmeye devam ederken içimde fokurdayan öfkem yine tüm vücudumu esir aldı. İki ağaç yanımdaydı. Hayattaydı. İnandırıcı gibi değildi ama nefes alıyordu.

Sevinmem ve ona sarılmam mı gerekirdi?

Yoksa onu alnının ortasından çekip vurmam mı?

Ayağa kalkıp ona doğru ne zaman adımlamaya başladım, bilmiyordum. Transa girmiş gibiydim. Bacaklarım beynimin sinyalleri olmadan hareket ediyor ve beni ona doğru götürüyordu sanki.

Bana döndü. Yüzünde korku dolu ifade belirlediğinde hızla ayaklandı ve bana doğru zıpladı. Eli başımın arkasını kavradığında diğer eli belimi kavradı ve beraber yere düştük.

Bedeni bedenimin üzerine kalkan olurken kurşun sesleri kulağımın dibinde duyuldu.

Beni üzerimden kalkmadan kayalığın arkasına doğru götürmeye çalıştı, tam o sırada kurşun sesleri çoğaldı.

"Ne halt ediyorsunuz siz geri zekâlılar?!" diye haykırıyordu Kaplan. "Geberip gideceksiniz şimdi! Neden çıktınız dışarıya?"

Zorlukla kayalığın arkasına girebildiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Üzerimden kalktığında ben de yavaşça doğruldum ve oturur pozisyona geçtim. "İyi misin?" diye sordu. Altın hareler bedenimde gezindi hasar tespiti yapmak için. "Hilal...

Cevap ver, güzelim. İyi misin? Yaralandın mı? Başını tuttum ama...”

Ağlamak ve ona sarılmak isterken, “Bozkurt,” diye düzelttim onu. “Bozkurt diyeceksin bana bundan sonra, Dört.”

Hilal değil, Bozkurt.

Haris değil, Dört.

Gözleri gözlerime dokundu. Acı çeken yüz ifadesine daha fazla bakamadığım için başımı çevirdim ve derin nefes alarak belimdeki tabancayı çıkarıp hedef aramaya başladım.

“Hakkındır.” Tüfeğini alarak uzaktaki hedeflere doğru döndü. Birkaç saniye sonra nişan alıp ateş ettiğinde, “Ne desen hakkındır,” diye devam etti. “Yeter ki konuşalım.”

“Senin gibi yalancılarla konuşacak hiçbir şeyim yok.”

“Yalan yok.”

“Yalan olan sensin.”

“Dört!” diye bağırdı Kaplan o sırada. “Sikerim senin aşkını da ızdırabını da yalanını da doğrunu da! İndir lan şu herifleri!”

Kaplan’ın sesiyle silkinip kendine geldiğinde nişan aldı tekrar ve ardından iki el ateş etti.

“Ha şöyle işine bak, yoksa gerçekten öleceksin, geri zekâlı herif!” Kaplan saklandığı aracın arkasından çıkarak gözünü kırpmadan ateş etmeye başladığında neredeyse sesler kesilmişti.

Askerlerden biri, “Bitti,” dedi.

“Daha bitmedi,” dedi yakınımıdaki o ses. Ve ardından ateş etti.

“Bir,” dedi kısık sesle. Tekrar ateş etti. “İki.” Yine. “Üç.” Bu sefer ateş ettikten sonra tüfeğini yere bıraktı. “Ve dört. Şimdi bitti.”

“Havalı pezevenk,” dedi Kaplan bize doğru gelirken.

“Abi, sen de çok havalısın. *Terminatör* gibisin maşallah!” Tomris askere bakarak başını iki yana salladı bunu dediği için.

Kaplan gülüp, “Popomu kaşıyayım da nazarı değmesin bu pezevenklerin,” dedi Zamir’le onu kastederek.

“Pezevenk diye kime diyorsun sen?” Zamir ağacın arkasından çıkarak ona doğru geldi. “Ben senin üstünüm.”

“Fantezi mi yapacağız? Ne diye sürekli bunu hatırlatıyorsun bana?”

“Aras!”

“Bırak eğlensin,” dedi ve ayağa kalktı yanındaki.

Fakat onun ayağa kalkması herkesin gülüşünü soldurdu. “Yaralanmışsın sen!” Tomris ona doğru koştu. “Kolun kanıyor.”

Demin bana siper olduğunda yaralanmış olmalıydı. Kaşlarım çatılırken kalbimin sıkıştığını hissettim. Bacaklarımdaki güç çekilirken kayalığa tutunarak ayağa kalktım.

“Ufak bir şey,” dedi. “Halledilir.”

“Halledilir tabii,” dedim kinayeli tonla. “Sonuçta sen ölümsüzsün.”

“Bozkurt,” diye uyardı Zamir beni.

“Ne?” diye bağırdım ona döndüğümde. “Hepiniz mi kör ve sağır olacaksınız? Biz neler yaşadık, farkında mısınız? Üç koca sene oldu be! Deprem oldu! Hatay yerle bir oldu, bu adam çıkıp geldi mi? Ölebilirdiniz! Seninle Mihrinaz neler yaşadınız Hatay’da? Bu adam çıkıp geldi mi sizin için? Ben... Benim canıma kastettiler, benim yüzümden Mesut amca vuruldu, stajyer bir kız öldü. Bu adamın vicdanı sızladı mı? Canlı yayında beni ve istihbaratı onun üzerinden tehdit etmediler mi? Mezarında kurşuna dizilmedim mi ben? Ölüm çiçeği gönderilmedi mi bana? Ben... Bayıldım be mezarında. Umursadı mı?”

Kaplan’ın elini omzumda hissettim. Arkamda durup, “Haklı,” dedi.

Tomris, “Sen görevin için her şeyi göze almaz mıydın, Aras?” diye sordu Kaplan’a bakarak. “Aynısını yapmaz mıydın?”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Bilmiyorum,” dedi Kaplan. “Benim mezarımda ağlayacak kimsem yok. O yüzden kendimi onun yerine koyamam.”

Tomris başını iki yana sallayıp ona doğru adım attı ve üzerindeki kazağın kolunu sıyırdı. “Araçta sağlık kiti var. Uyuşturup dikebilirim.”

“Tamam.”

“Araç çalışıyor mu?”

“Kontrol edeceğim,” dedi Tomris ve ardından aracı kontrol etmek için aşağıya indi. Onun peşinden biz de aşağıya inerek beklemeye başladık. Dakikalar sonra, “Bizi Şuşa’ya götürür,” dedi.

“O zaman sen geç öne. Ben dikerim Dört’ün kolunu,” dedi Zamir Tomris’e.

Askerlerle vedalaşıp arabaya geçtiğimizde yine cam kenarına oturdum. Zamir ortamızda geçerek kucağına koyduğu kitle onun kolundaki yaradan önce kurşunu çıkardı, ardından yarayı dikti.

Camdan dışarıya baktım. Bir kez bile inlemeden Zamir’in yarasını dikmesine izin verdiğinde, “Şaka gibi,” dedi Kaplan. “Resmen kanlı canlı karşımızda.”

“Buna sevinmemiz gerekir.” Tomris yapıcıydı. Kaplan ve ben ise kesinlikle yıkıcıydık. Zamir arada kalmıştı, bu her hâlden belliydi.

“Birçok çete, mühimmat yok edildi,” dedi Baran’ın kulağı-mızdaki sesi. “Esas çete kaldı. Solak İhsan’ın bağlı olduğu çete bu. Hocalı’da saklanıyorlarmış. Yakınsınız. Askerler de gelecek sizinle.”

Hocalı dediği an tüm kanım dondu. 26 Şubat 1992 tarihinde Hocalı kasabasında tam altı yüz on üç sivil acımasızca öldürülmüştü. Bin iki yüz yetmiş beş kişi esir alınmış, yüz elli kişi kaybolmuştu. Cesetler üzerinde yapılan incelemelerde cesetlerin

birçoğunun yakıldığı, gözlerinin oyulduğu, başları kesildiği görülmüştü. Hamile kadınlara, yaşlılara ve çocuklara özellikle binbir işkence yapılmıştı.

Hocalı kan kokan bir kasabaydı.

Orada doğup büyüyenlerin bile bir daha asla gelmek istemediği bir yerdi.

“Hocalı mı?” Zamir derin bir iç çekti. “Arkadaşlar... Bu görevin öneminin farkında mısınız?”

Tomris, “Elbette,” dedi.

“Operasyonun adı, *Hocalı İntikamı* olacak o zaman. Bu intikam operasyonunda içimizden kimsenin kılına zarar gelmeyecek. Hocalı’yı dümdüz edip çıkacağız ve orada şehit edilen herkesin ruhunu şad edeceğiz.”

“Emredersin, Yedi,” dedik aynı anda. Zamir ise karşılığında tebessüm etti sadece.

9

İNTİKAM

Hocalı kasabasına vardığımızda kanımın çekildiğini, bedenimin buz kestiğini hissettim. Hocalı hakkında çok okumuştum, o faciayı çıplak gözlerle gören birçok insanla görüşmüştüm.

Elliden fazla kişi işkencelere maruz kalmıştı mesela. Çocukların gözleri çıkarılmış, insanlar diri diri yakılmış, hamile kadınların karnı kesilmiş ve bebeğini alıp gözleri önünde öldürmüşlerdi. Yetmemişti, insanların yüz derisini soymuş, kafalarını kesmişlerdi. Kadınları çıplak soyup onlara ailelerinin gözü önünde tecavüz etmişlerdi.

Ve bu yüzden birçok erkek, önce eşini ve kızını öldürmüş; ardından kendini vurmuştu. Bu şekilde onların eline geçmek yerine acısız ölümü tercih etmişlerdi.

Yüzlerce kişi kaybolmuştu soykırımında, bugüne kadar da ne ölülerine ne dirilerine ulaşılabilmişti.

Aylarca kimse gidip gelememişti Hocalı'ya. Kaderine terk edilmişti âdeta. Elektrik, doğal gaz kesilmişti. Buradan havalanan helikopterler vurulmuştu havada ve yüzlerce insanın ölümüyle sonuçlanmıştı.

İnsanlar o gece çıplak ayaklarla karlı yollarda yürüyerek kaçmaya çalışmıştı ama kurtulsalar dahi çoğunun ayakları ve parmakları soğuktan ampute edilmişti.

Burası... Ruhlarla çevrilen masumlar tarafından lanetlenen bir kasaba gibiydi.

Araç bir mağaranın girişinde durdu, ardından Zamir aşağıya inip, "Ekip geldi, Kartal Takımı dışarı," diye bağırdı. İçeriden

adım sesleri geldi, ardından yüzü maskeli olan Özel Kuvvetler dışarıya çıktı.

“Hoş geldiniz, kardeşler.”

“Hoş bulduk, kardeşim.”

Arkalarındaki bir asker anında haritayı açtı ve olduğumuz yeri, sonrasında onların saklandığı evleri gösterdi.

“Buraları temizlememiz lazım,” dedi. “Elli kişiye yakınlar.”

“Halledilir,” dedi Kaplan rahat tavırla.

“Çok tehlikeli,” diye uyardı bu sefer asker bizi.

“Göbek adımız,” diye cevap verdi Kaplan.

“En az beş kişi canlı lazım. Sorgu için,” dedi Zamir sonrasında. “SİHA’lar evleri vuracak. İki ya da üç eve dokunmayacak.”

“Anlaşıldı,” dedi askerler.

Dakikalar sonra ormanlık alanda ilerliyorduk. Askerler önde, biz arkadaydık. Hepsinin gözlerinde kin, nefret ve intikamla harmanlanan bir duygu vardı. Belki de kimisi bu topraklarda babasını, kimisi dedesini, kimisi uzak akrabasını, kimisi de tanıdığını kaybetmişti. Onları ne kadar anlasam da yetersiz kalacaktı.

Düşman hattında kaldığım günler boyunca onlarla empati yapmıştım istemeden de olsa. Gencecik çocuklar, hiç tanımadıkları dedeleri yüzünden savaşmaya mecbur edilmişti. Stanford’da okuma hayali kuran o çocuğa ne olmuştu acaba? Merak ediyordum, sağ çıkabilmiş miydi savaştan?

Vatanına ihanet eden Hüseyin’in annesi nasıldı acaba? Aydın? O ne yapıyordu şimdi? Oğlu Azerbaycan tarafında savaşan ve şehit düşen, gözlerimin önünde boğazını kesip intihar eden kadının ailesi peki? Onlar ne durumdaydı?

Zamanında evlenen karma aileler... Hepsi bu savaştan sonra dağılmak zorunda bırakılmışlardı. Kim bilebilirdi böyle olacağını? İki komşu devletin düşman olacağını, Karabağ’ın işgal

edileceğini, otuz yıl işgalde kalacağını ve şanlı bir zaferle geri alınacağını kim bilebilirdi?

“Bozkurt,” diye seslendi Tomris. “İyi misin?”

Başımı kaldırdığımda hem Tomris’in hem de onun bakışlarıyla karşılaştım. Bana her Bozkurt denildiğinde altın harelerine çöken bu kedere karşı gülmemek için kendimi zor tuttum.

“İyiyim, On Sekiz.”

“Varıyoruz,” dedi o sırada askerlerden biri. “Evler burada. Dokuz ev var.”

“SİHA alana girmek üzere,” dedi kulağımızdaki Baran’ın sesi.

Ve birkaç dakika sonra karşıda görünen küçük evler birer birer yok edildi. Etrafa yayılan siyah kocaman dumanlardan görüşüm netliğini kaybetti.

“Etrafı sardık, diğerleri kaçamaz,” dedi Kaplan sanki zihnimi okumuş gibi.

Evler birer birer yok edilirken sona kalan iki evden çıkanları gördüm. Can havliyle bize doğru koşuyorlardı.

“Gelin babanızın kucağına,” dedi Kaplan gülerek. Yüzünde tehlikeli bir gülümseme hâkimdi.

“Atış serbest! Öldürmeyin, yaralayın,” dedi Zamir keskin bir sesle. “Hepsini sorguya götürmemiz lazım.”

“İşin eğlencesi öldürmek zaten,” dedi Kaplan memnuniyetsiz ses tonuyla.

“Aras,” diye uyardı onu On Sekiz.

“Tamam, tamam,” diye homurdandı ve nişan aldığı kişinin bacağına sıktı.

Onun ardından ben de birini omzundan yaraladım. Hepsi teker teker devrilirken askerler en sonunda saklandıkları yerden çıktı ve yaralıların yanına gidip onları bağladı; ardından ilk yardım uyguladılar her birine.

“Türk ordusunun farkı işte,” dedi Kaplan. “Vicdanlıyız.”

“Abi bunları size vermemiz emredildi. Sorguya götürecekmışsınız, çetelerle bağlantıları varmış,” dedi askerlerden biri.

“Doğrudur,” dedi Zamir.

“Sizi buradan birazdan helikopter alacak. İçerisinde doktor var, yaralılar için.”

“Helal be,” dedi Kaplan. “Gerçi öldürmek daha makul ama doktoru düşünmeniz iyi olmuş. Ölmesin yolda hiçbiri.”

“Bunları paket yaptık,” dedi başka bir asker. “Biz başlarında nöbetteyiz, komutanım.”

Komutanları başını sallayarak bize baktı. “Dolaşalım mı buraları? Bir daha ne zaman gelirsiniz belli olmaz.”

“Olur,” dedik aynı anda.

“Ben buralıyım,” dedi aniden. Etrafa bakarak kederle gülümsemi. “Daha ufaktım ama o günü dün gibi hatırlıyorum.” Sustu ve ilerlemeye devam etti. “İleride yaşadığımız ev var hatta.”

“Kardeşim,” dedi Zamir. “Geçmiş olsun. Tekrarı olmasın.”

Yutkunduktan sonra, “Sağ olun,” dedi kuru bir sesle. Gözleri dolu bir hâlde evinin olduğu tarafa bakıyordu. “Babam geldi gece, beni bir yorgana sardı, anneme de acele etmesini söyledi. Annem ayakkabılarını giyemeden dışarıya attı kendisini. Sonra babam beni onun kucağına verdi. Gitmemizi söyledi. İleride Ağdam şehri var, herkes o tarafa gidiyordu. Ormanlık alandan geçmemiz gerekiyordu. Ormanda saklanan bir sürü düşman da bunu bekliyordu zaten. Annem çok korktu, babama yalvardı en azından ormanlık alanda bize eşlik etmesi için. Babam ise savaşmak istiyordu. Elinde av tüfeği ve sayılı kurşunu vardı ama kasabayı korumaktı niyeti. Öleceğini, yeterli olmayacağını biliyordu üstelik.

Babam, annemin gözyaşlarına dayanamadı, biraz bizimle koştu ormana kadar. En sonunda ormana vardığımızda kadınların

çığlıkları duyuldu. Ormandan koşup geri gelen komşu kadın babamın elindeki tüfeği gördü ve bir anda babamın ayaklarına kapandı. Babama, onu öldürmesi için yalvardı çünkü ormanda kadınların kıyafetlerini soyup onlara ailelerinin gözü önünde tecavüz ediyorlardı. Hatta ormandan geçip gitmek için erkeklere, kadınlarını onlara sunmalarını şart koşuyorlardı. Kimse de kabul etmiyordu, bu yüzden hepsi kurşuna diziliyordu. Çoğunu kendi eşi, kadının isteği üzerine öldürüyordu. Kadın babama yalvardıkça babam ağlıyordu. Önce anneme, ardından bana baktı. Annem beni kucağından yere bıraktı ve o da babamın ayaklarına sarılıp yalvarmaya başladı. Her ikisi de babama onları öldürmesi için yalvardı.

Babam sadece ağlıyordu, başka bir tepki veremiyordu. Fakat sonra gelen ayak seslerini duyduğumuzda babam tereddüt dahi etmeden tüfeğini kaldırdı. Komşu kadın ona teşekkür etti, babam alnının ortasına tek kurşun sıktı. Gözyaşları asla durmuyordu. Anneme döndüğünde hıçkırdı. Annem, *'Seni çok seviyorum. Kendini asla suçlama ve oğlumuzu iyi bak. Eğer düşman eline geçerseniz oğlumuzu da vur, kendini de. Hakkım size helal olsun. Sen de helal et. Şimdi tereddüt etme ve benim huzurlu bir şekilde ölmeme yardım et,'* dedi.

Babam, *'Helal olsun. Beni affet,'* dedi ve ardından annemin de kafasına sıktı. Ve size yemin ederim, annem de komşu kadın da gülümsüyordu öldüklerinde. Yüzlerinde huzurlu bir tebessüm vardı. Babam onların cansız bedenlerini bir ağacın altına getirdi, ağacı da işaretledi. Döneceğimizi, anneme ve o kadını yakında defnedeceğimizi söyledi. Beni sırtına aldı, sonra ormanlık alanda ilerledik.

Kaç ceset gördüm bilmiyorum, bazılarını düşman öldürmüştü, bazıları soğuktan ölmüştü, bazılarını işkence edilmişti. Ağdam'a varmadan bizi düşmanlar yakaladı. Babam onlara beni bırakmaları için cebinden çıkardığı altınları teklif etti. Askerlerden biri kabul etti, diğeri ise itiraz ediyordu. En sonunda sadece

beni bırakmayı kabul ettiler ama tek bir şartla... Sadece iç çamaşırımla gidebilirdim. Soyunmalıydım. Hayatta kalamayacağımı biliyorlardı. Babam da biliyordu ama bir ihtimal mucize olur diye kabul etti. Beni soydular, karın içine attılar ve tekmelediler. Ayağa kalktım, son kez babama baktım. Bana gülümsedi, cebinde sakladığı bıçağı gösterdi bana. O an anladım... Ben gözden kaybolduğum an kendini öldürecekti. Beni de bir ihtimal kurtarmak istemişti. Düşmanın merhametine bırakmamıştı. Ya soğuktan ölecektim ya da kurtulacaktım. Önümde boş bir yol vardı ve şanslıysam Ağdam'a varabilirdim.

Bir saat sonra artık ölecekmiş gibiydim. Titriyordum, yürüyemiyordum. Karın içine gömüldüm, ölmeyi bekledim. Önce annemin hayalini gördüm, sonra babamın. Babam da ölmüştü. Bundan emin olmuşum o an. Sonra... Sonra her ikisinin hayali kayboldu. Bedenim ısındı, ayaklarım ve ellerimde sıcaklık hissettim. Bir kadın sesi duydum, bir koku... Annemin sesine benzemiyordu ama kokusu benzerdi. Gözlerimi açtığımda o kadının sevinçten parlayan mavi gözleri beni hayata döndürdü. Tüm ailesini kaybeden o kadın üzerime basmıştı kaçarken. Sonra nefes aldığımı görüp kucaklamış, beni Ağdam'a getirmişti. Bana montunu giydirmiş, kucagında ısıtmıştı. Ve beni evlatlık alıp bugüne kadar yetiştiren o kadın... Annemin benim için gönderdiği o melek... İkinci annem oldu. Bugün burada olmamın sebebi oldu. Hem kendi hem de onun ailesinin intikamını almamı sağladı. Beni büyüttü, okuttu, asker yolumu bekledi..."

Komutan cümlesini bitirip gözyaşlarını sildiğinde sadece benim değil, herkesin ağladığını fark ettim. Kaplan bile başını diğer tarafa çevirdi ve gözyaşlarını bizden saklamaya çalıştı beceriksizce.

"Burası," dedi elinin tersiyle gözyaşlarını silerken. "Burası bizim evimiz."

Çatısı uçan, duvarları dağılan eve baktım acı dolu bir ifadeyle. Komutanın bacakları ve elleri titriyordu. Ağır adımlarla eve girdiğinde biz de peşinden ilerledik. Küçük bir koridor vardı, onu geçip soldaki salona girdiğimizde dağılan eve göz gezdirdik. “Eşyalar bizim değil,” dedi komutan sakın bir sesle.

Gözleri onlara ait olan bir parça ararken en sonunda boş duvarda durdu. Yavaşça oraya yürüdü ve elini duvardaki küçük çiviye götürdü. “Bu çiviye babamla beraber buraya çakmıştık. İnanamıyorum... Ben maviye boyamıştım çiviye. Hâlâ dün gibi aklımda.”

Kocaman adam, dizlerinin üzerinde yere çöküp yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Sadece duvara çakılan bir çivi insana tüm geçmişini hatırlatabilir miydi? Sadece bir çivi insanı geçmişe götürüp evinde geçirdiği o güzel günleri anımsatabilir miydi?

Kalbim sıkışırken, “Komutan,” dedi sesini duyduğumda mahvolduğum o kişi. “Biz çıkalım. Dışarıdayız.”

Komutandan ses çıkmadığında sessizce dışarı çıktık ve onu anılarıyla baş başa bıraktık.

“Bir çivi... Adamı mahvetti.” Tomris gözyaşlarını sildi elinin tersiyle. “Neler yaşamışlar böyle... Dehşet verici.”

“Helikopterler en geç bir saate gelecek,” dedi Baran’ın sesi. “O zamana kadar çok ortalıkta dolanmayın. Antiterör ameliyatları devam ediyor.”

Kaplan, “Nerede bekleyebiliriz?” diye sordu askerlere.

Askerlerden biri, “Bu depo temiz,” diyerek ilerideki depoyu gösterdi. “Biz nöbetteyiz. Gidebilirsiniz.”

“Dikkatli olun. Onlar bizim için çok önemli.” Zamir son kez ele geçirilen teröristlere baktı, ardından başıyla işaret verdiğinde onun peşinden depoya ilerledik.

Depo buz gibiydi. Etrafa yayılan çürük yumurta kokusu midemi bulandırdığında, “Bu tarafa gelin,” dedi Zamir. Yumurta kokusundan gitgide uzaklaşırken deponun diğer ucuna geldik ve bir odaya girdik. Burası dinlenme odasıydı. Yırtık kahverengi bir kanepe, üç sandalye, bir masa vardı. Masanın üzerinde içerisinde çay olan bardaklar, şeker ve çürümüş çikolata duruyordu.

“Çok iyi bir iş çıkardınız. Teşekkür ederim, ekip,” dedi Zamir. “Özellikle Bozkurt.” Tüm bakışlar bana döndüğünde gözlerimi kısarak Zamir’e baktım. “Seni böyle bir tehlikenin içine attığım için özür dilerim. Bana güvenip buraya kadar geldin, teşekkür ederim. Türkiye’ye döndüğümüzde senin için daha güvenli, konforlu bir alan yaratacağız. Solak İhsan dâhil herkesi bulup içeriye tıktığımızda özgürlüğüne kavuşacaksın.”

“Sonra da ekranlarda fırtınalar estirecek benim küçük Sid'im.”

Kaplan gelip yanağımdan makas aldığı anda ona baktım. Sonra tekrar Zamir’e, ardından Tomris’e baktım. En son... En son ona baktım.

“Özgürlük?” Kalbimin atışı kulaklarımdaydı ve öfkem tüm damarlarıma sızıyordu sanki.

Gözleri, gözlerime tırmandığında yutkundtu. Ben ise tebensüm ettim. Fakat bu tebensümüm kinayeliydi.

“Siz benim özgür olacağımı mı sanıyorsunuz?”

“Hilal,” dedi o ses. Bana doğru adım attığında onu elimle durdurdum.

“Bana Bozkurt diyeceksin!” Sesim tüm depoyu inletirken, “Duydun mu?” diye devam ettim bağırırmaya. “Haddini bileceksin bundan sonra!”

“Haddimi mi bileyim, Ay Parçası?” diye sordu altın harelere yayılan duygu dolu ifadeyle. “Boynunda bana ait iki kolye varken haddimi sana göstermemi ister misin?”

Boynumda, onun bana verdiği güvercin kolyesi ve onun sahte ölümünden sonra yaptırdığım H.B. kolyesi vardı. Ne ara görmüştü kolyeleri?

Bana doğru bir adım attı, havada onu durdurmak için olan elimi tuttu. “Hilal, konuşalım. Lütfen.”

“Defol.” Elini ittirdim sertçe.

Yakınlaştığımızda gözlerinin içine bakarken içim özlemle harlandı. Onun boynuna sarılmak, kokusunu içime çekmek, öpmek istedim. Göğsünde sabaha kadar ağlamak, ona son üç senemi anlatmak istedim... Ama bunları yapmadım, aksine öfke ve nefret dolu bir ifadeyle gözlerine baktım.

“Biz çıkalım,” diyen Zamir’e döndüm öfkeyle.

“Hayır! Herkes burada kalacak.”

“Hilal,” diyerek daha da yaklaştı bana. “Lütfen... Sadece dinle beni.”

“Senin neyini dinleyeyim ben?” İki elimi göğsüne bastırarak onu ittirdim var gücümle. Sendelemedi bile. “Ben ne hâllere düştüm, senin haberin var mı?”

“Var.”

Güldüm histerik bir şekilde. “Ajan mı taktın peşime?”

“Mezarda dinleyici vardı.”

Dondum ve olduğum yerde kaldım. “Ne?”

Arsızca, “Üç yıldır seni dinliyorum. Sana cevaplar veriyorum ama sen duymuyorsun,” dediğinde çıldırmak üzereydim.

“Vay şerefsiz,” dedi Kaplan.

“Aras,” diye uyardı onu Tomris anında.

Üç yıldır neredeyse her gün mezarında ağlarken, onunla konuşurken, dertleşirken... Beni mi dinliyordu?

“Anlatmama izin ver,” dedi ve bana doğru çekingen bir adım attı. “Konuşmama izin ver.”

“İstemiyorum.” Bakışlarım Zamir’e döndü. “Ne zaman geliyor helikopterler? Gidelim artık.”

“Bozkurt...”

“Ona böyle seslenmeyin!” diye bağırdı tahammülsüz bir şekilde.

“Niye?” diye sordum alayla. “Sahte kaybının benim acım olması kanına mı dokundu?”

“Hilal...”

“Bana Hilal demeyeceksin!”

“Sen bana Haris diyeceksin!”

Ses tonu yükseldiğinde daha fazla sınırlarıma hâkim olamadım ve onun üzerine yürüdüm. “Asla! Duydun mu beni? Asla! Sen bundan sonra benim için sadece Dört’sün.”

“Senin için hiçbir zaman Dört değildim.”

“Kes sesini!”

“Videomuzu binlerce kez izleyip sesimi tekrar dinlemek için ömrünü feda etmek isteyen kadın mı söylüyor bunu? Sen benim sesimi dinlemek için o videoyu kaç kez başa sardın, Hilal? Sen benim sesimi unutmamak için çabalamadın mı? Sen benim sesimi özledin diye oturup ağlamadın mı mezarımda?”

Elim havalandı, ardından onun yanağında patladı tokadım.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Odaya dolan ölüm sessizliğini başını kaldırıp yeniden bana bakan o bozdu. “Vur dilediğin kadar. Hakkındır.”

“Seni dinlemeyeceğim. Uzak dur benden. Üç yıldır olduğu gibi yok ol.”

“Lütfen...”

“Babam kimseye sırtımı yaslamamamı, kimsenin kollarında teselli beklemememi söylediler. Hakkıymış. Çünkü elimi tutan o el, beni cehennemine ortasına itti.”

“Dinlemen lazım.”

“Ne değişecek?” diye sordum yorgun sesimle. “Benim kayıp üç yılını geri gelecek mi?”

Onu ölü sanırken daha kolaydı. Şimdi kanlı canlı karşımda olması katlanılamaz bir yanılgıydı çünkü.

“En azından sebeplerimi öğreneceksin.”

Başımı iki yana salladım. “Umurumda değil.”

“Hilal,” dedi bu sefer Zamir. “Sadece bir kereliğine izin ver anlatmasına. Affet demiyorum, diyemem. Ama dinle.”

Kaplan, “Bırak ya,” dedi. “Siktirsin gitsin. Kızı ne hâle getirdi.”

“Aras!”

“Deşifre olmuştum, Hilal,” dedi sessizliğimi fırsat bilerek. “O yüzden maske takıyordum son günlerde. O yüzden tedirgindim. Yedi’ye de söyledim, biliyordu.”

Zamir başını onayla salladı.

“Kendini suçlama ama depoda ismimi kullanman bardağı taşıran son damla oldu... Oradan sağ çıkan kişi çetelerden birine girdi. Benden bahsetti. Orduya giren hain olduğumu öğrendiler. Ve Türk olduğumu.” Yutkundu. “Solak İhsan Türkiye’deki çetelerin lideri. Ona haber uçtu. Türkiye’ye adım attığım an sonumu biliyordum. Ödül konulmuştu bile. Milyonlarca dolar... Başımı kesip getirene milyonlarca dolar verilecekti. Sonra Rus İstihbaratı’ndan benimle iletişime geçildi. Hain olan albayın ülkeden kaçmıştı, Ruslara çalışıyordu. Onun hain olduğunu bilen herkes ölmüştü zaten. Ben kalmıştım sadece. O da benim Türk olduğumu biliyordu. Bana anlaşma teklif etti. Geri dönecekti, kimliğini deşifre etmezsem eğer o da benim için burada alan yaratacaktı.

Düşmanın ininde daha güvende olacağımızı biliyordum. O yüzden biz Şuşa’ya gitmeden önce başkanla görüştüm. Her şeyi

konuştuk. Geri dönemezdim, Hilal. Geri dönersem Türkiye’de anında öldüreceklerdi beni. Kumar oynadım. Hayatımla büyük bir kumar oynadım. O gün albay bilerek o askerleri gönderdi ve beni vurmalarını emretti. Ölebilirdim. Ama bu bir ihtimaldi. Türkiye’ye dönsem ölüm kaçınılmazdı ama burada vurulursam sadece bir ihtimaldi. Vuruldum. Nabzım için ilaç içtim, siz beni ölü sandınız. Ama ölmedim. Şuşa’da tedavi edildim, sonra albayın ekibine girip Hankendi’de yaşadım, çalıştım. Çeteler beni ölü bildi, bir süre sonra kimse beni aramadı bile. Başkan yine de riske atmadı. Ortalık tam durulana, ben unutulana kadar geri dönme izin vermedi.

Bekledim... Yemin ederim, sadece gelip sana sarılacağım günü bekledim. O anın hayaliyle yaşadım gece gündüz. Her çukur gördüğümde eğilip baktım, belki yeniden seni bulurum diye... Bir yıl sonra, tam geri dönecekken yeniden beni aramaya başladılar. İki yıl sonra... Yeniden. Üçüncü yıl olacak, bu sefer tüm güçleriyle saldırdılar. Senin canına kastettiler. Sırf ben çıkıp geleyim diye. Biliyorlardı dayanamayacağımı, iki elim kanda olsa geleceğimi.”

“Ama gelmedin.”

Sesim kısıktı, boğuktu ama belki bağırısam daha çok dokunurdu ona.

“Gelemedim.”

“İyi yapmışsın.”

“Burada... Fark edilmeden içlerindeki adamları temizliyordum. Çoğunu yavaş yavaş zehirledim, yüzlerce terörist öldürdüm. Türkiye’ye gidecek, orada terör olaylarına karışacak kişileri istihbarata bildirdim. Burada yapılacak birçok girişimi engelledim. Kimse hain olduğumu anlamadı. Ve ben hep bugünü bekledim. Bu bölgenin temizlenmesini, sonrasında Türkiye’deki çetelerin çökertilmesini ve senin yanına dönmeyi bekledim. Ama işler istediğim gibi gitmedi. Seni hedef aldılar.”

“Ne değişecek? Dönemezsin Türkiye’ye.” Soruyu soran Zamir’di.

“Döneceğim.”

Kaplan, “Nasıl oluyor o?” dedi bu sefer.

“Solak İhsan yakalanacak. Az kaldı.”

“Sana inanmıyorum,” dedim keskin bir sesle. Gözlerim, gözlerine acımasız bir şekilde saplandığında bu bakışlarımdan rahatsız olduğu belliydi ama yine de göz temasımızı kesmedi. “Senin tek kelimene bile inanmıyorum. Yalancısın. Senin her sözün, her hareketin, ölümün, hayatın yalan!”

“Unuttun mu?” diye sordu başını omzuna doğru yatırırken. “Ben yalancının teki olabilirim. Sözlerim de yalan olabilir, davranışlarım da. Ama... Bakışlarım her zaman doğru ve dürüst olacak.” Bu geçmişte bana kurduğu cümlelerdi. Fakat ben o *Hilal* değildim, o da artık benim için *Haris* değildi.

“Senin nabzın bile yalan,” dedim tükürür gibi. “Dostların sana inanabilir, hatta sana kucak açabilirler. Ama ben seni 8 Kasım 2020’de gömdüm. Ölü benim için dirinden daha kıymetli. O yüzden ölü kalmaya devam et benim için.”

“Hiç mi sevinmedin? Mezarımda bir mucize dilerken şimdi karşında olmam hiç mi umurunda değil?”

“Bu bir mucize değil. Bir oyun. Piyon da benim.”

“Kimse bilmiyordu.”

“Ama babam biliyordu, değil mi?!” Sesim kendi kulaklarımı bile tırmalarken sağ elim titremeye başladı. “Sen ve babam beni oyuncak ettiniz kendinize! Sen babama benzemeyi seçtin! Sen bana onun gibi davrandın! Sen de görevini seçtin, beni değil.”

“Hayır...”

“Evet! Yedi sevdiği için kaç kez bırakmak istedi işini. Ama sen... Sen bu görevi kabul edip beni öldürdün, kendi ellerinle!”

“Hayır. Ben seni öldürmemek için kabul ettim. Türkiye’ye gelirsem zaten ölecektim. Bir şansımız olsun, seninle bir geleceğimiz olsun istedim.”

Masadaki bardağı ona doğru fırlattım. “Yalancı!” Bardak göğsüne çarpıp yere düşerek kırıldı. Hıncımı alamadığımda diğer bardağı da ona fırlattım. Bardak bu sefer alnına çarpıp kırıldığında alnı kesilip kanamaya başladı. Üçüncü bardağı da ona fırlatacağım sırada Zamir bardağı tutan elimi havada yakaladı.

“Bu şekilde öfken azalmayacak. Yıpratma kendini.”

“Bırak,” dedi Kaplan. “Kurşuna dizensin bu pezevengi.”

“Aras!”

Elimdeki bardağı yere attığımda gözlerimi Zamir’in kara gözlerine çevirdim. “Sen olsan ne yapardın?”

“Benim neleri affettiğimi bilsen feleğin şaşar, Bozkurt. Kaybetme korkusunu yaşayan herkes bilir ki affetmek gerekir. Çünkü onu kaybetmekle karşı karşıya kaldığında geri kalan her hata anlamını yitirir.”

Kaşlarım havalandı. “Hata? Sen buna hata mı diyorsun?”

“Ne demek istediğimi anladın.”

“Ben üç sene boş mezara ağladım be!”

“Boş değildi. Kimsesiz biri gömülmüştü. Aynı benim gibi kimsesiz biri...”

O an aklıma gelen gerçeğe tüm bedenimden titreme dalgası geçti. O evlatlıktı. O aile onu evlatlık almış, ablasının ölümünden sonra da terk etmişti. Ve bunu hâlâ bilmiyordu.

“Sen kimsesiz miydin? Bu kız senin mezarında tek bir çiçeğin solmasına izin vermedi.” Kaplan’ın öfkeli sesiyle beraber başını ona doğru çevirdi. “Bu kız seninle beraber öldü, haberin var mı? İşinden oldu, sosyal hayatından oldu, kaç kilo verdi, biliyor musun? Kendini eve kapattı, mezarlık haricinde dışarı çıkmadı. Üç yılını çaldın sen onun! Tam hayatına dönmek için işe başlayacağı

gün şakağına silah dayadılar. Gelip senin mezarında ağladığında kurşuna dizdiler. Ben üzerine atlamasaydım ölmüştü çoktan. Ölseydi kendini nasıl affedecektin? Söylesene. Şimdi ondan merhamet bekliyorsun ya... Sen kendine merhamet edebilecek miydin?”

“Aras,” dedi dişlerinin arasında. “Senin beni anlaman gerekir.”

“En azından bize söylemeliydin. Bizden sır çıkar mıydı?”

“Çıkmazdı,” dedi bakışları yumuşarken. “Ama öyle gerekti.”

“Biz senin için geldik buralara kadar. Bir çağrına Karabağ’daydık. Ekip olduk, aile olduk, kalkan olduk birbirimize. Bu muydu karşılığı?”

“Haklısınız,” dedi ve başını ağır ağır salladı. “Ama bunca yıldır burada yaşamam bir mucizeydi. Her gün benim için endişelenmeniz yerine öldüğümü düşünmeniz daha iyi olacaktı. Asla sizlerle iletişim kuramazdım. Her an deşifre olabilirdim, öldürülebilirdim. Siz olsaydınız aynısını yapmaz mıydınız? Ben çok büyük bir kumar oynadım. Yaşamak için, sizlerle yeniden bir arada olmak ve tüm bu düşmanlardan tamamen arınmak için.”

Tomris, “Seni anlayabiliyorum,” diye mırıldandı ve elini onun omzuna koydu destek verircesine. “Diğerleri de anlayacak zamanla. Her şey daha güzel olacak. Yokluğun çok yaraladı hepimizi. Sana öfkeliyiz, kızgınız ve kırgınız ama geçecek.”

“*Pollyanna*¹⁰,” diye dalga geçti onunla Kaplan.

“Bakın,” dedi Zamir sakın sesle. “Oturup gerekirse saatlerce konuşacağız ama bir ortak yol bulacağız. Onu suçlayarak hiçbir şey elde edemeyiz. Hepimiz zor günler geçirdik. Onun öldüğünü sanıp hepimiz çok sarsıldık. Ama şu an hayatta. Bunun bir anlamı olmalı.”

¹⁰Eleanor H. Porter tarafından yazılmış çocuk edebiyatının klasiklerinden kabul edilen kitaptır. Kitabın ana kahramanı olan *Pollyanna* aynı zamanda çok iyimser kişilere takılan bir ad olmuştur. (y.n.)

“Hilal,” dedi tekrar bana yaklaşıarak. “Çıkalım dışarıya. Konuşalım.”

“Çık.” Şaşırdı ama anında kendisini toparladı.

Arkamı dönerek odadan çıktığımda adım sesleri arkamdaydı. Depodan çıktık, derin nefes alarak soğuk havayı içime çektim.

“Ay Parçam,” dedi ve yüzüme dokunmak istedi ama elini ittim. “Hâlâ çok güzelsin.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır... Beni anlayacaksın. Gerekirse binlerce kez açıklayacağım kendimi. Ve binlerce kez özür dileyeceğim senden ama en sonunda mutlu olacağız. İnanıyorum buna.”

“Hatırlıyor musun ormanda ağacın altındaki konuşmamızı?” Sorum onu bozguna uğrattı.

Birkaç saniye sonra başını onayla salladı. “Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmam.”

Ağacın altında oturup gökyüzündeki parlak yıldızlara bakarken elinde iki dumanı tüten kupa, omzuna attığı battaniye ile bana doğru geldiğini gördüm. Kalbim heyecanla çırpınırken ona koca-man gülümsedim. O da gülümsedi.

“Çay istediğini hissettim.”

“Doğru hissettin.”

Kupayı bana uzattı, ardından battaniyeyi üzerime örttü. “Şu çocuksu hâllerini hem seviyorum hem de kızıyorum. Üşümek hoşuna mı gidiyor?”

“Kars çok soğuktu. Buraların soğuğu bana işlemez. Kapiş?”

“Hastalandığında bu laflarını sana hatırlatacağım. Kapiş?”

“Bakmaz mısın bana?”

“Bakarım,” dedi ve çayından bir yudum aldı. “Zevkle bakarım hem de. Sık sık da atletini değiştiririm. Terleyeceksin ya, o yüzden.”

"Sapık!" diyerek dirseğimle koluna vurdum. Nabzım hızlandı. Dizlerimin bağı çözüldü. "Sen ne fanteziler kuruyorsun öyle?"

Serseri gülüşü yüzüne yayılırken, "Nereden başlayayım?" diye sordu. "Duştan mı?"

"Oha Haris! Çüş Haris! Yuh yani Haris!"

"Haris seni çiğ çiğ yer," diyerek yanağımdan öptü.

"Ona şüphem yok," dediğimde her ikimiz bu cümlele şaşırdık.

Haris güldü. "Çok tatlı oluyorsun utandığında. Kırmızı sana yakışıyor. Hem yanaklarına hem bedenine..."

"Bunu milyonuncu kez söylüyorsun."

"Kırmızı giyin diye."

"Giyerim. İstanbul'da."

Bana göz kırptı. "Giy, evde. İkimiz yalnızken."

"Haris!"

"Tamam, tamam sustum." İkimiz de gülmeye başladığımızda bir anda beklemediğim bir şey yaptı. Beni kendisine doğru çekip göğsüne yasladı. Ardından saçlarıma öpücük bıraktı. "Beni bırakma, tamam mı? Çünkü ben sen olmuşum, Hilal. Sanki artık senmişim, seninmişim gibi hissediyorum."

"Seni bırakmayacağım."

"Ne olursa olsun?"

"Ne olursa olsun."

"Söz mü?"

"Söz."

Birbirimize baktık aynı anda anımsadığımız o anıyla.

"Söz vermiştin. Beni ne olursa olsun bırakmayacaktın."

"Sence o sözün bir hükmü kaldı mı?"

"Sözlerin hükmü sonsuza kadar geçerlidir."

"Kes sesini."

“Seni seviyorum. Üç yıldır her gün bunu sana söylemek için yanıp tutuştum. Sen her ağladığında mahvoldum. Seni her özlediğimde delirdim. Yalvarırım sana, anla beni. Affet... Kaybolan zamanımızı sana unutturmama ve telafi etmeme izin ver.”

Daha fazla dayanamadığımda birkaç adım geri gidip belimdeki silahı çıkardım ve onun kalbine doğrulttum.

“Sen ne saçmalıyorsun?”

İrkilmedi bile. “Öldürmek mi istiyorsun beni? Eğer affetmeyeceksen öldür zaten. Sensiz bir hayata daha fazla tahammülüm yok.”

“Bozkurt, sakın!” diye uyardı kulağımdaki Baran’ın sesi. Bizi mi dinliyordu?

“Beni çok seviyormuş gibi davranmayı kes. En azından babam gibi dürüst ol.”

“Yalan yok.”

“Yalancının tekisin.”

Bize doğru koşup gelirken, “Hilal,” dedi Zamir endişeyle. “Ne yapıyorsun?”

“Onu gerçekten öldürmem gerekiyor.”

Kendi ses tonum beni ürküttüğü sırada karşımda durmaya ve bana bakmaya devam etti. “Eğer böyle için soğuyacaksa öldür beni, Ay Parçası.”

“Öldüreceğim seni, Dört.”

“İndir silahını,” dedi beklemediğim o kişi. Bakışlarım ona kaydığında başımı iki yana salladım. Kaplan bu cevabımdan sonra belindeki silaha davrandı ve ardından beni hedef aldı, namlusu alnıma doğruldu.

Dudaklarım aralanırken, “Beni mi vuracaksın?” diye sordum şaşkınlıkla. “Sen benim tarafımdaydın!”

“İndir silahını,” dedi bumbuz bir sesle. “Onun canını alamazsın. Ne yaparsan yap ama öldüremezsın.”

“Öldürürsem?”

“Seni öldürürüm,” dedi kendinden emin bir sesle. “Seni uyar-
mıştım. *İyiliğine kötülük bulaşmasın*, demiştim.”

“*Hilal, ben kötü bir insanım. Ama kötülerini öldüren bir kötü-
yüm. İyilere dokunmam.*” Derin bir soluk aldı. “*Sen çok iyisin. İyili-
ğine kötülük hiç bulaşmasın. Çünkü kötü olduğunu düşünürsem...
Sana zarar veririm.*”

“Ve eğer onu vurursan bir saniye bile tereddüt etmeden senin
kafana sıkacağımı biliyorsun. Bunu daha önce de konuştuk.”

Haklıydı. Daha önce bununla ilgili bir konuşma yaşanmıştı.

“*Şu an seni vursa karşılığında Hilal’e ilk kurşunu ben sıkarım.
Senin canın, bana emanet çünkü geri zekâlı. Kim olursa olsun, sana
zarar vereni buna pişman ederim. Ama şimdi... Hilal içimizden
kimseye zarar vermeyecek. Ve ben onunla hiçbir durumda karşı kar-
şıya kalmayacağım.*”

“Benimle karşı karşıya kaldın demek Kaplan Giray...”

“Aras,” diye uyardı beni. “Eğer benim ekibimden birine silah
doğrultuyorsan ve bunun karşılığında namlumun ucuna denk
gelmişsen... Bana adımla hitap edemezsin. Acımasızlığımı öğ-
renmen gerekiyordu ve namlumun ucuna denk gelmemeliydin.
Onun canı bana emanet, onun kılına zarar verenin canını almak
benim borcum.”

“*Benden sana zarar gelmez bundan sonra çünkü sen kötü birine
dönüşmeyeceksin. Ne olursa olsun. Yalan değil, Haris’i vurduğunda,
Zamir’i yaraladığında ve deşifre olduğunuzda delirmiştin. Benim
hassas noktam bu. Kaybetmek. Ve sen, bundan sonra içimizden hiç
kimseye zarar vermeyeceğine göre, tüm dünyayı da kurşuna dizen,
benim için her zaman iyi biri olarak kalacaksın.*”

“Aras,” dedi namlumun ucundaki o kişi. “İndir silahını.
Hilal’e dokunmayacaksın. Ne yaparsa yapsın hakkıdır.”

“İstediyini yapabilir ama seni öldüremez. Öldürürse, ölür.”

"Aras, indir silahını," dedi Tomris. "Karşındaki Hilal... Senin dostun."

"Öldürürse, ölür," dedi tekrar mekanik bir ses tonuyla.

Dudaklarını kıvrıldı. "Yaşamak istediğimi kim söyledi?"

"Hilal," dedi Zamir. "Yetişkin insanlarız. Oturup konuşalım, lütfen. Öfkene yenik düşme."

"Hatırlıyor musun?" diye sorup ona baktım. Silahımı kalbine doğrultmama rağmen korkusuzca gözlerimin içine bakıyordu. Bu, kalbimin hızlı çarpmasına neden oldu. Bana güveniyor muydu? Onu vurmayacağımdan mı emindi? Yoksa razı mıydı onu öldürmeme?

"Hak edersem bir gün gerçekten. Vur beni. Tam buradan."

"Ama unutma, ben asla senin kurşununla ölmem."

"Hak edersen seni vurmamı söylemiştin. Tam kalbini işaret etmiştin. Üstelik benim kurşunumla ölmeyeceğini iddia etmiştin. Sen eğer bensem... Benim ölümüm daha çok canını acıtacaktır. Ve ben... Seni öldürmek istiyorum. Seni ölü sanırken yaşattığım kalbimde bugün seni öldüreceğim. Hak ettin ölümü, Dört."

Tebessüm ettim. "Kırmızının bana yakıştığını söylemiştin değil mi? Şimdi bak, kırmızı bana yakışıyor mu?"

Silahın hedefini değiştirdim. Namluyu kendime doğrulttum ve onun bana doğru koşmasına fırsat tanımadan tetiği çektim.

Onu yaşattığım, büyüttüğüm göğüs kafesime sıktım.

Kendimi değil, onu vurdum aslında. İçimdeki onu öldürdüm.

Yüreğimin acısına, kalbimdeki ince sızıya son verdim.

Annesinin kuzusu Hilal.

Babasının savaşçısı Hilal.

Hariş'in zaafı ve her şeyi olduğunu sanırken hiçbir şeyi olduğunu anlayan Hilal'in sonuydu bu.

10

SONLAR VE
BAŞLANGIÇLAR

Altı Ay Sonra

11 Mart 2024

Edinburgh / İskoçya

“**D**iana,” dedi Jack tatlı bir sesle. “Bu onayladığın kitap çok iyi! Tebrik ederim. Yazarıyla görüşelim. Sonra hemen editöre, sonra da baskıya göndereceğim.” Başımı onayla salladığımda, “Hey,” dedi kaşlarını çatıp. “Ben kimseyi övmem. Gururlanman gerekir.”

“Övülmek pek umurumda değil,” dedim gerçek bir İngiliz aksanıyla. Her konuştuğumda kendimle gurur duyuyordum istemsizce. Burada yaşamak, aksanımı çok daha iyi bir seviyeye getirmişti. Kimse benim yabancı uyruklu olduğumu anlamıyordu. Ki zaten kimliğe göre doğma büyüme bir İskoçyalıydım.

“Mesai bitmek üzere,” dedi kısılan sesiyle. Gözleri etrafta gezindi, ardından kimsenin duymayacağından emin olup devam etti. “Bu akşam bir şeyler içelim mi?” O benim patronumdu ve son zamanlarda bana karşı tavırlarındaki değişimin farkındaydım. Türkçe ifade edecek olsam... *Bana yürüyordu. Hatta yürümekle de kalmıyor, koşuyordu.*

“Hayır,” dedim tereddüt dahi etmeden. “Eve gideceğim.”

“Seni evde bekleyen bir kocan mı var?”

“Yok.”

“Sevgili?”

“Yok.”

“Aile üyesi, arkadaş?”

“Yok.”

“Kedi ya da köpek mi?”

“Yok,” dedim bıkkınlıkla. Bu kadar ısrarcı olması sinirlerimi bozuyordu artık. “Çayım, kahvem ve kitaplarım var. Bir de yeni koltuk aldım, ayaklarımı uzatıp saatlerle kitap okuyabiliyorum. Çok rahat.”

İç çekerek, “Diana,” dedi. “Sen benimle alay mı ediyorsun?” Mavi gözlerini sabırsızca kırpıstırdı, elini sapsarı saçlarından geçirdi. Böyle havalı olduğunu sanıyordu sanırım ama ilgimi hiç çekmiyordu.

“Hayır,” dedim omuz silkerek. “Sorular sordun, ben de dürüstçe cevap verdim.” Sesimdeki soğukluk İskoçya’nın soğuğu ile yarışlıyordu sanki.

“Pekâlâ,” dedi pes ederek ama pes edeceğini de sanmıyordum. “O zaman akşam evine gelebilir miyim?” Avrupalı işte, hem nazikçe soruyordu hem de açıkça benimle flört etmeye çalışlıyordu.

“Misafir sevmem,” dedim yine omuz silkerek. Küfretsem işten kovulurdum ki küfretmekten hiç hoşlanmazdım. İşimi seviyordum, çok rahat bir yayınevinde ön okuma ve son okuma yapıyordum. Hem akademik kitaplar hem de romanlar basılıyordu burada. Ben genelde akademik alanla ilgileniyordum ama son zamanlarda romanlara merak saldığım için gelen mailleri incelemiş ve birkaç genç yazarın kitaplarını keşfetmiştim.

“Bir gün bu inadını kıracağım, Diana.”

Diana... Roma mitolojisinde ayın tanrıçası olarak bilinirdi.

Hem de Galler prensesi Diana’yı çok severdim.

Hilal’e anlam olarak benziyordu aynı zamanda da. Yakıştırmıştım kendime. Buraya geldiğimde Hilal’i yok etmiş, Diana’yı yaratmıştım.

“Sanmam,” diyerek gülümsedim.

Altı Ay Önce
30 Eylül 2023
Bakü / Azerbaycan

Haris

Ablamı tavandan cansız bir şekilde asılı gördüğümde hayatın benim için duracağını düşünmüştüm. O yoksa ben de var olmayacaktım. Öyle sanmıştım.

Babam parmaklarımı kırdığında hayatın benim için duracağını düşündüm sonra. Varlığımın bir anlamı yoksa yok olacağımı sanıyordum o zamanlar.

En çok... Annem bana yemek vermeyi istemediğinde, eskiden elleriyle beni yediren annem, her gün sevmediğim yemekleri pişirmeye başladığında, babam parmaklarımı kırarken onu durdurmadığında hayatımın durduğunu sandım.

Fakat benim hayatım o gün durdu. *Hilal kendini vurduğu anda.* 19 Eylül 2023'te. Karabağ'da.

Gerçek anlamda öldüm. Otuz yaşında, kalbim o, göğüs kafesine sıkıldığı an durdu.

"Senin elindeki silahtan çıkan kurşun, benim hayatıma son vermeyecek. Çünkü asla' bunu hak ettiğim bir durum yaşanmayacak."

Böyle demiştim. Ama o durum yaşanmış, onun silahından çıkan kurşun benim hayatıma son vermişti.

Kendi içinde beni öldürmek için kalbine sıkan bu kadın, beni gözümün içine baka baka öldürdü. Tereddüt dahi etmedi.

Onun kılına zarar gelmesi ihtimali bile beni delirtirken o, gözünü dahi kırpmadan kendini öldürmek istemişti.

Komadaydı.

O gün göğüs kafesine sıkıldığında... Delirmiştım. Kelimenin tam anlamıyla delirmiştım. Fakat tam o sırada bir mucize olmuş

ve ele geçirdiğimiz yaralı teröristler için gelen doktorlar yetişmişti imdadıma. Helikoptere bindiğimiz gibi dakikalar içerisinde Bakü'ye gelmiştik.

Ölüyordu. Az kalsın, ölüyordu.

Bakü'ye vardığımız an ameliyata alındı. Solunum cihazına bağlandı, kalbi ilaçla durdurdular ve ameliyata başladılar. Ameliyat mucizevi bir şekilde başarılı geçti. Kurşun deliği onarıldı, ardından yoğun bakıma alındı.

Ama o uyanmıyordu.

Günlerdir uyanmak istemiyordu.

Babası gibi dik duramıyordum hastane koridorunda. Onun gibi metanetli değildim. Onun gibi dik değildi omuzlarım. Sanki onun kalbi durmuştu ama ben ölmüştüm. Sanki o hayata dönmüştü ama ben çoktan gömülmüş gibiydim.

Bu adam bunu nasıl başarıyordu? Hilal onun kızıydı. Hilal, onun tek evladıydı. Rahmetli eşinin yadigârıydı. Nasıl bu şekilde dik durabiliyordu?

Kulaklığıma dolan o şarkı tüm tüylerimi diken diken etti o sırada.

"Sen biliyor musun kim ölü kim diri?"

Ben öldürüyorum içimdeki seni...

Sen biliyor musun kim ölü kim diri?"

İçindeki beni öldürmüştü.

Ben ölüydüm.

O diriymi.

"Kördüğüm gibi kalbimin içi

Ah gel bir gör beni sar ellerini

İzlerim seni gökyüzü gibi

Nasıl sensizim çok çaresizim..."¹¹

Kalbi acımış mıydı?

Kalbinden öpsem... Geçmezdi. Binlerce kez öpsem de geçmezdi, biliyordum.

Yanımda biri yere çöktüğünde onun kim olduğunu omuzlarına dökülen kıvrıcık saçlarından anlamıştım. Mihrinaz Hancıoğlu... Başımı beyaz fayanslardan kaldırıp onun ela gözlerine baktım ve kulaklığımı çıkardım. Elinde tuttuğu karton bardaktaki kahveyi bana uzattı. "İç bunu."

Mihrinaz günlerdir buradaydı. Bilal'i bırakıp gelmişti. O burada olduğu için Tomris pek uğramıyordu çünkü eski mevzular yüzünden Mihrinaz ondan hoşlanmıyordu, Tomris de bunu anlayışla karşılayıp onun gözüne görünmüyordu.

"İstemiyorum."

Kaşları çatıldı, kesinlikle reddedilmeyi sevmiyordu. Her dediğinin sorgusuz yapılmasına alışıktı. "İçmen lazım. Hiçbir şey yemiyorsun zaten. Bayılacaksın en sonunda."

Dudaklarım belli belirsiz kıvrıldı. "Keşke. Ama maalesef sağlamım, bana bir şey olmuyor." Kolumdaki kurşun yarasının yeri sızladı sanki kurduğum cümleden etkilenmiş gibi. Mikrop kapmış olmalıydı. Her gün gidip bir doktora göstermemi isteseler de reddediyordum.

"Hatırım için," diye ısrar etti.

İç çekerek, "Peki," dedim, ardından elindeki bardağı aldım. "Mihrinaz..."

Başını bana doğru çevirdi. "Efendim."

¹¹D.Ö.R.T 4 lki'ye ait "Kim Ölü Kim Diri" şarkısı. (y.n.)

“Sence... Beni affedecek mi?” Gözlerim yandı, ardından hızlıca yaşlar doldu göz pınarlarıma. Kirpiklerime kadar ulaşan göz yaşlarım akmak için doğru anı bekledi bir süre.

Mihrinaz ne diyeceğini bilemez bir hâlde dudaklarını ıslattı. “Bilmiyorum ama umarım affeder.”

“O artık benim Ay Parçam değil mi?” Sol gözümünden bir yaş aktı cümlemi bitirir bitirmez.

Benim bu hayatta hiç kimsem yoktu. *Hilal'den başka*. Artık o da mı yoktu?

“Haris...”

“Çok korktum, Mihrinaz,” dedim paramparça bir sesle. “Onu kaybetmekten çok korktum. Bana silah çektiğinde zerremde olmadı ama o silahı kendine doğrulttuğunda zemin ayaklarımından kaydı sanki. Kalbinin bir daha hiç atmamasından çok korktum, Mihrinaz. Kalbi atıyor ama o neden hâlâ uyanmıyor? Uyansın... Yüzüme bakmasın, beni yok saysın ama uyansın, ne olur?”

Derin nefes alıp, “Belki de uyanmak istemiyordur,” dedi yavaşça. “Çok zor şeyler yaşadı, Haris. Ben şahidim. Canlı bir cetsetten farkı yoktu.”

“Benim de bir farkım yoktu. İnan... Her dakikam onu düşünmekle geçti. Aklımdan bir an bile çıkmadı. Ondan gizlice aldığım kıyafetlerini kokladım, ondan çaldığım tokayı taktım koluma,” dedikten sonra kolumdaki tokayı gösterdim. “Onun fotoğrafını sakladım göğsümde. Onun sesini dinledim her mezarlığa gelip benimle konuştuğunda. Onunla bir ihtimalim olsun diye katlandım her gün yokluğuna. Mihrinaz, en azından sen anla beni. Biri beni anlasın, ne olur?”

Elimin tersiyle gözümünden akan yaşları sildiğimde, “Sakin ol,” dedi. “Geçecek.”

“Hilal uyansın artık.”

“Uyanacak.”

Gözyaşlarım hızını artırdığında, “Ben... Düzeltmem değil mi hiçbir şeyi?” diye sordum.

“Umarım düzeltebilirsiniz,” dedi Mihrinaz bu sefer umutlu bir sesle. “Çünkü birbirinizi çok sevdiğiniz belli. Seni affetmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Mihrinaz’ın parmakları bileğime dolandı ve destek verircesine sıktı.

“Ona umut verme,” dedi Zamir’in sesi. Başımı kaldırdığımda Zamir ve Kaplan’ı gördüm. Önce bana, ardından yaşlı gözlerime baktı Zamir. “Hilal’i az da olsa tanıyorsam... O hiçbirimizi affetmeyecek. Çünkü hepimiz onun Haris’i vuracağım düşündük. Kaplan ona silah çekti, ben onu ikna etmeye çalıştım. Bundan sonra bizi affetmesi imkânsız.”

“Ama...” Mihrinaz bir şey demek istediği sırada Kaplan onun sözünü kesti.

“Haklı,” dedi öfkeli sesiyle. “Aptalın tekiyim ben. Nasıl güvenmem? Nasıl silah çekip tehdit ederim? Asla vurmazdı onu, asla kıymazdı.”

Mihrinaz inatla, “Bir yolu olmalı,” dedi. “Öfkesi dinecektir bir gün ve sizi affedecektir.”

“Sanmam,” dedi Zamir. “Halil amcaya da kahve aldın mı?”

“Evet, unuttum vermeyi,” diyerek ayaklandı.

Elindeki diğer bardağı Halil Uluant’a götürdü, Halil Uluant önce ona, ardından elindeki bardağa baktı. “Sağ ol, evlat.”

Mihrinaz sıcakkanlı sesle, “Afiyet olsun,” dedi.

Günlerdir bu koridordaydık.

Ama Hilal uyanmıyordu.

Hilal belki de uyanmak istemiyordu Mihrinaz’ın dediği gibi.

Onu mahvetmiştim. Onun hayatını, hayallerini, bana olan aşkını mahvetmiştim.

O gün yaşananlardan sonra bir daha nasıl yüzüne bakacağımı bilmiyordum. Sadece ben değil, ekip de onun yüzüne bakamazdı. Kaplan ona silah çekmişti. Zamir onu uyarmıştı...

Ona güvenmemiştik.

Beni öldürebileceğini düşünmüştük. Nasıl bir aptallıktı bu? Hilal beni asla öldüremezdi. Hilal... İçindeki beni öldürecek en başından beri. Planı buydu. Kendini öldürmek. Fakat ölmeden önce herkesin gerçek yüzünü görmek istemişti.

Dakikalar sonra ne zaman ayağa kalktığını fark etmediğim Halil Uluant, "Haris Bozkurt," dedi. "Benimle gel."

Başka hiçbir şey söylemeden seri adımlarla önümden geçip gitti.

Oturduğum yerden ayaklanıp Zamir'e baktığımda omuz silk-ti bilmediğini belli edercesine. Üstümü elimle silkip koridorun sonuna doğru ilerlediğimde yangın merdivenlerinin olduğu kapıyı açarak gözden kayboldu. Onun peşinden kapıyı açtığımda iki elini sırtında birleştirerek beni beklediğini gördüm.

"Buyurun, paşam."

"Bu konuşma resmî bir konuşma değil. Öncelikle bunu belirtmek istedim. Seninle bir baba olarak konuşacağım." Sesli bir nefes verdi. "Hilal uyandığında burada olmanı istemiyorum."

Gözlerim belerdi. "Nasıl?"

"Kızım senin yokluğunda delirdi ve dahası defalarca canına kastedildi. Sırf görevin tehlikeye girmesin diye sustum. Bir asker gibi davrandım yine. Bu sırada babalık yapamadım, kızım gözümün önünde erirken ben sustum, buna müsaade ettim. Ve istihbarat onu benden habersiz Karabağ'a götürdü. Sen... Karşısına çıktın yıllar sonra. Benim kızım, kendi kalbine sıkıtmak için. Bunu senin aklın alabiliyor mu?"

Kuru bir sesle, "Aklım almıyor," dedim.

“Sen çok başarılı bir istihbaratçısın. Ben bir tümgeneral olarak seninle gurur duyabilirim ama bir baba olarak kızıma verdiğin zarara göz yumamam. Kızımın hayatından çıkacak, bir daha asla karşısına çıkmayacaksın. Yurt dışı görevleri ayarlayabiliriz sana istersen. Karabağ görevinin hakkını verdin, eminim daha zor görevlerin üstesinden gelirsin.”

“Paşam, ben...” Yutkundum zorlukla. “Hilal’in beni affetmesini istiyorum.”

“Seni affetmeyecek. Bunu sakladığımı bildiği için beni de affetmeyecek. Bu yüzden gitmen en mantıklısı. Onun hayatından çık.”

“Özür dilerim, şu an rütbenizi bir kenara koyuyorum ve soruyorum. Siz? Siz de onun hayatından çıkacak mısınız?”

Kaşları çatıldı. Sorumun onu çok sinirlendirdiği belliydi. “Ben onun babasıyım, Haris Bozkurt. Sen kendinle beni bir mi tutuyorsun?”

Geri adım atmadım. “Beni Şuşa’dan siz çıkardınız,” dedim geçmişe ona hatırlatmak ister gibi. Oysa unutmadığından emindim. “Hilal sizin ayaklarınıza sarılıp ağlarken siz susmadınız mı? Göz yummadınız mı? Siz bir asker gibi davrandınız, ben de görevim ne gerektiriyorsa onu yaptım. İkimizi de affeder, affetmez. Bilemiyorum. Ama neden hayatından çıkan kişi ben oluyorum?”

“Çünkü ben babası olarak öyle istiyorum,” dedi her kelimesinin üzerine basa basa.

Kaşlarım havalandı. “Hilal isterse hayatından çıkarım.”

“Babası olarak,” dedi öfkeli ses tonuyla. “Hayatından çıkmanı istiyorum. Anlaşılmadı mı?”

Beni Egemen gibi korkak mı sanıyordu? Alnıma silah da dayasa Hilal’den vazgeçmezdim.

“Hayır,” dedim. “Siz Hilal’e en son ne zaman babalık yaptınız da bunu benden istiyorsunuz?”

Gözleri karardı. “Haddini aşıyorsun.”

“Rütbenizle mi konuşuyorsunuz yoksa sadece bir baba olarak mı?”

“Haris Bozkurt,” dedi sert sesle. “Hilal uyandığında seni affetmeyecek. Ve seni zaten hayatından çıkaracak. Ben yetiştirdiğim kızımı tanırım, onun ne karar vereceğinden adım gibi eminim.”

“O beni hayatından çıkarabilir ama ben onun hayatından çıkmamak için elimden geleni yapacağım.”

Başını salladı ağır ağır. “İşe yaramayacak. Halil Uluant demişti, dersin.”

Hiçbir şey söylememe müsaade etmeden kapıyı açıp koridora geçti. Konuşmamızı, bana söylediklerini sindirmeye çalıştım ve birkaç dakika sonra ben de onun ardından çıktım.

Sabah akşam oldu yine.

Fakat bu akşam daha farklıydı çünkü yoğun bakımdan koşarak çıkan ve doktoru çağıran hemşire, “Uyandı!” demişti.

Benim duran kalbim, onun yeniden gözlerini açmasıyla beraber tekrar attı.

Yerimden fırladım, doktor da saniyeler içerisinde geldi ve yoğun bakıma girdi. Son dakika sonra geri döndüğünde, “Uyandı,” dedi kocaman bir tebessümle.

“Görebilir miyiz?” diye sordu Kaplan çocuksu bir heyecanla. Oysa Hilal’in bizi görmek isteyeceğini sanmıyordum.

“Evet ama tek bir kişi.”

Herkes babasına döndüğü sırada, “Gözünüz aydın,” dedi arkadan gelen o gür ses. Hepimiz duruşumuzu dikleştirip başkanı karşıladığımızda, “Çok şükür. Kızımız uyandı,” diyerek Halil Uluant’a sarıldı başkan.

“Sağ olun,” dedi Halil Uluant nötr bir tavırla ona karşılık verip. “Sizi beklemiyorduk.”

“Hilal’i merak ettim,” dedi başkan. Doktora bakarak, “Onu görebilir miyim?” diye sordu.

“Sadece bir kişiyi alabiliriz içeri,” diye tekrar etti doktor.

Başkan, “Ben görebilir miyim, paşam?” diye sordu. “Akşama uçağım var. Siz nasıl olsa buradasınız.”

Bunu kesinlikle beklemiyordum.

Halil Uluant kahverengi gözlerini başkana çevirdi ve ağır ağır başını salladı. “Tabii.”

Altı Ay Sonra

11 Mart 2024

Edinburgh / İskoçya

Dönüp geriye baktığımda mutlu olduğum anlar vardı. Çocukluk arkadaşım Atıf’la Kars’ta geçirdiğim günler mesela... Koyun ve keçi kovaladığımız, inek sağdığımız, kırlarda yuvarlandığımız o günlerde kahkahalarım yeri göğü inletirdi.

Annemin ya da anneannemin beni arayıp bulamadıkları, onlardan saklandığım günlerde içimdeki o korku meğerse huzurun ta kendisiymiş. Annemin sesini sadece videolarda dinleyebildiğimde anlamıştım bunu.

Sonra annem öldü. Ben bir daha mutlu olamayacağımı sandım.

Ta ki... O bana sarılana kadar. O bana sarıldığında savaşın korkunç sesleri kesildi, zihnim durdu, kalbim çarptı ve ben yaşadığımı hissettim yıllar sonra.

Kısa sürmüştü. Mutluluk, benim hayatımda her zaman kısa sürerdi zaten.

Hayatımın aşkı kocaman bir yalandan ibaretti.

Hayatımın acısı olan onun ölümü yalandı.

Varlığının ne önemi vardı? Daha doğrusu, benim varlığımın artık ne önemi vardı?

Ölmemiştim.

Kalbim delinmişti ama ben ölmemiştim.

Fakat içimdeki onu öldürmeyi başarmıştım. Arkama bile bakmadan binlerce kilometre uzağa gelmiş, herkesi ve her şeyi geride bırakmayı başarmıştım.

Başkan sayesinde.

Altı Ay Önce

30 Eylül 2023

Bakü / Azerbaycan

Şuşa'daydım. Onun vurulduğu o kalenin önündeydim.

Etraf ıssız, hava kasvetliydi. Fakat gördüğüm beyazlar içindeki o kadın sanki bir anda güneşin doğmasını, tüm şehrin aydınlanmasını sağlamıştı.

Annem.

Siyah uzun saçları rüzgârda savruluyordu. Karabağ'ı izliyordu hayranlıkla. Bu, onun en büyük hayallerinden biriydi çünkü. Aslen buralıydı ve her zaman buranın özgür olmasını istiyordu.

"Anne?"

"Kuzum," dedi kalbimi eriten sesiyle. Bana döndüğünde güzelliğine baktım bir süre. Her insanın annesi onun için dünyanın en güzel kadınıydı belki de ama benim annem sanki tüm annelerden daha güzeldi.

Koştum. Anneme doğru koştum ama ne kadar çok koşarsam koşayım aramızdaki o mesafe asla azalmadı.

"Anne..."

"Kuzum," dedi tekrar. "Gelme."

"Ama..." Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Ben seni özledim, anne."

"Ben de özledim ama gelme."

"Bir kere sarılısam?"

"Olmaz," dedi başını iki yana sallayarak. "Daha çok erken."

"Ben yaşamak istemiyorum."

"Ama ben seni yaşatmak için öldüm, kuzum."

"Ne?"

"Yaşa," dedi. "Benim için yaşa. Benim yerime de yaşa."

Ve uyandım.

Kalbimde tarifi benzersiz bir acı vardı.

Göğsümde sanki ateşten bir top vardı ve cayır cayır yanıyordu. Kalbim her attığında kemiklerime saplanacak ve patlayacakmış gibi hissediyordum.

Yaşıyor muydum? Nasıl ama? Kalbimin delinmesi, durması gerekmez miydi?

Benim ölmem lazımdı.

Nasıl olduğunu anlamasam da bir hastanedeydim. Uyandığım andan itibaren etrafımda hemşire ve doktorlar dolanmaya başlamıştı. Bu gerçek miydi yoksa hayal mi görüyordum, anlamadım o an.

Doktor, "Hilal," dedi. "İyi misin?" Azerbaycan Türkçesiyle konuşuyordu. Yani hâlâ Azerbaycan'da olmalıydım. Karabağ'da mıydım yoksa Bakü'de mi?

"Neredeyim?"

"Bakü'de," dedi doktor. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kalbim delinmiş gibi."

"Teknik olarak öyle oldu ama ameliyatın başarılı geçti. Tam beş cerrahla bunu başardık. Mucize gibiydi."

Ölmemiştim. Kulağa imkânsız geliyordu ama hayattaydım.

Doktor, hemşireye birkaç talimat verdikten sonra dışarı çıktı-ğında gözlerim etrafta gezindi. Derin bir nefes almak istediğimde kalbim yine göğüs kafesime çarptı ve canım acıdı.

Hareket etmedim bir süre. Acının geçmesini bekledim. Ama acı geçmedi, tam kolumdaki düğmeye basıp hemşireyi çağıracağım sırada odanın kapısı açıldı.

İçeriye girmesini beklediğim kişi kesinlikle başkan değildi. Babam gelebilirdi, o gelebilirdi, hatta Zamir ya da Kaplan bile gelebilirdi ama başkan beni çok şaşırtmıştı.

“Hilal Uluant,” dedi maskesini aşağıya indirerek. “Hayatta olmana sevindim.”

“Başkanım,” dedim kısık sesle.

“Beni beklemiyordun herhâlde.” Tam o sırada başkanın günler önce bana kurduğu cümle zihnimde yankılandı. *“Karabağ’da bir görevde ekibe eşlik etmek ister misin? Tüm her şey orada başladı. Belki sorularının cevabı oradadır.”*

“Başkanım,” dedim zar zor çıkan sesimle. “Sorularımın cevabını aldım.”

“Ve kendini vurdun?”

“Cevapların bu kadar ağır olacağını düşünmemiştim.”

Başkanın yüzündeki ifade yumuşadı, gözlerine kederli bir perde indi, dudakları büküldü. “Beni çok korkuttun, evlat.”

“Onu vuracağımı sandılar.”

“Ama sen en başından beri kendini vuracaktın.”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Yaşaman bir mucize. Artık sana bir can borcum var, Hilal. Dile benden ne dilersen.” Beni Karabağ’a gönderdiği için kendini suçluyordu.

“Sizin bana bir can değil, hayat borcunuz var. Ben üç senedir bir yalanın içerisinde yaşayıp tüm geleceğimi mahvettim. Sizden tertemiz bir gelecek istiyorum, başkanım.”

“Ne istiyorsun tam olarak?”

“Beni buradan çıkarın. İzimi kaybettirin, başka bir pasaportla yurt dışına yerleşmemi sağlayın. Babam ve ekipten kimse beni bulamasın.”

“Hilal...”

“Buna gücünüzün yeteceğini biliyorum. İzimi kaybettirin. Onların yüzünü görmek, seslerini duymak istemiyorum. Hiçbiri affetmeyeceğim. Kendi başıma bir hayat kurmak istiyorum, bana yardım edin. Aksi takdirde hastaneden çıktığım an kendimi öldüreceğim.”

Başkan ikilemde kalırken bir süre sessizliğini korudu. “Bunu paşaya yapamam.”

“Ölsem daha mı iyi?”

Derin bir iç çekti. Tam o sırada hemşire, “Efendim, hastayı daha fazla yormayalım,” dedi.

Başkan, “Peki,” diyerek gözlerimin tam içine baktı. “İnatçılığın, gözü karalığın aynı babana benziyor. Sana olan borcumu ödeyeceğim. İyileştiğin an seni hastaneden alacaklar. Hazır mısın tüm sevdiklerini geride bırakmaya?”

“Onlar artık benim sevdiğim insanlar değil.” Gülümsedim zorlukla. “Sağ olun, başkanım. Bu iyiliğinizi hiçbir zaman unutmayacağım.”

Altı Ay Sonra

11 Mart 2024

Edinburgh / İskoçya

Princes Street Gardens'taydım.

Burası bu şehirde en çok huzur bulduğum yerdi. Yemyeşildi. Her yer kışın bile yeşilliğini koruyan ağaçlarla çevriliydi. Birçok

anıt ve heykel vardı. Hem tarihî hem de bir o kadar rahatlatıcı bir parktı.

Burası benim kulaklığımı takarak saatlerce yürüdüğüm özel alanımdı.

*“Güldürmeyen, ağlatmayan,
Sinsi bir ok öldürmeyen,
Çaresi yok bu yaranın,
Kimde kalır kabukları?”*

Sinsi bir ok, kurşundu onun sevdası. Kalbimi delmiş, öldürmemişti.

*“Şimdi gövdemde büyüyen,
Bu arsız, kimsesiz, topraksız çiçek,
Yüreğimde kor sürgün göğsüne,
Bunu bana yapmazdın...”¹²*

Bana neler yapmıştı?

Beni önce yeniden hayata bağlamış, sonra yok etmişti.

Beni önce göklerde kanatlandırıp uçurmuş, sonra kanatlarımı kesip düşmemi sağlamıştı.

Onu unutamıyordum. Kahretsin ki uğruna delinen kalbim onu unutamıyordu.

Hangi ara bu kadar zayıf bir karaktere dönüşmüştüm? Hangi ara aynada kendine bakıp utanacak bir kadın olmuştum? Hangi ara aşkın, sevdanın önünde boynunu büken biri olmuştum?

Ben onu affetmemiştim ama kendi hayatıma da dönememişim.

¹²Cihan Mürtetazoglu'na ait “Bir Beyaz Orkide” şarkısı (y.n.)

Ben veda bile etmeden onu terk etmiştim ama uğruna deldiğim kalbimde o hâlâ saltanatını sürdürüyordu.

Benim saatlerce ameliyat edilen bu aptal organım hâlâ onun adını sayıklıyordu.

Buraya taşındığımda her şeyin çok farklı olacağına inandırmıştım kendimi. Hiçbirini hatırlamayacak, sıfırdan kendime yepyeni bir hayat inşa edecektim. Ama... Öyle olmuyordu işte. Aklımdan çıkmıyorlardı. Geceleri onları düşünüyordum, uyuyamıyordum. Sabahları onları düşünüyordum, doğru dürüst işime odaklanamıyordum.

Hepsi birlik olup benim hayatımı mahvetmişti.

Babam, Haris, Zamir, Kaplan, Baran, başkan... Hepsi onu öldüreceğimi sanmıştı. Hiçbiri bana zerre kadar güvenmemişti. Tomris için aynısını söyleyemezdim. O bana tek kelime etmemişti o an, silahı indirmemi söylememişti. Belki de biliyordu onu vurmayacağımı ya da konuşsa da faydası olmayacağını düşünmüş olabilirdi.

Kalbim acıdığında adımlarım sekteye uğradı.

Onları her düşündüğümde kalbim acıyordu.

Yavaş adımlarla banka geçip oturduğumda derin bir nefes aldım ve elimi kalbime götürdüm acısı hafifleyecekmiş gibi.

Kulağıma yüksek sesle dolan şarkıyı dinlemeye başladım. Gözlerimi kapattım.

"Az mıyım, çok muyum?"

Var mıyım, yok muyum?"

Ben neyim?"

Kaç mıyım, göç müyüm?"

Hiç miyim, suç muyum?"

Ben kimim?”¹³

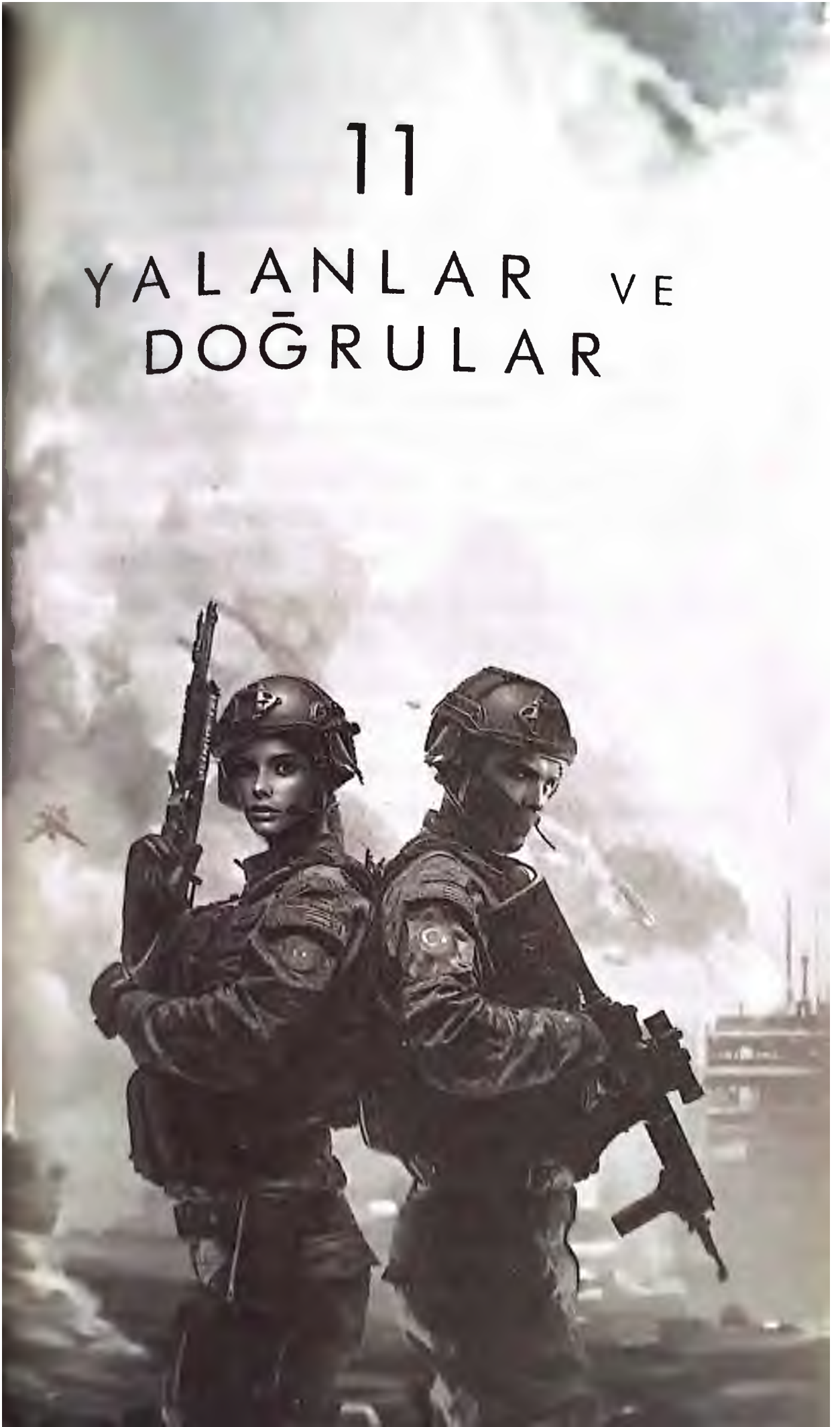
Ve bir anda bir el kulaklığını çekip çıkardı. Ardından tanıdık ses, “Sen benim Ay Parçam’sın, hayatımsın, her şeyimsin,” dedi. Şaşkınlıkla yanımda oturan ona dönmek istediğim sırada ise buna müsaade bile etmeden bana sıkıca sarıldı.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

¹³Canan Erçetin’e ait “Ben Kimim” şarkısı. (c.n.)

11

YALANLAR VE
DOĞRULAR

Kurşunla delinse bile atmaya devam eden bir kalbim vardı. Belki de bu yüzdendi bu yaşadıklarım. Belki de bu yüzdendi herkesin benim sırtıma yüklediği bu yük.

Benim kalbim öyle delinmiş, öyle kırılmıştı ki canımın acısı mecaz değildi. Canım gerçekten yanıyordu ve hâlâ yaşamaya devam ettiğim için kimse bunun farkına varamıyordu.

Nefesi burnuma dolduğu andan itibaren gözlerim doldu. Daha sesini duymadan onu tanımıştım. Ama sesi... Sesini duymak beni alaşağı etmişti.

Şarkıdaki, “*ben kimim*” sorusunu duyup kulaklığımı çıkarak bana cevap vermişti.

Kolları... Kolları evimdi, kolları yuvamdı. Kolları yıllar önce kaybettiğim annemin kucağıydı sanki.

Kolları beni omuzlarımdan daha sıkı sararken dönmeme izin vermiyordu. Çenesini omzuma yaslamadan önce omzuma uzun bir öpücük bıraktı. “Çok... Çok özledim.”

“*Ben de seni çok özledim,*” demek istedim ama sustum.

“Bak, yine buldum seni.”

Beni önce bulmuş, sonra da sonsuza kadar kaybetmişti aslında.

Tekrar omzumdan öpüp beni sıkıca sardığında derin bir nefes aldım ve geri çekilmeye çalıştım ama kolları bir kafes gibiydi. “Bırak,” diyerek çabaladım. Duymamış gibi davrandı. “Bırak,” dedim bu sefer daha sert sesle. “Polis çağırırım!”

“Seni buldum, Hilal. Kollarımdasın şu an. Başka hiçbir şey umurumda değil. Ne yaparsan yap, ne istersen söyle.”

“Canım acıyor,” dedim yalandan. Oysa aylar sonra canımın hiç acımadığı nadir bir andı.

Kolları boşaldı anında. “Kalbin mi?” Sorusunda endişeli bir tını vardı. Ayağa kalkıp bankın diğer tarafına geçti ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Altın hareleri üzerimde gezinirken, “Hastaneye gidelim mi?” diye sordu korkuyla.

“Gerek yok.”

“Ne yapalım o zaman?”

“Git.”

Başını iki yana salladı. “Aylardır seni arıyordum. Bulmuşken nasıl giderim?”

“Ben yeni bir hayata başladım ve bu hayatta sana yer yok.”

“Benim yerim senin kalbinde,” dedi ve ardından saçlarıma uzandı. Saçımı okşadığında gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Onun şefkatini özlemiştim. Onun kokusunu, onun kollarını, onun bana böyle hayran hayran bakmasını...

Dudaklarımı ıslattım. “Doğru, senin yerin benim kalbimdeydi. Ve ben bu yüzden kalbime sıktım, seni öldürdüm.”

“Hatırlatma,” dedi kederli sesle.

Derin nefes alıp, “Bak,” dedim gözlerimi gözlerine kenetleyerek. “Madem beni buldun, seninle doğru dürüst konuşalım. Sonra da çıkıp git, bir daha da karşıma çıkma.”

“Birinci söylediğini kabul ediyorum.”

“Çocuk gibi davranmayı kes!”

“Sadece senin yanında çocuklaşabiliyorum oysa.”

Hüzünlü bir bakışla bana baktığında kurduğum cümleden anında pişman oldum. “Hava soğuk, burada bir kafe var. Oraya gidelim.”

Ayaklandığımda sanki her an ondan kaçacakmışım gibi aceleyle kalktı. “Tamam.”

Parkta biraz yürüdük. Dakikalar önce bu yolu onu düşünerek yürüyordum ama şimdi yanımdaydı. Hayal değildi, çoğu zaman

gördüğüm rüyalarından da değildi. Gerçektir. Buradaydı. Bir şekilde beni bulmuştu.

Bazen beni bulmasını isterdim.

Bazen hiç onu görmemek isterdim.

Bazen ise... Saçlarının beyazladığını düşünüp ağlardım. Çünkü ben onunla yaşlanmak isterken yaptıkları yüzünden ayrı düşmek zorunda kalmıştık.

Bu çok acıydı. Hiç adil de değildi. En azından ben, bunu hak etmediğimden emindim.

Parkın dışındaki geniş ve kısmen kalabalık caddeye çıktığımızda biraz daha yürüdük ve en sonunda kafeye vardık. Kafenin içerisine girdiğimiz sırada, "Diana," dedi kafenin beş yıllık baristası olan Anna. "Hoş geldin." Ve onu görüp göz kırptı bana.

"Hoş buldum. Bana aynısından, beyefendiye de."

"Tamamdır," dedi ve beğeni işareti yaptı. İskoç erkeklerinden çok farklı bir aurası vardı onun. Esmer teni, koyu kahverengi gür saçları, hafif kirli sakalı, kemikli ve çıkıntılı yüz hatları, altın rengine yakın gözleri vardı... Ve simsiyah göz torbaları, onu ilk kez bu kadar çökmüş görüyordum.

Cam kenarı olan yerlerden birine geçerek karşı karşıya oturduk. Caddeyi ve insanları görebiliyorduk buradan rahatça. Çoğu zaman burada oturur ve çalışırdım. Bazen gözüm sataşırdı caddeye, uzun bir süre insanları izlerdim, sonra tekrar işime dönerdim.

"Diana," diye mırıldandı ama bu bir hitap değildi. "Hilal isminin nesi vardı?"

"Anısı."

"İsmi seviyorum."

"O yüzden değiştirdim zaten."

"Hilal," dedi üzerine basa basa. "Bana olan öfken biraz olsun azalmadı mı?"

Düşündüm kısa bir süre ve ardından onun eskiden âşık olduğum gözlerine baktım. Gözlerinde yaşanmışlıklarımız ve yaşayamadıklarımız vardı.

“Öfkem azaldı,” dediğimde yüzündeki bulutlar dağılır gibi oldu. Gözlerinde umudun ışığı parlamaya başladığında tebessüm ettim. “Dürüst olacağım. Ki zaten her zaman dürüst olan ben oldum sana...” Cümlemlerle gözleri kısıldı. “Sana karşı hiçbir hissim kalmadı.” *Koca bir yalandı ama buna inanması gerekirdi.* “Burada yaşamaya başladıktan sonra yaşamayı hak ettiğimi anladım. Ne sen ne de başkası için değermiş yıllarca yas tutmaya, acılar çekmeye, komada kalmaya... Kendi değerimi anladım, kendi hayatımın kıymetini bildim geç de olsa. Yaşamamın ne kadar güzel bir şey olduğunu kavradım. Sen bana zarar veriyordun. En başından en sonuna kadar bana iyi gelmedin. Ben ömrümün belki de en güzel yaşlarını senin sahte mezarının başında çürüttüm. Belki de Karabağ’da tanıştığım o adam için değerdi. Ama senin için değmezmiş. Üç yıla değil, tek güne bile.”

Altın renkli gözlerine yaşların dolmasını anbean izledim. Tuhaf bir duyguydu şu an hissettiklerim. Zevk değildi, intikam almanın haklı gururu değildi. Bu duygunun adını binlerce kitap okusam da tanımlayamazdım.

“Sana inanmıyorum.”

Gözlerinde kendimi gördüm. Haykırışlarımı, gözyaşlarımı, acılarımı, aşkımla, yalanlarımı ve doğrularımı... Hepsi onun gözlerinde saklıydı sanki.

“Sana hiç yalan söylemedim.”

“Şu an yalan söylüyorsun.”

Omuz silktiğim sırada Anna kahvelerimizi getirdi. Bana imalı bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp gittiğinde, “Niye öyle baktı?” diye sordu.

“Her hafta başka bir erkekle buraya geldiğim için.”

Gözleri belerdi. “Ne?”

“Duydun.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi yine ısrarla. “Seni tanıyorum.”

“Biz birbirimizi hiç tanımıyoruz aslında.” Kahvemden bir yudum aldım. “Beraber iki ay bile geçirmedi. İki ayda kimse kimseyi tanıyamaz. Ne ben seni tanıdım ne de sen beni. Ben sende çok Zamir, Kaplan, Tomris hatta Mihrinaz’la vakit geçirdim. Gerçi onlar da beni tanıyamamışlar ama...”

“Beni bir kere vurmuştun,” dedi yavaşça. Ama asla suçlayıcı bir tavırla söylemiyordu bunu. “Yıllarının bir yalanla mahvolduğunu öğrendin o gün. Beni vurmak hakkındı. Bunu yapsaydın kimse seni suçlamazdı.”

“Ben seni düşmanım sandığım için vurmuştum,” diye hatırlattım ona.

“Doğru,” dedi ağır ağır başını sallayarak. “Hüseyin haindi ama sen onun ölümünü bile istemedin. Beni öldürmezdin. Öldüremezdin. Ama o an kimse bunu düşünemedi, Hilal. Kaplan sana bu yüzden silah çekti, Zamir seni ikna etmeye çalıştı.”

Kaşlarım çatıldı. “Bana onları savunmaya mı geldin?”

“Hayır, kimsenin savunulacak bir tarafı yok. Özellikle de benim.”

“O zaman derdin ne?”

“Bana bir kere Haris desene,” dedi derin bir özlemle. “Hasret kaldım.”

“O kadar haykırdım ki senin ismini... O gün Şuşa’da, ertesi sabah İstanbul’da cenazende, üç yıl da mezarında... Sen duydun, bildin ama susmaya devam ettin. Şu an vicdansız bir kadını belki de gözünüzde ama sen bana merhamet etmedin, benden de bekleme.”

Dudakları düz bir çizgi hâlini alırken yüzünde büyük bir keder vardı. “Peki, ya babanı merak etmiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “O Türkiye’nin şerefli bir tümgeneralı, askeri... Gerçek bir vatan evladı. Ama iyi bir baba değil, hiçbir zaman olamadı. Annem yaşarken bunu çok hissetmedim ama annem öldükten sonra babamın tüm eksiklikleri ortaya çıktı. Meğer annem kapatıyormuş onun sevgisizliğini.”

“Baban seni arıyor.”

“Savaşta bunun aksini söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Baban, seni aramıyor Hilal. Kaybolduğunun duyulmasını engelledi. Medyaya yasak geldi, kimse senin hakkında tek bir haber bile yapmadı. Hiç yokmuşsun, hiç o bölgede kaybolmamışsın gibi davranıyor şu an herkes. Senin baban seni bu savaş için harcadı! Seni feda etti. İsteseydi bu meseleyi çok yukarılara taşırdı ve sağ salim teslim edilirdin üst düzey kurumlara. Oradan da evine dönerdin ama baban bunu yapmak yerine şu an bizimle savaşmayı seçiyor.”

“Hatırlıyorum,” dedi pişmanlıkla.

“Babamın benden vazgeçmeyeceğini söylemiştim sana. Çünkü düşmanımydın, sana yaralarımı, zaaflarımı gösteremezdim. Ama şimdi savunmasız bir şekilde karşıdayım. Ve diyorum ki ben babamın umurunda bile değilim. Annem öldükten sonra babam da öldü onunla beraber. Ben kimsesiz kaldım. Aynı senin gibi.”

“Ona kızgınsın. Yaşadığımı bilip senden sakladığı için.”

“Onun da payı var ama sen babamla olan meselemin sadece bir kısmı olabilirsin.”

Cümleme bozuldu ama yine de pes etmedi. “Tüm sevdiklerini geride bıraktın, Hilal. Altı aydır her günümü seni arayarak geçirdim. Delirdim. Hak ettim, eyvallah. Ama delirdim ben.”

“Sevdiklerim?” diye sordum alayla. “Her şeyi bilip benden saklayan babam mı? Sen mi? Ya da seni öldüreceğimi sanan ekip mi? Alp var bir tek masum ve hâlâ sevdiğim. Onunla da iletişim kuramadım. Beni bulma diye.”

“Bilal?” diye sordu. “Çocuk seni sayıklıyor sürekli.”

“Yapacak bir şey yok,” dedim ama o sırada Bilal’i özlediğimi fark ettim. Deprem zamanı bazen öğlenleri evlerine geldiğimde benimle uyurdu. Tüm o yorgunluğumu, üzüntümü kısa süreliğine de olsa unuttururdu bana. Aramızda güzel ve güçlü bir bağ oluşmuştu.

Kahvesini biraz ileriye itti ve dirseklerini masaya yaslayarak bana baktı. “Dönmeyecek misin?”

“Neden döneyim? Beni İstanbul’a bağlayan ne kaldı?”

“Kalmadı mı hiçbir şey?”

“Kalmadı.”

“Buna inanmamı bekleme.”

“Seni inandırmamı bekleme.”

“Yerimde olsaydın ne yapardın? Seninle bir ihtimalim olsun istedim. Türkiye’ye dönersek gerçekten ölecektim ama orada kalırsam düşük bir ihtimalle yaşayacak, seninle bir gelecek kurabilecektim. Yemin ederim, bizi düşündüm. Bir ihtimalimiz olsun istedim, Ay Parçası.”

Kollarımı göğsümden kavuşturup ona baktım. “Peki, sen döndüğünde benim hayatımda başka birisi olsaydı?”

“Öyle bir ihtimal olamazdı.”

“Niye?”

“Çünkü sen Hilal’sin. On sene de geçse birini almazdın hayatına.”

“Bencil bir yaklaşım.”

“Hayır, ben de olsam hayatıma kimseyi almazdım. Baban aldı mı? Zamir’in annesi?” Yutkundum. “Altı aydır, yaşattığımı yaşıyorum. En azından sen benim mezarıma geliyordun, öldüğümü sanıyordun ama ben? Yaşayıp yaşamadığını bilmeden her gün seni aradım. Sana benzeyen...” Dudakları seğirdi. “Sana benzeyen

kadın cesetlerini teşhis etmek için o morga her girdiğimde öldüm. İnsan bir kere ölse keşke ama ben defalarca öldüm.”

“Babamın gitmesi gerekmez miydi teşhise?”

Bunu soracağımı tahmin ettiği için şaşırmadı. “Evet. Ama kendisi bunu benim yapmamı istedi.”

“Sana ceza kesmiş aklınca.”

“O senin baban,” dedi sanki bunu unutmam mümkünmüş gibi. “Ve seni çok merak ediyor.”

“Yeter bu kadar. Tamam, siz hepiniz masumsunuz, beni çok seviyorsunuz. Kötü ve bencil olan benim. Rahatladın mı?”

“Hilal,” diye mırıldandı. “Beni hâlâ sevdiğini biliyorum.”

Histerik bir şekilde güldüm. “Nereden biliyorsun?”

Elini sol yanına götürdü. “Buradan. Unuttun mu? Ben senim, sen de ben. Biz birbirimizi her zaman seveceğiz. *Ölene kadar değil, daima.*”

“Ölmüyorsun ki maşallah,” dedim dalga geçer gibi.

“Hilal, dürüst ol artık,” dedi ciddi bir tavırla. “Beni sevmediğine ne desen de ne yapsan da inanmayacağım. İnanmam. Buraya başka erkeklerle geldiğini söyledin, inanmadım. Arkadaşın olabilir elbette ama sen benim gölgeme bile ihanet etmezsin. Seni tanıyorum.”

“İhanet sayılmaz. Sonuçta biz beraber değiliz. Ve bundan sonra da olamayız.”

“İhanet sayılır. Çünkü senin kalbinde hâlâ ben varım. İçinde bana karşı biraz sevgi kırıntısı varsa başka birine umut vermen bile ihanettir. Aynı zamanda o kişiye haksızlıktır. Ve ben bunu yapmayacağından adım gibi eminim.”

“Adın neydi sahi? Fazla olduğu için unuttum.” *Üç kişilikli şahıs...*

“Adım sen ne istersen odur bundan sonra.” Nasıl böyle sabırlı davranabiliyordu, anlamıyordum. Ben olsam çoktan çekip giderdim. Kendi kendime tahammül edemezdim ama o sanki günlerce burada oturabilirmiş gibi davranıyordu.

Bakışlarım caddeye kaydığı sırada şimşek çaktı. Gök sanki ikiye ayrılmış gibiydi. Şimşekler birbirinin ardından çakmaya devam ederken etrafa yayılan ışıklar göz kamaştırıcıydı. Birkaç dakika sonra şimşeklere sağanak yağmurlar eşlik etti. Bu duruma alışık olan insanlar yanlarında taşıdıkları şemsiyeleri açtı, bazıları ise yağmurun tadını çıkararak yavaş yavaş yürümeye devam etti.

O sırada aklıma gelen şiiri söylemeye başladım. *“Yağmuru seviyorum diyorsun, yağmur yağınca şemsiyeni açıyorsun... Güneşi seviyorum diyorsun, güneş açınca gölgeye kaçyorsun... Rüzgârı seviyorum diyorsun, rüzgâr çıkınca pencereni kapatıyorsun... İşte, bunun için korkuyorum. Beni de sevdiğini söylüyorsun...”*

“William Shakespeare.”

“Evet,” dedim. “Güzel demiş.”

“Ben seni sandığından daha çok seviyorum. Sana yaşattığım her an için özür dilerim. Yüzsüzlük bu ama affet beni. İnan bana, ne olur? Yalansızım karşında. Anlattım sana sebeplerimi, bin kez de anlatabilirim ama bana öyle bakma.”

“Bana söyleseydin, seni deşifre mi ederdim?”

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Gizli kalması gerekiyordu. Zamir bile bilmiyordu.”

“Ben mezarında gelip seninle konuştuğumda nasıl dinledin beni arsızca?”

“Ağlaya ağlaya,” diye yanıtladı sorumu.

“En azından biraz da olsa vicdanının kalması ne hoş.”

“Yaşadığıma hiç sevinmedin mi?” Bu soruyu onu ilk gördüğümüz gün de sormuştu. Ne sanmıştı? Boynuna atlayacağımızı mı? Kendi adıma bunu yapamazdım.

“Yaşadığına sevindim. Kendi yaşadıklarına üzüldüm çünkü hepsi boşunaymış.”

“Bunu yapmasaydım zaten ölecektim.”

“Keşke ben ölseydim de yıllarca kandırılmasaydım. Ama başaramadım onu bile. Göğsüme sıktım, mucizevi bir şekilde yaşadım.”

Cümlemi bitirir bitirmez gözünden bir damla daha yaş aktı. “Öleceğini sandım. Çok korktum.”

Gülümseyerek, “Yaşıyorum ve mutluyum,” dedim ikna edici bir tınıyla. Onun gözyaşlarına gülümseyerek karşılık vereceğimi asla düşünmezdim ama koşullar bizi bu hâle getirmişti. “Huzurumu bozma. Konuşalım gerekirse sabaha kadar ama sonra git. Bir daha da gelme.”

Gözyaşlarını elinin tersiyle silmeye çalıştı ama başarılı olamadı çünkü yenileri bir nehir gibi hızla akıyordu. “O zaman bana bugünlük zaman ver. Beraber vakit geçirelim. Eğer sonra gitmemi istersen giderim. Ama bahse varım, sen benimle geleceksin İstanbul’a.”

“Böyle bir şey asla olmayacak.”

“Güzelim benim,” dedi ve ardından ağlasa bile tebessüm etti. “Seninle hayalini kurduğun tüm anları beraber yaşayacağız. Caddebostan’da el ele gezeceğiz, Ortaköy’de kumpir, Beşiktaş’ta midye yiyeceğiz... Galata’ya çıkıp çıkmadığımı merak ediyordun. Kabristanda Zamir’le konuşurken dinlemiştim sizi. Galata’ya hiç çıkmadım, seni bekledim. İyi ki beklemişim. Ha bir de Emirgan’da manzaraya doğru oturup çay içeceğiz. Tüm o hayallerini gerçekleştireceğim. Sana iki yıl on ay borçluyum, borcumu kapatacağım.”

“Bazı borçlar ödenmez.”

“Bazı aşklar da bitmez,” dedi inatla. “Bizimki gibi.”

“Bitti ama,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Bende kırmızı bile kalmadı.”

“Yalan söyleyebiliyorsun istediğinde,” dedi hafifçe gülümseyerek.

“Ne bu? Yalancı yalancıyı gözünden tanır mı?”

“Belki de...” Dudaklarını ıslattı. “Bu geceye kadar zaman ver. Gece bile olmadan döneceğimizden eminim,” diye ısrar etti yine. “Benimle döneceksin, bahse girelim mi?”

Serçe parmağını bana uzattığında iddialı bir şekilde dirseğimi masaya yasladım ve serçe parmağımı öne çıkardım. “Nesine?”

“Öpücüğüne,” dedi ve sırıttı.

“Tamam. Ben kazanırsam, bir daha karşıma çıkmayacaksın.”

“Tamam.”

Serçe parmaklarımız birbirine kenetlendi, birkaç saniye sonra geri çekildim. Kaşlarım çatılırken, “Nasıl bu kadar emin olabilirsin döneceğimden? Beni hiç tanıyamamışsın.”

“Aksine, seni bu dünyada en çok tanıyan kişi benim, Ay Parçası.”

“Diğer dünyada kim?”

“Annen,” dedi hüzünlü bir sesle.

Bu cevabı kesinlikle beklemediğim için dondum. “Sizin yüzünüzden onun mezarına gidemiyorum.”

“Özür dilerim.”

“Hangi biri için?”

“Yaşadığım için.”

“Kendi içinde beni suçluyorsun aslında. Yaşadığına sevinmediğimi düşünüp üzülmüyorsun hatta.”

“Seni hiçbir konuda suçlamaya hakkım yok, Hilal.”

“Yine de böyle düşündüğünden eminim.”

“Bu zamana kadar nasıl düşündüğümü öğrenmek ister misin?”

“Nasıl?”

Elini siyah montunun iç cebine atarak üç adet zarf çıkardı ve masaya bıraktı. “Bunlar senin.”

“Ne bunlar?”

“Sana doğum günlerinde yazdığım mektuplar,” dedi ve yutkundu zorlukla. “Sen benim mezarımda konuşurken benim susacağımı mı sanıyordun? Ben de sana göndermeyeceğim mektupları yazdım her doğum gününde. Eğer bir gün görevde gerçekten ölürsem mektuplar sana ulaşacaktı. Dirimi affetmeyeceğinden emindim ama ölüme kıyamayacağını biliyordum. Yaşarsam da beni affetmen için son çare sana verecektim mektupları.”

Son cümlesi tüm irademi alaşağı ettiğinde, “Ben...” dedim titreyen bir sesle.

“Sen bu hikâyedeki en masum kişisin,” dedi içten bir tebessümle. “Senin tek suçun, benim gibi bir yalancıyı sevmek. Ama sana söz veriyorum, bugünden sonra sana hiç yalan söylemeyeceğim. Aynı senin gibi.”

Oysa ondan sakladığım kocaman bir gerçek vardı. Ailesinin aslında gerçek ailesi olmaması gibi...

Peki, bunu ona söylemeli miydim? Kim bilir gerçek ailesi kimdi? Yaşıyorlar mıydı? Belki de onu istememişlerdi. Ama kim olduklarını bilmek hakkıydı.

“Mektupları okumak istersen gidebilirim. Yarım saatliğine.”

“Olur,” dedim hiç düşünmeden.

“Kaçmayacaksın değil mi?”

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. “Kaçmayacağım.”

“O zaman birazdan burada olacağım, Ay Parçası.”

Ardından centilmen bir tavırla ayağa kalktı, sonrasında gidip kasaya hesabı ödedi ve mekândan ayrıldı.

Onun gözden kayboluşunun ardından rastgele bir mektubu açtım ve heyecanla okumaya başladım.

"Bugün senin doğum günün, Ay Parçam..."

Sen benim mezarımdasın yine. Bugün gelmeyeceğini umut ettim ama geldin.

Bugünü böyle hayal etmemiştim inan ki. Çok başka olmasını isterdim.

'Keşke ben ölseydim,' diyerek hıçkırarak ağladığında yumruğumu dişlerimin arasında ısıtıp nasıl haykırarak ağladığımı sana anlatamam.

Kaç gün böyle sürecektir, bilmiyorum. Bildiğim tek şey seni göreceğim günün hasretiyle yanıp tutuştuğum. Umarım kısa sürer ve dönüp sana sıkıca sarılabilirim. İtmezsin beni değil mi? Umarım itmezsin.

Hilal, ben kimsesizdim. Evim yoktu, yuvam yoktu, ailem yoktu.

Sen bana çatı oldun, sen bana şöminenin kenarındaki o sıcaklık oldun.

Sen benim her şeyim oldun.

Bu satırları okuyorsan eğer... Ne olur affet. Perişanım ben. Yayıp payalınızım burada. Sırf seninle bir ihtimalim olsun diye katlanıyorum tüm bunlara.

Neredeyim şu an biliyor musun?

Seni ilk getirdiğim evdeyim.

Senin uyuduğun o yataktayım. Kokunun kaybolmak üzere olduğu kıyafetlerinle uyuyorum günlerdir. Saç telini buldum evde şans eseri. Baş ucuma koydum, ona bakıyorum lambayı yakıp.

Dudakların değen bardağı bile yıkamıyorum.

Delireceğim ben burada bıraktığın anılarla.

Eğer seninle tanışmasaydım, yemin ederim tereddüt etmeden ülkeye döner, öldürüleceğim günü beklerdim.

Ama sen varsın.

Umarım, hâlâ... Varsın.

Senin için tüm bunlara katlanıyorum, seninle bir ömür geçirme ihtimali için sana bu acıyı yaşıyorum.

Beni affetmen için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ne olur, bizden vazgeçme.

Ne olur, çekip gitme.

Ne olur, ailem gibi terk etme.

Bir de... İyi ki doğdun, sevgilim."

Gözümünden akan yaşlar mektubu ıslatırken titreyen ellerimle diğerini açtım.

"Bugün bensiz ikinci doğum günün.

Bazen çok pişman oluyorum bunu yaptığım için. Dönmek istiyorum. Gelip sana sarılmak, saçlarından öpmek ve sonrasında gerekirse gerçekten ölmek istiyorum.

Ama bir ihtimal... Her şey hallolursa seninle daha iyi koşullarda, korkusuzca yaşayabiliriz.

İstanbul'da ya da sen nerede istersen orada. Yeter ki sen ol yanımda, nerede istersen yaşarım seninle.

Aşkım benim. Normalde çok komik gelirdi bana bu kelime ama sanki sana söylerken hiç komik değil.

Sevgilim... Hiç sevgilim olmasan da geceleri uyumaya çalıştığımda hep sana böyle seslendiğimi hayal ediyorum. İkimiz aynı evde, boğaz manzarasına bakarken çay içsek, sohbet etsek uzun uzun keşke...

Seninle bu kanlı topraklarda tanıştık. Karabağ'da. Sen gittin, ben kaldım. Kalana daha zormuş, Hilal. Çünkü kalan hatıralarla mahvoluyormuş.

Keşke mezarıma gelmesen, hayatına odaklansan artık güzelim.

Seni en azından ekranda izlemek belki bir nebze olsun özlemimi azaltırdı.

Hilal... Artık benim parfümümü üniformama sıkıp koklama, artık eşyalarım dokunma, okuduğum ve sevdiğim kitapları okuma.

Benim öldüğümü kabullen.

Yoksa sen de ölürsün.

Sen ölürsen, ben kafama sıkarım tereddüt etmeden. Çünkü varlığın beni burada ayakta tutuyor, Ay Parçam. Senin sesin bana nefes aldırıyor.

Mezarımda dinleyici var. Başkan bunu benim için yaptı, ona hiç sorun çıkarmamam şartıyla.

Benden nefret edeceksin belki de bunu öğrendiğinde ama mecburdum.

En azından sesini duymak bir nebze olsun burada bana dayanma gücü veriyor çünkü.

Hilal, seni tanımadan önce her şey çok kolaydı. Yıllardır burada Ermeni gibi davranmaya, onların içinde yaşamaya alışmıştım.

Sonra sen geldin.

Ve benim tüm dengelerim bozuldu.

Yüzbaşı Robert'i unuttum, Haris oluverdim.

Sen beni yıllar sonra Haris yaptın, ablasının dizinde uyuyan ve masal dinleyen o çocuğa dönüştürdün yeniden.

Tolstoy'un bir sözü vardır. 'En güçlü iki savaşçı sabır ve zamandır,' diye.

Bu sözü her anımsadığımda sakinleşip bekliyorum. Bu günleri bu şekilde doldurdum.

İkimizin de hayatından çalınan koskoca bir yıl üç ay. Bir ömür için değer mi yoksa değmez mi bilmiyorum.

Ama seninle kavuşacağım an için her şeye değer.

Nazlı Hilal... Seni seviyorum. Tahmin ettiğinden daha çok.

Ve bir de... İyi ki doğdun, sevgilim."

İkinci mektubu bitirip masaya bıraktığımda, "İyi misin?" diye sordu Anna. "Perişan görünüyorsun." Anna'nın sorusuyla başımı kaldırıp ona baktım.

Yüzüm sırlıslıkladı. Ağlıyordum ama bunun farkında bile değildim.

"O geldi."

"Şövalyen mi?" Başımı onayla salladım. Adının anlamı, muhafız, koruyan, kollayan biri için bundan daha iyi bir tabir olamazdı sanırım. Bunu ilk kez içip sarhoş olduğumda söylemiştim Anna'ya. Birini beklediğimi ama gelmemesi gerektiğini söylediğimi hatırlıyordum.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Dinle, Diana. Hayatımın aşkını bir trafik kazasında kaybettiğimi biliyorsun. İnan bana... Değmez. Hayat gurur yapmak için çok kısa. Eğer ona karşı hâlâ duyguların varsa, unut ve yenisinden başla. Onu bırakma."

Kaşlarım çatılırken, "Bunu yapamam," diye karşı çıktım ona.

"Onu sevdiğini görebiliyorum."

"Bazen sevgi yetmez."

"Sevgi her şeye yeter."

"Sen öyle san."

"Diana, ölse üzülmez misin?" Öldüğünü sanmıştım üç sene. Üzülmek bir kenara, mahvolmuştum. O bunların hiçbirini

bilmiyordu tabii. "Düşün bunu ve kararını ona göre ver. Hayat çok kısa. Hiçbir şey için ertelemeye değmez."

Başka hiçbir şey söylemeden işine döndüğünde ben de sonuncu mektubu açtım.

"Bugün umarım bensiz geçirdiğin son doğum günündür.

Mezarıma geldin, konuştun uzun uzun. Meğer ne çok seviyormuşsun beni, Ay Parçam. Meğer ne çok anı sığdırmışsınız birkaç aya.

Meğer... Aşıkmişiz ama haberimiz yokmuş.

Hilal'im...

Ben sana nasıl kıydım?

Ben bizi nasıl mahvettim?

Sebeğim bile olsa ben seni nasıl bu kadar ağlatmaya dayanabildim?

Allah beni kahretsin, Hilal.

Çok pişmanım, Hilal. Affet, ne olur? Bir gün eğer sağ kalırsam geleceğim. Karşına geçip yüzünüzce senden af dileyeceğim. O gün bana ne yaparsan yap, hakkındır. Ama ne olur... Benden vazgeçme.

Benim ölümden bile vazgeçmiyorsun ya... Dirime kıyma ne olur?

Sana söz veriyorum, döktüğün her gözyaşını telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, canımın içi. Kalbim benim.

Seni hiç güzel kelimeler söyleyip sevedim. Çok öpemedim, sarılamadım, koklayamadım. Aptalın tekiyim, nasıl bu kadarını yaşattım sana?

Yalvarırım, gelme artık canımın içi. Mahvoluyorum çünkü ben sesinle, gözyaşınla. Her hıçkırdığında göğsüme bıçak saplanıyor sanki.

Hilal... Sen benim her şeyimsin. Bir gün dönersem ve sen bana yüz çevirirsen ben o mezara gerçekten gireceğim, bundan eminim.

Hilal... Sen benim nefesimsin. O mezara girmesem de senden uzakta gerçekten öldüm ben.

Ama senin içinde ölmedim. Tek tesellim ve dayanağım bu.

Haris, Hilal'in kalbinde yaşadığı sürece hiç ölmeyecek.

Benim güzeller içinde sevgilim...

Ay Parçası. Nazlı Hilal'im... Seni çok özledim.

Eğer bu mektubu okuyorsan muhtemelen beni affetmeyeceğini düşündüğüm içindir.

Yalvarırım sana. Affet.

Ya da bu mektuplar sana ulaşmışsa... Bu sefer gerçekten ölmüşümdür.

Yine affet, seni kandırdığım için.

Bu azap dolu yıllar için. Beni affet.

Ve bir de... İyi ki doğdun, sevgilim."

Üçüncü mektubu bitirdiğimde göğsüm sıkıştı. Derin bir nefes alarak mektubu masaya bıraktım.

Birkaç dakika sonra gelip karşıma oturarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Beni mi izliyordun?"

"Evet. İyi misin? Kalbin mi acıyor?"

"Ne yapacaksın acıyorsa?"

"Öpeceğim. Geçmese de."

"Yeter artık. Lütfen. Bana iyi gelmiyorsun."

"Şimdilik," dedi inatla. "Düzeltebiliriz. Koskoca altı ay geçti, düşünmek için çok zamanın oldu. Bana hak verdiğin bir an olmalı. Biliyorum, seni tanıyorum."

Elbette ona hak verdiğim anlar olmuştu. Başımı her yastığa koyduğumda onun yerinde olsaydım nasıl davranacağımı

düşünmüştüm. Ama bunu düşünmek, ona az da olsa hak vermek içimdeki o yangını asla söndürmeye yetmemişti.

“Olmaz bundan sonra bizden.”

“Başkasıyla olur mu?”

“Neden olmasın? Hayatıma aldığım erkekler oldu elbette.”

“Hilal,” dedi sert bir tonla.

Tek kaşım havalandı. “Ne? Ben bekâr bir kadınıym. Ruhumun, bedenimin bazı ihtiyaçları var.”

“Kalbinin ihtiyaçları? Onları karşılayabilir mi herhangi bir erkek?”

“Bir gün karşılayabilir,” dedim anında. “Şu an buna gerek yok.”

“Ne bu Avrupalı ağzı konuşmalar?”

Hatırlatmak ister gibi, “Avrupa’dayız,” diye mırıldandım.

“Güzelim benim,” diyerek öne doğru geldi. Şakağındaki ve boynundaki damarlar gerilmişti. “Delirtmek mi istiyorsun beni? Senin hayatında üç sene kimse olmadı. Altı ayda mı olacak?”

“Aaa senin Egemen’den haberin yok, değil mi?”

Tek gözü seğirdi. “O Egemen mi?”

“Aynen. Kanala saldırı olduğu gün şefimiz Mesut abi vuruldu. Onu ameliyat eden doktor kim çıktı sence? Egemen! Tabii, gördük birbirimizi, aramızda elektriklenme de oldu. Sonra kanalın önüne geldi. Elinde iki kahveyle hem de! Senin hayalindi bu, o gerçekleştirdi.”

Gözleri şoktan belerdiğinde kendini birkaç dakika sonra toparlayabildi. “Kaplan Giray da hiçbir şey yapmadı, öyle mi? Seni ona emanet etmiştim!”

“Zamir’e değil de Kaplan’a... Çünkü Zamir asla biriyle görüşmeme karışmazdı. Akıllıca.”

“Her anlamda seni ona emanet ettim. Başka yerden anlama. Ne demek görüşmek? Siz görüştünüz mü yani? Kaç kez?”

“Sayamam,” dedim yalandan.

“Etkilendin mi ondan?”

“O benim ilk aşkım,” dedim damarına basmak için. “Elbette, bende farklı duygular uyandırdı.”

Burnundan sesli nefes verip, “Senin tek ve gerçek aşkın benim,” dedi sinirli bir tonla.

“Öldün sen. Unuttun mu?”

“Mezarıma bile âşıktın. Unuttun mu?”

“Sen dirilene kadarmış demek ki benim aşkım.”

“Hilal!”

“Burada sayısız erkekle görüştüm.” Koca bir yalandı. “Gezdim, tozdum, hatta onlarla birlikte oldum.”

“Hilal,” diye yalvardı bu sefer çaresizce. “Dur, lütfen.”

“Seni unuttum,” dedim yaşlarla dolan altın harelerine bakıp. “Seni geçmişimin tozlu sayfalarına gömdüm.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi ama gözünden tek damla yaş ak-mıştı bile. “Seni çok iyi tanıyorum. Sen yapmazsın. Yapamazsın.”

“Ben seni tanıyamamıştım. Ödeştik.”

“8 Kasım 2020’den beri senden başka tek bir kadına dokunmadım. Senden başka kimseyi düşünmedim bile. Ben senin gözünde yalandan ibaret olabilirim ama sana karşı olan tüm duygularım gerçek. Bu gözler gerçek, Hilal. Ama senin hem sözlerin hem de gözlerin yalandan ibaret şu an. Hak ettim, eyvallah. Ama sana inanmıyorum, inanmayacağım.”

“Mektupları okudum. Beni eğer mektuplarla ikna etmeye çalışıyorsan işe yaramayacağını belirtmek isterim. Fikrim değişmeyecek.”

“Bunu görebiliyorum.”

“O zaman?”

“Benimle Türkiye’ye döneceksin,” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Nasıl olacakmış o?”

“Bunu sana Türkiye’de söylemek isterdim ama...” Yutkundu. “Annen bir trafik kazasında ölmedi aslında. Daha doğrusu, kaza değil, suikasttı. Baban biliyordu, yıllardır o örgütün peşindeydi. Örgütün başındaki kişi *Karga*. Lakabı bu. Babanla bir geçmişleri var. Solak İhsan’ı içeri tıktıktan sonra tüm dikkatini ona verdi istihbarat ve en sonunda izini bulduk. İstihbarata teslim edilmedi henüz. Bunun hakkın olduğunu düşündüm. Karga’yı sana teslim etmek istiyorum. Onu öldürmek senin hakkın.” Kalbim küt küt atarken başını eğdi. “Onu sana teslim ettikten sonra da istifa edeceğim. Görevimi bu şekilde kullanıp işime devam edemem. Ama sana bunu borçluyum.”

Dudaklarım titrerken, “Annem... Kemer takmadığı için ölmemiş mi?” diye sorabildim.

“Hayır.”

Başım dönmeye başladı. “Babam yine kandırdı mı beni?”

“Evet.” Dürüst cevapları kalbimin daha da acımasına sebep olurken, “Gidelim mi?” diye sordu.

Başımı salladım zorlukla. “Gidelim.”

12

BOZKURT VE
KARGA

“Anne?” diye seslenerek kaldığımız yazlığın mutfağına Agirdiğimde annemin dolapları karıştırdığını gördüm. Irkilerek bana döndüğünde, “Efendim?” dedi düzensiz nefesler eşliğinde.

“Deminden beri sana sesleniyorum.”

“Duymamışım, kuzum.”

Kaşlarımı çatarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Yemek yapacaktım ama hiçbir şey kalmamış.”

“Nasıl?” diye sordum hayretle. “Daha iki gün önce alışveriş yapmadınız mı?”

Bu sefer gülerek, “Baban bu aralar çok yiyor, sorma,” dedi. “Neyse, ben hemen markete gidip gelirim. Sen keyfine bak.”

“Babam birkaç haftaya zor döner ama neyse. Ben de geleyim.” Az önce sahilde dondurma yediğimiz sırada babam gelen bir telefonla çıkıp gitmişti. Ve her ikimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Bir süre olmayacaktı. Belki birkaç gün, belki birkaç hafta belki de aylarca...

“Yok, kuzum. Sen benim ayağıma dolanırsın. Ben rahat gezmek istiyorum.”

“O zaman bana da kahve alır mısın lütfen? Her zamanki markadan.”

Annem kısa bir an duraksadı. “Almayacağım.”

“Ne?”

“Kahve çok içiyorsun bu sıralar.”

“Anne,” dedim ters bir tavırla. “İşim, gücüm var. Kahve içmezsem halledemem.”

"Tatile geldik, Hilal," dedi hatırlatmak ister gibi. "Yok iş de kahve de."

"Kocana da söylesene bu lafları. Gücünüz bana yetiyor ikinizin de! Bir kahvem vardı, ona da karışın! Yuh!"

Arkamı dönüp mutfaktan çıkacağım sırada hızlıca gelip önüme geçti ve bana sarıldı. "Kızma, kuzum benim." Tepkisine karşılık şaşırdığımda annem sanki normal bir tepki vermiş gibi saçlarımı öptü, kokladı. "Kara kuzum, Hilal'im. Seni çok seviyorum."

Şaşırsam da ben de ona sarıldım. Kokusu tüm ruhumu huzurla doldurduğunda gülümsedim ve ona sataştım. "Tabii, haksız olduğunu anladın, hemen yalakalık yapıyorsun. Affettim, tamam. Bir daha olmasın ama bozuşuruz, Suna Hanım."

"Deli," diyerek bacağıma yavaşça vurdu. Gülerek ondan ayrıldığımda, "Çok güzelsin," dedi hayran gözlerle bana bakıp. "Umarım bahtın da güzel olur, yavrum benim."

"Anne, sen de babam her gittiğinde duygusallaşıyorsun. İyi misin?"

"İyiyim," dedi ama bakışları çok farklı şeyler söylüyordu. "Gideyim artık."

"Tamam. Kahveyi unutma." Ona el sallayarak mutfaktan koşar adım uzaklaştım.

Hiçbir şey söylemedi. Tamam demedi. Çünkü bana kahve alamayacağını biliyordu.

O gün büyük ihtimal birileri tarafından dinleniyorduk. Ve ben salak gibi... Anlamamıştım. Bakışları haykırırken ben dikkat etmemiştim anneme. Dolap doluyken markete gitmesini sorgulamamıştım, onunla gitmek için ısrar etmemiştim. Benim isteğimi kabul etmemesini bile normal karşılamıştım. Oysa ben çiçek istesem bana çiçek bahçesi hediye edecek bir kadındı o. Bir kahveyi benden esirgemezdi.

"Nasıl anlamam?"

Boş bakışlarım önümdeki çaydaydı. Saatlerdir tek kelime etmemiştim, zihnimde sürekli o anlar dönüp duruyordu. Kendimi dövmek, hatta öldürmek istiyordum. Geçmişe gitmek, annemin evden çıkmasını engellemek istiyordum. Belki o zaman... Yaşardı. Yaşatırdı. Annem sadece yaşamıyordu çünkü. Hem beni hem de babamı yaşatıyordu aynı zamanda.

Aylar sonra İstanbul'daydım.

Her şeyi ayarlamış, beni özel uçakla İstanbul'a getirmişti.

Ve şimdi Emirgan'da, boğaz manzaralı bir mekânda oturuyorduk. Hiçbir şey sormadan peşine takılmıştım sadece.

Çünkü almam gereken bir intikam vardı.

"Hilal," dedi sessizliği bozarak. "İyi misin?" Tam yirmi yedinci kez soruyordu bunu ve ben hiçbirine cevap vermemiştim. "Konuş artık." Boş bakışlarımla ona baktığımda, "Senin sessizliğin neden bu kadar gürültülü, Nazlı Hilal?" diye geçmişte seslendirdiği cümleyi tekrar etti.

"Eğer seninle karşılaşmasaydım hayatım daha güzel olabilirdi." Cümlem onu bozguna uğrattığında, "O çukura düşmeseydim, yollarımız kesişmeseydi belki de daha mutlu bir insan olabilirdim," diye mırıldandım.

"Hilal, öyle deme," dedi çaresizce. "Birbirimizi bu kadar çok severken bunu söyleme. Bana mucizen olduğumu söylemiştin."

Doğru... Öyle bir konuşmamız olmuştu.

"Sen benim hayatımı kurtardın. Sen benim kahramanım, koruyucum oldun. Ben aldığım her nefesi sana borçluyum."

"Öyle deme."

"Öyle. O çukurda beni başkası bulabilirdi. Başıma her şey gelebilirdi. Ama bir mucize oldu ve karşıma sen çıktın. Sen benim mucizemsin, Haris."

"Gerçekten mi? Mucizen miyim?"

"Mucizemsin..."

“Bu yaşıma kadar duyduğum en güzel cümleydi. Çok teşekkür ederim.”

Seslerimiz ve sözlerimiz zihnimde yankılandığında onun altın harelerinin tam içine bakarak beklemediği bir cümle daha kurdum. “Sen benim mucizem değil, felaketim oldun, Dört.”

Gözlerinin dolmasını anbean izledim, gözümü dahi kırpmadım. Acımasız mıydım? Belki. Vicdanımın sesini kısmış mıydım? Evet. Kalbim... Onun varlığını unutmak istiyordum. Ama aylar öncesinde kalbimi delen kurşun ve onu her gördüğümde göğsüme dolan sancılar bunu imkânsız hâle getiriyordu.

Onun hayatımda hiçbir yeri olmayabilirdi ama kalbimde saltanatını sürdürdüğü inkâr edilmeyecek bir gerçektir.

“Kalbini çok kırdım. Şimdi sen de aynısını yapıyorsun.”

“Kalbimi kırmadın, kalbimi delik deşik ettin. Ve ben sana bunun aynısını yapamam.” Dudaklarımı büktüm. “Ama siz, seni vuracağımı sanmıştınız. Pardon.”

“Güzelim, yapma böyle. Geliyorlar. Oturup konuşalım.”

“Ben intikam almak için geldim. Bana o adamı ver, başka hiçbir şey istemiyorum senden.”

Ağzını açıp konuşacağı sırada mekânın kapısı gürültüyle açıldı ve tanıdık üç kişi içeriye girdi.

“Hilal,” dedi büyük adımlarla yanıma ulaşan Aras. Gelip başımın üzerinde durdu ve bana sarıldı.

Hiçbir tepki vermedim, bundan cesaret alarak beni daha çok sıktı. “Deli gibi aradık seni! Çok şükür, yaşıyorsun.”

Ona karşılık vermeyeceğimi anladığında kolları çözüldü. Onun yerini Yedi aldığı anda, gelip sadece başımdan öptü. “Yaşadığına çok sevindim.”

Her ikisi geçip yerlerine oturduğunda bu sefer herkesi şaşırtacak bir hamle yaparak ayağa kalktım ve Tomris’e kollarımı açtım. Tomris gülümseyerek kollarımın arasına girdiğinde birbirimize

sıkıca sarıldık. O gün belki de bana en çok güvenen, inanan kişi oydu. Ağzını açıp tek söz söylememiştii, beni diğerleri gibi yaramamıştı.

“Çok özledim seni.”

“Ben de,” dedim yavaşça. “Seni.”

Benden ayrıldığında yüzüme baktı. “İyisin değil mi? Kalbin?”

“Delindi ama hâlâ çalışıyor,” dediğimde güldü.

“İyi olmana çok sevindim.”

Yan yana oturduğumuzda gözlerim karşımda oturup bize bakan üç çift şaşkın göze döndü. Yüz ifademi toparlayıp, “Ayı mı oynuyor?” diye sordum sinirle. “Neye bakıyorsunuz?”

“Ona sarıldın,” dedi Aras bozulmuş bir tonla. “Ama bize sarılmadın.”

“Konuşma, sinirimi bozuyorsun,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bana silah çeken birine mi sarılacaktım?” Bakışlarım Yedi’ye döndü. “Yoksa beni silahı indirmem için ikna etmeye çalışan birine mi?” Ardından bakışlarım onu buldu. “Yoksa onu vuracağımı düşünen, beni zerre kadar tanımayan birine mi? Siz, hepiniz... Kocaman bir hayal kırıklığısınız. Başka hiçbir şey değilsiniz.”

“Hilal,” dedi Yedi her zamanki sakın tınısıyla. “Bize kızmakta yerden göğe kadar haklısın ama altı aydır hepimiz seni aradık. En azından yaşadığını bilseydik keşke.”

“Umurumda değil,” deyip omuz silktim.

“Babanın seni bulduğumuzdan haberi yok,” dedi Tomris. “Çünkü eğer bilirse...”

“Karga’yı öldürmeni engeller,” dedi Aras. “Aslında bunu bizim engellememiz gerekir.”

“Aras,” dedi Yedi ciddi bir tonla.

“Zaten müebbet alacak o şerefsiz. Vatana ihanetten yargılana-cak, içeride de başına neler geleceğini az çok tahmin edebiliyoruz

bence. Öldürölmek, onun için bir ödöl olur,” dedi Aras ve ardından sırtını oturduğu kanepeye yasladı.

“Kararı Hilal verecek, tüm sorumluluğu da ben alıyorum,” dedi o.

“Dört, bu anlaşılırsa neler olacağını tahmin edebiliyorsun, değil mi?”

“Öncesinde istifa edeceğim,” dedi temkinli bir sesle. “Ne olursa olsun, bu riski göze alacağım.”

Tomris, “İntikam almanı destekliyorum, Hilal,” diyerek eli mi tuttu. “Ama ona en büyük ceza yargılanmak ve ömrünü dört duvar arasında çürötmek olur. Ölüm bir kurtuluş, sen ona bunu mu vermek istiyorsun?”

“Annemi öldürmüş,” dedim kupkuru bir sesle. “Nasıl yapmış bunu?”

“Frenlerini bozmuş,” dedi Yedi anında. “Üstelik annen o arabaya bindiğinde bunu biliyormuş.”

“O yüzden beni markete götürmedi.” Ve bana kahve almayaçağını söyledi. Çünkü söz verip tutmayacaktı. *Oysa o, verdiği tüm sözleri tutardı.*

Komadayken rüyama girdiğinde ne demişti bana? “*Ama ben seni yaşatmak için öldüm, kuzum. Yaşa... Benim için yaşa. Benim yerime de yaşa.*”

“Neden babama söylemedi? Neden?”

“Büyük ihtimal baban göreve gittikten sonra oldu her şey,” dedi Yedi. “Ayrıca seni korumak istedi.”

Şüpheyile ona bakıp, “Sen biliyor muydun?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Soruşturma özeldi. Baban öyle emretmiş. Herkese de basit bir trafik kazası olarak lanse ettiler.”

“Bu Karga kim?”

“Karga Suriye’de örgütlenen bir grubun başı,” dedi Aras. “Halil Uluant yıllar önce Karga’nın babasını öldürmüştü. Lakabı Yelken’di. Teknelerle sürekli göçmen kaçakçılığı ile uğraştığı için lakabını oradan alıyor. Hikâye ise şöyle... Çatışmanın birinde baban bilerek sekiz askerle beraber esir düşmüş. Rütbesini söktüğü için kim olduğunu bilmiyorlar tabii. Mağarada birkaç gün kalmışlar. Maksatları bunları gözlemlemek, bilgi toplamaktı. En sonunda silahsız şekilde yirmi kişinin hakkından gelmişler. Sona Karga ve babası kalmış. Karga daha çocuk... Normalde Yelken’i öldürmek değildi paşanın niyeti, Türkiye’ye getirtmekti ama askerinin birini rehin aldığı için mecbur kalıp sıkışmış kafasına. Karga da görmüş bunu. Yıllarca babandan intikam alacağı anı beklemiş ve ondan en sevdiği olan anneni almış...”

Tomris bıkkın şekilde derin nefes aldı. “Karga’yı neden yaşatmış ki sanki?”

Yedi, “Çocuk diye...” dedi. “Bizim farkımız bu, çocuklara, kadınlara ve hayvanlara kıyamıyoruz.”

“Sid,” dediğinde gözlerim ılık hızında Aras’a döndü. Kalbim hızla çarptı, geçmiş bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken, “Diego’n seni çok özledi,” dedi kederli bir gülümseme eşliğinde.

Yüz ifademi bozmadan, “Ben sizi hiç özlemedim,” dedim sert çıkmasına özen gösterdiğim sesimle. Oysa onunla karşılıklı çay ve kahve içip sohbet ettiğimiz günleri özlemiştim. Sık sık kavga da etsek sonunda yine bir şekilde barışır, tatlıya bağlardık. Tuhaf, dengesiz bir ilişkimiz vardı. *Eskiden*. Artık ne bir ilişki ne de bir bağ kalmıştı.

“Onu öldürmek mi istiyorsun yani?”

“Evet,” dedim kararlı sesle. “Beni ona götürün. Bu gece işi bitecek.”

“Önce babanla?” Keskin bakışlarım Yedi’yi bulduğunda susmak zorunda kaldı. Babamla bu konuda kesinlikle konuşamazdım

çünkü onun vereceği karar belliydi. O çatışmada bile zorunda kalmadıkça kimseyi öldürmezdi, canlı ele geçirip teslim ederdi.

“Öfkeyle hareket etme,” dedi bu sefer Aras. “Sonuçlarını en iyi ben bilirim. Öldürme, süründür. Bunu hak ediyor o.”

“Söz konusu, annem!” Aras’ın gözlerinin içine baktım ve orada görmek istemediğim o kişiyi gördüm. Küçük Kaplan Giray’ı. Tüm ailesini top için atladığı Aras Nehri’nde kaybeden Kaplan... Önce abileri, ardından anne ve babası peşinden atlamıştı. Kaplan bir taşa tutunarak hayatta kalırken diğer herkes ölmüştü. “Beni senin anlamaman gerekir.”

“Anlıyorum,” dedi kısılan sesiyle. Annesini anımsamak onu her defasında kahrediyordu. “O yüzden engel olmuyorum. Yoksa buradaki herkes benim yapacağım şeyi bilir.”

Tomris, “Rapor,” dedi anında. “Aras rapor yazmaya, bizi şikâyet etmeye bayılır.”

“İşinizi düzgün yapın. Bana ne?”

“İstifa mektubum başkanın sekreterinde. Yarın verecek ona.”

“Emin misin?” dedi Yedi ona bakıp.

“Fark eder mi? Sonuçta yapmamam gereken bir şey yapıyorum ve bununla işe devam edemem.”

İşinden olacaktı... Bana bu gizli bilgiyi getirdiği ve o adamı benim insafıma teslim ettiği için yarın işinden ayrılmış olacaktı resmen.

Geçimini nasıl sağlayacaktı peki? Birikimi olsa da onu en fazla ne kadar idare ederdi?

Kaşlarım çatıldı kendi düşüncelerime. Şu an bunu değil, o adamla ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu.

Kimseye işkence etmemiştim daha önce, direkt öldürmüştüm. Ama şimdi annemin çaresizliğini yaşatmak istiyordum ona. Annemin cenazesinde döktüğüm yaşları dökmesini, bana yalvarmasını istiyordum.

Bu beni acımasız bir insan yapabilirdi belki ama bana kim acımıştı ki? Bana babam ve sevdiğim insan bile acımamıştı. Ben neden bir teröriste acıyacaktım?

Mekândan çıkıp onun kullandığı arabaya geçtiğimde diğerleri de başka bir arabaya geçti. Önce Tomris'le gitmeyi düşünsem de sonra onun da Yedi'nin kullandığı arabaya bindiğini fark etmiştim.

Kemerini takarak bana döndüğünde o sormadan, "Artık takmıyorum," dedim.

Hiçbir yorumda bulunmadan motoru çalıştırdı ve arabayı sahil yolundan sürmeye başladı.

"Onu öldürdükten sonra ne yapacaksın?"

"Kendimi öldürüp öldürmeyeceğimi mi merak ediyorsun?"

"Hilal," dedi sert bir sesle. "Lütfen." Bu sefer daha yumuşak bir tonla. "Birbirimizi yeterince kırıp döktük zaten."

"Kırmak mı?" Kahkaha attım. Gür, arabayı inleten kahkaham onu bozguna uğrattırken ben nefesim kesilene kadar gülmeye devam ettim. "Sen beni kırdığını mı düşünüyorsun aptal?" Tekrar güldüm. "Sen benim hayatımı siktin!" Sesim ikimizin de kulak zarlarını patlatacaktı az kalsın. "Sen benim hayatımı mahvettin! Sen... Sen beni öldürdün be! Öldüm ben! Seninle beraber o toprağın altına girdim ama sen meğerse rol kesmişsin! Yıllarca! Dinlemişsin beni arsızca ama yaşadığını gizlemişsin! Nasıl nefes aldın? Ben bayıldım senin mezarında, öldüm bin kez. Sen nasıl?"

Beklemediğim bir anda sözümü kesip, "Ne yaşamasından bahsediyorsun sen?" diye bağırdı benden daha yüksek bir sesle. "Ben nefes alabildim mi? Ben şafakları saydım! Ben her gün o şerefsizlerin köklerinin kesilmesini bekledim dönebilmek, sana kavuşabilmek için! Keşke bir kez ölseydim ama ben her gün öldüm! Senin sesini duymak, senden hayatta olduğumu saklamak bana ne hissettirdi haberin var mı? Nefret ettim kendimden! Nefret ettim senin bana olan sevginden! Aynaya bakamadım, kendimden

tiksindim. On kilo verdim ben! Senin geleceğinden haberim olana kadar ne hâldeydim, haberin var mı? Ama senin geleceğini öğrendiğimde... Sırf sana yakışıklı görünmek için üç saat duş aldım, o hafta patlayana kadar yemek yiyip kilo aldım, yüzüme krem bile sürdüm. Aynaya bakamayan ben aynanın karşısında durdum saatlerce. O parfümü sen gittikten sonra hiç sıkmadım, hep sakladım seninle buluştuğum gün için. O gün sıkımdı bir tek. Yaşadığıma inanmasaydın, kokumdan tanıyacaktın beni..."

Gözlerinden yaşlar akarken boynundaki ve şakaklarındaki damarlar seğiriyordu. "Delirdim lan ben, delirdim! İlaçlarla ayakta durdum. Uyuyamadım, uyuduğumda uyanamadım. Ben çok mu mutluydum? Ben çok mu memnundum hâlimden? O şerefsizlerin içinde yıllardır görevdeydim, tam ülkeme dönecekken buna mecbur kalmak ne demek, haberin var mı? Ben sekiz yıl Türkiye'ye adım atamadım. Sekiz yıl! Sen gelene kadar bunun ne demek olduğunu farkında bile değildim ama seni bulduğum günden sonra... Her şey başka oldu. Renkler vardı artık, Hilal. Siyah, beyaz bir hayatım vardı orada, sanki seni bulduktan sonra renklendi her şey. Ben seni sevdikçe ülkemi ne kadar özlediğimin farkına vardım. Dönmek istedim, hayaller kurdum. Bu manzarada seninle karşılıklı oturup çay içmenin bile onlarca kez hayalini kurdum ben!"

Elinin tersiyle gözyaşlarını silip arabanın hızını arttırdı. "Bak, kendini suçlama asla ama Mari'nin bizi götürdüğü depoda adımları yanlışlıkla söylemeseydin, tek bir kişi sağ çıkmasaydı bunlar olmayacaktı belki de. Hilal, yalvarırım sana... Kurban olayım sana. Ne olur, anla beni. Yalvarırım, anlamaya çalış. Kestirip atma bizi, önümüzdeki otuz yıl için üç buçuk yılı unutam. Yepyeni bir başlangıç yapalım. Sen nereye istersen gelirim, istersen Edinburgh'ta yaşayalım, istersen İstanbul'da istersen dünyanın diğer ucunda. Ama ne olur... Yalvarırım, vazgeçme bizden."

Elini uzatıp elimi yakaladığında duygularım o kadar karıştı ki ne yapmam gerektiğini bilemedim. Elim çekmedim. Bundan

cesaret alarak elimi havaya kaldırarak dudaklarına götürdü. Ve ardından hıçkırarak dudaklarını avucuma bastırdı. “Allah beni kahretsin,” diyerek içli içli ağladığında daha fazla dayanamadım. Gözlerimden yaşlar boşaldığında dudakları hâlâ avucumdaydı. “Neler yaşattım sana... Allah beni kahretsin. Yalvarırım, affet Hilal. Benim senden başka kimsem yok. Sen de olmazsan ne anlamı kalır nefes alışımın? Sen benim her şeyimsin. Her anlamda... Hayatımın anlamı sensin, üç yıl o cehennemde kalmamın tek sebebi sensin. Lütfen... Bize bir şans daha ver.”

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıp canımı acıtırken en sonunda dayanamadım. “Sen beni mahvettin, *Haris*.”

İsmi yıllar sonra ilk kez hitap olarak dudaklarımdan döküldüğünde, avucuma doğru inledi acı çekiyormuş gibi ve bu sefer daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

“Haris sana ölsün,” dedi hıçkırıklarının arasında. “Haris sana kurban olsun...”

Hiçbir şey söyleyemedim ama kalbim çok acıyordu. Göğüs kafesindeki kemikler bir iğne gibi kalbime batıyordu sanki.

Elini elimden bir an olsun çekmedi. Sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibiydi. Birkaç dakika aralıklarla avucumu, parmaklarımın üzerini öpüyor, kokluyor ve sonrasında sanki ellerinden kayıp gidecekmişim gibi parmaklarımı sıkıca kavırıyordu.

Delirmiş gibiydi.

“Yıllardır... Bu anı beklemişim meğerse.” Sesindeki özlem dolu tını tüm ruhumu okşadı. “Seninle geçirdiğim anlar sensiz geçirdiğim anlardan daha fazla olsun. Bu şansını ver bana, Ay Parçası. Ne istersen yaparım ama yeter ki beni sensiz bırakma artık.”

Yine cevap vermedim. O da başka hiçbir şey söylemedi.

Geceydi, yollar İstanbul’da olduğumuzu unutturacak kadar açık ve boştu.

Birkaç dakika sonra bir şarkı sesi kulaklarıma dolduğunda bakışlarım onu buldu.

Bu şarkıyı biliyordum. Bu şarkıyı ve bu grubu onun yokluğunda dinliyordum.

“*Dudağından ismimi duydum,*” diye mırıldandı şarkının sözlerini. İsmi duydugu için mi bu şarkıyı açmıştı?

Hüzünle bir gülümseme eşliğinde, “*Ellerinde bir güldüm. Sol-
dum,*” diye devam ettirdim. Bana verdiği harı bülbül çiçeği gibi ben de solmuştum çünkü.

“*İstiyorsa onun olsun. Bir gün için bir ömür,*” dedi bu sefer.

“*Ziyan oldum,*” dedim son olarak ve sustum.

Şarkı sanki birbirimize karşılıklı söylenmemiş sözlerimizin tercümesi gibiydi.

Susup şarkıyı dinlerken kalbimin ağrıları çoğalıyordu. Onun mezarında ağlayıp sızlarken bir gün el ele bu şarkıyı dinleyeceğimiz aklımdan geçmezdi. Çünkü biz ayrılmamıştık. Ayrılan çiftin bir umudu olabilirdi barışmak için. Fakat ben onu gömmüştüm, ben onun için dualar etmiştim. Geri dönüşü yok sanmıştım.

“*Beni alsın yerlere vursun. Soğuyana kadar içi, beni yorsun.*” Bakışlarım tekrar ona döndüğünde kenetli olan ellerimizi alıp dudaklarına götürdü. “*Kaçamam ki kokusundan. Ne olursa olsun, dizinde son bulsun.*”¹⁴

Gözlerimi kapattım. Çünkü aksi takdirde onun o hasret kaldığım boynuna sarılacaktım. Ve bunu yapmamam gerekiyordu. Kendimi zor da olsa dizginledim bu yüzden.

Dakikalar sonra ıssız bir depoya vardığımızda kenetli olan ellerimizi çözdüm, kimseyi beklemeden hemen aşağıya indim.

Onlar da arkamdan gelirken hızlı adımlarla deponun girişine doğru ilerledim. Kapıda beni gören maskeli adamlar anında

¹⁴Dedublüman'ın “Günü Gelir” şarkısı. (c.n.)

çekilip önümü açtı. “Hilal,” dedi arkamdan koşarak gelen Yedi. “Maske tak.”

Elindeki kar maskesini bana uzattığında, “Gerek yok,” dedim.

“Hilal,” dedi itiraz kabul etmeyen sesle. “İkiletme. Bu bir emir.”

“Senin ekibinden ya da takımından değilim. Senden emir almıyorum.”

“Bu bir görevse ve sen de bizimleysen, lider benim.”

Uzatmadan maskeyi elinden alarak hışımla başımdan geçirdim ve ilerlemeye devam ettim. Deponun büyük kapısı kilitliydi. Aras koşarak kapının kilidini eline aldı ve anahtarla açıp içeri girdi. Hepsinin elinde silahları vardı, sanki bunu düşündüğümü anlamış gibi Yedi bana da silah uzattı.

Tabancanın emniyetini açtım ve Aras’ın peşinden içeriye girdim.

Depo karanlıktı ve en kuytuda bir köşe loş ışıklıydı. O ışığın altında ellerinden tavana kelepçelenen Karga vardı. Adama doğru ilerledikçe öfkem arttı, elim ayağım boşaldı.

Ne yapacaktım?

Öylece çekip vurmali mıydım?

Yoksa işkence mi çektirmeliydim?

Karga’nın yanında tam beş kişi vardı. Karanlık tarafta oldukları için onları yaklaştığımda fark etmiştim.

“Eyvallah, çocuklar,” dedi Haris onlara. Her biri maskeliydi.

“Ne demek, abi,” diye karşılık verdiler.

Başımı eğerek Karga’nın yüzüne baktım. “Merhaba?”

Önce yere tükürdü, ardından başını kaldırıp bana baktı. “Sen kimsin?”

“Bence sen beni tanıyorsun, Karga.”

“Çıkaramadım...”

“Bozkurt derler,” dedim gözlerimi kısıp. “Çıkaramadın yine herhâlde. O zaman... Suna Uluant? Sende bir şeyler çağrıştırıyor mu?”

Bu sefer gözleri belerdi. “Halil’in kızı mısın sen?”

İlk tekmemi karnına geçirdim. İki büklüm olamadı çünkü elleri tavana kelepçeliydi. İnledi yüksek sesle. “İsmi sen mi koydun pezevenk? Paşa diyeceksin, komutan diyeceksin, tümgeneral diyeceksin!”

“Paşalığı batsın senin babanın. Gözlerimin önünde öldürdü babamı.”

“Baban terörist olmasaymış,” dedim anında.

“Bu mu bahanesi?”

“Kes sesini! Keşke seni de öldürseymiş de...”

Güldü bu sefer. “O zaman annen sağ mı kalırdı? Aptal mısın kızım sen?” Son cümlesini duyduğu an Haris onun kafasına sertçe vurdu uyarı niteliğinde. “Anneni yaşatırlar mıydı sanıyorsun? Babanın yüzlerce düşmanı var. Sen yaşadığına şükret!”

“Benim babam günahsız bir çocuğa dokunmadı zamanında ama sen benim annemi öldürdün.”

“Günahsız bir çocuğa dokunmadı ama ondan babasını aldı. Gözlerinin önünde hem de... Vicdan mı bu şimdi? Komiksin.”

“Az bile yapmış. Sen ve senin gibileri öldürüp leşinizi gömmeden bir ormana atmak gerekiyor.”

Güldü yine. “Öyle mi yapacaksın bana?”

“Bilmem... Sence ne yapayım seninle, Karga?”

“Maskeni çıkarsana,” dedi beklemediğim bir şekilde rahat tavırla. “Fotoğraflarda annene benziyordun. Canlı da merak ettim. Annen güzel hatundu. Öldürmeden önce keşke bir gece geçirseydim. Sonradan çok pişman oldum.”

Haris ona doğru atılacağı sırada elimle onu durdurdum. Yumruğumu sıkıp Karga'nın yüzüne geçirdiğimde başı geriye doğru gitti ama yüzündeki o pişkin gülümseme kaybolmadı.

“Devam etsene...”

“O telefondaki titrek sesi bile beni tahrik etti. Sırf seni korumak için ne dersem yapardı. Keşke kullansaydım bu fırsatı.”

Dizlerimin bağı çözülse de dimdik ayakta durdum. Bu sefer sağ elimi çenemin hizasına getirip sol elimi yumruk yaptım. Ardından sert bir yumruk daha savurdum. Çenesi kırılmış olmalıydı kesinlikle. “Sence sağ mı yoksa sol kroşem daha sağlam, Karga?”

“Kalçan,” dedi dişlerini göstererek.

Haris bu sefer, “Şerefsiz herif, sikerim belanı senin!” diyerek onun arkasından çıkıp önüne geçti ve Yedi engel olamadan ona kafa attı.

Karga, “Sevgilin mi?” diye sordu. “Düne kadar sen o şehit sevgilin için ağlamıyor muydun, Uluant? Şimdi başkasının yatağını mı ısıtıyorsun?”

Bu iyiydi. Onun yaşadığını bilmiyordu en azından. Solak İhsan şüphelenmişti zamanında ve başımıza gelmeyen kalmamıştı. Karga'nın bunu bilmemesi çok iyiydi.

Fakat Haris için onun kurduğu cümleler dayanılmazdı. “Öldürürüm seni!”

“Yeter!” diyerek Yedi onu yakasından tutup çekti. “Uslu dur, yoksa seni dışarı yollarım.”

“Sana ne yapsam? Dilini mi kessem?”

Bu sefer duraksadı. “O kadar acımasız mısın sen de baban gibi?”

Başımı onayla salladım. “Annemin katiline merhamet gösterecek değilim.” Gülümsedim. “Bıçak?”

“Emret,” dedi Aras ve göğsünden çıkardığı bıçağı saniyeler içerisinde bana uzattı.

“Ağzını açın,” dediğimde Aras ve Tomris hareketlendi. Aras onun başını tutup sabitlerken Tomris alttan ve üstten ağzını açmakla meşguldü.

Yedi’nin kulağımın dibindeki sesini duydum. “Emin misin?” diye sordu. Beni vazgeçirmek istiyordu. Bunu kara gözlerinde görebiliyordum. Çünkü o çoğu zaman vicdanının sesini dinlerdi.

“Eminim.”

Ona bakmadan elimdeki bıçakla yürüdüm ve Karga’nın tam karşısında durdum. “Bozkurt, Karga’yı yenmeliydi. Aksi mümkün olamazdı zaten.”

Dilini çıkarmaya çalışan Tomris’e baktım. Haris de artık ona yardım ediyordu ve diğer adamlar da tam yanımdaydı.

“Şöyle bir anlaşma yapalım, Karga. Ya sadece dilini keseceğim. Ya da önce tırnaklarını sökecek, sonra rastgele yerlerini bıçaklayacağım. Sonra merak etme, diyeceğim o yerleri ama uyuşturmadan. Seçim senin.”

Herkes bana büyük bir şaşkınlıkla bakarken, “Tamam,” dedi çaresizce.

Ve dilini uzattı kesmem için.

Tüm bedenimden bir titreme dalgası geçerken birkaç saniye tereddüt ettim. Bunu yapabilir miydim? Gözlerimi yumup açtım. *Bunu yapmalıyım.* O benim annemin katiliydi. O bir teröristti. Ona acıyamazdım, merhamet edemezdim.

“Bir daha kimsenin annesiyle ilgili ileri geri konuşamayacaksın. Dilsiz Karga,” dedim ve uzattığı dilini ucundan tutup çekerek orta kısmından tüm gücümle kestim.

Sonrası bulanıktı...

Onun inlemeleri, ağzından akan kanlar, kelepçeli ellerini hareket ettirmek için çabaları...

Birkaç adım geri çekildim ve elimdeki bıçağı yere attım. Kusmak istiyordum. Ağlamak, haykırmak, koşmak istiyordum.

Tüm bu isteklerime son koyan bir bağırisı doldu kulaklarıma. “Baskın yedik!”

Haris ışıık hızında gelip elimi tuttu ve beni bir kolonun arkasına aldı. Ardından elime bir tabanca tutuşturdu. Emniyetini açarken kurşun sesleri doldu içeriye anında.

Herkes kolonların arkasına saklanıp içeriye girenlere ateş ederken başımı çıkarıp etrafa bakmak istedim ama eliyle başımın üzerinden tutup beni geriye çekti. “Çıkarma kafanı, güzelim.”

“Sen çıkarıyorsun ama.”

“Benim canım seninkinin yanında önemsiz çünkü.”

“Saçmalama,” diyerek yüzümü buruşturdum.

Aras, “Saç malanmaz, taranır,” diyerek arkamızdan çıktığında ödüm koptu.

Haris de irkilmişti. “Lan! Sen nereden çıktın?”

“Sürpriz yumurtadan, kanka,” diyerek elindeki tüfekle ayağı kalktı ve durmadan ateş açtı.

“Ne yapıyorsun?” diye hayretle sordum çünkü siper almıyor, ayakta herkesi çimen gibi biçiyordu. Her an kurşun yeme ihtimaline rağmen hem de.

Bana göz kırptı. “Eğleniyorum, kanka.”

“Ben senin kankan değilim!”

“Tamam, Sid.”

“Sid de değilim.”

“O zaman yenge?” Haris öksürdü bunu duyduğu an, benim ise sinirlerim bozuldu.

“Yengen hiç değilim!”

“Nc diyeyim ben sana? Mahmut mu?”

“He Aras, he! Kolonun arkasına gir!” diye bağırarak Haris de saklandığı yerden çıktı ve iki el ateş edip tekrar saklandı.

Tam kolonun arkasından çıkıp ateş edeceğim sırada Haris kolundan tutup beni çekti ve duvarla kendi arasına sıkıştırdı, bedeni bedenimin üzerine kalkan olmuştu. Onu ittirmeye çalıştım. “Çekilsene.”

Gözlerinin içi güldü. “Memnunum hâlimden.”

“Hay sizin aşkınıza da ızdırabınıza da! Lan çatışmanın ortasındayız!”

“Bu maskeyle çok seksi görünüyorsun,” diye fısıldadı kulağıma. “Ve dil keserken de...”

Gözlerim belerdiğinde, “Ne dedin lan kıza? Utandı sanki,” diye sordu Aras merakla. Hem ateş ediyor hem de bize nasıl odaklanıyordu bu adam? “Bana da söyle, çatlarım!”

“Çatla,” dedi Haris ve ardından benim elimi bırakmadan kolonun arkasından çıkıp ateş etmeye devam etti. “Sayıları çok fazla.”

Kulaklarım kurşun sesleriyle deliniyordu, birden sesler kesildiğinde sağır olup olmadığımdan emin olamadım. “Etrafınız sarıldı,” dedi bir erkek sesi. “Buradan çıkış yok. O yüzden saklandığınız yerden çıkın. Kimseyi öldürmek niyetinde değiliz. Karga’yı alıp çıkacağız.”

Aras bize baktı. “Etraf sarılı,” dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak.

Haris derin bir nefes alarak beni arkasına aldı ve ardından kolonun arkasından çıktı. Elindeki silahı bırakmadan, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu sert bir sesle.

“Karga’yı.”

Haris bana baktı. Bu, kararı bana bıraktığı anlamına gelen bir bakıştı. Sayımız azdı, onlar çok fazlaydı ve etrafımızı sardıkları için şansımız azalıyordu.

Bir terörist için bu kadar kişinin hayatını riske atamazdım ama onu da bırakmak istemiyordum.

“Belki bu kararınızı vermenizde yardımcı olur.”

Haris’in başının ortasında kırmızı ışık yandığında nefesim keşildi.

Kolonun arkasından ışık hızında çıkıp, “Sakın,” dedim. Yüzü maskeli olan kişinin tam göğsünü hedef aldım.

Sağımda Aras, solumda Haris vardı. Onun da solunda Yedi, Tomris ve diğerinin ismini bilmiyordum.

“Sadece kendinizi mi akıllı sanıyorsunuz?” diye sordu Yedi. Ardından omzumun üzerinden yan tarafa baktığımda, kan içerisinde olan Karga’nın başında da kırmızı ışığın yandığını gördüm.

“İyi. Siz onu öldürün, biz de sizin adamınızı.”

Blöf mü yapıyordu, ciddi miydi, anlamıyordum.

“Sen Karga’yı öldür,” diye fısıldadı Haris. “İntikamını al. Beni umursama.”

“Saçmalama.”

“Ciddiyim,” dedi. “İntikamını al. Bir daha bu fırsat eline geçmeyecek.”

“Yeter artık,” dedi sabrı tükenen adam. “Veriyor musunuz Karga’yı? Yoksa...”

“Al ve git,” dedim tereddüt dahi etmeden. “Ama önce keskin nişancını geri çekeceksin.”

Bana beğeni işareti yaptı. “Zeki kız.”

Haris bana hayretle bakarken kırmızı ışığın yok olmasını bekledim. En sonunda yok olduğunda derin bir nefes aldım. Adamlar Karga’nın kollarındaki kelepçelere ateş edip onun kollarına girdiğinde Karga baygındı ama yaşıyordu.

Karga’yı alıp dedikleri gibi depoyu terk edecekleri sırada depoya dolan mavi dumanla birbirimize baktık. Hemen ardından

susturucu takılan silahlarla karşımızdaki adamlar tek tek öldürüldü. Duman etrafa yayılırken biz de kolonların arkasına saklandık o sırada. Haris elimi tutmuştu sıkıca ve bana kalkan olmuştu.

“Kim geldi?”

“Özel Kuvvetler.”

Gözlerim irileşirken, “Yani?” diye sordum. Cevabı ikimiz de biliyorduk oysa.

Ve o sesi duydum. “Hilal, çık dışarı.”

13

MÜHÜRLÜ
KALPLER
VE
BEDENLER

Bu ses eskiden beni mutlu ederdi. Göreve gidip geldiğinde onu çok özlerdim. Çocuktum, zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım. Annem için geçmeyen zaman benim için akıp giderdi. Yine de onu her gördüğümde koşup boynuna sarılırdım, koklardım. Baba gibi kokardı o... *Eskiden.*

Şimdi karşımda duran kişi üzerindeki üniformanın hakkını veren, herkesin görünce karşısında titrediği bir tümgeneraldi.

Tümgeneral Halil Uluant.

O benim babamdı.

Babalıktan çok komutanlık yapan babamdı.

Sesi, duruşu, bakışı beni korkutmalıydı ama korkutmadı. Başıma ne gelirse gelsin, umurumda değildi bundan sonra çünkü bir nebze de olsun içimdeki ateş dinmişti, intikamımı almıştım. Anneme dil uzatanın dilini kesmiştim.

Gözleri gözlerimi delip geçerken, “Sen ne yaptığını sanıyorsun burada?” diye kükredi. Ekip ve babamın askerleri bir bana, bir ona bakarken ben gözümü dahi kırpmadım.

“İntikamımı alıyorum.”

“Hangi hakla?”

“Suna Uluant’ın kızı olma hakkıyla,” diye bağırdım onun gibi. “Sen hangi hakla benden saklarsın annemin öldürüldüğünü?”

“Bu şekilde saçmalama diye,” dedi tükürür gibi. “Yazık sana. İntikam dediğin iki dakikadır ama bir insanın onuru, şerefi sonsuzdur. Karga’yı teslim etmen gerekiyordu. Eşkuya mısın sen?” Gözlerini benden alıp arkamda duran kişilerin üzerinde gezdirdi. “Eşkuya mısınız siz? Hangi hakla bizim aradığımız bir teröristi kaçırıp burada işkence edersiniz?”

Beni hiç mi özlememişti?

Kalbim delinmişti, ölümden dönmüştüm, komada kalmıştım günlerce, yurt dışına kaçmıştım, aylarca benim yaşayıp yaşamadığımdan bile haberi olmamıştı.

Nasıl özlemezdi, nasıl görünce sarılmazdı?

“Hepiniz kovulacaksınız,” dedi babam öfkeyle. “Ama ondan önce...” Omzunun üstünden askerlerinden birine baktı. “Tutuklayın. Hepsini.”

Donup kaldık.

Askerin gözü belerdi. Önce babama, sonra bana ve ardından Yedi’ye baktı. Kim olduğumuzu biliyordu, bu yüzden verilen emri sorguluyordu.

Kendi kızını ve şehit tuğgeneral dostunun istihbaratçı oğlunu mu tutuklatmak istiyordu yani?

Asker hareket etmediğinde, “Duymadın mı üsteğmen?” diye bağırdı babam. “Tutuklayın hepsini!”

Üsteğmen birkaç saniye tereddütten sonra mecbur kalıp diğer askerlerle beraber bize doğru adım attı. Yedi’nin karşısında durup, “Özür dilerim,” dedi kısık sesle.

“Sorun değil. Emir, emirdir.”

Kelepçeyi çıkardıklarında hepimiz aynı anda kollarımızı uzattık. Fakat daha o kelepçe kolumuza temas etmeden, “O kelepçelerinizi ekibimden uzak tutun, asker,” dedi gür bir ses.

Hepimiz sese doğru baktık, simsiyah takım elbiseyle içeriye giren tanıdık sima yutkunmama neden oldu. Arkasındaki iki takım elbiseli adamla gelip yanımızda durdu. “Paşam, sizi görmek ne güzel.”

“Başkan,” dedi babam tahammülsüz bir sesle. “Ekibin ne yaptığından haberiniz var mı? Bizim aradığımız adamı kaçırıp işken-ce etmişler. Bu bir suç!”

Başkan başını onayla salladı. “Elbette, bir suç. Eğer haberim olmasaydı ve bu emri onlara ben vermeseydim...”

Babamın yüzü gerilirken, “Anlamadım?” diye sordu. Tek anlamayan o değildi, ben de hiçbir şey anlamıyordum.

“Emri ben verdim, paşam. Çünkü Karga’yı biz de takibe almıştık. İstihbarat soruşturması gizliydi, haberiniz olmaması normal. Karga’yı ve diğerlerini lütfen bize teslim edin, onunla işimiz bittiğinde size iade edeceğiz.”

Babam başını ağır ağır salladı. “Pekâlâ, ekip suçsuz o zaman.”

“Öyle, paşam.”

“Sadece Hilal’i tutuklayın,” dedi babam bu sefer. “Sonuçta o bir istihbaratçı değil. Kendi çıkarları ve duyguları yüzünden ifadesi alınması gereken birinin dilini kesti.”

Bunu nasıl söylerdi? Ben... Ben onun öz kızıydim. Annemin intikamını aldığım için beni tutuklatacak mıydı?

Asker beni tutuklamak için bir adım attığında başkan önüme geçerek onu durdurdu. “Paşam, Bozkurt bizim ekipten.”

Babamın kaşları çatılırken, “Bozkurt?” diye sordu.

“Kod adı Bozkurt,” diye açıkladı başkan. “Karabağ’a bu yüzden gitti. O ekibin bir üyesi. Dolayısıyla suçlu değil. Kendisi görev başındaydı.”

Babamın şakağındaki damarlar seğirdi. “Başkan,” dedi ürkütücü bir sesle. “Sen benim kızımı istihbarata mı aldın?”

“Özür dilerim ama sizin kızınız olması neyi değiştirir?”

“Sen sakladın onu bunca ay,” dedi babam gözlerini kısarak.

“Görevdeydi,” dedi başkan. Benim için babama yalan söylüyordu. İstihbarata hiç girmemiştim. Onlarla Karabağ’a gitmiştim ama asla ekip üyesi olmamıştım. Ve gerçekten de beni İskoçya’ya kaçırmıştı.

Babamın gözleri gözlerime değdi ama bu sefer gözlerini kısıp bendim. “Bozkurt,” diyerek arkasını döndü. “Beni takip et.” Ardından deponun çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Kimseye bakmadan maskemi çıkararak babamın peşinden gittiğimde depodan çıktık ve askerî araçların yanında durduk.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bu hâlin ne?”

“Ne varmış hâlimde?”

“Sen bir gazetecisin, muhabirsin. Yıllarca bunun için okuyup çalıştın. İstihbaratla senin ne alakası var?”

“O canlı yayında bana suikast düzenlenmeden önceydi.”

“Seni tanıyamıyorum.”

“Tanıma zaten,” dedim kuru bir sesle. “Biliyor musun? Sen işini hakkıyla yapan çok iyi bir adamsın. Ama iyi bir baba değilsin. Sen benden çok şeyi esirgedin. Anlayış gösterdim, her zaman sabırlı olmaya çalıştım. Sen nasıl sustun bana bunca yıl? Annem öldü, kemer takmaması yüzünden sandım. Haris öldü, şehit oldu sandım. Ben onların mezarında haykırarak ağlarken sen nasıl sustun?”

“Öyle gerekiyordu.”

Tebessüm ettim. “Peki.”

Arkamı dönüp gitmek istediğim sırada kolumdan tutup beni durdurdu. “Bugün burada yaşananlar büyük bir suçtu, Hilal. Başkan sizi korumuş olabilir ama ben bunun onun emri olduğuna inanacak kadar saf değilim. O adamı ben öldürmek istemez miydim sence? Son nefesini verirken gözlerime baksın istemez miydim? Ama ben eşkıya değilim, bir askerim. Bu ülkenin de hukukuna, kanunlarına saygı göstermem lazım. Bana verilen silahı kendi çıkarlarım için kullanırsam düşmanlarımdan ne farkım kalırdı? Sen o adamın dilini keserek kendini onların seviyesine indirdin. Canı oldun, eşkıya oldun. Bu ne sana ne de benim soyadıma yakıştı.”

Dudaklarımı ıslattım. “Soyadımı değiştirmemi ister misin?”

“Hilal!”

“Yine olsa yine yaparım. Annem hakkında neler söyledi, biliyor musun? Onunla ilgili fantezilerini o iğrenç ağzına aldı. Ben de dilini kestim. Asla pişman olmayacağım. Tutuklansam bile!”

“Sana silah ve bıçak kullanmayı bunun için mi öğrettim?”

“Tek derdin, seni utandırma ihtimalim.”

“Öyle değil.”

“Öyle! Ben senin kızın değilim, senin soyadını taşıyan ve yaptığım her hareketle senin adına leke sürme ihtimali olan bir bombayım! Baba... O bombanın pimini bizzat çektin, patlaması neden seni rahatsız ediyor? Haris’in yaşadığını sakladın, annemin aslında öldürüldüğünü gizledin. Gözüme baka baka bunu yapmayı başarman için usta bir oyunculuk gerekir. İkimizin de iki mesleği oldu. Gurur duyalım. Sen asker ve oyuncusun. Ben de gazeteci ve eşkıya.”

“Haddini aşıyorsun!”

“Doğru, bir an için sizi babama benzettim. Affedin, paşam.” Kolumu ondan kurtarıp asker selamı verdikten sonra deponun çıkışında duran araçlara doğru ilerledim. Haris’in demin Karga’nın başına diktiği adamlardan biri buradaydı. Yanına giderek, “Anahtar,” dedim ve elimi uzattım.

“Ama...”

“Anahtar!”

Hiçbir şey söylemeden Yedi’nin arabasının anahtarını bana verdiğinde seri bir şekilde atlayıp motoru çalıştırdım ve gaza basarak depodan uzaklaştım. Tam o sırada, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu içeriye dolan Baran’ın sesi.

“Sen nereden çıktın?”

“Ben hackerım,” dedi Baran hatırlatmak ister gibi. “Zamir’in arabasını mı kaçırdın?”

“Aynen,” dedim. “İspiyonlayacak mısınız?”

“Bunu benim yerime çoktan yaptılar ama şu an arabası umurunda değil.”

“Neler oluyor?”

“Dedikodu mu yapalım?” diye sordu hevesle.

“Şu an depoda olanları duyabiliyorsan olabilir.”

“Ben her şeyi duyarım,” dedi kendinden emin bir sesle. “Karga’yı hastaneye, onu almaya gelenleri sorguya götürdüler. Özel Kuvvetler babandan emir bekliyor, baban ise şu an deponun dışında bıraktığın yerde. Ekip ve başkan içeride. Başkan bakışlarıyla fırçalıyor hepsini.”

“Başkan kurtarmasaydı şu an kelepçelerimizle sorgudaydık.”

“Kimin başkanı? Severim onu, kral adamdır.”

O konuşurken arkadan başka bir ses daha geliyordu. “O ses ne?”

“Çekirdek çitliyorum. Dedikodu çekirdeksiz olmaz. Naz’la da böyle yaparız hep.” Mihrinaz’a Naz diyordu her zaman. Çok yakın arkadaşlardı, hatta abi kardeş gibilerdi.

“Baran,” dedim derin nefes alıp. “Konumumu görüyor musun?”

“Evet,” dedi anında.

“Onlara söylemesen olur mu?”

“Seni tanıyan herkes şu an nereye gideceğini bilir, Hilal. Yine de bana sorarlarsa söylemem.”

Haklıydı. Hepsi nereye gideceğimi tahmin edebilirdi. “Teşekkürler.”

Arabayı aylardır gelmek için hayalini kurduğum ıssız ve karanlık kabristana sürdüm. Kabristanın önünde durduğumda Bekçi Hüseyin abi, şaşkınlıkla arabaya doğru geldi. Büyük ihtimal bu saatte buraya birilerinin gelmesi nadirdi.

Araçtan indiğimde, “Hilal Hanım,” dedi. “Uzun zaman oldu.”

“Evet,” dedim dudaklarımı bükerek.

“Merak etme sen, her hafta yıkadım annenin mezarını. Çiçekleri de suladım. Paşa da geldi ara sıra zaten. O da ilgilendi yokluğunda.”

“Sağ ol, abi.”

Hızlı adımlarla annemin mezarına doğru ilerledim. Işığı açmama bile gerek yoktu çünkü altı ay değil, altı sene de gelmesem ezbere biliyordum rotamı. Yaklaştıkça boğazımdaki yumru büyüdü, burnumun ucu sızladı.

“Anne...” Titreyen sesimle yanına vardığımda dizlerimin üzerine çökerek sanki canlıymış gibi, “Geldim,” dedim. “Anne... Affet beni. Anlayamadım. Tehdit edildiğini anlasam ben seni tek gönderir miydin? Ölüme de beraber giderdim seninle ama sensiz bir dakika bile yaşamayı seçmezdim.”

Gözyaşlarım yüzümü ıslatırken, “Anne, ben kime sığınacağım? Babam... Babam neden böyle? Sen onu nasıl sevdin? Sen hiç mi beni düşünmedin? Ondan iyi bir baba olacağını nasıl düşündün? Seni çok seviyor diye beni de mi sevecek sandın? Vatanını seven, ailesini de mi sever dedin? Anne, babam benden her şeyimi çaldı. Masalları çaldı, hayalleri çaldı, çocukluğumu çaldı, gençliğimi çaldı... Anne, babam bugün az kalsın beni tutuklatacaktı.” Hıçkırdım. “Beni hiç mi sevmedi?” Burnumu çektim. “O en çok omzunda gezdirdiği rütbesini sevdi. Beni değil. Hatta seni bile değil. Senin intikamını almadı.” Avucumu soğuk toprağına koydum. “Anne, sen onu nasıl sevebildin, aklım almıyor! Tanışma hikâyeniz kadar güzel mi geçti gerçekten tüm yıllarınız yoksa bana mı yansıtmak istemedin üzüntülerini?”

Gözyaşlarım eşliğinde gülümsedim. “İntikamını aldım. Öldürmedim ama acı çektirdim. Üstelik ömrü boyunca hapiste çürüyecek. Canı acısa söyleyemeyecek, kimseye derdini anlata-mayacak.”

“Anne... Ben kötü bir insana dönüştüm. Affet. Kaç kişiyi öldürdüm, kaç kişiyi yaraladım... Bilmiyorum. Ama eskisi gibi iyi ve temiz bir kalbim yok. Ellerimde kan var artık.” Gözyaşlarım toprağını ıslatmaya devam ederken onunla konuşmaya devam ettim.

“Keşke senin gibi bir melek olsaydım. Sen öldüğünde çok üzüldü herkes. Kaç kişi gelip kulağıma senin yaptığın iyiliklerden bahsetti. Meğer herkesten gizli kaç kız çocuğunu okutmuşsun, kaç kişinin kapısına gizlice yiyecek, içecek koymuşsun... Meğer birkaç mahallede maddi durumu iyi olmayan yaşlıların elektrik ve su ücretlerini sen ödüyormuşsun... Hepsi geldi sen öldüğünde cenazene. Öyle ağladılar ki bir an şaşırdım yakınların mı diye...”

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Ben neden senin gibi iyi olamadım? Babam yüzünden mi? O da kötü bir insan sayılmaz ki. İyi baba olmasa da iyi bir insan. Ama ben? Ne iyi bir evlat olabildim ne de iyi bir insan. Her şeyi elime, yüzüme bulaştırdım, anne.

Seninle mutfak masasında Haris’i konuşamadık, neden öldün? Neden bilerek ölüme gittin, anne? Yıllarca kemer takmadığın için öldüğünü sandım ben! Sen... Nasıl kıydın kendi canına? Nasıl bilerek gidip çarptın duvara?

Çok yorgunum, anne,” diyerek yanağımı toprağına yasladım. “Saçlarımı okşasan geçerdi.”

Tam o sırada ne zaman geldiğinden haberimin olmadığı ama dokunuşundan kim olduğunu anladığım o kişi saçlarımı okşadı.

Avucunu saçlarımın üzerinde gezdirirken, “Suna teyze seni duydu ve beni gönderdi,” dedi Haris.

“Kimsesiz olmak zor mu?”

“Bilmem, unuttum senden sonra.”

“Yalan söyleme,” dedim.

Saçlarımı okşamaya devam ederken, “Kimsesiz olmak açlığın ve tokluğunun anlamı olmamasıdır. Çünkü kimse seni merak etmez. Üstün başın kirliyse kimse bunu umursamaz. Ruhunun dolup taşıdığı anlar olur. Anlatamazsın, kimse dinlemez. Dinlese de umurunda değildir. Yalnızlıkla kimsesiz olmak arasında çok ciddi farklar var. Yalnızlık geçicidir ama kimsesizlik bir ömür seninle kalır.”

“Hani unutmuştun?”

Bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Hilal... Sen bana ev oldun, yuva oldun ama ben bin sene de geçse ablamın ölümünü, anne ve babamın bana yaşattıklarını unutamam. Bu yaşıma kadar yaşadıklarım ve kimsesizliğim her zaman sırtımda kambur olarak kalacak.”

Kalbim onun hâlâ bilmediği o gerçeğe ezilirken, “Haris,” dedim.

“Haris sana ölsün,” dedi anında. İsmi söylemem onu çok mutlu ediyordu. Bu gözlerinden okunuyordu.

“Ben...” Başımı kaldırdım ve ona baktım. Altın hareleri parlıyordu.

“Evet?”

“Ben senin mezarını açtırmak istemiştim. Ama gerekli izinleri almak çok zordu. Bu yüzden aileden birilerinin bu talepte bulunması daha mantıklıydı. Yani anne ve babanın.”

Kaşları çatıldı, gözündeki parıltı kayboldu. “Sakin bana onlarla görüştüğünü söyleme.”

“Görüşmedim...” Dudaklarımı ıslattım. “Çünkü öğrendiğim bir bilgi bunun anlamı olmadığını gösterdi bana.”

“Ne bilgisi? Hilal, açık konuş.”

“Onlar senin biyolojik anne ve baban değilmiş.”

Bakışları donuklaşırken, “Ne?” diye sordu. Birkaç saniye duraksadı. “Sen bunu kimden duydun? Yalan çünkü bu.”

“Hayır, gerçek.” Çünkü duyduğum kişi başkandı ve o yalan söylemezdi. Özellikle böyle bir konuda.

“Hilal, bundan şüphelenip DNA testi yaptırdım. Ben %99.9 onların çocuğuyum. Maalesef.”

Gözlerim belerdi. “Nasıl?”

“Ablamdan sonra gördüğüm şiddet ve muamele her zaman şüphelenmeme neden olmuştu. Ve Karabağ görevine ilk kez gitmeden önce evlerine girip onlar uyurken her ikisinden de saç örneği aldım, gizlice de tanıdıklar aracılığıyla test yaptırdım. Sonuç pozitif. Yani iddia ettiğin şey mümkün değil. Şimdi söyle bana... Bunu sana kim söyledi?”

Yutkundum. Başkan diyemezdin. Peki, öyleyse ne demem gerekirdi?

Başkan yalan söylemezdi, öyleyse nasıl Haris’in yaptırdığı test pozitif çıkardı?

“Hilal,” dedi temkinle. “Söylesene, güzelim.”

“Bilmiyorum,” dedim omuz silkerek. “Not gelmişti bana.”

“Araştırmadı mı çocuklar? Solak İhsan’ın işi mi?”

“Söylemedim kimseye.”

“Solak İhsan’la görüşüp sorayım o zaman.”

“Hayır!” Solak İhsan hapisteydi, onunla görüşürse başkana anında haber uçardı. Üstelik sadece bununla da kalmazdı. Solak İhsan’ın bu konu hakkında bilgisi dahi yoktu. Bunu direkt olarak sorarsa onun eline koz vermiş olurdu. “El yazısı farklıydı.”

“Not nerede? Evinde mi?”

“Attım.”

Kaşları çatıldı. “Hilal, senin o notu atmayacağından adım kadar eminim.” Adı kadar emindi, peki ya asıl adı Haris değilse? Çünkü Haris adını Hale ablasına uyumlu olsun diye koymuşlardı. Gerçek adını sadece biyolojik anne ve babası bilebilirdi sanırım.

“Hilal, biri seni tehdit mi ediyor? Anlat bana, halledelim.”

“Hayır,” dedim huzursuzca kıpırdanarak.

“O zaman doğrusunu anlat, Ay Parçası. Yalan söylediğini anlayacak kadar seni tanıyorum. Hem unuttun mu? Yalan benim uzmanlık alanım.”

“Yalancı yalancıyı gözünden tanır diyorsun?”

“Seven sevdiğini tanır diyorum. Bu konuyu şimdilik rafa kaldırıyorum ama konuşacağız,” dedi ve tebessüm etti. Rahatladım. En azından bugünlük zaman kazanmıştım. Ardından bakışlarını annemin mezar taşına çevirdi. “Teşekkür ederim, Suna teyze. Ömrüm boyunca size Hilal’in varlığı için minnet duyacağım. Keşke her şey daha farklı olsaydı, karşılıklı çay içerek onun dedikodusunu yapabilseydik.”

Gözlerim dolarken, “Dedikodu?” diye sordum.

“Bence annen beni severdi ve seni ona şikâyet ettiğimde bana hak verirdi.”

“Hah!”

“Ne? Kesin öyle olmaz mıydı? Annen dünyanın en anlayışlı, en ılımlı insanı olabilir. Babanla evli olmasından anlaşılıyor bu!”

Bu söylediğiyle güldük.

Annemle karşılıklı oturup sohbet ediyormuş gibi güldük...

“Anne, duydun mu? Kocanı beğenmeyen biri daha...”

“Bence babanı beğenen tek kişi annendi,” dedi Haris gülerek. “Aşk işte.”

“Beni anladık, sorunlarımız var. Sonuçta yaşadığını ve annemle ilgili gerçeği benden sakladı. Senin babamla derdin ne?”

Sustu.

Bir şey olmuştu.

“Kes sesini, Baran,” dedi kulaklığında konuşan Baran’a.

Uzanıp engel olmasına fırsat tanımadan sol kulağındaki kulaklığı çekip kendi kulağıma taktım. “Baran? Bana söylemek istediğin bir şey varmış sanırım.”

“Sen komadayken... Baban Haris’le tartıştı. Bekle, sana konuşmayı dinleteyim. Kaydetmiştim. Ama aramızda. Kaydettiğimi baban öğrenirse başım belaya girer.”

“Tamam.”

Haris kulaklığı almak için elini kaldırdığında onu bakışlarımla durdurdum. Elini aşağıya indirdi ve elimi tuttu.

Duyacaklarım çok mu kötüydü?

“*Buyurun, paşam.*” Haris’in sesini duydum ilk. Sesi saygılı, mesafeliydi. Onun kulaklığından kaydedilmiş olmalıydı çünkü sesi çok netti.

“*Bu konuşma resmî bir konuşma değil. Öncelikle bunu belirtmek istedim. Seninle bir baba olarak konuşacağım. Hilal uyandığında burada olmanı istemiyorum.*”

Anlayamadım bir an ya da anlamak istemedim.

“Nasıl?”

“*Kızım senin yokluğunda delirdi ve dahası defalarca canına kastedildi. Sırf görevin tehlikeye girmesin diye sustum. Bir asker gibi davrandım yine. Bu sırada babalık yapamadım, kızım gözümün önünde erirken ben sustum, buna müsaade ettim. Ve istihbarat onu benden habersiz Karabağ’a götürdü. Sen... Karşısına çıktın yıllar sonra. Benim kızım, kendi kalbine sıktı ölmek için. Bunu senin aklın alabiliyor mu?*”

“Aklım almıyor.”

“*Sen çok başarılı bir istihbaratçısın. Ben bir tümgeneral olarak seninle gurur duyabilirim ama bir baba olarak kızıma verdiği zarara göz yumamam. Kızımın hayatından çıkacak, bir daha asla karşısına çıkmayacaksın. Yurt dışı görevleri ayarlayabiliriz sana*

istersen. Kanıbağ görevinin hakkını verdin, eminim daha zor görevlerin üstesinden gelirsin.”

“Paşam, ben... Hilal’in beni affetmesini istiyorum.”

Sesindeki çaresizlik kalbimi delik deşik etti.

“Seni affetmeyecek. Bunu sakladığımı bildiği için beni de affetmeyecek. Bu yüzden gitmen en mantıklısı. Onun hayatından çık.”

Babam net, öz güvenli ve sanki karşısındaki askere emir veriyormuş gibiydi. Oysa bu resmî bir konuşma değildi.

“Özür dilerim, şu an rütbenizi bir kenara koyuyorum ve soruyorum. Siz? Siz de onun hayatından çıkacak mısınız?”

Bunu beklemiyordum ve bunu dediği anda gururlanmıştım. Babama benim için meydan okuması... Çok iyi hissettirmişti.

“Ben onun babasıyım, Haris Bozkurt. Sen kendinle beni bir minutuyorsun?”

“Beni Şuşa’dan siz çıkardınız. Hilal sizin ayaklarınıza sarılıp ağlarken siz susmadınız mı? Göz yummadınız mı? Siz bir asker gibi davrandınız, ben de görevim ne gerektiriyorsa onu yaptım. İkimizi de affeder, affetmez. Bilemiyorum. Ama neden hayatından çıkan kişi ben oluyorum?”

“Çünkü ben babası olarak öyle istiyorum.”

“Hilal isterse hayatından çıkarım.”

“Babası olarak,” dedi öfkeli ses tonuyla. “Hayatından çıkmanı istiyorum. Anlaşılmadı mı?”

“Hayır. Siz Hilal’e en son ne zaman babalık yaptınız da bunu benden istiyorsunuz?”

Gözlerim belerdi. Bunu gerçekten söylemiş miydi?

“Haddini aşıyorsun.”

“Rütbenizle mi konuşuyorsunuz yoksa sadece bir baba olarak mı?”

“Haris Bozkurt... Hilal uyandığında seni affetmeyecek. Ve seni zaten hayatından çıkaracak. Ben yetiştirdiğim kızımı tanırım, onun ne karar vereceğinden adım gibi eminim.”

“O beni hayatından çıkarabilir ama ben onun hayatından çıkmamak için elimden geleni yapacağım.”

“İşe yaramayacak. Halil Uluant demişti, dersin.”

Sesler kesildiğinde, “Sağ ol, Baran,” dedim. “Kapatabilir misin?”

“Benden gizliniz mi var?” diye sordu.

“Lütfen,” dedim.

“Tamam, tamam.”

O kapattıktan sonra Haris’e döndüm. Tepkimi ölçmek için bana bakıyordu. Dudaklarımı ıslatarak belki de hiç yapmamam ama yıllardır bu anın özlemiyle tutuştığım şeyi yaptım.

Boynuna sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

“Teşekkür ederim,” dedim ve ardından burnumu boynuna getirip kokladım, öptüm. “Annem bile beni babama karşı böyle korumadı. Çok teşekkür ederim...”

Kolları belimi sardığında, “Ölürüm ben sana,” dedi ve önce şakağımdan, ardından omzumdan öptü. “Herkes ve her şeye meydan okurum ben. Yeter ki sen üzülme. Zaten ben... Mahvettim seni. Bundan sonra ben dâhil kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim, Ay Parçam.”

“Seni özledim.”

“Ben de seni özledim, hayatımın anlamı.”

Birbirimize kenetlenmiştik âdeta. Bedenlerimiz bir bütün gibiydi.

Tam o sırada, “Kayınvalidenin yanında kızına bu kadar yapışman hiç etik değil,” dedi Aras. Yavaşça Haris’ten uzaklaştım.

“Kaplan Giray,” dedi Haris’in öfkeli sesi. “Baran’dan kurtuluyoruz ama senden değil.”

“Baran benim romantik anlarımın katili,” dedi Yedi.

“Lan o zaman neden aynısını bana yapıyorsun, Zamir?”

“Nasıl bir duygu olduğunu sen de tat. Hem haklı. Suna teyzemin önünde ayıp...”

Annem sanki yaşıyormuş gibi konuşuyorlardı ve bu çok hoşuma gidiyordu.

“Onu affettin ama bizi değil...” Aras gelip karşımda diz çöktüğünde bakışlarımı onun üzerinde sabitledim. “Sid... Diego demeyecek misin bir daha bana? Kalbini kırdım, güvenini zedeledim ama o da sana silah çekse, aynısını ona yapardım. Korktum. Beni en iyi sen anlarsın, ikimiz de o duyguyu yaşadık.”

“Beni tanıman gerekirdi.”

“Haklısın ama yerinde olsaydım belki de öfkeme yenik düşüp onu vurabilirdim. Öfke... İnsana her şeyi yaptırır.”

“Sevgi? Onu sevdiğimi biliyordun.”

“Evet, biliyordum. Şüphe etmedim hiç ona olan duygularından. Öfken de sevginden doğdu zaten, bunu da anlıyorum. Ona hiçbir zaman kıymazsın, bunu kavrayamadım o an, korktum. Çok özür dilerim, affet. Seninle böyle olmak, bana Aras demen... Çok üzüyor beni.”

“Hilal,” dedi Yedi. Daha doğrusu Zamir. “Ne desen hakkındır ama altı ay seni merak etmek, aramak en büyük cezaydı hepimize.”

Daha kaç saat olmuştu ülkeye geleli? Nasıl hemen gardımı indirirdim? Nasıl hemen hepsini affetmek, hepsine teker teker sarılmak isterdim?

Derin bir nefes aldım ve önümde diz çöken Kaplan’a bakarak, “Diego,” dedim dudak bükerek.

Kaplan bana sıkıca sarıldığında ben de ona karşılık verdim. “Teşekkürler. Bir daha asla seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Zamir, “Ayrılın artık. Benim sıram,” dedi sabırsızca. Kaplan’ın kollarından çıkıp ayağa kalktı ve Zamir’e sarıldım.

“Seni özledik,” dedi kadife gibi bir tınıyla. “En çok da Bilal...”

“Ben de özledim,” dedim derin nefes alarak. “Ne zaman geliyorlar?”

“Birkaç güne. İskoçya’dan ne getirdin oğluma?”

“Etek,” diye dalga geçti Aras.

“Etek giyenini görmedim gittiğimde,” diyerek güldü Haris de. Güldüm. “Ben gördüm.”

“Haris’e de giydirseydin. Hatta giymezen affetmem deseydin.”

“Giyer miydin sence?” diye sordu Haris. Sonrasında bakışlarımız birleştiğinde gülümsedi. “Giyerdim tabii. O istesin İstanbul’da etekle dolaşırım ben.”

“Aşırı romantizme daha fazla maruz kalamayacağım. Başkan hepimize ceza kesti. İşimiz var. Tomris’in yanına gideceğiz.”

Zamir, “Sen hariç,” diyerek Haris’e baktı. “Başkan, Hilal’i eve bırakmanı ve güvenliğinden emin olmanı istedi. Yarın görüşecek sizinle.”

“Haydi, gidelim,” dedi Kaplan. Bize göz kırpıp arkasını döndü ve hızlı adımlarla gözden kayboldu. Zamir de onun peşine takıldığında derin nefes alarak Haris’e baktım.

O sırada, “Araba kalsın,” diyerek el salladı uzaktan Zamir. Doğru ya... Arabasını almıştım. Hatta çalmış da olabilirdim.

“Tuhaf bir gündü,” dedim.

“Evet, çok tuhaftı...”

“Gidelim mi?”

“İstersen gidelim.”

Annemin adının yazdığı taşa baktım. “Anne... Görüşürüz. Artık buralardayım.”

“Suna teyzem, görüşürüz. Bana emanet, merak etme.” Sanki gerçekten annem karşısındaymış gibi gülümsüyordu mezar taşına bakarken.

Elini bana uzattığında, “Tutmak ister misin?” diye sordu.

“İsterim,” diyerek elimi ona uzattığımda sanki her an vazgeçmemden korkuyormuş gibi elimi sardı. Elim, elinin içinde kaybolurken mezarların arasıyla yürüdük ve Zamir’in arabasına vardık. Anahtarı ona uzattığımda sürücü koltuğuna geçti, ben de ön koltuğa geçerek ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı altımda topladım.

“Yoruldu...”

“Çok...”

Bu öğlen Edinburgh’ta geziyordum. Ve şu an İstanbul’da, onun yanındaydım.

Yola çıktığımızda, “Evin adresini...” diyeceğim sırada sözümü kesti.

“Biliyorum, güzelim.”

“Şimdi çok tozludur. Otele mi gitsem? Yarın temizlik şirketine söylerim.”

“Temizlendi.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Hallettim,” dedi. “Özür dilerim ama seni aradığım sürede kitaplarında, defterlerinde ve notlarmda gidebileceğin yerleri araştırdım. İskoçya ile ilgili hiç ipucu yoktu.”

“Peki, nasıl buldun?”

“*Outlander*¹⁵...” Kalbim hızlıca çarptı. Çok zekiydi. Ve bu zekâsı benim şu an bu koltukta eriyip gitmeme neden oluyordu. “Kitapları rafında vardı. Üstelik izleyip beğendiğin diziler sırasındaydı. Dizinin birkaç bölümünü izledim. Böylece İskoçya’da

¹⁵Yazar Diana Gabaldon’un aynı ada sahip tarihî zaman yolculuğu kitabıdır. Aynı zamanda diziye de uyarlanmıştır. (e.n.)

olduğunu anladım. Her sokağı tarih kokan bir şehir seçeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden Kahire'ye bile gittim iki ay önce."

"Benim okuduğum ve izlediğim her şeyi araştırdığını mı söylüyorsun yani? Doğru mu anladım?"

"Aynen. Ve işe yaradı. Seni buldum."

Başımı cam tarafına çevirip içten bir şekilde gülümsedim.

Beni yine bulmuştu.

Her zaman olduğu gibi.

Evim bıraktığım gibiydi.

Bu, çok iyi hissettirmişti bana.

Odama girdiğimde, "Bu evde bu kadar anım olduğunu tahmin edemezdim. Görünce çok garip hissettim," dedi arkamdan gelen Haris.

"Evet. Seni yaşatmaya çalıştım."

Elleri belimi buldu ve beni kendisine doğru çevirdi. "Beni yaşattın."

"Evimi özlemişim."

"Ben de özlemişim," diyerek bana doğru yaklaştı ve ardından dudağını omzuma bastırdı. "Evimi, yuvamı..."

Tüm bedenimden titreme dalgası geçerken, "Sular kesik değildir umarım," diye mırıldandım.

"Değil," diyerek gülümsedi şapşal tavırlarıma karşılık. "İzin verirsen ben de diğer banyoda duş alayım."

"Tabii. Kıyafetlerin var zaten dolapta." Karabağ'dan iki çanta dolusu onun eşyalarını getirmiştim. Ona ait dolabı bile vardı ve her şeyi oradaydı.

Ellerini belimden çekti. "Gideyim o zaman."

Başımı salladım. "Ben de."

İkimiz de sersem gibiydik. Bu yüzden daha fazla ona bakmadan seri bir şekilde banyoya girdim. Elimi kalbime götürerek derin nefesler aldım. Bu da neyin nesiydi? Sanki tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum.

Suyu açtım ve ılık derecesine getirip üzerimdekilerden kurtuldum. Hızlı bir duş alırken biraz daha rahatladığımı hissediyordum. Duş almak her zaman iyi gelirdi, hem bedenime hem de zihnime.

Yirmi dakika kadar sonra bornozumu giyindim, saçlarımı havluya sardım. Yavaşça banyo kapısını açtığımda odamın boş olduğunu ve kapının kapalı olduğunu gördüm. Rahatlayarak banyodan çıkıp dolabımı açtım. Saat çok geçti, pijama giymem daha mantıklıydı ama pijamalarımın çoğu şortluydu.

Ne olacaktı sanki? Ruslar bacaklarımı morarttığında tüm yaralarım merhem süren oydu. Bacaklarımı görmüştü zaten, normal bir pijamadan ne olacaktı ki?

Önce iç çamaşırlarımı, ardından pembe pijama takımımı giyindim. Kremlerimin son kullanma tarihine baktıktan sonra kullandım, parfüm sıktım ve saçlarımı havluyla kuruttum.

Tam o sırada kapıyı iki kez tıklattı. Heyecanla aynadaki görüntüme baktıktan sonra, “Gel,” dedim.

Islak saçları alnına dökülen ve bu şekilde ne kadar karizmatik görüldüğünden haberi olmayan Haris, “Bitti mi işin?” diye sordu. Üzerinde beyaz tişört ve kahverengi eşofman altı vardı.

“Bitti.”

“Saçların ıslak. Kurutabilir miyim?”

Kalbim göğüs kafesimde sıkışırken, “Olur,” dedim.

Tekrar banyoya geçtiğimizde saç kurutma makinesini çekmeden alıp ona uzattım. Arkama geçip özenle ve dikkatli bir şekilde saçlarımı kuruttu, hatta tarakla tarayıp düzleştirdi de.

Aynadaki görüntümüz çok güzeldi.

İmkânsızdı.

Rüya gibiydi.

Ve ben bu rüyadan uyanmak istemiyordum.

Aylar önce mezarında ağlarken şimdi bu konumda olacağımızı hayal bile edemezdin.

Gözlerimi yumup açtım. Hâlâ buradaydı, kaybolmamıştı, gerçektir.

Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi, “Rüya değil,” dedi makineyi kapattıktan sonra. “Hatta tek gerçek biziz.”

“Biz... Kulağa imkânsız geliyor.”

“Benim kulağıma eşsiz geliyor ama.”

Makineyi elinden alıp tekrar çalıştırdım ve bu sefer onun saçlarını kuruttum. Yüz yüzeydik. Çok yakındık. Ben saçlarına odaklanarak özenle kurutup tarıyordum ama o... O benim yüzümü inceliyordu. Sanki her noktasını ezberlemek isteyen bir ressam gibi izliyordu beni.

En sonunda makineyi kapattım ve arkamı ona dönerek çekmeceye koydum. Bu fırsatı değerlendirerek belime sarıldı ve başını omzuma yaslayarak aynadaki yansımamıza baktı. “Ay Parçam... Çok güzelsin. Kokun... Cennet gibi.”

“Sen de eskisi gibi kokuyorsun,” dedim derin bir nefes alarak.

“Beş tane almışsın kullandığım parfümden.”

“Kokun kaybolmasın diye,” dedim zorlukla. “Yastığa sıkıyordum.”

“Bu gece yastığın olabilir miyim?”

“Bu gece...” Dudaklarımı ıslattım. “Her şeyim ol.”

Ani bir cesaretle dudaklarımdan dökülen kelimeler altın harflerini irileştirirken, “Hilal,” dedi şaşkınla. “Anlamadım?..”

“Anladın,” dedim kararlı tavrımı sürdürürken. “Sence de çok zaman kaybetmedik mi? Beraber geçirdiğimiz zaman, ayrı geçirdiğimiz zamandan çok daha az.”

“Beraber geçireceğimiz bir ömrün yanında bunlar küçük hesaplamalar,” dedi kendinden emin bir sesle. Omzuma bir öpücük daha bıraktı.

Ona doğru döndüm, kollarımı boynuna doladım. “Çok yarıyım, çok yorgunum, çok kırgınım.”

“Biliyorum.”

“Ama seni hâlâ çok seviyorum.”

“Biliyorum.”

“Unutmak istiyorum.”

“Biliyorum.”

“Nasıl iyileştireceksin beni?”

“Bilmiyorum.” Saçımı okşadı. “Ama seni iyileştirmek için tüm ömrümü feda etmeye hazırım, Ay Parçası.”

Dudaklarımız yıllar sonra buluştu.

Dünya dönmeye başladı o an benim için. Sanki yıllardır damarlarımda hareket etmeyen kan akmaya başladı, aldığım nefesler ciğerlerime ulaştı ve en önemlisi... Kalbim gerçekten attı.

Ben 8 Kasım 2020’de ölmüştüm.

Ve bugün...

11 Mart’tan 12 Mart’a geçilen bu gecede...

Hayata geri döndüm.

Dudaklarım dudaklarıyla özlem dolu ve uyumlu dansını sürdürürken hangi ara onu geri geri odama götürdüğümü bilmiyordum. Önce kontrol kesinlikle bende idi. Ama sonra...

Beni yatağa itti yavaşça. Sırtım yumuşak yatakla buluştuğunda bile dudaklarımız bir saniye olsun ayrılmadı.

Kocaman bedeni, bedenimin üzerine örtüldüğünde gözlerimi kapattım.

Elleri vücudumda gezinirken pijamamı sıyırmak istedi ama sonra vazgeçti. Elinden tuttum ve çıkarmasına yardımcı oldum. “Hilal...”

“Haris,” dedim ve boynuna sarılarak onu kendime çektim. “Işığı kapatır mısın lütfen?”

“Senin o rica eden ağzını öperim.” Duraksadı ve yavaşça geri çekildi. Yataktan kalkıp ışığı kapattı, tekrar gelip üzerime çıktığında yine boynuna sarıldım.

“Teşekkür ederim.”

“Öyle tatlı tatlı konuşma. Kendime hâkim olmaya çalışıyorum.”

“Kendine hâkim olma,” dedim ve onu mümkünmüş gibi daha çok kendime çektim.

“Emin misin?” Temkinliydi, endişeliydi. Pişman olmamdan korkuyor olmalıydı.

“Eminim. Sen?”

“Bana mı soruyorsun? Yüzlerce kez rüyalarımı süsledin. Her zaman bu anın hayalini kurdum ben.”

“O zaman?” Yanağına uzun bir öpücük kondurup geri çekildim.

Dudakları bu sefer dudaklarıma kelimenin tam anlamıyla abandı. Üç buçuk yılın acısını çıkarmak ister gibi birbirimizin dudaklarını, boynunu talan ettik. Dudaklarımdan firar eden inlemeler onun kasılmasına neden olurken, “Delireceğim,” diye fısıldadı kulağıma.

Ben de tişörtünü çıkararak onu daha da delirttim.

O da sutyenimi çıkardı, ardından şortumu.

Dudakları ve elleri her yerdeydi.

Bedenimin her yerinde dudaklarının izi, ıslaklığı vardı.

“Ben senden nasıl ayrı kalabildim?” Bir göğsüm avucunda, biri ağzındayken yüksek sesle inlemeye başladım. Çok az geri çekildi ve bana baktı endişeyle. “Durayım mı, güzelim?”

“Durma,” dedim anında. “Sakın durma.” Başını göğsüme bastırdım devam etmesi için.

Tüm bedenim hem yanıyor hem de titriyordu, çok tuhaftı.

“Hilal, beni delirtiyorsun!” Göğsüme doğru derin bir nefes aldı. “Canını acıtmaktan korkuyorum.”

Elimle çenesini kavradım ve gözlerinin tam içine baktım. Sokak lambasının loş ışığı birbirimizi az da olsa görmemizi sağlıyordu.

“Bir şey isteyeceğim senden.”

“Emret.”

“Bana bu konumda şefkatli davranma. Lütfen.”

Altın harelerinde yanan o ateşi gördüm. Beklediği şey sanki buymuş gibi dudaklarıma asıldı, sonra yavaş yavaş aşağıya indi. Artık daha tutkulu, daha sertti dokunuşları ve bu çok hoşuma gitmişti. Önce boynum, sonra göğüslerim, karnım ve sonunda dayanamadığım bir yere geldiğinde saçlarından asılarak onu yukarıya çektim; dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

“Çok vahşi hisler uyanıyor içimde...”

Sesi boğuk, hırıltılı ve tahrik ediciydi.

Gözlerimi kapattım. “Haris...”

“Söyle, güzelim.”

“Kalbim çok hızlı çarpıyor.”

Başından beri asla dokunmadığı yara izimden öptü. “Özür dilerim. Binlerce kez.”

“Bu kalp senin. Delinse de bu değişmedi.”

“Hilal...”

Defalarca sordu, emin olduğuma ikna olana kadar. Ve inandığında, “Seni seviyorum. Bu evrende de eğer varsa başka evrende de. Sadece seni, en çok seni, her zaman sadece seni,” diyerek bedenlerimizi birleştirdi, bizi birbirimize mühürledi.

Canımın acıması gerekirdi ama ben o kadar kendimden geçmiştim ki sanki onunla beraber gökyüzünde uçuyormuş gibiydim.

Kanatlarımı koparmayacağına ve yere çakılmayacağımdan artık emindim.

Çünkü... Ruhlarımız ve kalplerimizle beraber artık bedenlerimiz de birbirine ait kılınmıştı.

14

MUTLU
SABAH LAR

Hayat çok karışık bir kavramdı. Dün başkaydı, bugün bambaşka. Hatta bir insanın hayatı bir günde değil, birkaç saatte de değişebilirdi. Benim hayatım gibi...

Altı ay önce kalbi delinmiş, öfkeli, kırgın, kızgın bir kadın olarak ayrılmıştım Bakü'den. Herkesle iletişimi kesmiş, kendime hayat kurmaya çalışmıştım. Başarılı da olmuşum.

Ama insan kendinden kaçamazmış.

Kendi kalbinin sesini kısamaz, içindeki duyguları uzun süre bastıramazmış.

Ona kızgındım, kırgındım. Altı ay boyunca bu duygularımı tüketmiş ve ona olan sevgimin yeniden gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu.

O parkta bana sarıldığında sanki hava ısınmış, güneş üzerimize doğru doğmuş, yaz gelmişti...

Çok uzun zamandır bana dokunmamış, bana sarılmamıştı. Bu yüzden itememiştım onu, uzaklaştıramamıştım kendimden.

Eğer annemin Karga tarafından ölüme mecbur bırakıldığını söylemeseydi onunla İstanbul'a gelir miydim? Gelmezdim. Ama ondan bir çaba bekler miydim? Sanırım her kalbi kırık kadın gibi beklerdim.

Ben bir kadındım.

Bazen savaşçı olsam da cesur davransam da çok ağır şeyler yaşamış olsam da ben sadece bir kadındım.

Ağlayabilirdim, hassas davranabilirdim, sevdiğim insandan gelecek ilgiye ihtiyaç duyabilirdim. Ve onun temasıyla yeniden doğmuş gibi hissedebilirdim. Bu beni âciz ya da güçsüz yapmazdı. Bu beni sıradan bir insan, bir kadın yapardı. Zaten daha fazlası değildim.

Öğlene doğru uyandığımda yanımda yoktu. Başta bu beni incitti ama sonra acilen çağrıldığını düşünüp sorgulamadan yerimden kalktım. Önce çarşafı değiştirdim ve ardından uzun bir duş aldım.

Odaya dönüp üzerime gri eşofman takımını giyindim ve ardından saçlarımı havluya sararak odadan çıktım.

Mutfığa girdiğimde gördüğüm manzara gözlerimin belemesine neden oldu çünkü mutfağımın ortasında gri eşofman altı giyen, üzeri çıplak, saçları ıslak ve elindeki tahta kaşıkla menemen yapan bir Haris vardı.

Bana omzunun üzerinden bakarak, “Günaydın, Ay Parçam,” dedi ve elindeki tahta kaşıkla bana doğru geldi. “İyi uyudun mu?” Başımı onayla salladığımda, “Bak bakalım, tuzu nasıl?” diye sordu.

“Günaydın.” Tahta kaşığın ucundaki menemenin tadına baktım. “Çok güzel.”

Gülümsedi. “O zaman otur sen.”

Gözlerim masaya ilk kez sataştığında gördüğüm manzarayla ufak çaplı bir şok daha geçirdim. Masa... Dopdoluydu. Serpme kahvaltı hazırlamıştı bana. Bunları hangi ara gidip almış ve hazırlamıştı?

“Bir eksik mi var güzelim? Söyle, hallederim hemen.”

Annemin ölümünden sonra hiç böyle bir kahvaltı yapmamıştım. İkimizin de en sevdiği öğündü, ondan sonra bir daha serpme kahvaltı yapamamıştım bu yüzden de.

“Hilal?” Bakışlarımı kahvaltıdan alıp ona çevirdim, elindeki çaydanlıkla bana endişeyle bakıyordu. “Bir sorun mu var?”

Ona doğru birkaç adım attım ve beklemediği bir şey yaparak uzanıp yanağından öptüm. “Teşekkür ederim.”

Elindeki çaydanlık titrerken kendisini toparlayıp, “Yakacaksın ikimizi de,” dedi ama sesindeki ton bundan hiç de şikâyetçi

olmadığını gösteriyordu. “Hem ne için teşekkür ediyorsun? Her zaman hayalimdi seninle böyle bir kahvaltı etmek. Gerçi krep yapamadım ama menemen var. Umarım seversin.”

“Menemen çok severim.”

“Biliyorum. Karabağ’da yemiştik hep beraber ama o zaman tadı pek güzel değildi.”

Yüzümü buruşturdum. “Soğansızdı.”

“Şimdi soğanlı,” diyerek göz kırptı. “Soğutma, haydi geç.”

Ben geçip oturduğumda o da çaylarımızı doldurdu ve ardından menemen tavasını alıp geldi. Üzerine kaşar peyniri eklemişti ve görüntüsü bile efsaneydi. Geçip karşıma oturduğunda ekmekten bir parça alıp menemene bandım ve büyük bir iştahla ağzıma attım. Tadı... Annemin yaptığı menemen gibi şahaneydi. “Mükemmel! Ben asla bunu yapamam, biliyor musun?”

“Biliyorum. Bahsetmiştin.” Gülümsedi, tabağına birkaç salatalık ve zeytin aldı. “Demek ki mutfak işi bende.”

Menemenden tabağıma alıp yemeye devam ederken, “Annem çok güzel yemek yapardı. Birkaç defa denedim ama iğrenç oldu sonuçları. Ben de damak zevkim bozulmasın diye yemek yapmaktan vazgeçtim. Annemden sonra çok zorlandım. Sağlıksız beslendim, hazır yemekler tükettim ya da sipariş verdim. Son dönemlerde de bir abla vardı, o yardıma geliyordu ama o da pek güzel yemekler yapamıyordu. Senin elin çok lezzetli, anneminki gibi.”

Dudakları kıvrıldı. “Sen beni övdüğünde eriyormuş gibi hissediyorum.”

“Hoşuna mı gidiyor?”

“Seninle ilgili her şey hoşuma gidiyor.” Kaşları çatıldı. “Bir tek şey hariç.”

“Ne?”

“Saçların ıslak.”

“Öreceğim. Nemliyken ördüğünde hafif dalgalı oluyor. Yakı-
şıyor bana.”

“Gerçekten mi? Bilmiyordum bunu.”

“Cidden hiç sevgilin olmadı mı?”

“Hayır,” dedi net bir tonla. “Bu konuda yalan söylemedim sana.”

“Neydi adı? Ahu mu?” Dondu. Ne söylediğini kesinlikle anlamamış hatta hatırlamamıştı ama ben hatırlıyordum. Mayına bastığında Kaplan Giray bahsetmişti Ahu’dan. Masaj salonunda çalışan ve Haris’e masaj yapan kadının ismiydi. “Masaj yaptırdığın kadın.” Bu sefer hatırladığında gözlerini benden kaçırdı.

“Sevgilim hiç olmadı, Hilal. Daha önce hiç kimse için kalbim atmadı, kimse için ağlamadım ya da kimseyle içten bir şekilde gülmedim. Kimseye onu sevdiğimi söylemedim bile. Beraber olduğum kadınlarla aramda duygusal ilişki olmadı asla.”

“Anladım.”

“Madem bu konular açıldı... Sana bir soru sormak istiyorum.”

“Sor.”

“Egemen’le görüştüğünde bir şeyler hissettin mi? Edinburgh’ta birçok erkekle görüştüğünden bahsettin. Buna hak veririm. Çünkü hak ettim. Ama Egemen’le karşılaştığında beni ölü biliyordun. Arada çok ciddi fark var.”

“Egemen’i ilk gördüğümde tuhaf oldum. Yıllar sonra onu saldırıya uğrayan şefimizin ameliyatından çıkarken görmeyi beklemiyordum. Sonra kanal çıkışına geldi. Elinde iki kahve tutuyordu.”

“Benim hayalimdi,” diye fısıldadı hüznle.

“Yürüdük, bir kafeye girip konuştuk. Geçmişten...” Dudaklarımı ıslattım. “Sonra benden bir şans istedi, ben de mümkün olmadığını belirttim. Sonra da zaten Kaplan geldi ve onu kovdu.”

“Anladım. Teşekkür ederim cevap verdiğin için.”

“Haris,” dedim en sonunda dayanamadığımda.

“Efendim?”

“Yalan söyledim.”

“Hangi konuda?” Egemen konusunda yalan söylediğimi düşündü sanırım çok kısa bir süreliğine.

“Senden sonra kimseye dokunmadım, kimseyle görüşmedim. O an seni üzmem istedim sadece.”

Gözlerinin içi parladı. Bunu duymak onu mutlu etmişti. “Kahroldum onu söylediğinde ama hak ettim. Eğer başkalarıyla görüşmüş olsaydın da bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.”

Menemenden biraz daha alıp yerken, “Sen yerimde olsaydın başkasıyla görüşür müydün?” diye sordum.

O da benim yediğimi gördüğünde tabağına menemen ve zeytin aldı yine. “Asla. Kalbimde sen varsan, sana asla ihanet edemem. İstemem, istesem de yapamam.”

Başımı onayla salladım. “Bir şey söyleyeceğim ama gülme.”

“Söyle, güzelim.”

“Menemenin kalanını ben yiyebilir miyim?”

Haris gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Sanırım bunu beklemiyordu ama ne yapabilirdim? Yıllardır böyle bir menemen yememiştik. “Afiyet olsun.”

“Bu kahvaltını asla unutmayacağım. Çok iyi geldi.” İştahlı bir şekilde yemeğime devam ederken hayran hayran beni izliyordu.

“Ben de senin bu mutlu hâllerini asla unutmayacağım ve her zaman mutlu olman için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Aslında çok kolay.”

“Ne?”

“Mutlu olmam.”

“Neye bağlı mesela mutlu olman?”

“Menemene,” dediğimde önce ciddi ciddi bana baktı. Ardından daha fazla dayanamayıp gülmeye başladı. Ona eşlik etmeye başladığımda kahkahalarımız büyüdü ve tüm eve yayıldı.

Tam o sırada çalan kapı kahkahalarımızı böldüğünde, “Birini mi bekliyordun?” diye sordu bana.

“Benim Türkiye’ye döndüğümü kimse bilmiyor ki.”

“Ben bakayım o zaman.” İkimiz de ayağa kalktık, önden gidip düğmeye bastı ve monitörden kimin geldiğine baktı. “Bir siz eksiktiniz zaten.”

“Kim?”

“Gereksiz olan herkes,” diye homurdandı, ardından banyoya girip üzerine tişört geçirdikten sonra gelip kapıyı açtı.

Kaplan, Zamir ve Tomris gelmişti. Fakat gözüm bir kişiye daha sataştığında, “Alp!” diye çığlık attım.

Neredeyse onun üzerine zıplayarak sarıldığımda, “Fıtık olacağım ama değer,” diyerek bana sarıldı ve havaya kaldırdı.

“Bana hiç böyle sarılmadı,” diyen Kaplan içeri girdi. Trip mi atmıştı bana o?

Zamir, “Hastalanacaksın. Saçların ıslak,” dedi her zamanki gibi. Kesinlikle ıslak saçlara takıntısı vardı.

Tomris, “Bir susun artık,” diyerek onları içeriye götürdü.

Alp ise beni kucağında mutfaka kadar taşıdı. “Delirttin kızım sen beni!”

O sırada, “Kahvaltı hazırlamışlar bize!” diye konuştu Kaplan. “Ama iki kişilik servis açmışlar. Ben ve Zamir için herhâlde.”

“He Kaplan, size hazırladım! Nah!”

Tomris, “Biz yanlış zamanda mı geldik?” diye sordu tereddütle. “Ben habersiz gitmeyelim demiştim ama dinleyen olmadı.”

Haris, “Aslında...” diyeceği sırada sözünü kestim.

“Yok, biz de sizi arayacaktık zaten. İyi ki geldiniz.” Haris bana ters ters bakarken ben de bakışlarımla ona karşılık verdim ve susmasını sağladım.

Alp, “Çok özledim be seni!” diyerek tekrar sarıldığında ben de ona sarıldım.

“Ben de seni çok özledim.” Küçük kardeşim gibiydi, yanımda yetişmişti. Kanala ilk geldiğinde herkes onu stajyer olduğu için ezerken ben almıştım kanatlarım altına. Gittiğim her yere götürmüştüm ve böylece sahada yetişen bir kameraman olmuştu. Çok zengin ve köklü bir aileden geliyordu, ailesi asla bu mesleği beğenip desteklememişti ama o da asla vazgeçmemişti. İnatçıydı. Aynı benim gibi. Ve çok azimli bir çocuktü.

“E bu menemen bitmiş!” Kaplan’ın sesiyle Alp’ten ayrıldım ve Haris’in karşısına geçip ona yavru kedi bakışlarımla baktım.

“Hayır, Hilal.” Ne isteyeceğimi adı gibi biliyordu.

“Lütfen.”

Başını şiddetle iki yana salladı. “O herif için menemen yapmayacağım.” Tuhaf bir ilişkileri vardı. Birbirleri için tereddüt etmeden canlarını verirlerdi ama bir bardak su vermemek için inat ederlerdi.

“Lütfen...”

“Hilal...”

“Ben de yiyeceğim. Benim için.”

“Peki,” diye homurdandı ve ocağın önüne geçti. Ben de masadaki boş menemen tavasını alıp bulaşık makinesine yerleştirdim.

Kaplan, “Menemen ne zamana hazır olur?” diye sordu sabırsızca. “Hilal, çay koyar mısın?”

Haris elindeki tavayı Kaplan’a doğru salladı. “Uşağın mı var lan senin? Kendi çayını kendin koy!”

Zamir tabağına aldığı peynirlerden ağzına atarken, “Haklı,” dedi.

Alp ise masadan aldığı ekmekten kemiriyordu. Bu çocuğun huyu asla değişmiyordu.

Tomris ayaklanıp herkesin çayını doldurduğunda, “Eyvallah,” dedi Kaplan. “İbret alsınlar senden.”

“Kaplan Giray! Kafana domates yemek istemiyorsan kes ve oturup kahvaltını et,” dedi Haris.

“Misafirim ben burada,” diye homurdandı Kaplan. “Hiç misafirperver değilsiniz.”

“Sizi kim çağırdı?”

Haris’in sorusuyla ona döndüm ve uyarı dolu bir bakış attım ama asla oralı olmadı.

“Biz yabancı mıyız? Çağrılmadan da gelebiliriz.”

“O zaman çayını neden doldurmuyorsun, lan?”

Kaplan hariç herkes gülmeye başladığında bize ters ters baktı ve ardından kahvaltısına devam etti.

Haris menemen yaparken ben masadaki eksikleri tamamladım. Haris buzdolabını daha önce hiç görmediğim kadar doldurmuştu. Bu dolapta meyve suları hariç pek bir şey olmazdı oysaki eskiden.

Sanki evde annem varmış gibi hissetmiştim çok kısa bir an.

“Sen otur. Ben hallederim,” dedi Haris kısık sesle. Ardından kulağıma eğilip, “Ağrın var mı?” diye fısıldadı.

“Biraz,” diye mırıldandım. “Önemli değil.”

“Önemli. Ayakta durma. Mutfağın emin ellerde.”

“Ona ne şüphe,” diye gülerek Zamir ve Alp’in arasına oturdum.

Başımı Alp’in omzuna yaslayarak, “Kanalda durumlar nasıl?” diye sordum.

“Önder’le Kâmil Bey nerede olduğunu ve ne zaman geleceğini çok merak ediyor. Ukrayna ya da Rusya’ya gidecek kimseyi

bulamadı çünkü.” Derin bir nefes aldı. “Ama o saldırıdan sonra dönmeyeceğini düşünüyor çoğu kişi. Ve sana hak da veriyorlar.”

“Mesut amca nasıl?”

“Sağlığı çok iyi. Sürekli seni soruyor.”

“Sevindim.”

“Bir de doktor var. Gidip geliyor kanala, arkadaş olduğumuzu duymuş. İş çıkışında yakaladı beni, seni sordu.”

“Doktor?” diye sordu Haris ve Kaplan aynı anda.

“Egemen,” dedik onlar gibi Alp’le aynı anda.

Kaplan, “Yüzsüz herif,” dedi suratını buruşturup. “Başkasını sevdiğini anlamayacak kadar kıt beyni var. Nasıl tıp kazanıp doktor olmuş?”

“Kaplan,” diye uyardım onu. “Lütfen.”

Haris ocağın yanında durup omzunun üzerinden bana bakarak, “Yalan mı?” diye sordu. “Biliyor birini sevdiğini. Ne diye arıyor seni?”

“Ölü sanıyor seni,” diye hatırlattım ona.

“Diriyim ama.”

Zamir ve Tomris dudaklarını birbirine bastırarak gülüşlerini bastırırken Alp başını eğerek sessizce güldü. Haris, Kaplan ve ben ise itinayla gerginliğimizi koruyorduk.

“Egemen’i görürsem dirildiğini söylerim.”

Haris, sadece dudaklarını oynatarak, “Adını söyleme,” dedi sessizce. Hem kıskanıyor hem de başkalarının yanında bunu belli etmemeye çalışıyordu. Bu çelişkili ve düşünceli tavrının hoşuma gittiğini söyleyebilirdim sanırım.

Kaplan, “Ben gidip onun bacaklarını kırayım, böylece bir daha kanalın önünden bile geçmez,” dedi ve ağzına kocaman bir peynir dilimi attı. “İştahımı açtı herif. Menemen nerede kaldı ya?”

“Kaplan,” diye uyardık hepimiz onu aynı anda.

Zamir, “Hilal,” dedi. “Kahvaltı çok güzelmiş. Ellerine sağlık.”

Tam ağzımı açıp hiçbir şeye elimi sürmediğimi söyleyecekken, “Ellerine sağlık, Ay Parçası,” dedi Haris. “Enfes olmuş her şey.”

Dudaklarım aralanırken bana göz kırptı. “Afiyet olsun,” diyerek ayak uydurdum ona.

“Hani sen beceremiyordun kız?” Kaplan uzanıp yanağımdan makas aldı. “Aferin, öğren böyle şeyleri. İleride kocan aç kalmasın.”

“Kocası kadar taş düşsün başına, Kaplan,” dedi Tomris ve ona zeytin attı.

Kaplan attığı zeytini ağızıyla yakaladığında, “Vay, helal abi,” dedi Alp hayranlıkla.

Dirseğimle onu dürttüm. “Abartma!”

“Senin karın olacak kadına acıyorum,” dedim Kaplan’a. “Sürekli hizmet mi bekleyeceksin? Yardımcı tut kendine, kadına eziyet etme!”

“Kocaya hizmet, vatana hizmettir,” dedi ama dalga geçtiği, bizi sinirlendirmek için yaptığı belliydi.

“Hanıma hizmet olmasın o?” diyen Haris elindeki menemen tavasıyla masaya yaklaştı ve tavayı sofranın ortasına bıraktı. “Afiyet olsun. En çok da sana güzelim.” Başından öptü ve baştaki sandalyeye geçip oturdu.

“Kılıbıksınız hepiniz,” dedi Kaplan memnuniyetsiz bir sesle. “Zamir, Baran ve sen... Hepiniz.”

“Mutluluğun sırrı bu,” dedi Zamir kendinden emin bir sesle. “Hanımcı olup da mutlu olmayan tek bir erkek bile yok. Hem seni de göreceğiz. Büyük konuşanların sonu malum...”

Haris kendine çay doldurup onu keyifle içerken, “Haklı,” diyerek katıldı Zamir’e. “Düşünsene... Milyon insan içinde iki kişi birbirini tesadüfen buluyor ve seviyor. Mucize değil mi? İki kişi tüm farklılıklarına rağmen birbirine âşık oluyor, birbirlerini en

kötü yüzleriyle, huylarıyla kabul etmeye çalışıyor. Her ikisi de bir ilişki ve gelecek ihtimali için çabalayıp emek veriyor. İkisi de hayaller kuruyor, gelecekte beraber olmak isteğiyle yanıp tutuşuyor. Birbirlerinin hem düşmanı hem dostu hem aşkı hem de zayıf noktası oluyorlar.”

“Tesadüflere inanıyor musunuz?”

Zamir, “Evet,” dedi anında.

Haris, “Kadere inanıyorum,” dedi. “Bir insan bir insanın kaderiyse mutlaka birkaç kez karşılaşır.”

Tomris, “İnanmıyorum,” dedi.

Alp, “Ben bilmem. Hiç âşık olmadım,” dedi tatlı bir ses tonuyla ve ekmek kemirmeye devam etti. Ekmeği menemene bandım ve Alp’in ağzına tıktım. Koskoca masada sadece ekmek kemirmesi sinirlerimi bozuyordu çünkü.

Kaplan, “Ben inanıp inanmadığımı bilmiyorum,” dedi soruyu soran olmasına rağmen. “Bildiğim tek şey... Menemen harika olmuş. Karın olacak kadın çok şanslı, kardeşim.”

Haris’in dudakları kıvrılırken herkes aynı anda menemene ekmek banmaya başladı. Birkaç dakika sonra koskoca tavadaki menemeni silip süpürmüşlerdi.

Onları seviyordum.

Onları gerçekten çok seviyordum.

Beraber büyüdüğümüzü hayal ediyordum bazen. Ya da sanki beş yaşındaymış gibi hissediyordum yanlarında ve bu bana çok iyi geliyordu. Yaşayamadığım, kalın kitaplarla kısıtlanan, oyuncaklarımla korkarak ya da saklanarak oynadığım o zamanlarıma dönüyordum sanki.

Baskısız bir şekilde büyüseydim şu anki konumum nasıl olurdu? Yine gazetecilik okur muydum? Yine çok okur muydum? Yoksa kendimi keşfedip başka bir alana mı yönelirdim? Kim

olurdum? Bilmiyordum. Baskıyla büyüyen herkes bu soruyu kendisine en az bir kere sormuştur muhakkak.

Sanatla ilgilenebilirdim sanırım. Sesim kötüydü ama edebiyatı severdim. Yazar olabilirdim mesela. Roman yazarı hem de. Fantastik okumayı çok severdim, babam uzun süreli göreve gittiğinde genelde fantastik romanları okurdum. Alamazdım, kütüphaneme koyamazdım çünkü... Ama arkadaşlarımdan ödünç alırdım. Geceden sabaha kadar *Harry Potter* okuduğum geldi aklıma. Sonra sinema için para biriktirip babamdan gizli gittiğimi hatırlıyordum. Mısır param yetmemişti, o günden sonra asla mısır yiyememiştim. Ukde kalmıştı içimde o gün.

Evet, kesinlikle babam baskıcı biri olmasaydı bir yazar olurdum. Farklı evrenler yaratırdım, hayal gücümün sınırlarını zorlardım. Ters köşelerle dolu güzel kurgular yazardım.

Haris nasıl biri olurdu? Kim olurdu mesela? Futbolcu olmak istediğinden bahsetmişti bir seferinde. Başka bir evrende ben yazar, o futbolcu olsaydı yine de yollarımız kesişir miydi?

Aklıma gelen soruyla, "Hangi takımı tutuyordunuz siz? Daha önce hiç sormadım," dedim.

Alp, "Fenerbahçe," dedi anında.

"Biliyorum." Masasının her tarafı Fenerbahçe ile ilgili öğelerle doluydu. Sadece ben değil, tüm kanal biliyordu bunu.

"Ankaragücü," dedi Zamir ama şaka yapıyormuş gibiydi. Belki de ciddiye. Sonuçta Ankaralıydı. "Pek izlemem, millî takımı desteklerim sadece."

Kaplan, "Elbette Galatasaray," dedi omuzlarını dikleştirerek.

Tomris, "Futbola ilgim yok," dedi.

Haris, "Galatasaray," dedi. "Bu herifle maçlarına gideriz sık sık. Kombinesini de ben aldım ama daha parasını bana geri ödemedi."

“Öldün diye borç da silindi, kardeşim,” dedi Kaplan, ardından bana döndü. “Bu arada senden borç istemiştin ya... O konu askıda kaldı. Bana borç verir misin?”

Haris, Kaplan’ın kafasına şaplak attı.

Aniden gelen sevgi patlamasıyla kollarımı Alp’in boynuna doladım ve ona sanki çocuğuma sarılıyormuşum gibi sarıldım. Başını göğsüme yaslariken, “Özledim seni kerata,” deyip iç çektim.

Önce şaşırdı ama sonra o da bana sarıldı. “Ben de seni özledim.”

“Beni de özledin, değil mi?”

Kaplan beklentiyle bana baktığında onu terslemek istedim ama sonra bundan vazgeçtim. “Seni de özledim.” Derin bir iç çektim. “Diego...”

Kaplan’ın yeşil gözleri parladı, yüzünde kocaman bir gülümseme doğdu. “Sid’im be! Sahalara geri döndün sonunda!”

“Tamam, çok samimi olmayalım yine de.”

“Affettin mi beni?”

“Kaplan,” dedim uyarı dolu bir tınıyla.

“Olsun be... Aras demiyorsun en azından.”

“Aras kim?”

Alp’in sorusuna Haris cevap verdi. “Şerefsizin teki.”

Kaplan öksürdü. “Neden öyle diyorsun ya?”

“Üzöldün mü sen?”

Kaplan dudak bükerek bana baktı ve başını salladı.

Gözlerimi devirdim. “Beter ol.”

Tomris sırtıttı. “Ağlasana, eğleniriz.”

“Siz benim gözümünden yaş düştüğünü gördünüz mü hiç?” Herkes birbirine baktı. Sanırım kimse böyle bir ana şahit olmamıştı. “Görmediniz,” diyerek kendi sorduğu soruya cevap verdi. “Göremezsiniz. Kaplan Giray ağlamaz.”

“Âşık ol artık da ağla salya sümük omzumda!”

Kaplan ona işaret yaparak, “Nah,” dedi kendinden emin bir sesle.

Kahvaltımızı birbirimize sataşarak ve gülerek bitirdiğimizde Kaplan evin babası gibi salona geçti ve kumandayı eline alarak bir Türk dizisi açıp izlemeye başladı. Geri kalanlar olarak hep birlikte mutfakı topladık. En sonunda her şeyi bulaşık makinesine yerleştirmiş, ortalığı toparlamış, hem çay hem de kahve yapmıştık. Tepsiyi almak için uzandığımda Haris beni durdurdu.

“Ne yapıyorsun?”

“Tepsiyi alacağım.”

“Ağır.”

“Ne olacak?”

“Hilal,” dedi kaşlarını çatıp. “Geç otur, haydi. Gelip saçını öreyim.”

Dudaklarım kıvrıldığında, “Tamam,” dedim. Bu teklifi sebepsizce sevinmeme neden olmuştu.

Banyodan toka ve tarak aldıktan sonra salona geçip yastık aldım ve koltuğun karşısında oturdum. Haris de gelip tepsiyi sehpa bıraktı ve koltukta oturdu.

“Ne yapıyorsunuz?”

Kaplan’ın sorusuna, “Örgü sanırım,” dedi Zamir. “Helal lan sana!”

“İlk defa deneyeceğim.”

Haris önce saçlarımı taradı, ardından telefonda izlediği videoya bakarak örgü örmeyi denemeye başladı. O sırada Tomris hiçbir şey demeden ayaklanıp banyoya doğru koştuğunda hepimiz birbirimize baktık.

“Ben bakarım,” diyerek saçlarımı topladım ve ayağa kalkıp Tomris’in girdiği banyoya doğru ilerledim. Kapı aralıktı. Yerde oturarak klozete doğru öğürüyor ama kusamıyordu.

Kapıyı tıklattım. “Gelme!”

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hilal,” dedi bu sefer cılız sesle. Klozete tükürdü, ardından sifonu çekerek ayağa kalktı. Elini, yüzünü yıkadıktan sonra bana döndü. “Gel.”

İçeriye girdiğimde, “İyi misin?” diye sordum merakla. “Miden mi bulandı?”

“Hilal,” dedi tuhaf bir tonla. “Sana sarılabilir miyim?”

“Elbette,” diyerek kollarımı açtığımda saniyeler içerisinde bana sarıldı. Başını omzuma yaslayarak iç çekti ve ardından ağlamaya başladı.

Sırtını sıvazlayarak, “Tomris, ne oldu?” diye sordum endişeyle. “Anlamadım ben.”

“Yanımda...” diyerek hıçkırdı. “Örgü yapmasanız olur mu?”

Önce sebebini sormak istedim ama sonra bunun saçma olduğuna kanaat getirdim. Ağlaya ağlaya benden bunu istemesinin mutlaka bir sebebi olmalıydı.

“Peki.”

“Sana anlatacağım ama bugün değil. Bu güzel günü mahvetmeyeceğim.”

“Ne zaman istersen,” diyerek saçlarını okşadım. “Ben buradayım artık.”

“İyi ki varsın, Hilal,” dedi hıçkırıklarının arasında.

“Sen de iyi ki varsın.”

Geri çekildiğinde, “Sen önden git,” dedi yüzünü silmeye çalışarak. “Midesi bulandı dersin.”

“Tamamdır.”

Dediğini yaparak önden gittim. Haris, “Ne oldu?” diye sordu endişeyle.

“Midesi bulandı.”

Kaplan, “Menemene ne koydun?” diye tersledi Haris’i.

“Elinin körünü,” diye yanıtladı onu Haris.

“Tartışmayın artık. Başım çatladı!” Zamir her ikisini de susturdu, ben de onun yanına geçip oturdum. Kulağıma eğilerek, “Başkan bugün müsait değil. Yarın çağıracak sizi,” diye fısıldadı. Alp burada olduğu için fısıldıyordu büyük ihtimalle. Başımı onayla salladım ve tepsiye uzanarak çayımı aldım.

Dakikalar sonra Tomris içeriye girdiğinde, “Gel bakalım yanma,” dedi Haris. “Ne oldu sana?”

“Menemenin zehirledi kızı!”

“Yok bir şey. Bünyem sağlıklı kahvaltıya alışık değil herhâlde.”

Tomris, Haris’in oturduğu koltuğun başlığına oturdu. Haris de başını onun koluna yasladı. Onların hepsinin arasında çok güçlü bir bağ vardı ve bu hoşuma gidiyordu. Eskiden Tomris, Zamir’den hoşlanıyordu. Kaplan da Tomris’ten. Ama şimdi hepsinin arasında kuvvetli bir dostluk, yoldaşlık bağı vardı sadece ve bu çok özeldi.

Beraber çay ve kahvelerimizi içtik, sohbetler ettik, güldük bol bol.

Yıllar sonra belki de en mutlu günümdü.

İçimden bu günlerden daha fazla olmasını diledim ve ardından başımı Zamir’in omzuna yasladım. Zamir sanki hissetmiş gibi, “Çok daha mutlu günlerin olacak,” diye mırıldandı ve başıma bir öpücük bıraktı.

15 İNANÇ

Sınırlar...

Biri geliyordu, sınır çiziyordu, *burası benim* diyordu. Sonra diğeri gelip bunu inkâr ediyordu ve savaşıyorlardı. Olan sınırın ortasında, yakınında kalanlara oluyordu her zaman.

Savaşlar zaten hep böyle başlamaz mıydı?

Peki, savaşlar gerçekten kazanılıyor muydu? Yoksa tarafların hepsi kaybediyor olabilir miydi? Bir toprak parçası için masumlar ölürlen kazanılan toprak parçasına sevinmek acaba doğru muydu?

Bana göre... Doğru sayılırdı. Çünkü o topraklar için atalarımız kan dökmüşse eğer, onu bugünümüzde bir başkasına hediye edemezdik. Savaşmamız ve kanımızın son damlasına kadar mücadele etmemiz gerekirdi.

Savaşmak benim doğamda, ruhumda vardı.

Karabağ'a gitme sebebim buydu. Savaşmak. Silahımla değil, mikrofonumla savaşmak. Ama koşullar beni mikrofonu yere atmaya, silaha sarılmaya mecbur bırakmıştı.

Belki de mecbur kalmamıştım. Bunu seçmiştim. Sonuçta kimse bana Victor'u öldürmemi söylememişti.

Haris'i düşman sanmama rağmen Victor'u öldürmüştüm. O düşmandı ama Victor'un hem düşman hem de çok kötü kalpli biri olduğunu anlayabilmişim birkaç günde. Bu yüzden onu tereddüt dahi etmeden iki el kurşunla öldürmüştüm.

İlk cinayetimdi.

Ama son olmamıştı.

İlk kez canlı bir hedefi vurmuştum.

Ama belki de onlarcasını devamında getirmişti.

En sonunda da... Kendimi vurdum ve silahı bıraktım.

Karga'yı öldürmek istemiştım ama sonra vazgeçmiştım. İstemem saniyeler içerisinde kafasına sıkıp onu öldürebilirdim ama istememiştım. Neden? Bilmiyordum.

Bazen delirdiğimi düşünüyordum. Zihnimde dolaşan savaş anıları, kan dolu sahneler beni sanki o anları yaşamamışım gibi ürkütüyordu. Sonra... Sonra farkındalık duygusuyla doluyordum. Ben bunların hepsini yaşamıştım. Ben... Annesiyle konuşturduğum Hüseyin'in hain olduğunu ve silah arkadaşı İbrahim'in onu vurduğunu görmüştüm çıplak gözlerle. Ben... Rus İstihbaratı tarafından kaçırılmış, Zamir'in takımı tarafından kurtarılmış, sonrasında Haris'i onların elinden çekip alabilmişim. Ben... Az kalsın Victor'un kardeşi Mari'nin askerleri tarafından adını bile duymak istemediğim o şeyi yaşayacaktım. Ben... Kaç şehit görmüştüm? Kaç ölüme şahit olmuşum?

Ben... İşime, mesleğime geri döndüğüm gün suikasta uğramıştım. Sonra yine her şeyin başladığı noktaya, Karabağ'a gitmişim. Yıllarca yasını tuttuğum adamı kanlı canlı karşımda görmüştüm. Sevinememiştım. Yaşadığına sevinememiştım o zaman çünkü kandırıldığım için öfkeliydim.

Ama şimdi...

Yanımda olduğu için çok mutluydum.

Beraber arabadan inerken başkanın bizi neden böyle bir kafeye çağırdığını sorguladım ama sonra belki de babamın görüşüğümüzden haberdar olmamasını isteyebileceği aklıma geldi.

Liselilerin ve üniversitelilerin geldiği çok göz önünde olmayan bir kafeydi. İçeri girdiğimizde cam kenarındaki başkan ve etrafındaki diğer masalarda dikkat çekmeden, sanki normal müşteriymiş gibi oturan Kaplan ile Tomris dikkatimi çekti.

Başkanın yanındaki masalarda başka birinin oturmasını engelliyorlardı böylece.

Ağır adımlarla başkanın masasının yanına geldiğimizde, “Merhaba,” dedik aynı anda saygıyla.

“Merhaba, oturun çocuklar.” Karşısına geçip oturduğumuzda gözleri beni yokladı. “İyi misin, Hilal?”

“Bilmiyorum.”

“Altı ay sana iyi geldi mi peki? Uzaklaşmak çoğu zaman işe yarar. En azından neyi isteyip neyi istemediğimizi öğrenmemizi sağlar.”

“Evet, doğru.”

“Hilal, seni Karabağ’a ben gönderdim ve neredeyse ölüyordun. Sana borcum vardı, bu borcu ödemek için babanı iki kez karşıma aldım.”

“Doğrudur.”

“Blöf yaptığımı, sizi koruduğumu anlayacak kadar profesyonel biri.”

“Biliyorum.”

“Ve ben... Kuralların dışına çıkmayı sevmesem de sizi tutuklamasını izleyemezdim. Her biriniz beni hüsrana uğrattınız. İntikam duygusuna kapılıp böyle bir hata yapmayı size hiç yakıştıramadım. Adamın dilini kesmişsin. Öldürsen daha iyiydi. Bu şekilde işimizi zorlaştırdın.”

“Özür dilerim, başkanım. Her şeyin farkındayım. Çok spontane geliştirdi. Kurduğu cümleler... Nevrim döndü bir anda.”

“Paşa bu işin peşini bırakmayacaktır.”

Geldiğimizden beri ilk kez konuşan Haris, “Hilal’in tutuklanmasını mı istiyor?” diye sordu bumbuz bir ses tonuyla.

“Evet,” dedi başkan. Gözlerini benden kaçırdı. Bunun beni üzeceğini düşünüyor olmalıydı ama ben alışmıştım.

“Peki, ne yapabiliriz?”

“Zaman kazandık bir süre. Karga bizimle. Ama eninde sonunda onlara teslim edeceğiz.”

“Hilal’in suçunu biri üstlense?” Haris’in sorusuyla ona döndüm hayretle. “Mesela ben.”

Başkan başını iki yana salladı. “Bu söz konusu bile olamaz.”

“Ne yapacağız o zaman?”

“Karga’nın zaafını bulmamız gerekiyor. Onu kaçırdığınızı, dilini kestiğini söylememesi lazım.”

“Çok özür dilerim, başkanım ama adam zaten konuşamıyor,” dedi kısık sesle Kaplan. Yan masadan başını bizim olduğumuz tarafa uzattı elindeki kitapla beraber.

Elinde tuttuğu kitabın *Harry Potter* olması dışında hiçbir sorun yoktu.

Bu şekilde dikkat çekmediğini mi sanıyordu acaba?

“Konuşamaması ifade veremeyeceği anlamına mı geliyor, Aras?”

“Doğrudur, başkanım,” dedi saygıyla Kaplan. Haris ve ben dudaklarımızı birbirine bastırdık gülmemek için.

“Salak,” dedi Tomris sadece dudaklarını kıpırdatarak.

Başkan ciddi tavırla bizi döndü tekrar. “Birkaç kişi daha görevlendirdim. Karga’nın elini kolunu bağlayacak bilgileri getirmelerini istedim. Ona karşı kozunuz olursa o zaman konuşamaz.” Ardından Kaplan’a baktı. “Daha doğrusu yazılı ifade veremez. Malum, konuşamıyor.”

Bu sefer dayanamayıp çaktırmadan sıırıttım. Haris’e baktığımda o ciddiyetini koruyordu ama göz göze gelsek gülecekmiş gibiydi.

“Paşayla konuşsak?” Haris’in sorusuna derin bir iç çekti başkan ve geriye yaslandı.

“Vazgeçmez, evlat. Asla.”

“Babamı tanıyorsunuz.”

“Babanı değil, Tümgeneral Halil Uluant’ı tanıyorum.”

“Doğru. Bir babadan çok, bir asker olduğu için.”

“Ona çok kıızıyorsun, Hilal.” Başkan gözlerimin içine baktı, sanki orada saklı olan tüm duyguları okuyabiliyormuş gibi. “Haklısın da. Ama bazı kişiler bu vatan uğruna kendini feda etmezse o zaman nasıl var olurduk?”

“Bunun aksini düşünmüyorum, başkanım.”

“Ama ona kızgınsın. Babalık duygusunu sana tattırmadığı için.”

“Babalık duygusunu herkese tattırıp bana evlatlık duygusunu hissettirmedığı için kızgınım belki de. O herkesin babası, komutanı, paşası. Ama ben onun kızı değilim sanki. Annem gibi değil, beni çocuğu olarak görmüyor. Her zaman bana askeriymişim gibi davrandı, beni de asker gibi eğitti. Yasaklarla, kurallarla büyüdüm ben. O göreve gittiğinde özgürleştim sadece.”

“Bazı babalar evlatlarından vazgeçmek zorunda kalır. Onlar yaşayabilsin diye. Annen, babanın zaafıydı. Onu zaafından vurmaları mı? Sana uzak ve mesafeli davranmasının sebebi belki de kılına dahi zarar gelmemesi içindir.”

“Kaçırıldığımda aslında çok korktum, biliyor musunuz? Çünkü beni seçmeyeceğini biliyordum içten içe.”

“Kurtardı seni.”

“Ama seçimi belliydi.” Lise zamanı kaçırıldığımda, babama örgütün içerisinde aslında orduya hizmet edenlerin listesini vermesini istemişlerdi. Babam o gün beni kurtarmıştı ama kurtarmayacağı takdirde benden vazgeçeceğini de biliyordum.

O gün beni kurtaran teğmene de sormuştum. Babamın seçimi değişir miydi diye... Cevap verememiş, gözlerini benden kaçırmakla yetinmişti.

Derin nefes alıp, “Siz?” diye sordum başkana. “Onu korumak için bile olsa yegâne çocuğunuzdan vazgeçer miydiniz, başkanı?”

Başkanın gözleri gözlerime dokundu. Yutkunduğunu görür gibi oldum. Sorum onun için beklenmedik olmalıydı. “Bilmiyorum.”

“Çocuğunuz var mı?” Haris bacağıma dokundu hafifçe. Bu durmam için bir uyarı olmalıydı ama ben bir gazeteciym ve oldukça da meraklıydım.

Başkan, “Kişisel sorular sormuyoruz,” dedi hafif bir tebessümle.

“Ama siz benim tüm hayatıma hâkimsiniz.”

“Hilal,” dedi daha geniş bir gülümsemeyle. “Benim kim olduğumu bildiğinden emin misin? Sadece senin değil, istediğim herkesin hayatı hakkında bilgi sahibi olabilirim. İşim bu.”

“Benim de işim bu. Merak.”

Bana kızacağını düşündüm ama yüzünde asla öyle bir ifade yoktu. Aksine eğleniyormuş gibiydi.

“Çocuklarım çok var ama biyolojik olarak değil.” Gözlerini kaçırmamasıyla yalan söylediğini anlamam sadece bir saniye sürmüştü. Alenen yalan söylüyordu. Ya çocuğunu bu şekilde yıllardır koruyordu ya da başka bir şey vardı.

Tam o an zihnimde şimşekler çaktı.

Olabilir miydi?

Haris’in evlatlık olduğunu anlatmıştı bana. Bu konuda yalan konuşmazdı.

Haris ise bundan şüphelenip test yaptırdığını söylemişti. Testin sonuçlarını değiştirecek güce sahip olan bir kişiydi başkan. Peki ama neden? Sonucun negatif olması niye umurundaydı? Haris’in gerçeği öğrenmesinde ne gibi bir sakınca vardı?

Yoksa... Başkan Haris’in gerçeğin peşine düşmesini mi istemiyordu? Ama neden?

Bir ihtimal, başkanın Haris'in gerçek ailesiyle bir alakası olamaz mıydı? Dahası, başkan Haris'in babası olabilir miydi?

"Bizi başkanla yalnız bırakır mısınız?"

Başkan sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi Haris'e döndü ve şakmalannı işaret etti. Üçü de ayaklanıp bizden uzaklaştığında, "Şaşıncınızdan bir tutam alabilir miyim acaba?" diye sordum.

Bunu bekliyordu ama yine de bozguna uğradı. "Hilal."

"Test yaptırdığını ve sonucun pozitif olduğunu söyledi. Siz ise onların öz ailesi olmadığını söylediniz. Bu nasıl olabilir?"

"Aklına gelen ilk ihtimal de onun babası olmam mı?"

"Evet! Çünkü düşmanlarınız çok. Belki de onu korumak istediniz ve bu yüzden kendinizden uzaklaştırdınız. Sonra..." Yutkundum. "Dört yaşında başına gelenlerden sonra pişman oldunuz." Cevap vermemesinden, inkâr etmemesinden cesaretlendim. "Sizin evinizde, gözetiminizde büyüdü ve her zaman onu korudunuz. Onu eğittiniz, istihbarata aldırdınız ve kendisini koruyacak güçlü birine dönüşmesini sağladınız."

"Hilal, ileri gidiyorsun, kızım." Beni uyardı ama ses tonu korkutucu değildi.

Gözlerimi kıstım. "Bu iddialarımı Haris'e söylersem ne olur? Bunun peşine düşmez mi? Bana inanmaz mı?"

"İnanır," dedi başını temkinli bir tavırla sallayıp. "Peki, ben istesem gerçeği öğrenmesini engelleyemez miyim sanıyorsun? Sen gözünde Haris'i büyüttmüş olabilirsin. Ki zaten kendisi büyütülecek kadar başarılı bir istihbaratçı. Ama ben de onun başkanıyım. Ona her şeyi ben öğrettim. Bunu unutma sakın."

"Babası da siz misiniz?"

İç çekti. "Asla pes etmeyeceksin değil mi?"

"Asla."

"Babana benziyorsun." Bu, bir kabullenişti.

Aslında haklıydı. Babamdan aldığım birçok özellik vardı. Fakat annemden aldıklarımla harmanlanan karakterim beni çok farklı bir insan yapmıştı.

“Peki, Haris kime benziyor? Annesine mi? Babasına mı?”

“Hilal, bunu öğrenmemesi gerekiyor.”

“Aksine artık bu yalanla yaşamaması gerekiyor.”

“Buna hazır değilim.”

Kaşlarımı çattım. “Otuz yaşında oldu. Nasıl hazır olmazsınız?”

“Anlamıyorsun. Ne babanı ne de beni anlayabilirsin. Bizler hayatını vatanı için feda etmiş insanlarız. Ailemizden bile vazgeçmeye hazırız bunun için. Bu bizi kötü bir evlat, eş ya da baba yapabilir. Bu aile fertlerimizde çok büyük yaralar açabilir ama... Bazıları fedakârlık yapmazsa nasıl bayrağımız dalgalanır?”

“Siz Haris’in hayatını mahvettiniz. Dört yaşında o kapıyı açtı, ablasının başına neler geldi. Haris sizin evinizde büyüseydi belki de o kız da yaşırdı şu an. Haris de travma almamış, kimsesiz büyümemiş olurdu.”

“Keşke dediğin gibi olsaydı. Geçmişe dönüp bunları değiştirmek isterdim.”

“Ama değiştiremezsiniz.” Dudaklarımı ıslattım. “Gerçek ismi ne?”

“Gerçek ismi Haris.”

“Nasıl o aileye verdiniz onu?”

“Haris’in babası olarak bildiği adam eski suçlulardandı,” derken gözlerini masaya dikmişti. Utanmış olmalıydı. “Korkuyordu, çekiniyordu benden. Tutuklanmıştı bir kez çünkü. Bir kızları vardı sadece. Başka da çocukları olmayacaktı, eşi talihsiz bir kaza geçirmişti. Artık hamile kalmasının imkânı yoktu. Erkek çocuğu olsun istiyordu adam. Bunu hapishane psikiyatristiyle konuşmalarında söylemiş. Hapisten çıktığı dönem Haris doğdu.

Doğumundan sonra annesini kaybettik.” Derin bir nefes aldı. “Daha doğrusu, annesini Karga’nın babası Yelken lakaplı o terörist öldürdü. Fırının önünde, tam kalbinden vurdular eşimi. Daha Haris’in kırkı dahi çıkmamıştı.” Kanım dondu. “Mecbur kaldım Haris’i uzaklaştırmaya. Yetiştirme yurtlarına versem bulurlardı. Akrabama emanet etsem yine ulaşabilirlerdi. Akıllarına gelmeyecek biri olmalıydı.”

“Ve siz de bir suçluya mı emanet ettiniz onu?”

“Benim oğlum olduğunu o bile bilmiyordu. Benden çok korkuyordu zaten. Hem de erkek çocuk istiyordu. Hemen aldı Haris’i. Çok da iyi bakıyorlardı. Dört yaşına kadar... Hare öldükten sonra değiştiler. Haris’e çok kötü davrandılar. Ben de ellerinden aldım.”

“Hare ismi Haris’le nasıl uyumlu oldu peki?”

“Tasadüf...”

“Soyadı?”

“Soyadı onların soyadı değil. Ben evime aldıktan sonra değiştirdim.”

“Peki sizin evinizde büyümesi yine tehlike oluşturmadı mı?”

“Benim evimde birçok çocuk büyüdü. Haris de onlardan biriydi. Ona hiç farklı davranmadım, özel hissettirmedim. Öz çocuğum olduğunu kimse anlamadı.”

“Peki, Haris şüphelenip test yaptırmıştı. Sonuç nasıl değişti?”

“Haber bana anında geldi. Annesinin saç tutamları ve kendi saçımdan örneklerle değiştirdim. Sonuç pozitif çıktı.”

“Anladım.”

“Hilal, bu konuşmalar aramızda kalmalı.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Çok geç başkanım. Keşke en başında söyleseydiniz...”

Kolumun içinden küçük mikrofonu çıkarıp ona gösterdiğimde gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı yolun sonuna geldiğini anlamış gibi bir ifadeyle.

Saatler Önce

Başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır.” Kararlıydı oldukça. Ama ben bu kararlığının üstesinden geleceğimden adım gibi emindim.

Dudak büktüm. “Bana güvenmiyor musun?” Bir erkeğe duygu sömürüsü yapacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi ama hayat işte...

“Sana güveniyorum ama bu olası değil. Hem başkan üzerinde mikrofon olduğunu anlarsa bana olan güveni zedelenir. Bunu göze alamam.”

“Haris,” dedim hecelere vurgu yaparak. “Ben şüphelerimde yanılmam. Başkan senden çok büyük şeyler saklıyor. Biyolojik anne ve babanın kim olduğunu biliyor.”

“Hilal, test yaptırdım diyorum sana.”

“Bir şekilde değiştirmiş olabilir.”

“Sen kafanda senaryolar yazmış olabilir misin acaba, canım benim?”

“Ne dedin?”

“Senaryo?”

“Ondan sonra?”

“Yazmış...”

“Ay, Haris! En sonunda ne dedin?”

“Canım benim,” diyerek kolunu belime doladı ve kendisine doğru çekti. “Hoşuna mı gitti?”

Tatlı tatlı ona bakıp, “Evet,” diye mırıldandım. “Romantik misin sen?”

“Çok romantiğim,” dedi dudakları kıvrılırken. “Göstereyim mi?” Başını bana doğru eğerken gözleri dudaklarımdaydı.

Beni öpecekti ama bunun sadece bir öpücükle bitmeyeceğini anlamıştım çoktan. Zaman kaybedemez, odağımızı dağıtamazdık. Bu yüzden yükselip onu yanağından öptüm ve hızlıca geri çekildim.

“Gitmemiz lazım. Oyalanmayalım.”

“Yarım saat oyalanabiliriz,” dedi boğuk, erkeksi bir tonla. Ses tonu bile beni tahrik etmeye yetmişti.

“Haris!” Sesim ikaz doluydu.

“Hilal?” Fısıldıyordu şimdi de. Niyeti kesinlikle beni delirtmek olmalıydı.

“Çıkmanız lazım.”

“Ha yani kabul edeceğimden eminsin?”

Yavru kedi bakışlarıyla onu süzdüm. “Kabul etmeyecek misin?”

“Öyle bir şansım mı var benim?” diye sordu ve ardından şakağından öptü. “Büyüledin beni resmen. Elim, kolum bağlı. Sana hayır diyemiyorum.”

“Dedin.”

“Ne?”

“Demin hayır dedin.”

Elini kaldırıp saç tutamımı parmağına doladı. “Kızdın mı?”

“Hoşuma gitmedi sadece,” diye mırıldandım. Yüzüm istemsizce asılmıştı.

“Ben seninle ne yapacağım? Belasın sen.”

Ona göz kırptım edalı bir tavırla. “Tatlı bela ama?”

“Çok tatlı hem de...”

Kalbimi eriten bu romantizm dolu anlardan sonra daha fazla oyalanmadık. Ceketlerimizi giyinip evden çıkarak onun arabasıyla yola koyulduk. “Zamir dâhil olmak üzere kimseye bir şey söylemeyelim.”

Başımı ona çevirip, “Tamam,” diyerek onayladım.

“Hayret. Sorgulamadan kabul ettin.”

“Çünkü bu senin özelin. Karar senindir.”

“Teşekkür ederim, Ay Parçası.”

“İnanmıyorsun bana hâlâ ama göreceksin. Şüphelerimde yanlışladığımı sana ispat edeceğim.”

“Doğru, inanmıyorum ama az da olsa içimde şüphe oluştu. O yüzden risk olsa da denemeye değer.”

“Kabul ettiğin için teşekkürler.”

Elimi tutup kaldırdı ve dudaklarını bastırarak karşılık verdi bana sessizce.

Her şeyi duymuştu, artık gerçeği biliyordu. Şüphelerimde haklı olduğumu bizzat başkandan öğrenmişti.

Yavaşça ayağa kalkmak istediğimde bir el omzuma dokundu ve beni geri oturttu. İçeriye ne zaman girmişti? Farkında bile değildim. “Kal Hilal. Senden gizlim saklım yok benim.”

Başkanla aynı anda bakışlarımız Haris’e döndü. Altın harelere şaşkınlık, üzüntü ve büyük bir öfke yerleşmişti. Tüm duyguları birbirine karışmıştı, bunu birkaç saniyede bile anlamak mümkündü.

Yanıma geçerek başkanın karşısına oturduğunda, “Beni yıllarca nasıl kandırırsınız siz?” diye sordu öfkeyle. “Beni nasıl bir yalanla büyütürsünüz? Sevgisiz büyüdüm ben! Asla sevileceğime inanmadım sizin yüzünüzden.”

Başkanın onunla ilgili kurduğu cümle aklıma geldiğinde derin bir nefes aldım.

“Hiçbir zaman şüphelenmedi. Kendisini sevmeye o kadar layık görmedi ki sorgulamadı bile.”

“Evlat,” diye söze başlayacağı sıra Haris onu eliyle durdurdu.

“O kelimeyi bir daha asla kullanmayın bana karşı.”

Mahcup tavırla Haris’e baktı. “Anneni kaybettim. Seni de kaybetmemek için mecburdum buna.”

Babam gibi konuşuyordu. *“Bir tek sen kaldın, Hilal. Seni de kaybedemem.”*

“Bana maval okumayın. Siz kendi kanınızdan olan bir bebekten vazgeçtiniz. Korumak için dahi olsa beni başkalarının insafına bıraktınız. Onlar bana neler yaptı, ne acılar çekti. Mahvettiler benim çocukluğumu! Ben kâbuslarımda bile hâlâ onları görüyorum.”

Başkan hiçbir şey söyleyemedi.

“Bundan sonra benden uzak duracaksınız. Bitti.” Boynundaki damarlar geriliyor ve şakağındaki damar seğiriyordu. “İstifamı yırtmanız bir şeyi değiştirmiyor. Bin kez yazarım gerekirse. Bundan sonra Haris Bozkurt diye biri yok. Unutun.”

Ayağa kalktı ve elimden tutarak beni de kaldırdı.

“Bu konuşma burada bitmedi, evlat. Beni bir süre sonra anlayacak ve hak vereceksin.”

“Ben sizi bir değil, bin kez de bu dünyaya gelsem anlamayacağım. Gerekirse tüm dünya karşımda dursun, ben evladımdan vazgeçmem. Ölüyorum de vazgeçmem.” Cümlesini bitirdikten sonra benimle beraber mekânın çıkışına doğru yürüdü.

Kalbim göğsümde atıyordu.

O neler hissediyordu acaba?

Gerçek ailesinin kim olduğunu öğrenmişti. Babasının aslında yıllardır onu büyüten başkan olduğunu, annesinin benim annem gibi bir suikasta kurban gittiğini birinci ağızdan duymuştu.

Nasıl hissediyordu?

Biz arabaya geçerken Zamir, Kaplan ve Tomris yanımıza gelmek istedi ama Haris onları eliyle durdurdu. “Gelmeyin. Sonra konuşuruz.”

Ben ön koltuğa, o da sürücü koltuğuna geçti, ardından arabayı çalıştırdı. Arabayı sahile doğru sürdüğünde elini tuttum. Başka hiçbir şey söylemedim. Oysa söyleyecek, konuşacak çok şey vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Sanki söylemek istediklerimi duymuş gibi elimi sıktı.

Ben de onun elini sıkarak karşılık verdim. Ardından başımı gerilen omzuna yasladım. Bu onu anında gevşettiğinde koluna sarılarak yanağımı omzuna sürttüm.

“Zihnimdeki tüm gürültüler sustu.”

Cümlesi dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. “İyi ol.”

“Yanımda ol.” Sesli bir şekilde iç çekti. “Çünkü iyi olmam buna bağlı.”

Arabayı Tarabya sahilinde durdurdu. Birlikte aşağıya inerek sahilde oturacak bir yer bulduk. “Sen beni nasıl affettin, Hilal?”

Sorusu beklenmedikti. Bende cevabı ya da açıklaması olduğu da söylenemezdi. “Bilmiyorum.” Çünkü gerçekten onu ne zaman ve nasıl affettiğimi bilmiyordum.

“Çok büyük bir kalbin var, Ay Parçası.”

“Niye bunu söyledin? Sen aynısını yapmaz mıydın?”

“Affederdim. Sana asla kıyamam, sensiz bir hayatı düşünemem. Ama başka herkese karşı acımasız biriyim sanırım. Kimseyi affedemiyorum. Ablamı ölüme sürükleyen o şerefsiz acımadım. Karga’ya acımadım. Anne, babam bildiklerimi affetmedim.

şimdi de beni büyüten ve biyolojik babam olan başkan... Onu da affetmeyeceğim.”

“Ben de sanırım babamı affetmeyeceğim.”

Başparmağıyla avucuma daireler çizdi. “Sanırım diyorsan bir ihtimal vardır.”

“Masal okumak istedim, tarih kitaplarıyla boğdu beni. Ne kadar üzüldüğümü görse de Egemen’i benden uzaklaştırdı. Kaçırıldım, beni feda etti. Savaşta kayboldum, arama izni çıkarılmasını engelledi. Senin yaşadığını biliyordu, benden sakladı. Annemin ölümünün bir suikast olduğunu biliyordu, söylemedi. Komaya girdiğimde seni hayatımdan çıkarmaya çalıştı. Ve en son... İntikamımı aldığım için tutuklanmamı talep etti. Ben onu nasıl affedebilirim?”

“Sence çok mutlu insanlar var mıdır? Hiç travması olmayan, hayatta sadece güzel anılara sahip olan.”

Omuz silktim. “Bilmem.”

“Aslında yaşadığımız travmalar karakterimizi oluşturan ana hatlar. Olduğumuz kişiyi geçmişimize borçluyuz. Mesela sen... Bunları yaşamasaydın bu kadar güçlü bir kadın olmazdın.”

“Ben güçlü bir kadın olmak zorunda değilim,” dedim kaşlarımı çatarak. “Ben sadece bir kadın olmalıydım. Gerektiğinde ağlayan, gerektiğinde gülen. Ne gözyaşlarını ne de kahkahalarını kısmak zorunda kalan... Gardıyla gezen biri olmak istemiyordum ki.”

“Maalesef günümüz siz kadınları güçlü olmak zorunda bırakıyor. Bunun da suçlusu erkekler... Çok özür dilerim.”

Gözlerim doldu. “Gece dışarıda ürkererek ve arkana bakarak gezmek iğrenç bir his. Çantada biber gazı taşımak, her an bir saldırıya, herhangi bir laf atılmasına maruz kalmak...”

“Kadın olmak çok zor,” dedi saçlarımı okşarken. “Ablam gibi genç kadınlarımız kanı bozuklar yüzünden hayattan koparıldı. Keşke hepsini gebertebilseydim.”

“En azından ablanın intikamını alabildin.”

Cümlemi kurar kurmaz alnını omzuma yasladı ve ağlamaya başladı. “Benim ablam değilmiş...” Elimle sırtını sıvazlarken gözyaşları ceketimi ıslatıyordu. “Biliyor muydu acaba öz kardeşi olmadığımı? Bir gün bile hissettirmedi. Çok sevdi beni...”

“Bilse de seni çok severdi, eminim. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.”

“Beni kimse sevmedi ki.”

“Ben seviyorum,” dedim ve omzundan öptüm. “Çok seviyorum hem de.”

“Vazgeçme benden,” dedi kollarını belime dolayıp. “Sen benden vazgeçersen ben gerçekten ölürüm. Bırakma beni, Hilal. Ne olur? Gitme bir daha.”

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Annesini kaybeden küçük bir çocuk gibi...

“Tamam.”

“Söz ver,” diye ısrar etti. “Bırakmayacaksın beni. Hiçbir zaman.”

Tekrar omzundan öptüğümde benim de gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. “Söz veriyorum. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım.”

Daha sıkı sarılıp, “Affet beni,” dedi çaresizce. “Çok üzdüm, mahvettim seni. Ama bak... Ben de mahvoldum. Belki de tüm bunlar sana yaşattıklarımın bedelidir. İnan ki çok pişmanım. Senin gözünden akan her yaş için ayrı ayrı özür dilerim. Sen bunları hak etmedin ama ben sana çok acı çektirdim.”

Omzunu sıvazladım yavaşça. “Affettim.”

“Bırakma beni, Hilal. Ben sensiz yapamam.”

“Bırakmayacağım.”

“Yemin ederim çok zordu. Sensizlik çok zordu...”

“Biliyorum.”

Geri çekilip yaşlı gözler ve sırılsıklam olan yüzüyle bana baktı hayretle. “İnanıyor musun bana?”

“İnanmak istiyorum.”

“Yalancı herifin tekiyim.” Elinin tersiyle gözlerini sildi. “Ama artık sana hiçbir şey için yalan söylemek zorunda kalmayacağım. Çünkü öyle bir işim yok.”

“Gerçekten istifa mı edeceksin?”

“O adamla çalışabilir miyim sence bundan sonra? Ondan emir alabilir miyim?”

“Peki... Ne olacak?”

Derin nefes aldı, ardından sahilde balık tutan adamlara baktı. “Balıkçı mı olsam?”

Güldüm. “İlk aklına gelen bu mu?”

“Ne? Havalı değil mi?”

“Senin su içmen bile havalı, kurdum benim.”

“Ne?” Aniden ağzımdan çıkan bu tuhaf hitapla beraber ona baktım utangaç bir tavırla. O ise içten bir şekilde güldü. “Bunu sık sık söyle, tamam?”

“Tamam...”

Eliyle boynumu tuttu ve başımı kendisine doğru çekip alnımdan öptü. “Başımın çaresine bakacağım. Sen canını sıkma. Ve... İyi ki varsın, Ay Parçası. Bana yalan söylemediğin, her zaman dürüstlüğüyle hayatıma ışık olduğun için sana minnettarım. Ben yalancı herifin teki olabilirim ama sana bakan bu gözlerim her zaman dürüst olacak.” Gözleri gözlerime dokundu. Altın harelerinde gördüğüm duygular içimi titreterek kanımın fokurdamasına

neden oldu. "Sana bundan sonra hiç yalan söylemeyeceğim. Ne olursa olsun."

"İnanayım mı?"

"İnan... En çok bana inan bundan sonra."

16

B İ R

İ S T A N B U L

M A S A L I

Yetişkinlik kavramını kaybettiğim bir gündü. İçimdeki o kırık, buruk kız çocuğu uyanmış; oyuncak bebekle oynamak, masal dinlemek, çizgi film izlemek, parkta oynamak istiyordu.

Her yetişkin bunu istemez miydi? Bir günlüğüne de olsa geçmişe dönmek, çocukluğunu doyasıya yaşamak, annesi ve babasının kollarında huzurla uyumayı dilemez miydi?

Yorgundum. Yılların yükleri omuzlarıma çökmüştü sanki. Bu ağırlık hem bedenimde hem de ruhumda hissediliyordu. Kalbim... Kalbim yorgundu. Kaç kez atmıştı bu zamana kadar? Sadece atmamış, delinmiş, durmuştu üstelik.

Bu yorgunluk kırk gün de uyusam geçmeyecekmiş gibiydi. Bazen eski Hilal'i özlüyordum. Sabahın erken saatlerinde uyanan, sadece bir sandviç ve kahveyle işe giden, bazen sağlıklı bazen sağlıksız beslenen, sık sık yürüyüş yapan, işinden başını kaldıramayan, sosyal hayatı sıfır gibi görünse de okuduğu kitaplarda aslında yüzlerce karakterle tanışan ve onlarla beraber o evrene ışınlanan... Hilal böyle biriydi. Ekranlarda korkusuzca konuşan, kanal baskılarını umursamadan istediği gibi davranan Hilal... Tehlikeli bölgelere koşup canını hiçe sayan ama aslında bununla nefes alan o Hilal nereye kaybolmuştu?

O Hilal duygusuzdu, kalbi sadece işi için atıyordu. Şimdiki Hilal ise bir çift altın hareye baktığında eriyebiliyordu. Tuhaftı. Aşk gerçekten çok tuhaftı.

Beni darmadağın etmişti.

Şimdi ise baştan inşa ediyordu.

Benden ona inanmamı rica etmişti. Ben de sanki başından sonuna kadar bana yalan söylememiş gibi ona inanmayı seçmiştim. Yeniden elinden tutmayı, bir ihtimal için denemeyi istemiştim.

Yeniden başlamak zordu.

Ama onun varlığı bu durumu kolaylaştırıyordu. Özellikle de kokusu...

“Nasıl hissediyorsun?”

Sanki yıllardır beklediğim soru buymuş gibi, “Yorgun,” diye mırıldandım.

“Keşke yorgunluğunu, üzüntünü alacak bir gücüm olsaydı.”

Onun altın harelerine bakıp tebessüm ettim. “Var öyle bir gücün.” Elimi uzatıp alnına dökülen saçını tarayarak geriye attım. “Sen nasıl hissediyorsun?”

“Kayıp,” dedi kederli bir sesle.

“Ben de öyle hissetmiştim. O çukura düştüğümde... Sonra sen buldun beni. İzin ver, şimdi de ben seni bulayım. Kaybolma.”

“Şu an karşımda olman ve bu cümleyi kurman mucize gibi. İnanılmaz. Üç yılda yaşadığını bilmek bir nebze olsun rahatlatıyordu içimi ama altı ayda bin kez öldüm. Şu an nefes alman, yanımda olman... En büyük hediyem.”

Kalbim titredi cümlelerini duyduğum andan itibaren. “Ne kadar çok acı çektim. Geriye dönüp baktığımda hayret ediyorum.”

“Değdi mi sence benim için çektiğin acılara?”

Kaşlarımı çattım. “O ne demek?”

“Baksana, kendime hayrım yok benim. Anne, babamın kim olduğunu bile bu yaşımda öğrendim. Anneme benziyordum...” Yutkundu zorlukla. “Mezarına gittim, küçük fotoğrafı vardı. Çok tuhaf hissettim, Hilal. Nasıl bu zamana kadar gerçek annemin kim olduğunu bilmem? Nasıl babam olan adamı başkanım olarak bilirim? Anne, baba sandıklarım bana acı çektiydi,

sonra beni yurda verdiler ve beni oradan başkan aldı, evinde büyüttü. Aklım almıyor.”

“İkimiz de çok acı çektik,” dedim tane tane ve ardından uzanıp yanağından yavaşça öptüm. “Bu an için... Değdi. İkimiz de hayattayız, yan yanayız. Yetmez mi?”

“Yeter,” dedi anında. “Bu gözler bana bir ömür yeter.” Bakışlarını kaçırdım. Yanaklarımın ısındığını hissetmişim.

“Sen ne zaman gittin mezarlığa?”

“Gece sen uyurken,” dedi sakince. “Ama Kaplan Giray’ı çağırdım, salonda nöbet tuttu.”

“Hiç anlamadım.”

“Mışıl mışıl uyuyordun. Uyandırıp haber vermek istemedim. Hemen gidip geldim.”

Başımı salladım ağır ağır. “Buzdolabındaki meyvelerin hepsini Kaplan Giray yedi o zaman.” Dün bir sürü meyve alıp donatmıştı buzdolabını Haris ve bugün sabah su içmek için uyandıgımda sadece birkaç meyve kalmıştı.

Güldü. “Evet. Gece geldiğimde meyve tabağı vardı önünde ve *Buz Devri* izliyordu salak.”

“Peki, iyi misin şimdi? Keşke bana da söyleseydin, beraber giderdik.”

“Bilmiyorum, yalnız gitmek istedim. Ne hissedeceğimi, nasıl davranacağımı kestiremedim.”

“Nasıl hissettin?”

“Bilmiyorum,” dedi tekrar kısık sesle. Gözlerindeki ifade de gerçekten nasıl hissettiğini bilmiyormuş ve bundan da hoşlanmıyormuş gibiydi. “Annem yaşasa beni sever miydi? Sevgiyle büyüse şu an nasıl biri olurdu diye düşünmekten bir dakika bile uyuyamadım.”

Elimi uzatarak elinin üzerine koydum ve parmaklarını okşadım yavaşça. “Annen yaşasa elbette seni severdi.”

“Belki Zamir gibi sevgiyle büyüseydim, seni üzecek bir adam olmazdım. Seni mahvetmezdim, mutlu ederdim,” derken kendine kızıyordu.

“Zamir şanslı. Hem annesi hem babası onu çok severdi. Mihrinaz ama öyle değildi. Sadece dedesinden sevgi görerek büyüdü. Zamanında da çok üzmüş Zamir’i. Kendisi anlattı. Ama şimdi... Şimdi bak nasıl mutlular, Bilal’i de sevgi dolu bir ortamda büyütüyorlar. Yani herkes zamanla ne yaşarsa yaşasın bir süre kendi kalbini dinlediğinde geri kalan her şey anlamını kaybediyor.”

“Sana her baktığımda kaybolan yıllar, gözyaşların, yasın aklıma geliyor ve hıçkırıkların kulağımda yankılanıyor, Hilal. Ama en çok... O silah sesi, göğsünden akan o kan. Kâbusum oldu o an benim. Aylardır aynı kâbusu görüyorum.”

Dudaklarımı ıslattım yavaşça. “Çok zor şeyler yaşadık. Yalan değil, kendimi vurmadan önce sadece benim acı çektiğimi sanıyordum ama sonra senin de orada yapayalnız kaldığımı, yıllarca döneceğin günü beklediğini anladım.”

“Çok acı çektim,” dediği sırada gözleri dolmuştu. “Çok özledim.”

“Ben de,” diye mırıldandım. “Ama buradasın.”

“Sen buradasın,” dedi o da. Sanki varlığımı kendi kendine onaylamak ister gibiydi. “Aylarca tek dileğim yaşadığını öğrenmekti.”

“Hangisi daha zordu sence? Sevdiğinin insanın öldüğünü sanmak mı? Yoksa ölüp ölmediğinden habersiz olmak mı?”

Başını ağır ağır iki yana salladı. “Bilmiyorum.” Bu sefer o parmaklarımı okşarken kederle dudakları kıvrılmıştı. “Bildğim tek şey... Bir ömrü sana adayacağım, gözyaşı akıttığın her an kadar seni güldürmek için çabalayacağım.”

“Dışarı çıkalım mı? İşin yoksa yani?”

“Senden önemli hiçbir işim yok. Çıkalım. Sen giyin, ben de kahve yapayım.”

“Tamamdır.” Alnımdan öptü, bana göz kırpıp dışarı çıktı.

Onun giydiklerine bakarak uyumlu giyinmek için kombinler düşündüm. Siyah kot vardı altında. Üzerinde ise kısa kollu beyaz tişört vardı. Yorganı üzerimden atıp ayaklandım ve dolabımın karşısına geçtim. Siyah, bol kot pantolonumu, beyaz sade tişörtümü çıkardım ve sonrasında banyoya girerek elimi, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Odaya tekrar dönüp seri bir şekilde giyindim, saçlarımı atkuyruğu olarak topladım. Güneş kremimi sürdükten sonra küçük beyaz bir çanta aldım ve sonrasında odadan çıktım.

Elindeki kupayı tezgâha bırakmak üzere olan Haris, “Hızlısın,” dedi. “Beklemiyordum.”

“Makyaj yapmadım.”

“Her hâlinle güzelsin.”

Gidip karşısında oturdum ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Peki, sence makyajlı mı daha güzelim? Makyajsız mı?”

“Fark etmez bana.”

“Haris!”

“Gerçekten,” dedi kupasını dudaklarına götürürken. “Kendini nasıl güzel hissediyorsan o şekilde bana da güzelsin. Canın istiyorsa makyaj yap. İsterse yapma. İstiyorsan etek giy. İstiyorsan pantolon. Ben böyle şeylere takılmam. Her hâlinle yanında olurum, elinden tutarım. Sen kendini en çirkin olarak gördüğün gün bile benim için dünyanın en güzel kadını olacaksın.”

Dumanı tüten kahvemden kocaman bir yudum alırken, “Romantik misin biraz acaba?” diye sordum.

Dudakları kıvrılırken, “Ne sandın?” diye sordu. “Sen daha Haris Bozkurt’la tanışmamışsın, güzelim. Tanışacağız ama... Az kaldı.”

“Bu ne demek?”

“Sürpriz.”

“Peki,” diyerek sııttım. “Sürprizleri severim.”

“Ben de seni severim,” dedikten sonra bana göz kırptı çapkın bir edayla.

Damarlarımda dolaşan kanın ısındığını hissettim. Beni bir bakışı, bir sözüyle nasıl bu hâle getirebiliyordu? Karşısında resmen erimemek için kendimi zor tutuyordum.

Kahvelerimizi içtikten sonra evden çıktık ve asansörle eksi kata inip arabasına bindik. Bindığım an eğilerek kemerimi taktığında gözlerimiz birbirine değdi. Ona karşı çıkmadım, takmak için ısrar etmedim.

Kendi kemerini de taktı, anahtarı çevirip motoru çalıştırdı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Tabii ki karnını doyurmaya,” dedi aynaları kontrol ettiği sırada. “Bir kahveyle geçiştirir miyim ben seni?”

“Kahvaltı mı edeceğiz?” Niye bu kadar heyecanlanmıştım, bilmiyordum.

“Menemen de yiyeceğiz,” dedi heyecanıma eşlik ederken. “Bu sefer baskına kimse gelemmez. İkimiziz sadece.”

“Öyle deme,” dedim dudak bükerek. “Onları seviyorum.”

“İstersen hepsiyle birlikte eve çıkalım? Her gün Kaplan’a hizmet ederiz?”

Kıkırdadım. “Kaplan çok tuhaf birisi.”

“Öyle. Ona âşık olacak kadına acıyorum. Çay bile demlemez. Üşengeç herif.”

“Eh herkes senin gibi marifetli değil,” diyerek ona cilveli bir bakış attım.

“Sen daha marifet görmedin. Gösteririm yakında,” diye karşılık verdiğinde yanaklarıma hücum eden ateşin beni yaktığını hissettim.

Gözlerimi kaçırıp camdan dışarıya baktım, yanaklarımdan kızardığından emindim. Bunu hep yapıyordu! Bir şekilde beni bu şekilde utandırıyor.

“Hoşuma gidiyor bu hâllerin,” dedi sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi. “Çok tatlı oluyorsun.”

“Haris!”

“Sustum, tamam.”

Yarım saat kadar sonra Ortaköy’e vardık ve arabayı arka mahallelerin birinde park ettik. Yokuşu yürüyerek indiğimiz sırada sol tarafımızda devasa cami gözüktü.

Ortaköy artık eskisi gibi değildi, çok popüler bir yer hâline geldiği için turistler akın ediyordu. Bu da mekânların tıklım tıklım dolmasına neden oluyordu.

“Yer ayırttım,” dedi yine sanki zihnimi okumuş gibi. Hayret ediyordum artık ona. Bir bakışından nasıl anlıyordu ne düşündüğümü?

Kumpir ve *waffle* olan tezgâhları geçip mekâna vardık; Haris kapıda ismini söyledi, ardından belimden tutarak beni yönlendirdi. İkinci kata çıktık beraber, sonrasında manzaralı bir masaya geçtik.

Gözlerimden çıkan kalpler eşliğinde boğaz manzarasına baktım. “Çok güzel! Her gördüğümde daha çok âşık oluyorum!”

“Senin için Kars kadar olmasa da...”

“Senin için de Ankara kadar değildir.”

“Hiçbir yer Ankara gibi olamaz. Soğuğu bile içimi ısıtır Ankara’mın.”

Önce ona, ardından camdan görünen manzaraya baktım. “Bence Kars ve Ankara’da çocukluğumuz geçti diye orayı

seviyoruz. Ama dünyanın neresinde büyücek de her koşulda İstanbul'a âşık olurduk. İstanbul çok başka. Gürültülü, kalabalık belki de çok zor... Ama güzelliği? Eşsiz. Bu şehrin bu evrende asla benzeri yok.”

“Doğru bir tespit. Her ikimiz de çok gezdik, çok yer gördük. Ama İstanbul'un duygusu başka.”

Cümlesini bitirdiği sırada garson elindeki kocaman tepsiyle yanımıza geldi. Haris siparişi önceden söylemiş olmalıydı, yoksa bu kadar kalabalık bir mekânda siparişin erken gelmesine imkân yoktu.

Serpme kahvaltı masaya dizildikçe ne kadar çok aç olduğumu anladım. Garson çayları da doldurup gittiği an, “Menemenime kavuştum,” dedim heyecanla.

“Ye bakalım,” diyerek ekmeği menemene bandı ve ardından bana uzattı. Dudaklarımı aralayıp elindeki lokmayı aldım ve çiğnedim.

“Mükemmel!”

“Ne kadar güzelmiş seninle böyle normal olmak,” dedi çatalını uzatıp salatalık alırken. “Silahlardan, bombalardan, mayınlardan, çatışmalardan, çamurlu topraklardan uzak olmak... Böyle güvenle ve huzurla kahvaltı edebilmek meğer ne kadar mutlu edebiliyormuş her ikimizi de. Basit şeyler ama yaşadıklarımızdan sonra çok kıymetli ve değerli. Gözyaşı yok, yalan yok, kan yok. Gerçekler var. Acı da olsa.”

“Mesela,” diye mırıldandım hüznümlü bir gülümsemeyle. “Anemin aslında suikasta uğradığını öğrendim. Sen ise gerçek anne ve babanın kim olduğunu, aslında sana o travmaları yaşatanlarla hiçbir kan bağının olmadığını öğrendin.”

“İyi oldu. Her ikimiz için de. Gerçekleri öğrenmek hakkımızdı çünkü.”

“Bence de,” deyip başımı ağır ağır salladım. “Sarsıldık ama iyi oldu. Yalanlarla yaşamaktansa doğrularla kahrolmak iyidir.”

“Toparlanacağız,” diyerek masanın üzerindeki elimi tuttu sıkıca. “Beraber atlatacağız her şeyi. Birbirimizin yaralarını saracağız ve bundan sonra mutlu olmak için çabalayacağız. Daha doğrusu, ben tüm hayatımı mutlu olman için sana adayacağım, Ay Parçası.”

Elini sıktım. “Umarım.”

“Hadi, menemeni soğutma.”

Manzara eşliğinde kahvaltımızı ettik, kısa bir süre içerisinde hem karnımı hem de gözümü doyurduğumdan emin olup arkama yaslandım. “Sence babalarımızı affedebilecek miyiz, Haris?”

“Belki de affetmemiz gerekir ama bunu yapacak güce sahip olduğumu sanmıyorum.”

“Affetmek güç gerektirmez ki... İyi bir kalbin olması yeterlidir.”

“Yanıyorsun, Hilal. Affetmek güçlü insanların yapabileceği bir şey. Tüm geçmişe sünger çekip hiçbir şey olmamış gibi davranmak için sadece iyi bir kalbin olması yetmez.”

“Yani?”

“Yani... Ben senin gibi güçlü değilim. Sen beni affettin, babanı da affedeceksin bir gün. Ama ben yapamam.”

“Babamı affedeceğimden nasıl eminsin?”

“Çünkü seni tanıyorum,” dedi ve gözlerini gözlerime kenetledi. “Kaplan’ı bile affettiysen babana kıyamayacağından eminim. Hilal, babanın sana karşı çok fazla hatası var. Ama baban bir tümgeneral olmasaydı, omuzlarında böyle büyük bir sorumluluk taşımasaydı çok farklı biri olurdu. Her seferinde saçını okşar, seni sevdiğini söylerdi. Belki de onu çok sevmenden korktu, bu yüzden hep duvar ördü aranızda. Bilal Hancıoğlu şehit düştüğünde neler oldu? Eşi hasta oldu, oğlu mahvoldu. Senin de Zamir gibi

olmaman için belki de bu çabası... Seni çok üzmesine rağmen az da olsa onu anlayabiliyorum. Ve bir gün onu affedeceğini biliyorum. O sana annenin yadigârı, her şey bir kenara, sen annen için bile babandan vazgeçmezsın."

Hiçbir şey söyleyemedim.

Sadece gözlerine baktım.

Beni tanıyordu.

Belki de beni, benden bile çok iyi tanıyordu ve bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Seni seviyorum, Ay Parçası."

Ani cümlesiyle kalbim delicesine çarpmaya başladığında aşına olduğum gülümsemesiyle bana baktı.

"Ben..." Bocalıyordum. Aptal gibi hissediyordum. Tek bir cümlesiyle alaşağı oluyordum resmen. "Ben de seni seviyorum." Ve bir anda öksürmeye başladım. Boğulur gibi sesler çıkararak öksürmeye devam ederken kalbim nefessizlikten acıyordu artık. Haris ne yapacağını bilemiyormuş gibi ayağa kalkıp yanıma geldi ve su istedi. Sırtıma vurup vurmamak arasında gidip geliyordu çünkü kalbim daha fazla acıyabilirdi.

"Hilal, korkutma beni."

Suyu uzattığında birkaç yudum alarak sakinleşmeye çalıştım. Derin nefesler aldığım sırada, "Ne oldu birden? Gidelim mi hastaneye?" diye sordu endişeyle.

"Gerek yok, sadece..."

"Ne?"

"Heyecanlandım."

Kaşları çatıldı, gözleri irileşti. "Niye?"

Derin bir nefes daha alıp, "Bu hâlimiz," diyerek açıklamaya çalıştım ama çoktan yanaklarım kızarmıştı.

“Anlamıyorum, Hilal. Açık konuş lütfen,” derken kolumu okşadı kadife gibi hissettiren dokunuşlarla.

“Biz şimdi böyle randevu gibi dışarı çıktık ya...”

Haris şaşkın gözlerle beni izliyordu.

“Yani ilk kez yemeğe çıktık baş başa. Savaşta değiliz, normal bir çift gibiyiz.”

Haris hâlâ anlamıyordu.

“Yani tuhaf... Karabağ’daki Hilal ve Haris gibi değiliz hiç. Başka bir evrende başka insanlarız sanki.” Dudaklarımı ıslattım. “Heyecanlandım işte! Uzatma!”

“Bir şey demedim ki güzelim.”

“Saçmaladım değil mi?”

“Asla.”

“Soğudun mu benden?”

“Ne haddime?”

“Off!” Elimle yüzümü kapattım. “Elim ayağıma dolandı heyecandan. Çok yedim bir de. Keşke bu kadar yemeseydim.”

“Hilal...” Bileklerimden nazikçe tuttu. “Güzelim... Hayatım... Ay Parçam... Biz ilk kez buluşmuyoruz ya hani? Niye bu kadar heyecanlanıp utanıyorsun? Ben cidden anlamadım. Hem çok yediysen ne olacak?”

“Karnım şişti. Kötü gözüktü.”

Kulaklarıma beklenmedik kahkahası dolduğunda ellerimi aşağıya indirip ona baktım. Başını geriye atarak kahkaha atıyordu.

Kaşlarım düz çizgi hâlinde gerilirken, “Neye gülüyorsun?” diye sordum sinirle.

“Cidden mi? Karnının şişmesinden ve seni beğenmeyeceğimden mi endişe ettin?”

Çenemi dikleştirirken sert ifademi bozmadım. “Olamaz mı?”

“Olamaz çünkü öyle bir şey mümkün değil.”

“Niyeymiş?”

“Çünkü,” diyerek elini şişen karnıma götürdü. “Rüyamda tam burada kızımızı taşıdığını gördüm bir gece... Uyandığımda kalbim göğüs kafesimi parçalayacaktı. Çok mutlu olmuştum. O kocaman karnınla o kadar güzeldin ki... Yani kısacası, ben seni her hâlinle severim, şüphen olmasın.”

Gözlerim kocaman olurken, “Ben... Hamile miydim?” diye sordum.

“Benim mi olmam gerekiyordu?”

Koluna vurdum sinirle. “Dalga geçme benimle!”

“Çok tatlısın,” diyerek yanağımdan makas aldı. “Keşke kendini benim gözümünden görebilseydin. O zaman bu boş düşüncelere kapılmazdın.”

“Bana güzel şeyler söyleme artık. Kalbim dayanmıyor.”

Omuz silkti. “Ben sana güzel şeyler söylemeden yapamam ki. Kalbin alışsa iyi olur.”

“Bu bizim ilk resmî buluşmamız.”

Eliyle kafasına vurup, “Özür dilerim,” dedi aniden.

“Ne için?”

“Çiçek almayı unuttum ama söz telafi edeceğim. Ben senin bu kadar anlam yükleyeceğini düşünemedim bu kahvaltıya.”

Yüzüm gerildi. “Nasıl yani? Anlamsız mı senin için?”

Kaşları havalandı. “Öyle demek istemedim elbette.”

“Ama dedin?”

“Anlamsız olur mu?” Yanağıma okşadı başparmağıyla. “Sadece bu kadar özel olduğunu anlayamadım. Kusura bakma lütfen.”

“Peki... Şimdi ne yapacağız?”

Tam o sırada parmağını şıklattı. Garson eline aldığı kocaman tabakla buraya doğru gelirken tabaktaki kumpire baktım ve bu

sefer yüzümde kocaman bir gülümseme doğdu. “İnanamıyorum sana!”

“Ortaköy’de kumpir hayalimiz gerçekleşsin istedim,” diyerek saçımı aldı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Biraz daha şişsin karnımız. Ne dersin?”

“Bu şahane kumpire hayır diyemem,” dedikten sonra kaşığı kumpire daldırdım ve iştahla yemeye başladım. Haris bu hâlime gülerek diğer kaşığı aldı.

“Yapılacaklar listem var seninle,” dedi ağzındaki lokmayı yuttuktan hemen sonra. “Beşiktaş’ta midye yiyeceğiz. Sonra Galata’ya çıkmamız lazım. Bugünün programı bu.”

“Hımmm,” diyerek sııttım. “Sevdim bu programı.”

Göz kırptı. “Haris Bozkurt yaparsa böyle yapar.”

Kumpirimizi bitiremesek de birkaç lokma alıp ayağa kalktık ve Beşiktaş’a kadar yürümeye karar verdik. Haris mekândan çıktığımız andan itibaren elimden tutmuş ve bir daha bırakmamıştı.

Tuhaftı... Karabağ’dan onun cenazeyle geldiğimde, İstanbul’dan nefret etmiştim ama şimdi onunla burada gezmek muhteşem bir duyguydu.

Beşiktaş, Ortaköy kadar kalabalık değildi. Bu yüzden sahilinde birkaç saat dolaştık, hatta deniz kenarında oturduk bir süre öylesine.

Öğlene doğru el ele Beşiktaş meydana vardığımızda Haris, “Sık sık geldiğim bir yerdi,” diyerek açıkladı ve beni ara sokaklara götürdü. “Çok lezzetli. Umarım sen de seversin.”

Mekâna vardığımızda, “Oooo, kimler gelmiş?” diyerek karşıladı bizi orta yaşlarında, uzun boylu bir adam. “Nerelerdeydin sen koçum?”

“Sorma abi,” diyerek Haris onunla tokalaştı. “Nasılsın? Nasıl gidiyor?”

“Yoğun,” dedi adam. “Size güzel masa ayırdım. Hoş geldin kardeşim sen de.” Adam bana döndüğünde duraksadı. “Hilal Uluant’a çok benziyorsun.”

“Ta kendisi olabilirim.”

Cevabımla, “Bayılıyorz sana kardeşim!” dedi coşkuyla. “Çıkışta fotoğraf çekilebilir miyiz?”

“Elbette,” diyerek tebessüm ettim ve masaya geçtik Haris’le beraber.

“Tanınmak nasıl bir his?” diye sordu Haris merakla.

“Bazen iyi hissettiriyor bazen de rahatsız ediyor. Kısıtlıyor insanı ama yaptığın işin karşılığını görmek de besliyor seni bir yerde.”

Tam o sırada kocaman bir tabak midye geldi, yanında iki su ve boş bir tabak daha. Haris anında midyelerden birini açtı ve limon sıkarak bana uzattı. Midyeyi saniyeler içerisinde yediğimde, “Oha,” dedim. “Çok iyi bu! Elli tane yesem?”

“Yeme bence. Kilo alırsan seni beğenmem.”

Cümlesi beni bozguna uğrattığında, “Ne?” diye sorabildim.

“Şaka,” dedi hemen. “İnandın mı?”

“Benimle uğraşmaktan zevk alıyorsun, değil mi?”

Sırıttı. “Elbette.”

Gözlerimi kısarak benim için hazırladığı bir midyeyi daha mideye indirdim, ardından birini daha... Hızlıca nefes almadan yiyordum ve bu onu şaşkına çevirmiş olmalıydı. Bana ayak uydurmaya çalışıyordu ama hızıma pek yetişemiyordu.

“Yenge pek sevdi sanki,” dedi garson. Aynı anda ona doğru döndüğümüzde, “Pardon,” diye düzeltti. “Hilal Hanım.”

Oysa söylediği kelimenin hoşuma gitmediğini söylesem yalan olurdu.

On dokuz midyeden sonra pes edip geriye yaslandım. Kalan birkaç tanesini de Haris yedi, sonrasında çalışanlarla fotoğraf çekindim, o da hesabı ödedi.

Mekândan çıktığımızda, “Her yerde hesabı sen mi ödeyeceksin?” diye sordum merakla. O sırada Ortaköy’de park ettiğimiz arabaya doğru yürüyorduk.

Tek kaşı havalandı. “Cidden mi?”

“Cidden. Benim param mı yok?”

“Yani hesap kavgası mı yapacağız?”

“Normal çiftler öyle yapmaz mı?” Başımı iki yana salladım. “Boş ver normali. Her seferinde sen ödeyemezsin.”

“Peki,” dedi ısrar etmeyerek. “O zaman gelecek sefer sendeniz. Pahalı bir mekân ayarla.”

“Oha! Bunu mu bekliyordun?”

Gülerek, “Ne sandın?” diye sordu. “Ben de ne zaman teklif edeceksin diye bekliyordum.”

Koluna vurdum sertçe. “Dalga geçmesene!”

“Ama dalga geçilmeyecek gibi değilsin, güzelim. Neler atlat-tık, burada gül gibi geziyoruz, ’yiyoruz, içiyoruz ve sen üç kuruş para için gurur yapıyorsun. Çok tuhaf bir kadınsın.”

“İşsiz değil misin artık sen?”

Bu sefer kahkaha attı. “Acıdın yani bana?”

“İstifan kabul edildi mi? Onu sormaya çalışıyorum.”

“Bilmem. Pek umurumda değil. Artık o adamın ekibinde olmayacağım. Ve senden uzak hiçbir yere gitmeyeceğim. Bildiğim tek şey bu.”

“Başka ekibe geçmek istemez misin?”

“Olabilir ama uzun süreli görevlere gitmeyeceğim. Şu an tek odak noktam Karga’nın zaafını bulmak ve onu orduya o şekilde

teslim etmek. Ağzını açıp seninle ilgili hiçbir şey söylememesi için elimizde sağlam bir şey olmalı. Onu bir ömür susturmalıyız.”

“Yoksa babam beni tutuklar, değil mi?”

Elimi tutarak dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu. “Tutuklasa da tutuklamasa da bunu bilmemesi bizim için en iyisi çünkü başkan ona yalan söyledi hepimiz için. Aralarında başka gerginlik olmasın, bu konu da kapansın.”

“Doğru, bizi korudu başkan. Yoksa elimde kelepçe ile götürülüyordum.”

“Sence ben böyle bir şeye izin verir miyim? Karşımda değil paşa, ordu dursa fark etmez. Seni bırakmam.”

“Havalısın.”

“Her zaman.”

Onunla uzun uzun yürümek çok güzel hissettirmişti. Sanki tüm ruhum her adımımızda besleniyormuş gibiydi. Kalbim heyecanla kanat çırpıyor, gözlerim parlıyordu.

Mutluydum. Özgürdüm.

Onunla ilk kez bu kadar özgürdüm.

Savaşın gürültüsünden sonra İstanbul’un gürültüsü bile çok iyi gelmiş, dinlendirmişti sanki beni.

Yarım saat kadar yürüyüp arabaya vardığımızda hızlıca ön koltuğa bindim. “Heyecanlı mıyız biraz acaba?”

“Evet!” Eğilip yine kemerimi taktı ve sahil yoluna sürdü arabayı aceleyle.

İstanbul’un şahane manzarası eşliğinde yolculuğumuza başladığımızda, “Efsaneye inanıyor musun?” diye sordu.

“Hangisine?”

“Roma döneminden kalma olan efsane. Kuleye ilk kez beraber çıkan bir kadın ve erkek, mutlaka evlenirmiş o zamanki inanca göre. Eğer taraflardan biri, önceden kuleye çıkmışsa bu

ılısım bozulurmuş ama. Ayrıca eğer kuleye beraber çıkacak çiftin kaderinde kavuşamamak varsa, karşılarına mutlaka bir engel çıkarmış.”

“Ben diğer efsaneyi daha çok seviyorum. Kız Kulesi’ni sevmek, Galata’nın ayakta durmasındaki en büyük sebeptir. Onu seyre dalıp gittiği her an Galata’nın aşkı denizleri taşma noktasına getirir. Efsane bu ya, İstanbul Boğazı bu iki âşığın bir araya gelmesini engeller...”

“Hezârfen Ahmed Çelebi’nin uçup Galata’nın Kız Kulesi’ne yazdığı mektupları götürmesi peki?”

“Çok güzel hikâyeler... Gerçek ya da değil, fark etmez. Hikâyeleri çok severim. Masalları da. Maalesef benden çalınan şeyler bunlar ama şimdi dilediğim gibi okuyup hayal kurabilirim.”

“Belki de bizim hayatımız bir masaldır? Olamaz mı?”

“Daha çok dram ve aksiyon dolu bir roman demeyi tercih ederim.”

“Hayır, o bizim geçmişimiz. Şu anımız... Bir İstanbul Masalı gibi.”

“Vaaaay! Bu iyiydi!”

Galata’nın yakınlarında bir kafenin önünde zorlukla arabaya yer bulabildik. Araçtan indiğimizde elimden tuttu ve kuleye doğru ilerlemeye başladık. Buralar da Ortaköy gibi çok kalabalıktı. “Biz bugün bu kuleye zor çıkarız.”

“Beni hafife alma,” diyerek kulenin önündeki sırayı geçti.

“Ne yapıyorsun? Sıra var!”

En önde duran iki çocuk Haris’i gördüklerinde, “Abi hoş geldin,” dedi heyecanla.

“Hoş buldum, aslan parçaları,” diyen Haris cebinden çıkaracağı paraları onlara uzattı. “Bir ihtiyacınız olursa arayın beni çekinmeden.”

“Sağ ol abi.”

“Annem seni bize çağırırdı abi. Müsait zamanda gelsin dedi.”

“Tamamdır,” diyerek onun saçlarını karıştırdı ve saçlarından öptü. Çocuklar bana dönüp baş selamı verdikten sonra gitti, biz de onların bizim için beklediği sırayı aldık ve böylece birinci olduk.

Afallamıştım. Gözlerime inanamıyordum. “O çocuklar...”

“Dostlarım,” diye düzeltti beni. “Sokakta tanıştık.”

“Çok tatlılardı,” diye mırıldandım. “Okuyorlar, değil mi?”

“Elbette, ben elimden geleni yapıyorum ikisi için de. Ama yine de hem çalışıp hem okumayı seçtiler.”

“Anladım.”

Görevli çağırıldığında müze kartlarımızı kullanarak içeriye geçtik. “Asansörle çıkalım mı? Merdivenle ineriz.”

“Olur.” Çok gezdiğimiz için tabanlarım acıyordu ve bu fikir çok mantıklı gelmişti.

En yukarıya çıktığımızda derin bir nefes aldım. Karabağ’da iken buraya dönme hayali kuruyorduk sürekli.

Dönemedik. Tek döndüm.

Ama şimdi... Yanımdaydı.

Yaşıyordu, hayattaydı. Ne büyük lütufmuş meğer yaşaması...

Üstelik benimleydi.

Ve biz artık beraberdik. Birbirimizle olan savaşımızı bitirmiştik.

Hilal kaybetmişti.

Haris kaybetmişti.

Aşk kazanmıştı.

“Manzara çok güzel,” diyerek ona döndüm.

Ama manzarayı değil, beni izliyordu. “Haklısın.”

Bakışlarımı kaçırdım anında. Kalbim eridi, damarlarımda akan kanın hızlandığını hissettim.

“Savaş bitti,” diyerek kollarını karnıma doladı ve arkadan sarıldı bana. “Aşk başlıyor.”

Gülümseyerek başımı omzuna yasladım ve derin nefesler aldım. “Aşk da biter mi peki?”

“Değil bir, bin ömrüm de olsa... Sana olan aşkım bitmeyecek, Ay Parçası.”

Düzenleme
Ny.ozlem

17

E K İ P D E Ğ İ L,
A İ L E

Yine bu camın karşısındaydım. İçeriye görebiliyordum ama içerideki kişi beni göremiyordu.

Onunla ilgili değişken düşüncelerim vardı. Bazen onu öldürme isteğiyle doluyordu tüm içim. Bazen ise ölmeyip uzun süre ceza çekmesini istiyordum.

Şu an ise ne istediğimi bile bilmiyordum.

Acı.

Acı çekmeliydi.

Annemin çektiği acıdan daha fazlasını hem de.

Korkmalıydı. Annem hiç korkmamıştı belki ölüme giderken ama o korkmalıydı her an. Bu yüzden belki de ölmemeliydi, her an öleceğini düşünüp delirmeliydi.

Kaplan Giray içerideydi. Karga ona boş bir ifadeyle bakarken, “Bana öyle aval aval bakma lan,” dedi Kaplan sinirle.

Karga masadaki kalemi eline aldı ve kâğıda bir şeyler yazdı. Kaplan onun yazdığını okuduktan sonra yeşil gözleri öfkeyle parladı ve onu ensesinden tutup başını masaya çarptı. “Gebertirim lan seni!”

“Ne yazdı?”

“Bakıyorum.”

Zamir’in sorusu Baran’aydı. Hepimizde kulaklık vardı ve Baran’ı duyabiliyorduk.

Baran sadece birkaç saniye sonra kamerayı yakınlaştırdı ve Karga’nın kâğıda yazdığı şeyi söyledi.

“Hilal Uluant’ı mahvedeceğim. Şikâyetçi olacağım.”

Haris ve Zamir birbirine bakarken Tomris kolumu sıvazladı destek verircesine.

“Senin hiç zaafın yok mu Karga?”

“*Yok. Ailem yok çünkü.*” O kâğıda yazıyor, Baran ise onun yazdıklarını sesli şekilde okuyordu.

“Doğru. Annen öldü, baban da.”

“*Babamı Halil Uluant öldürdü. Annem de ondan sonra intihar etti.*”

“Peki ya Sıla?” İsmi duyduğu an Karga şokla Kaplan’a baka kaldı.

“Sıla da kim?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Haris, Zamir’in sorusunu.

“Karga’nın ifadesine baksana... Aras yine yaptı yapacağını,” dedi Tomris gururla.

Kaplan bulmuş muydu yani Karga’nın zaafını?

“Sıla... Hani şu deli gibi âşık olduğun ama zaafın olduğu için gizli saklı buluştuğun o kadını bulduk, Karga.”

“*Öyle biri yok.*” Ama yüz ifadesi onu çoktan ele vermişti. Gözlerinde beliren bariz korkuyu görebiliyordum ve bundan tatmin olmuşum.

Kaplan cebinden çıkardığı fotoğrafları, yüzündeki kendinden emin gülümsemeyle masaya fırlattı. “Çok âşıksın he? Kıyamam.”

Baran, “Fotoğraflarda sarılıyor ve öpüyor kadını,” diye açıkladı bize. “Sevgilisi.”

“*Sadece ara sıra takıldığım biri.*” Yalan söylediğini anlayabiliyorduk hepimiz.

“Âşıksın lan bu kadına deli gibi. Ne anlatıyorsun? Ev almışsın, araba almışsın. Gizli saklı buluşuyorsun. Çiçek alıp diz çökmüşün önünde, dans etmişsin. Takılmak anlayışın bu mu senin?”

“*Ara sıra takıldım sadece,*” diye tekrar yazdı Karga.

“O zaman kadının evine baskın yapsam senin için sorun olmaz, değil mi Kargacığım?”

“Sebe?”

Kaplan avuçlarını masaya yaslayarak oturan Karga’ya doğru eğildi. “Ara sıra takıldın diye, canımın içi,” diyerek dalga geçti onunla. “Ve kadının sorgusu resmî bir sorgu olmayacak. Seni götürdüğüm o depoya götürdüm onu çoktan. Önce tırnaklarını sökeceğim, sonra belki dağlayacağım. İşkence yapmaya bayılırım, biliyor musun?”

Onun gözünü korkutmaya çalıştığını bilsem de yine de ürperdim cümleleriyle. Kaplan istediği zaman kedi, istediği zaman gerçek anlamda bir kaplana dönüşüyor ve çok korkutucu olabiliyordu.

İyilere karşı dünyanın en hassas insanı, kötülere ise hayatta tanıyabilecekleri en acımasız birisiydi.

“*Sen eşkıya mısın yoksa istihbaratçı mı?*”

“Duruma göre değişiyor canım ya,” diyerek omuz silkti.

“*O kadın umurumda bile değil. Ne yaparsan yap.*”

“Tamam,” diyen Kaplan telefonunu çıkardı ve ardından birini aradı. Görüntülü aradığı kişiye, “Paketimizi gösterir misin lütfen?” diye sordu. Sonrasında ekranı Karga’ya gösterdi. Karga ekranda ne gördüyse donup kaldı. Dudakları aralandı, gözleri irileşti.

Baran, “Kadını sandalyeye bağlatmış psikopat herif,” dedi. Onun Kaplan’la anlaşabildiği söylenemezdi. Mizaçları çok farklıydı.

Haris, “İyi yapmış. Zaafını bulduk en azından,” dediğinde çelişkide kaldım. Ne düşünmem gerektiğini ya da ne hissettiğimi anlayamıyordum.

Zamir, “Sonuçta her şeyden habersiz bir kadın. Kaplan’ın buna hakkı yoktu,” diyerek karşı çıktı Haris’e.

Tomris, “Nereden biliyorsun habersiz olduğunu? Sonuçta sevgilin bir teröristse bunu bilmen gerekir. Bilip de susuyorsa hak etmiş demektir,” dedi sinirle.

Haris, “Masum da olsa umurumda değil. Kaplan kadına zarar vermez zaten, maksadı Karga’nın gözünü korkutmak. Başarılı da oldu,” dedi omuz silkerek. Bu cümleleri karşısında donup kaldım. Kadının masum olma ihtimalini nasıl göz ardı ederdi?

Zamir, “Saçmalıyorsunuz siz,” dedi öfkeli bir sesle. “Kadın masumsa nasıl bir travma yaşayacaktır!”

“Bana ne?” dedi Haris ona dönerek. “Hilal travma yaşamadı mı? Suna teyze masum değil miydi?”

“Onlarla bir misiniz siz? Bir farkınız olmak zorunda!”

“Farkımız var diye bunlara maruz kaldık hep! Yok merhamet falan kimseye! Eline sağlık Kaplan’ın. Düne kadar her hatamızda rapor yazan adam, şimdi kendi doğrularına göre hareket ediyor. Helal olsun, gurur duydum.”

Zamir’in kaşları havalandı şaşkınlıkla. “Bu pervasızlıkla nasıl gurur duyarsın?”

Haris ise gitgide daha çok öfkeleniyordu. “Lan sen zamanında karın için başına buyruk az mı davrandın? Şimdi Hilal söz konusu olduğunda mı kuralcı oldun?”

“Dört,” diyerek uyardı onu Zamir. “Ne demek istediğimi çok iyi anladın. Başka yere çekme konuyu.

“Yedi,” dedi Haris. “Madem destek olmayacaksın, karışma. Bu mesele bugün hallolacak. Bu herif Hilal’in ismini bile unutacak ve biz onu Özel Kuvvetler’e o şekilde teslim edeceğiz. Hilal’i güvenceye almak için ne gerekiyorsa yaparım.” Ateşle harlanan gözlerini Zamir’in gözlerine dikti. “Ne gerekirse.”

Kaplan, “Ne diyorsun?” dedi Karga’ya. “Dilini keselim mi sevgilinin?”

"*Bu yaptığınız canilik,*" diye yazan Karga'nın yüzünde çaresiz bir ifade vardı.

"Sizden öğrendik," diye cevap verdi ona Kaplan. "Ama ben seçimi sana bırakıyorum. İstersen o gece depoda olanları anlat. Bunu yaparsan sana yapılanların aynısını, hatta daha fazlasını Sıla'ya yaşatırım. Ya da sus bir ömür ve gidip cezayı çek. Sıla'nın işe kılına bile zarar gelmesin. Seçim senindir, Karga."

"*Sana nasıl güveneceğim?*"

"Ben bir anlaşma yaparsam ona sadık kalırım."

"*Ya ben hapisteyken başına bir şey gelirse?*"

"Masumsa başına hiçbir şey gelmez."

"*Masum,*" diye yazdı hemen gözleri dolan Karga. "*Yemin ederim, masum. Haberi bile yok.*"

"O zaman korkulacak bir şey yok. Git ifadeni ver, ömrün boyunca sus. Sıla da güvende olacak her zaman. Söz veriyorum sana."

Aşk... Bir teröristi bile dize getirecek kadar yüce bir duygu muydu? Karşımdaki kişi annemin katiliydi. Masum bir kadını öldürmüştü. Şimdi başka bir masum kadın için susmayı kabul ediyordu.

Karga son kez başını salladığında Tomris, "Bir beladan daha kurtulduk. Tebrikler, ekip," dedi.

Zamir ölümcül bakışlarını ona çevirdi. "Bu durumdan memnun musun? Başkanın haberi bile yok. Masum bir kadını rehin aldık resmen."

Haris, "Savaşta her şey mübahtır," dedi. "Hilal için yapılan hiçbir şey için vicdan azabı çekmemizi bekleme."

Zamir bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun? Söz konusu masum bir kadın."

"Masum bir kadının rehin alınmasını ve korkutulmasını istemezdim." Çenemi dikleştirdim, onun zifirî karanlık olan

gözlerine baktım. “Ama benim annem içlerinde belki de en masumlarıydı. Ona acıdılar mı?”

“Hilal,” dedi Zamir inanamıyormuş gibi. “Böyle düşünüyor olamazsın. Biz onlar gibi değiliz, asla da olmamalıyız. Şartlar ne olursa olsun.”

“Haklısın ama tutuklansam daha mı iyiydi? Buna mecburduk.”

“Başka bir şekilde onu ikna edebilirdik.”

“Edemezdik,” diye karşı çıktı Haris. “Bu tek kozumuzdu ona karşı.”

“Blöf yapabiliirdiniz.”

Tomris, “İnanmazdı,” dedi anında. “Çakalın teki. İspat isterdi.”

“Size inanamıyorum gerçekten.”

“Her zaman iyi olamazsın,” diye konuştu Haris ona dönerek. “Her zaman doğru yoldan ilerleyemezsin, vicdanını dinleyemezsin. Bazen acımasızlarla, katillerle onların dilinden konuşman gerekebilir. Buna yapmaya mecburduk. Hiçbir şey Hilal’in özgürlüğünden daha önemli değil benim için. Suçunu ispatladığı an Halil Uluant o kelepçeyi Hilal’in koluna takardı, tereddüt etmezdi.”

“Her zaman vicdanımın sesini dinlerim,” dedi Zamir ve bana baktı. “Sen de öyleydin, Hilal.”

“Annemin başına gelenleri öğrenene kadar.”

“Benim babamı da benden çaldılar,” dedi Zamir dolan gözleri eşliğinde. “Ama ben çizgimi hiç bozmadım. Çünkü günün sonunda herkes kendisiyle baş başa kalır.”

Ona cevap vermek istediğim sırada içeri giren başkan hepimizin şaşırmasına neden oldu. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Ses tonu daha önce duymadığım kadar yüksekti.

“Size çok iltimas gösterdiğim için mi bu başınıza buyruk davranışlarınız?” Zamir’e baktı yüzünü buruşturarak. “Lider olarak sözünü geçiremiyor musun sen bunlara?”

“Siz başkan olarak söz geçirdiniz mi ki?” Haris’in cümlesiyle gözlerim kocaman oldu. Sonra... Sonra karşısındaki kişinin artık onun başkanı olmadığını ve biyolojik babası olduğunu anımsadım. Tepkisi normaldi ve Zamir’i korumaya çalışıyordu. “Kimse-nin suçu yok, tek sorumlu benim.”

“Haddini çok aşıyorsun,” dedi başkan ona. “Ben zaten *bu adamın zaafını bulun, meseleyi çözelim* dedim size! Kendi başınıza niye kadını kaçıırıyorsunuz?”

“Siz benim başkanım değilsiniz artık.”

“Ama arkadaşlarının başkanıyım.”

“Her şeyi ben yaptım, sorumluluk benimdir.”

“İstifanı vermedin mi sen? O zaman burada işin ne?”

“Daha kabul etmediniz istifamı. Siz kabul edene kadar ben de böyle başıma buyruk davranacağım.”

“Haris Bozkurt,” dedi ve ona doğru bir adım attı başkan. Sert bakışlarını Haris’in yüzünde gezdirdi. “Karşında kimin olduğunu unutma.”

“Karşımda kim var? Annem öldükten sonra beni bir caniye teslim eden ve kendisini baba sanan birisi.” Başını eğdi ve başkanın gözlerine kilitlendi. “Çok merak ediyorum, annemin mezarına hangi yüzle gittiniz? Sizin yerinizde o olsaydı asla beni bir caniye veremezdi. Gerekirse benimle ölürdü ama bunu yapmazdı. Dört yaşımdan sonra beni himayenize aldınız diye vicdanınız rahat olmasın. Çünkü siz o caniden daha betersiniz. En azından ben onun kendi çocuğu değilim.”

“Haris!”

“İstifamın kabulünü rica ederim!”

Yutkundu. “Bu ekibi ve takımı dağıtıyorum,” dedi Zamir’e dönerek. “Aras ve On Sekiz göreve gidecek. Sen Hatay’a döneceksin ailenle birlikte. Dört de bir süre dinlensin.” Ekip, Haris dâhil olduğunda adlanıyordu. Takım ise dört kişiden ibaretti. Zamir, Kaplan, Tomris ve Baran.

“İstifamın kabulünü arz ederim!”

Haris’i duymazlıktan geldi. “Karga’yı hemen teslim edin paşaya,” dedi ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

O çıktıktan sonra, “Doğru mu anladım?” diye sordu Tomris. “Ekip dağıldı mı?”

“Ve göreve gidiyorsun,” diye ekledi Haris umursamaz bir tavırla.

“Süresi ne kadardır?”

Tomris omuz silkti. “Süresi belli olmaz.”

“Sekiz sene sonra döndüm ben. Her şey olabilir.”

“Yangına körükle gitme,” diye koluna vurdu Zamir. “Kısa süreli de olabilir.”

O sırada içeriden çıkan Kaplan, “Paketleyip gönderebiliriz herifi,” dedi ve ellerini birbirine sürttü. “Harika bir işti, ekip.”

“Ekip yok artık,” diyerek sırtıttı Haris. Sinirleri bozulmuş gibiydi. “Bir dakika önce dağıldı.”

Kaplan kaşlarını çattı ve bana döndü. “Ne saçmalıyor bu?”

“Başkan demin ekibi ve takımı dağıttığını duyurdu.”

“Ve göreve gidiyorsun, Diego,” diye ekledi Haris. Ardından Kaplan’ın yanağından makas aldı. “Bir süre senden kurtuluyoruz.”

Tomris, “Siz iyice kafayı yediniz. Aramızdan iki kişi göreve gidecek ve bu hâlinize bakın,” diyerek gelip koluna girdi. “Biz Hilal ile her zamanki kafede oturup kahve içeceğiz. Saçma kavgalarınızı bitirip gelirsiniz.”

Bir şey söylememe müsaade etmeden koluma girdi ve beni dışarıya çıkardı. “Erkekler çok tuhaf,” diye sitem etti. “Önce tartışıyorlar sonra birbirilerinin tarafını tutuyorlar. Niye tartışıyorsunuz o zaman?”

Gülümsedim. “Öyle.”

“Mental sağlığımı böyle ortamlardan kaçarak koruyorum. Sana da tavsiye ederim.”

“Deneyeceğim mutlaka.”

“Bazen böyle bırakarak çekip gitmek gerekiyor, Hilal. Ne dertleri varsa halledip gelecekler birazdan.”

“Tecrübeyle sabit sanırım.”

“Aynen!”

Teşkilattan çıkıp onun arabasına geçtik çünkü buraya Haris’in arabasıyla gelmiştik, benim arabam son zamanlarda sıkıntı çıkaracağı için sabah onu tamire götürmüştü Haris.

“Göreve gideceğime sevindim çünkü tarzımı değiştireceğim. Sıkılmıştım bu kısa ve kızıl saçlardan.”

“Ama çiller yakışıyordu,” diyerek göz kırptım.

“Bu tarzımla kaç erkekle flört ettim, tahmin edemezsin.”

Başımı geriye atarak kahkaha attım. “Nasıl zaman buldun?”

“Flört için her zaman zaman bulunur,” diyerek omuz silkti. “Her birine farklı bir hikâyeye uydurmak eğlenceli. Biri beni doktor, biri avukat, biri mimar sanıyor.”

“Bunları daha önce benimle paylaşmamıştın.”

“Son zamanlarda oldu,” diye açıkladı. “Eskiden böyle değilim.” Yüzündeki gülümseme soldu.

“Sen... Zamir’e karşı bir şeyler hissediyordun. Bir keresinde Kaplan’la konuşurken duymuştum sizi.”

“O evlenene kadar,” diye düzeltti beni. “Evlendiğinde tamamen bitirdim ona olan duygularımı.”

“Peki, nasıl hissettin?”

“Karşılıksız aşktan daha yaralayıcı duyguları tattım, Hilal. O yüzden çok perişan olduğumu söyleyemem. Sadece... Zamir gibi bir erkeğin hayatımda olmasını ve karanlığımı aydınlatmasını çok isterdim. Belki de bu yüzden ona duygular beslemeye başlamıştım.”

“Peki, Kaplan?”

Başını ağır ağır iki yana salladı. “Ona karşı hiç farklı bir duygu hissetmedim. Ve o da bana âşık değildi. Sadece... Hayatındaki tek kadın bendim. Bu yüzden âşık olduğunu sandı. Bunu anlaması çok uzun sürmedi neyse ki.”

“Hepiniz mutlu olmayı hak ediyorsunuz.”

“Ama en çok sen,” dedi içten bir gülümsemeyle. “Sen çok acı çektin, Hilal. Umarım bundan sonra her zaman yüzün güler. Senin mutlu olduğunu bilmek görevde bana güç verecek.”

“Mutlu olmak için çabalıyorum. Daha doğrusu, Haris mutlu olmam için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ben de artık affederek hayatıma devam etmek istiyorum.”

“Bazen geçmişini unutmanın en iyi yolu, affetmektir.”

“Doğru...”

Kafeye varınca arabadan indim. Buraya en son Kaplan’la gelmiştik, sonrasında Zamir ve Tomris de yanımızda gelmişti.

İçeriye girip geçen seferki masaya oturduğumda Tomris, “Kahveler benden,” diyerek ondan önce davranmamam için baristanın yanına koştu. Birkaç dakika sonra elinde tuttuğu *double espresso* ile yanıma geldi. İstihbaratçıların hepsi çok detaycıydı. Geçen sefer içtiğim kahveye dikkat etmiş ve aynısından almıştı.

Kahvemden kocaman bir yudum alıp, “Çok iyi,” diye mırıldandım.

“Burayı Kaplan keşfetmişti. Sürekli gelirdik eskiden.”

“Eskiden nasıldınız?” diye sordum merakla. “Yani... Benden önce. Merak ediyorum sizi.”

Bu soruyu beklemediğini belli edencesine kaşları havalandı ama yüzünde sıcak, tatlı bir tebessüm belirdi.

“Eskiden tuhaftık. Biraz da ruhsuz hatta. Haris’i çok eskiden tanışsak da o yıllarca Karabağ’da olduğu için iletişimimiz yoktu. Takımımız ise dört kişiden oluşuyordu. Ben, Kaplan, Baran ve Zahir. Onlarca görevimiz olmuştur beraber. Birbirimize her zaman bağlı olduk, birimizin canı diğerine emanetti ama aramızda duygusal bağlar yoktu. Sana kadar. Sen sanki bir ailenin neşesi olan yeni doğan bebek gibi iyi geldin bize. Ölü bir çiçeği canlandıran su gibi tanımlayabilirim varlığını. Eskiden çok kavga ederdik. Kaplan dakika başı hatalarımızla ilgili raporlar yazardı, şikâyet ederdi bizi. Ama senden sonra... Çok şey değişti, Hilal. En başta Haris ve Kaplan’ı çok değiştirdin. İki belki de sende kaybettiği ailesini buldu. Kaplan’ın yüzü güldü, kahkahalar atmaya başladı senin sayende.”

“Peki sen... Sana iyi gelmedim mi?”

“Bana kimse iyi gelemeyiz, Hilal.”

“Anlatmak istemiyorsan...”

“Göreve gitmeden önce anlatmak istiyorum sana kod adının anlamını. Herkesinkini biliyorsun sonuçta.”

Dudaklarımı ıslattım. “Sonra da anlatabilirsin.”

Başını iki yana salladı.

“On sekiz yaşımdaydım. Güzel Sanatlar bölümünü tam burslu kazanmıştım. Benden mutlusu yoktu. Okula gidip geliyordum, etkinliklere katılıyordum. Bir de bir çocuk vardı liseden beri peşimden koşan. Onunla flörtleşiyordum.”

Gülümsedi ama bu gülümseme içten değildi.

“Sınav döneminde sabaha kadar kütüphanede ders çalışmıştım, eve dönmek için 05.00 otobüsünü bekliyordum durakta.

Çok uykum vardı, ayakta uyuyordum.” Yutkundu. “O gün hava çok sıcaktı, o yüzden dizden bir karış kadar kısa etek ve tişört giymiştim. Otobüsün gelmesine beş dakika vardı. Bir araba durdu. İçerisinde içkili beş çocuk. Laf attılar, dönüp bakmadım. Ahlaksız teklifte bulundular, başımı eğdim. Arabadan inip saçıma dokunmaya kalktılar, geriye gidip durağın köşesine sıkıştım.

En sonunda kolumdan yakaladı biri. Nazlanmamam gerektiğini söyledi. Susmamı naz olarak algılamış. O zaman yalvarmaya başladım beni bırakması için. Kütüphaneden döndüğümü, eve gitmek için otobüs beklediğimi anlattım ama umurunda olmadı. O saatte o etekle sokaktaysam bir sürtük olduğumu iddia etti ve o beş dakikanın içerisinde tam üç kişi beni zorla arka koltuğa, başka birinin kucağına oturttu. Tüm sokak seslerimle yankılandı, boğazım yırtılana kadar sadece bağırdım ama kimse duymadı. Duyan olsa da umursamadı.” Derin bir nefes alarak devam etti.

“Beni ıssız bir çöplüğe götürdüler, ağzımı bantladılar ve beş kişi sabah sekize kadar tecavüz ettiler. Direnemedim, sona doğru artık uyumuşum ya da bayılmışım. Çok uykum vardı çünkü. O kısımlarını pek hatırlamıyorum. Canımın çok acıdığını hatırlıyorum sadece. Uyandığımda hastanedeydim. Tek başımaydım. Çünkü polisler aileme haber verdiklerinde, babam bunun bir utanç kaynağı olduğunu söyleyip annem ve kardeşimle beraber hastaneden ve dahası şehirden ayrılmış. Erkek kardeşimin başına bir belanın gelmesinden korkmuş benim yüzümden.

Bu haberi aldığımda tekrar bayıldım ve bu sefer uyandığımda yanı başımda başkan vardı. Bana tek bir soru sordu. ‘*Yeniden doğmak ve vatani tek ailen bellemek ister misin?*’ Sorgulamadım, başımı salladım. O hastaneden çıktığımda beni evine götürdü, evde Haris ve birkaç kimsesiz daha vardı. Eve girdiğim an Haris bana gelip sarıldı, sonradan anladım niye sarıldığını. Birkaç hafta sonra, ‘*Sen çok güçlüsün. Keşke ablam da senin gibi güçlü olsaydı, kendine kıymasaydı,*’ demişti bana balkonda sigara içerken.”

Benim gözyaşlarını çoktan yanaklarımı ıslatırken o sakın bir şekilde anlatmaya devam ediyordu.

“Depoda başına gelenlerden sonra bu yüzden sana sarıldım ve seni anladığımı söyledim. O korkuyu, duyguyu yaşayan bilir. Kurtulmana çok sevinmişim ama yaşadığın korkunun da ufak bir şey olmadığının farkındaydım. Umarım bir daha tekrarı olmaz. Hiçbir kadın için. Ne olursa olsun hiçbir kadın, erkek, çocuk ya da hayvan bunu hak etmez.”

“Tomris...”

“Adımı da başkan koydu,” dedi. “Sanki beni başkan doğurdu yeniden. Annemin, babamın yapmadığını yaptı, kızı olarak gördü, arkamda durdu.”

“Ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Hilal, başkan iyi bir adam. Gerçekten. Haris’le olan durumunda haksız olabilir ama mecbur kaldığına eminim. Senden tek istediğim, Haris’in yumuşamasını sağla. Şu an öfkeli olsa da Haris de onu çok seviyor, birkaç defa konuşurlarsa halledebilirler.”

“Ben... Bilmiyordum.”

“Dışarıdan soğuk biri gibi görünüyor ama içi pamuk gibi.”

“Elimden geleni yaparım,” diyerek gözyaşlarını sildim. “Sarılalım mı?”

Başını onayla salladığı an ayaklandım ve arkasına geçip onun boynuna sarıldım. “İyi ki pes etmedin. Tanıdığım en güçlü kadın olacaksın artık.”

Kolumu sıvazladı. “Benim de tanıdığım en güçlü kadın sensin, Hilal Uluant.”

Yüzümdeki tüm yaşları silip onu yanağından öptüm, yeniden karşısına geçtiğim sırada içeriye giren tanıdık üç kişiye takıldı bakışlarım. Gülüyorlardı. Kaplan, Zamir’in koluna yumruklar indiriyor, Zamir ise Haris’in boynunu koluna dolayıp sıkıştırıyordu.

Bizim olduğumuz tarafa geldiklerinde, “Erkek milleri,” dedi Tomris gözlerini devirmeden önce. “Kavga ettikten beş dakika sonra böyle olabiliyorlar.”

“Küsecek hâlimiz yoktu ya,” dedi Zamir ve geçip sağ tarafına oturdu. Haris sol tarafına, Kaplan ise Tomris’in yanına geçti.

“Ekip,” dedi Haris aniden. “Başkan bizi dağıtmış olsa da... Bu zamana kadar yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Sizi Karabağ’a çağırdığım andan bugüne kadar her zaman bir aile olduk. Acısıyla, tatlısıyla çok güzel zamanlar geçirdik.” Parmağını kulaklığına dokundurdu. “Duyuyorsun değil mi Baran? Yanımızda olmasan da varlığını her zaman hissettik. Katkılarının için teşekkürler.” Yutkundu. “Bazen birbirimizi kırdık, üzdük. Bazen güldürdük. Ama birimiz namlunun ucuna denk geldiğinde hepimiz onun önüne atlamayı bildik. Bugün buradaysak birbirimiz sayesinde. Sizi en çok ben üzdüm, biliyorum. Affedin. Gözlerinizden akan her yaş için binlerce kez özür dilerim.”

Kaplan yüzünü buruşturdu. “İki dakikada şiir gibi nasıl konuşuyorsun lan? Böyle mi âşık ettin Sid’i kendine?”

“He Kaplan, he!”

Gülmeye başladık.

Çok ağlamıştık beraber, çok yıpranmıştık.

Şimdi hak ettiğimiz gibi gülüyorduk ama.

Sanki onlarla güldüğüm bu an, yaşadığım her şeye bedeldi. Onları çok seviyordum, onlara asla kıyamıyordum. Sanki... Hiç doğmayan kardeşlerim gibiydi her biri.

Zamir... Abimdi. Doğru yoldan şaşmayan, vicdanını dinlemekten bir an bile vazgeçmeyen, aşkı için her şeyi yapmaya hazır fedakâr bir adamdı. Başımı omzuna koyduğum an sanki zihnimdeki tüm sesler susuyordu. İnsanın üzerinde rahatlatıcı bir etkisi vardı.

Kaplan... O da abimdi. Koruyucu, kıskanç, sinirli, öfkeli ama yumuşak kalpli olanından. Canını defalarca yok saymıştı benim için. Şu an hayatta olma sebebim olabilirdi. Kalbinin güzelliğini saklamayı tercih ediyordu sadece. Kötülere karşı zalim, iyilere karşı melekti. Bazen hatalar yapardı, kalp kırardı ama yine de iyi bir insan olduğundan şüphem yoktu.

Tomris... Hayatımda tanıdığım en güçlü kadın olabilirdi. Az önce bana anlattıkları hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu ama aynı zamanda hayran kalmıştım. Aynısını yaşasam onun gibi hayata tutunamazdım belki de. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel bir kadındı.

“Sizi seviyorum, biliyorsunuz değil mi?”

Dudaklarımdan firar eden cümleden sonra hepsinin bakışları beni buldu.

Kaplan sıırttı ve Haris’e peçete attı. “Sadece seni sevmiyor. Çatla, patla!”

“He Kaplan, he!”

“Biz de seni seviyoruz, iyi ki varsın, Hilal.” Zamir kolunu omzuma attı ve beni kendisine doğru çekip şakağımdan öptü. “Küçük kız kardeşim benim.”

“Kıskandım,” diyerek elini uzattı Kaplan ve yanağımlı sıktı. “Sadece benim kardeşim olman için ne kadar rüşvet istersin?”

“Bence onu salman için üzerine sana para verir,” dedi Tomris.

“Çulsuz herif, senin paran mı var? Hepimizden borç istiyor-sun sürekli,” dedi Haris kaşlarını çatarak.

“Yani birikim yapamadığım doğru...”

“Kumar mı oynuyorsun sen?”

“Ne alakası var?”

“O zaman nerede kazandığın paralar?”

Cevap vermediğinde, “Ben biliyorum,” dedi Tomris. “Bir keresinde telefonunu kurcalamıştım.”

Kaplan irileşen gözleriyle ona döndü. “Ne?”

Tomris omuz silkti. “Şifreni 1905 koymasaydın. Çok basitti.”

Haris kahkaha attı. “Salak herif! İstihbaratçı olacak bir de.”

“Neye harcıyor paraları?” diye sordum merakla. Aklım hâlâ orada kalmıştı. “Ya da kime?”

“Sokak hayvanlarına ve kimsesiz çocuklara,” dedi Tomris. “Son kuruşuna kadar onlara gönderiyor.”

“Yerim seni Diego!” Uzanıp bu sefer ben onun yanağını sıktım. “Tatlış mısın sen?”

Yüzünü buruşturdu iğrenir gibi bir ifadeyle. “O ne biçim kelime be?”

“Tatlısın yani,” diye açıkladım. “Şirin!”

“Sus, tamam!”

“Bana olan borçlarını sildim,” dedi Zamir parmağını şıklatarak.

Haris, “Ben de sileyim,” dedi ama memnuniyetsiz gibiydi bu durumdan. “Gerçi çok borcun var ama...”

“Acımayın lan bana!”

“Acımıyoruz, geri zekâlı.”

“İyi ki varsınız be siz!” dedim içimdeki coşkuyu belli edercesine. “Hep yanımda olun.”

“Göreve gidiyorum ben,” dedi Kaplan. “Kusura bakma, kan-ka.”

“Ciddi ol iki dakika,” diyerek kaşlarımı çattım. “Özleyecek misin bizi?”

“Şu herifin,” diyerek Haris’i gösterdi. “Tam olarak neyini özlemem gerekiyor?”

“Üç yıl az mı ağladın bu herif için?” dedi Zamir gülerek.

“He Zamir, he!”

Haris, “Ağladın mı lan?” diye sordu hayretle. “Kıyamam ben sana kedicik!”

“Bir daha bana kedicik deme!”

“Kedicik!”

Kaplan gözlerini kıstı. “Ahu’dan bahsedeyim mi Hilal’e?”

“Özür dilerim, kardeşim,” dedi Haris anında.

Hayretle onlara baktım. “Niye pes ettin hemen?”

“Gerek yok gerginliğe, güzelim benim.”

“Romantizmden bayılacağım. İğrençsiniz.”

“Seni de göreceğiz, kedicik,” dedim ben de.

Bu sefer ölümcül bakışları bana döndü. “Egemen’le içtiğin limonatadan bahsedeyim mi?”

Bu sefer ben, “Özür dilerim,” dedim.

Haris hariç herkes gülerken, “Limonata mı içtiniz?” diye sordu.

Zamir, “Geçmiş geçmişte kaldı,” diyerek konuyu dağıttı. “Aramızdan iki kişi göreve gidiyor. Ben Hatay’a döneceğim. Ve siz ikiniz buradasınız. Kader bizi bir daha ne zaman bir araya getirecek belli olmaz. Sadece bunu bilin ki... Bugün olanlar umurumda değil. İyi ki sizin liderinizdim ve iyi ki bu ekibin bir parçasısınız her biriniz. Sizinle dolu dolu yıllar geçirdik. Her zorluğun üstesinden beraber geldik. İyi ki siz...”

“İyi ki biz,” dedik hepimiz aynı anda.

“Ekip değil, aile,” diye ekledim. Hepsi cümlemi tekrarladı ve onayladı.

Onları bir daha ne zaman görürdüm, bilmiyordum.

Ama her zaman...

Benim için çok özel olacaklarından emindim.

18

YÜZLEŞME

Sevdiğimiz bir insanın toprağın altında olduğunu bilerek onu özleyip ziyarete gelmekten daha acı ne olabilirdi bu hayatta?

Bir insanın her yaşta ihtiyaç duyduğu tek kişi annesiydi.

Bir kadının, annesine en çok ihtiyacı olduğu yaşıydım. Hayatımda biri vardı, anneme anlatamıyordum. Babama kızırıyordum, anneme ne yapmam gerektiğini soramıyordum. Dizinde ağlamak istiyordum, annemi bulamıyordum.

Eve gelirdim, odama çıkardım aceleyle. Annem yemek için çağırdığında, gelir ve yemeğimi yedikten sonra tekrar odama kaçırdım. Niye her zaman yaşayacakmış gibi davranmıştım? Niye bir gün bu toprağın altına girme ihtimalini düşünüp ona karşı daha hassas, daha sevgi dolu olmamıştım? Niye onu daha çok öpmemişim? Daha çok sevdiğimi söyleyip boynuna sarılmamıştım?

“Anne... Bugün ekmek alırken bir kadın senin gibi koktu. Dizlerimin bağı çözüldü, bayılacaktım az kalsın. Yaşadığını sandım bir an, kadının karşısına geçip ona baktım emin olmak için. Sen değildin, anne... Keşke sen olsaydın. Ama sen değildin. Hani Haris yaşıyor ya... Bir an sen de yaşayabilirsin sandım.”

“Keşke o da yaşasaydı.”

Babamın sesini duyduğumda dudaklarımdan firar eden hıçkırık sesine engel olamadım. Şu an küçülüp küçük bir kız çocuğuna dönüşmeyi ve ona sarılmayı çok isterdim. Dizlerinde oturmayı, başımı göğsüne yaslamayı, saçlarımla oynamasını isterdim ama bu mümkün değildi.

“Beni tutuklamaya mı geldin?”

“Beni hiçbir zaman anlamayacaksın, Hilal.”

“Zamanında seni en çok ben anlamadım mı?”

“Hayır, beni Suna’dan başka kimse anlamadı. O hep anlayışlı bal rengi gözleriyle baktı bana, gülümsedi. Sitem etmedi, kızmadı, bağırmadı. Hep bekledi sabırla. Her geldiğimde kollarını açtı.”

“Ben...” İç çektim. “Ben sana kollarımı açmadım mı?”

“Sen çoğu zaman küstün bana, Hilal. Küçükken de büyükken de. Sen hep benim dediklerimin tersini yapıp beni cezalandırmaya çalıştın. Sana *oturup kanalda çalış* dedim, inadından en tehlikeli bölgelere gönüllü gittin. Sana *Karabağ’a asla ayak basma* dedim, karargâhta karşıma geçtin. Bazen kızdın, bazen kırıldın; belli ettiğin de oldu, sakladığın da. Ama hiçbir zaman beni anlamadın, annenin aksine.”

“Sen hiç asker değil de baba olmak istedin mi?”

Dudakları gerildi. “Dürüst olayım mı? Hayır. Ben zaten hiç çocuk istemedim. Annen hamile kaldı ve doğurmak istediğini söyledi. Onu kıramadım.”

Tüm dünya durdu sanki o an.

Buz kestim baştan ayağa kadar.

“Çünkü babalığı elime, yüzüme bulaştıracağımı ve başarmayacağımı biliyordum. Ben hiçbir zaman iyi bir eş ve baba olamadım. Olamam bundan sonra da. İyi bir evlat da değildim zaten. Benim için aile her zaman arka plandaydı. Öne çekmeye çalıştım, seni ve anneni önceliğim yapmaya çalıştım ama yapamadım.”

“Annemi seviyordun.”

“Annemi hâlâ çok seviyorum.”

“Bir kadın önceliği olmadığı bir adamla neden evlenir?”

“Sevdiği için,” dedi kederli bir tebessümle. “Birbirimizi çok severdik, Hilal. Ama ikimizin sevgisi çok farklıydı. Bunu kabullenmek her kadının harcı değildir. Suna kabullendi. Beni hiçbir zaman değiştirmeye çalışmadı.”

“O zaman senden çocuk doğurmayacaktı,” dedim kaşlarımı çatarak. “O kabullenebilir ama ben... Ben kabullenemiyorum, tamam mı? Ben bunu istemedim! Ben bu şekilde eksik büyümek istemedim! Benden masalları çaldın, benden hayalleri çaldın! Beni tarih kitaplarına boğdun! Yaşıtlarım oynarken ben Kurtuluş Savaşı’nın detaylarını ezberliyordum. Benden tüm çocukluğumu çaldın!”

“Seni güçlü bir kadın olarak yetiştirdim,” dedi ve eserine pişmanlıkla değil, gururla baktı. “Şu anki karakterinde hiç mi payım yok? Çok güçlüsün, kimse seni yıkamadı bu zamana kadar.”

Gözlerim sinirden dolduğunda, “Ben güçlü olmak istemedim,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. “Ben senin gibi olmak istemedim.”

“Sen benim kıızımsın. Benim gibisin, bana benziyorsun ve bunu değiştiremezsin.”

“Sana benzemiyorum. Benim önceliğim her zaman ailem olacak.”

“Vatan, insanın ilk ailesidir. O seni çağırdığında ikinci aileni geride bırakırsın.”

“Bir süre geride bırakabilirsin. Ama sen her zaman bizi ihmal ettin. Ama Bilal amca, dağ gibi durdu Zamir’le eşinin arkasında. Sen duramadın. Kendini sakın teselli etme, bir sürü asker baba var. Sen... Sen farklısın.”

“Benim sorumluluğum çok başka çünkü.”

Histerik bir şekilde güldüm. “Gece uyurken kendini böyle mi teselli ediyorsun, paşam?”

Başını ağır ağır iki yana salladı. “Uyuyamıyorum uzun bir süredir, Hilal.”

“Güzel, en azından vicdanın var ve seni uyutmuyor.”

“Beni hiçbir zaman anlamayacaksın. Ben de artık kendimi sana açıklamayacağım.”

“Beni gözden çıkarıyorsun ha?”

“Hayır. Sadece birbirimizi yıprattığımızı düşünüyorum.”

Güldüm yine. “Sana inanamıyorum.”

“Karga müebbet hapis cezası alacak. Vatana ihanetten birçok suçu var. Seni şikâyet etmedi, dilini kesmene rağmen. Bunu nasıl başardınız, bilmiyorum ama takdir ettim.”

Gözlerimi kısıtım. “Benim bir ilgim yok.”

“Başkan ne için dağıttı ekibi? Bununla bir ilgin var mı peki?”

“Aaa! Başkan ekibi mi dağıtmış?”

“Hilal,” dedi sabırsızca. “Karşında kimin olduğunu unutma. Senin oyunculuğun bana geçmez.”

“Benim hiçbir şeyle ilgim yok.”

“Dilini kesenin sen olduğunu biliyorum.”

“Keşke,” dedim yalandan.

“Sen eşkıya olmaya meyilli misin?”

“Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Özellikle annemin mezarında.” Ayağa kalktım ve karşısında durdum. “Birbirimizi yıprattığımıza dair olan tezin doğru. O yüzden görüşmesek daha iyi olacak ikimiz için de. Hoşça kal.”

Hiçbir şey söylemesine müsaade etmeden yanından geçip gittim ve kabristanın çıkışına doğru yürüdüm. Şoförü bana selam verirken ben de başımla ona karşılık verdim ve kendi aracıma geçtim.

Kalbimin kırıldığını hissedebiliyordum. Sanki kırılan parçalar göğsüme batıyormuş gibi canım acıyordu çünkü.

Annemin önceliği olduğunu sanıyordum. Meğer o bile değilmiş.

Ve babam... Hiç çocuk istememiş. Annem hamile kaldığı için onun isteği ve ısrarı üzerine doğmuşum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlamayacaktım. Annem için gerekirse her gün gözyaşı dökebilirdim ama babam... Babam bunu hak etmiyordu. Ona olan saygımı, sevgimi, hayranlığımı... Hiçbirini hak etmiyordu.

Haris

Şuşa'da vurulmadan hemen önceki o anda tüm hayatımı durdurmak isterdim.

"Hilal. Biliyorum bu zamana kadar sana çok yalan söyledim. Ama şu an söyleyeceğim şeye inan olur mu?"

"Ne?"

"Seni seviyorum."

Bu hayatta en çok Hilal'i sevmiştim.

Ve en çok yine Hilal'i üzmüştüm.

Aslında ben... Hiçbir zaman Hilal'i hak etmemiştim.

Ona, onu sevdiğimi vurulmadan hemen önce söylemem bencillikti. Üç sene onu mezarımda ağlatmak ve uzaktan sesini dinlemek vicdansızlıktı. Defalarca yaşadığımı düşünen düşmanlarımızın onun canına kastetmesi ve benim bir şey yapamamam âcizlikti. Öldüğümü sanan Hilal'in, Karabağ'da karşısına çıkmak şerefsizlikti.

Hani bazı insanlar vardır, sevmeyi asla hak etmezler. Ben o insandım. Belki de bu yüzden kimsesizdim. Annemi bebekken kaybetmiştim, babam beni bir yabancıya ve suçluya vermişti. Onlar beni dört sene büyütüp sonra kızlarının ölümü yüzünden suçlayıp dövmüş, ardından yurda bırakmıştı. Ve beni yurttan,

yıllarca başkan sandığım ama aslında öz babam olan o kişi alıp kendi evindeki diğer kimsesiz çocuklarla beraber büyüttmüştü. Ona minnet duyardım hep bana evini açtığı için ama meğerse yaşadığım sayısız travmaya sebep olan bizzat oymuş.

Sevilmeyi hak etmiyordum. Bunu bilsem de yüzsüz bir şekilde Hilal'den af dilemiş, beni yeniden hayatına alması için ondan bir şans daha istemiştim.

Hak etmememe rağmen... Beni affetmişti. Mucize gibiydi ama o bana yeniden sıcak kollarını açmıştı.

Beni seçmesi, beni sevmesi, beni istemesi, beni affetmesi... Benim bu hayattaki tek mucizemdi. Onun gibi bir kadın beni sevmiştir, bundan daha ötesi olamazdı benim için.

Onu ilk bulduğum anı her anımsadığımda kalbim aynı şekilde çarpıyordu. Başında miğferi, üzerinde kanal logolu yeleği, elinde mikrofonu ve cesaret dolu bakışlarıyla bakıyordu bana. Üniformamı gördüğünde yüzündeki dehşet dolu ifade ama gözlerindeki korkusuzluk bir ömür zihnimden silinmeyecek bir andı.

Onu tehdit ettiğimde bana verdiği cevaplar, mükemmel tarih bilgisi, düşmanı olduğumu sanmasına rağmen bunu umursamaması, benden onu öldürmemi istemesi... Âşık olmuştum. Kelimenin tam anlamıyla ona vurulmuştum ben.

Daha önce hiç böyle bir kadınla tanışmamıştım. Nasıl bu kadar zeki ama aynı zamanda saf olabilirdi? Nasıl hem ateşli olup hem de masum, tertemiz kalabilirdi?

Hem nefret doluydu hem de sevgi. Düşmanından nefret ediyor ama yeri geldiğinde onunla empati yapıyordu. Çocukların ölümünde payım olduğunu düşündüğü an hiç tereddüt etmeden beni vurmuştu. Hayran kalmamak mümkün müydü ona?

Onu gönderdiğim gece Victor'un beni öldüreceğini sanıp tırdan inişi... Düşman olduğumuzu sansa da ona iyilik yaptığım

için bunu karşılıksız bırakamamış, beni ölüme terk etmemişti. Oysa ben tek başına Victor'un hakkından gelirdim ama o bana kıyamamıştı. Bu tarifi imkânsız bir duyguydu.

Hilal o çukura düşmeseydi ve o gizli geçitten geçip düşman hattına gelmeseydi... Şu an hayatım nasıl olurdu? Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Onsuz bir hayatın düşüncesi bile korkunçtu.

Üç sene gibi...

Koskoca üç sene onu ağlatmıştım, o ise beni affetmişti. Nasıl güzel bir kalbi olduğunu binlerce kitap okusam da tanımlayamazdım.

Benim için de çok zor olmuştu elbette ama kendi yaşadıklarımı nasıl Hilal'inki ile kıyaslayabilirdim? Yıllarca öldüğümü sanmış, mezarımın başında en güzel yaşlarını çürütmüştü. Ne kadar acı çekmiş olsam da onunkiyle karşılaştırılmazdı yaşadıklarım. Asla.

Kendini vurmuştu. İçindeki beni öldürmek için kendi göğsüne sıkılmıştı gözlerimin önünde.

Hâlâ kâbusum olan o sahneyi bir ömür unutamayacak ve kendimi binlerce kurşun yesem de affetmeyecektim Hilal'e yaştıkları yüzünden.

"Haris," dedikten sonra karşıma geçen kişiye baktım. Beni büyütmüştü, beni okutmuştu, beni kanatlarının altına almıştı. Ama... Benden daha bir bebekken vazgeçmişti aynı zamanda.

"Senden kurtuluşum yok mu?" Günlerdir karşıma çıkıyor ve benimle konuşmak istiyordu ve bu durumdan sıkılmıştım artık.

"İstifanı kabul etmeyeceğim."

"İyi. Ben de hiçbir emri yerine getirmeyeceğim kovulana kadar."

"Ben istifa edeceğim. Sen kalabilirsin."

Kaşlarım havalanırken, “Nasıl?” diye sordum şaşkınlıkla. Tebessüm etti. “Yaşlandım artık. Emekli oluyorum.”

“Ve emekli olmadan önce ekibi dağıttın.”

“Evet. Bunu hak ettiniz,” dedi kararından pişman olmadığı belli eden bir tavırla. Derin bir nefes aldı. “Benimle aynı ortamda bulunmayacaksın bir daha. Sana ihtiyaç var, sen kal. Ben gideceğim.”

“Hilal’le konuşmam lazım bu konuyu.”

Gözleri kısıldı. “Anlamadım?”

“Hilal’in fikrini almam lazım.”

“Sen kendi hayatınla ve işinle ilgili bir konuyu Hilal’e mi soracaksın?”

“Evet.”

“İstemezse?”

“O zaman beni unutun.”

“Şaka mı bu?”

“Başkan,” dedim dik dik ona bakarak. “Ben tam sekiz sene ülkeme giremedim. Üç sene ölü bildi beni herkes. Hilal tam üç sene boş mezarımda ağladı. Hilal’e defalarca suikast düzenlendi. En son senin çabanla Karabağ’a geldi, beni gördü ve kendi kalbine sıktı. Günlerce komada kaldı, sonra sen onu yurt dışına kaçırdın. Tam altı ay morglarda aradım onu.” Dudaklarımı ıslattım. “Bundan sonra Hilal bana *nefes alma* dese, ben nefes almam. O ne isterse odur.”

Düşünceli bir tavırla çenesini sıvazlayıp, “Peki,” dedi. “Senden bu akşam haber bekleyeceğim.”

“Başka bir şey var mı?”

“Haris,” dedi anında. “Bu şekilde mi davranacaksın bana?”

“Nasıl?”

“Nefret ediyormuş gibi.”

“Başkan, ben sana çok şey borçlu olduğumu sanıyordum eskiden. Meğer senin bana daha çok borcun varmış. Ödeştik say, benden uzak dur. Başka hiçbir şey istemiyorum.”

Dudakları gerilirken, “Biz,” dedi zorlukla. “Baba oğul olmaz mıyız?”

“Hayır,” dedim düşünmeden. “Bir babaya ihtiyacım olduğunda yoktun. Şimdi de olma. Gerek yok.”

“Telaflı edebiliriz.”

“Hilal şüphelenip seninle konuşmasaydı ve mikrofon takmıyor olsaydı yine de aynı şeyi yapacak mıydın?” Cevap vermedi. Sessizliği bir onaylamaydı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Zorlama, başkan. Baba olmayı istemedin, şimdi de kendini buna mecbur hissetme. Benim de zaten bir baba figürüne ihtiyacım yok. Koskoca adam oldum ne de olsa.”

Oysa... Her zaman anne ve babamla mutlu bir ailede büyüme hayali kurardım. Ablamın yaşadığını, annemin ve babamın o ölmeden önceki hâllerini hayal eder ve öyle uykuya daldım eskiden.

“Keşke her şey farklı olsaydı.”

“Bence dramaya gerek yok,” dedim tebessüm ederek. “Bugüne kadarki emeklerin için teşekkürler. Hilal ile konuşup kararımı sana bildireceğim. Hadi eyvallah.”

Başka hiçbir şey söylemesine müsaade etmeden ayağa kalktım ve mekândan dışarı çıktım. Hilal’i beklerken bir fincan kahve içmek için girmiştim buraya ama beni bulmuştu yine.

Cebimdeki telefon titredi, ekranda yazan *Ay Parçası* yazısı kalbimin teklemesine neden oldu. Aramasını anında cevapladığımda, “Ben kafeye vardım. İçeri mi geçeyim?” diye sordu.

“Yok, ben çıktım.”

Cümlemi bitirdiğim an arabasını gördüm ve birkaç adım atıp ön koltuğa geçtim seri bir şekilde. “Ne bu acele?”

“Başkan.”

“Yine mi?”

“Bu sefer son bence. Konuştuk açık açık.”

“Ne söyledi?”

“Benim işten ayrılmamam için kendisi emekliye ayrılabilceğini söyledi.”

Kısa bir an duraksadı. “Sen ne dedin?”

“Sana danışmam gerektiğini.”

Gözleri irileşirken bana döndü. Şaşırmıştı ama niye? Ona sormadan karar vereceğimi mi sanıyordu? “Ne?”

“Ne bekliyordun? Ben bundan sonra giyeceğim tişörtü bile sana soracağım. Mutluluğun sırrı buymuş. Hanımcı olmak.”

Hilal beklenmedik bir şekilde başını geriye atarak gür bir kahkaha attı. “Haris Bozkurt, senin benim kalbimle derdin ne?”

“Aynısını sana soracaktım. Aradığında kalbim tekledi. Normal mi?”

Sırıttı. “Normal.”

“Yoksa seni her aradığımda kalbin mi tekliyor?” Bakışlarını benden kaçırsa da dudakları kıvrılmıştı. “Hadi, hadi. İtiraf et, güzelim. Haris Bozkurt etkisi denilen bir gerçek var sonuçta.”

“Haris!”

“He, güzelim?”

“Kaza mı yapalım?”

“O kadar diyorsun!”

“Ya Haris!”

“Haris sana ölsün,” dedim ve uzanıp yanağını sıktı. “Yerim seni. Çiğ çiğ.”

Utandı, yanakları anında kızarmıştı. Bu hâllerine bayılıyordum. Geceleri başka, gündüzleri çok başka biri oluyordu.

Geceleri cüretkâr, arzulu, olgun bir kadinken gündüzleri bakışlarını benden kaçırarak, utangaç ve tatlı bir kadına dönüşüyordu.

Onu her hâliyle seviyordum.

Zor bir kadındı, bunu Karabağ'da onu ilk kez çukurda bulduğumda anlamıştım. Beni düşmanı sanırken bile cesur ve korkusuzdu. Beni kolumdan vurmuştu, telefonla alnımı yaramıştı. Ona yapabileceklerime rağmen hiçbir zaman karşımda eğilmemişti. Beni hem düşmanı hem dostu olarak görüp çelişkiye düşmüştü. O bölgede Hilal en çok kendisiyle savaşmıştı belki de ama en sonunda aşka yenik düşmüştü.

Karabağ'da yaşadıkları bir sivil için çok zordu ama... Bazen o çukura düşmeseydi nasıl tanışırdık diye düşünmeden edemiyordum. Bencilce bir yaklaşım olabilirdi ama iyi ki o çukura düşmüştü ve iyi ki onu ben bulmuştum.

"Hilal," dedim bir anda. "Dün giydiğin geceliği giyer misin bu gece de?"

Hilal ani bir frenle arabayı sağa çekip kocaman gözlerle bana döndü. "Ne?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Duydun."

"Böyle şeyler söyleme!"

"Dün gece kulağıma öyle fısıldamıyordun ama güzelim. Şimdi ben rica edince mi ayıp oluyor?"

Anbean kızarıırken, "Haris!" diye uyardı beni.

"Efendim, canımın içi?"

"Susar mısın?"

"Yoksa?"

"Yoksa..." Düşündü kısa bir süre. Acaba bu sürede ne kadar tatlı görüldüğünden haberi var mıydı? "Kanepede uyursun."

Bu sefer benim gözlerim irileşti. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

“Sustum o zaman.”

Memnuniyetle gülümseyip tekrar arabayı çalıştırdığında ona bir kez daha hayran olduğumu fark ettim.

Şahane bir kadındı ve ben her şeye rağmen hak etmesem de onunla olduğum için çok şanslı bir adamdım.

“İş konusuna gelirsek... İçinden ne geliyorsa onu yapmanı istiyorum. Son zamanlarda ben de ne istediğimi bilmiyorum ama bazen mikrofonumu özlüyorum. Son yaşadıklarımızdan sonra geri dönmek için tereddüt ediyorum sadece.”

“Artık senden ayrı kalmak istemiyorum, Hilal.” Sekiz sene yurt dışı görevinde olduğum için bundan sonra seçim şansım olacaktı Zamir gibi. Uzak ve uzun süreli görevlere gitmek gibi bir zorunluluğum yoktu artık.

Sanki zihnimi okumuş gibi, “Zamir gibi çalışamaz mısın?” diye sordu.

“Çalışabilirim. Sekiz sene aralıksız yurt dışı görevindeydim çünkü.”

“Yeni başkanla bunu görüş. Benim için sorun yok.”

“Peki,” dedim ve elinden tutup dudaklarıma götürdüm. “Seni ne zaman kanala götürüyorum?”

“Bilmiyorum,” dedi iç çekerek. “Açıkçası... Bir tatil yapmak istiyorum.”

Elini kucağıma indirdim ama bırakmadım. “Planladın mı?” Ondan ayrı kalmak istemiyordum ama biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olabilirdi.

“Planlayalım.”

Yutkundum. “Nasıl?”

“İkimiz için bir tatil düşünmüştüm.”

Küçük çocuklar gibi çığlıklarla sevinsem havam bozulurdu. Bu yüzden kendimi tuttum. “Bana uyar.”

“O zaman... Bu gece konuşalım bunu.”

“Geceliği giyersen neden olmasın?” diyerek göz kırptım.

“Haris!”

“Ben de seni seviyorum, Ay Parçam.”

19

AŞK SARHOŞU

“H ilal?”

Bu sesi bir gün yeniden duyacağıma asla inanmazdım ama bir mucize olmuştu ve buradaydı. Evimdeydi, üzerinde eşofman vardı ve saçları ıslaktı. Çok yakışıklıydı, bunun farkında mıydı acaba?

Başımı kaldırdığım sırada bana içinde çay olan bir kupa uzatıyordu. “Çay kupada içilmez,” dedim.

“Çay bardakları da çok küçük. Yapacak bir şey yok.”

“Daha büyük çay bardakları var. Hiç görmedin mi? Gönlü bol çay bardağı diyoruz ona.” Yıllarca Türkiye’ye ayak basmamış biri olarak görmemiş olabilirdi.

“Daha önce hiç görmedim,” dediğinde telefonumu açarak hızlıca arama motoruna yazdım ve bardakların fotoğrafını ona gösterdim.

Haris dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunun adı gönlü bol değil, obez!”

Omzuna vurdum. “Dalga geçmesene!”

“Ama öyle,” derken o da gülüyordu. “Neyse ben sana alırım bunlardan. Çeyizine de koyarsın.”

Kaşlarımı çattım. “Çeyiz?”

“He çeyiz. Evlenirken kadınların çeyizi oluyor ya.”

“Bu bilgi için çok teşekkür ederim ama ne alaka?”

“Evde mi kalacaksın? Bir gün evleneceksin.” *Benimle* diye eklememesi sinirlerimi zıplattı.

“Bu nasıl bir tanımlama? Evlenmeyen evde mi kalıyor?”

“Korkma,” diyerek göz kırptı. “Eğer otuzuna kadar evlenmezsen evlenirim seninle.”

“Ne?!”

“Şaka, Hilal,” dedi anında. “Niye ciddiye aldın?”

“Ne bileyim,” diyerek gözlerini devirdim.

Hevesle, “Hadi birbirimize sorular soralım,” diyerek gelip yanıma oturdu ve bedenini tamamen bana doğru çevirdi. “Benimle ilgili ilk izlenimin neydi?”

Hatırlamaya çalıştım kısa bir süre. “Seni önce Azerbaycan askeri sandım. Üzerindeki üniformayı fark edene kadar. *Düşman. Nefret. İntikam.* İlk izlenimim bu kesinlikle. Tüm tarihî olaylar zihnimde belirdi ve bana yapabileceğin tüm kötülükleri düşündüm. Korkmadım ama senden kurtulmak istedim.” Derin bir nefes alıp onun parlak gözlerine baktım. “Peki, ya senin ilk izlenimin neydi?”

“*Türkiye. Hasret. Gurur,*” dedi ışıldayan gözlerle. “Türkçe konuştuğun an Türkiye’yi ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Sonra... Cesaretini fark ettim ve gurur duydum seninle. Sana teklif ettiğim o iğrenç şeye verdiğin tepki, ölümü seçmen gururumu okşadı. Sana sıkıca sarılmamak için zor tuttum kendimi.”

“Sarılsaydın çok tuhaf olmaz mıydı?”

“Seni ensenden vurup bayılttığımda çok canın acıdı mı?” diye sordu bir anda. “Hep bunu sormak istedim. O an mecbur kaldım. Hata yaparsan başına bir sürü bela gelirdi çünkü.”

“Canım acımadı,” diye cevapladım sorusunu. “Hayatımı kurtardın, teşekkür ederim.”

“Saçlarının kokusu çok güzeldi. Kucağımda taşırken kokunu duydum. Kalbim titredi o an.”

Omzuna vurdum. “İlk görüşte aşk ha?”

“Olabilir,” diyerek gülümsedi. “Diğer soruya geçelim... Unutulmaz bir çocukluk anın var mı?”

Bu sefer hiç düşünmeden, “Var,” dedim. “Hatırlıyor musun, sana Bozkurt soyadına zaafım olduğundan bahsetmiştim ama sebebini söylememiştim. Küçükken 23 Nisan kutlamaları için Anıtkabir’i ziyarete gitmiştik. Orada başka bir okulun öğrencileriyle aynı saate denk geldiğimiz için yan yana sırada dizilmiştik. Öğretmenleri son kez isimlerini ve soy isimlerini söyleyerek yoklama alırken duyduğum Bozkurt soyadı beni yerimde zıplatmıştı. İsmi hatırlamıyordum ama soyadı Bozkurt olan bir çocuğun ismini duyduğumda, ‘*Soyadı bu mu? Ne kadar havalı!*’ demiştim. Yüzünü göremediğim o çocuk uzaktan, ‘*İstersen sana soyadımı veririm,*’ dedi. ‘*Nasıl olacaktı o?*’ diye bağırdım ben de. Tüm çocuklar bize gülüyordu ama o kadar kalabalıktı ki yüzünü görememişim. ‘*Büyüyünce evleniriz,*’ demişti o da. Sonra içeriye girdik sırayla. Onu göremedim hiç, sadece sesini duydum.”

Ona anımı anlatıp bitirdiğimde bakışları değişti. Garip bakıyordu. Kıskanmış mıydı? Küçük bir çocukken yaşadığım bir anıyı kıskanacağını sanmıyordum. Belki de soyadına olan zaafım hoşuna gitmişti.

“Haris?”

Sanki bir rüyadan uyanmış gibi, “Hı?” diye sordu.

“Daldın mı sen?”

“Yok,” dedi bozguna uğramış bir ifadeyle. “O çocuğu merak etmiyor musun peki?”

“Çok merak ediyordum. Ta ki...” Ona doğru yaklaştım. “Senin soyadının Bozkurt olduğunu öğrenene kadar.” Derin bir nefes aldı ve saçlarımı kokladı.

Gözleri gözlerime değerken, “Soyadım farklı olsaydı çok şey değişirdi demek,” diye mırıldandı. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

Tatlı bir tebessümle, “Yine de sevmez miydin beni sanki?” diye sordum şuh bir sesle. “Yine böyle arzulamaz mıydın beni?”

Altın hanelerinde yanan alevler eşliğinde, “Ne haddime?” diye sordu. Açık olan saçından bir tutam alıp parmağına doladı. “Seni sevmemek benim ne haddime?”

Dudakları dudaklarına dokunmadan hemen önce benim kupa-mı elimden aldı ve sehpa-yı bıraktı kendi kupasıyla beraber. Ardından hızlıca yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. “Nerede kalmıştık?”

“Sorular soruyorduk birbirimize.”

“Bence orada kalmadık, güzelim. Kandırma beni,” diyerek burnunu burnuma dokundurdu. “Çok güzelsin, biliyorsun değil mi?”

“Tanıdığın en güzel kadın mıyım?”

“Tanıyıp tanıyabileceğim en güzel kadın sensin. Bir üstün daha yok, olamaz.” Dudağımın kenarından öptü. “Suna teyze seni benim için doğurmuş olabilir.”

Sırıttım. “Peki... Sarışın mı seversin, esmer mi?”

“Bir tek Hilal’i severim ben,” diyerek dudağımın diğer tarafından da öptü. Sıcak nefesi yüzüme çarparken ardından bayıldığım parfümünün kokusu burnuma doldu.

Dudak büktüm. “Bu sorulara hazırlandın mı sen?”

“Doğaçlama,” diyerek dudağıma öpücük bıraktı. Beni delirtmek mi istiyordu?

“Sorulara devam edelim mi o zaman?”

“Edelim,” dedi ve ardından geri çekildi.

“O zaman sen cevapla. Unutulmaz bir çocukluk anını anlat.”

“Dört yaşına kadar güzel anılarım vardı. Ablamın masal anlatarak uyuttuğu geceler... Bir keresinde ona prensesim olup olmayacağını sormuştum. O da ileride kendi prensesimi bulacağımı söylemişti. Ben de kendime güzel bir prenses hayal ettim. Bekledim, bekledim... Sonunda prenses beni buldu.”

“Kimmiş o?”

“Sensin, Ay Parçam,” dedi ve yine parmağını bir saç tutamına dolayarak bana baktı. Başını omzuna yatırarak içimi eriten gülümsemesini yüzüne yerleştirdi.

“Bana masallar yasaktı. *Nutuk* okurdu, eski savaşları, tarihî olayları anlatırdı babam ben uyumadan önce.”

Saçımı okşadığı sırada bana olan bakışları değişti. Karşısında küçüldüm, bir kız çocuğuna dönüştüm sanki. “Ben anlatırım sana masal. Benim yanımda çocuklaşabilirsin.”

Gözlerim doldu. “Gerçekten mi? Çocukça şeyler yapsam... Tuhaf olmaz mı?”

“İçinde ukde kalan her şeyi yap, canımın içi. Masal mı ukde kaldı? Bu gece seni masallarla uyuturum. Başka ne istersen, onu yaparız. Yeter ki mutlu ol, yüzün gülsün. Elimden gelen her şeyi yaparım.”

“Şimdi dizlerine yatsam?”

“Olur,” diyerek oturuşunu düzeltti.

“Uyuyup kalırsam?”

“Taşırım seni yatağa. Dert etme.”

Gülümseyerek uzandım, yanağımı dizine yasladım ve gözlerimi kapattım.

“Bir varmış, bir yokmuş... Kuzeyde, kışı çok sert geçen bir krallık varmış. Rivayet odur ki kral, dondurucu bir kış günü gecenin soğukunda nöbet tutan bir muhafızı görür ve ona sorar. ‘Üşüyor musun muhafız?’ Muhafız, ‘Ben soğuğa alışkınım kralım,’ diye cevap verir krala. ‘Olsun, ben yine de sana sıcak tutan bir elbise getirmelerini emredeceğim,’ der ve gider. Lakin emir vermeyi unuttur. Ertesi gün nöbet yerinde muhafızın soğuktan donmuş cesedini bulurlar. Muhafız, nöbet yerinde bulunan duvara bir yazı yazmıştır: ‘Kralım ben soğuğa alışkıyım, beni soğuk değil, sizin sıcak elbise vaadiniz öldürdü.’”

Saçlarımı okşarken derin nefes aldı. “Başkan bana her zaman bu masalı anlatıp hiçbir zaman birine vaat vermememi, kimseye umut vermememi öğütlerdi. Çünkü insan birini beklerse ve bu bir sonuca bağlanmazsa... O zaman umutları ölür ve umudu olmayan bir insanın yaşamasının hiçbir kıymeti kalmaz. Önce umut ölür. Sonra sevgi, saygı, güven... Ve en sonunda bekleyen kişinin ruhu ölür.” Elimi tuttu. “Sana yaşadığımı söylemek istediğimde bunu yeniden anlattı bana. Seni umutla bekletmemem gerektiğini, bunun riskli olduğunu hatırlattı. Düşünsene, yaşadığımı bilerek beni bekliyorsun ve ölüyorum. Belki kayboluyorum. Belki on yıl sonra dönebiliyorum. Kendimi haklı çıkarmaya çalışmıyorum asla ama... Sende en az hasarı bırakmaya çalıştım inan ki. Umut etme, bekleme istedim.”

Hiçbir şey söylemediğimde, “Beş yıl sonra hem sen hem kızımız kucağımda uzanır mısınız? Benim buna çok ihtiyacım var. Sana söz... Kızımızı masallarla büyüteceğim. O bir kuş gibi özgür olacak,” dedi heyecanla. “Ah be Hilal'im, keşke içimi açıp sana gösterebilsem tüm duygularımı. Senin yanında kimsesiz hissetmiyorum. Sanki varlığın anne, baba, abla, kardeş yokluğuna bedel gibi... Ev, yuva, aile duygusunu tadıyorum her seninle karşılıklı oturup çay içtiğimde. Bana ne kadar iyi geldiğini bilsen keşke. Bunu nasıl tanımlayıp sana anlatabilirim, bilmiyorum. Sensiz geçen yıllarıma bile değmiş gibi hissediyorum bazen. Kalbim sökülüyordu yerinden, deliriyordum, hayalinle konuşuyordum ama şu an kollarımın arasındasın ya... Bu an için bir ömrü de feda edecekmiş gibi hissediyorum.”

Gözlerimi kapattım ve yutkundum zorlukla. “Çok ağladın mı?”

“Hilal...”

“Geçti,” diyerek elini sıktım. Sağ eliyle saçlarımı okşamaya devam ediyor, diğeriyle de elimi tutuyordu. “Artık yanıdayım.”

“Hep yanımda ol.” Sesindeki korku dolu o tonlama kalbimi delik deşik ettiğinde elini daha çok sıktım varlığımı kanıtlamak istercesine.

“Başka soruya geçelim mi?”

“Peki... Unutamadığın bir gençlik anısı? İyi ya da kötü. İlk hangisi aklına geldiyse.”

Boğazıma kocaman bir yumru oturduğunda, “Annem öldükten sonra onun yaptığı yemeği yemek,” dedim hiç düşünmeden. “Ölmeden önce enginar yapmıştı. Ölüm haberini aldığım sırada enginar yiyordum. Telefonu kapattım, ağlaya ağlaya o enginarı bitirdim.”

Haris’in saçlarımda dolaşan parmakları buz kesmişti.

“Enginarı hiç sevmezdim, o da zorla yedirirdi genelde. O gün sırf gelip yediğimi görerek mutlu olsun diye yemiştin. Göremedi. Ben de bir daha yemedim,” diye mırıldandım. “Hayat sevdiklerimizi kırıp dökecek ve sonra telafi etmek için bekleyecek kadar uzun değilmiş. Keşke bunu babam da anlasaydı ya da en azından annemden sonra bana daha sevgi dolu davransaydı.”

“Ben anladım,” dedi Haris kadife gibi bir sesle. “Çok yıprat-tım seni, biliyorum ama anladım.”

Derin bir nefes alarak, “Peki senin en unutulmaz gençlik anın ne?” diye sordum.

“Seni çukurda bulduğum anı saymamam lazım sanırım.”

“Yok, başka bir an söyle.”

“Sana anlattığını bildiğim için bunu söyleyebilirim. Tomris’i ilk gördüğüm an,” dedi kederli bir tonla. “O kadar ürkek, korkak ve yaralıydı ki. Ablamın o şerefsizden eve kaçıp geldiği hâli gibiydi. Bizim onunla aramızda tuhaf bir bağ var. Ben onu ölen ablamın yerine koydum, o da beni kendi kardeşinin yerine. İkimiz de kimsesizdik, ikimize de başkan sahip çıkmıştı. Kaplan da o evde büyüdü gerçi ama o daha içine kapanıktı. Tomris ve ben

ise balkonda oturup sabaha kadar sohbet ederdik genelde. Kaplan herkese karşı hep mesafesini korudu.”

“Hayatlarımız bu kadar mahvolmasaydı yollarımız yine de keşişir miydi diye düşünüyorum bazen...”

“Karabağ Savaşı başlamasaydı ve zaferle sonuçlanmasaydı belki de hiç Türkiye’ye dönemezdim,” dedi ve boynumu okşadı.

“Nasıl kabul ettin böyle uzun ve belirsiz bir görevi?”

Omuz silktiğini hissettim. “Beni burada tutacak bir şeyim yoktu. En azından faydam dokunsun istedim.”

“Şimdi öyle bir görev gelse?”

“Seni bırakıp gidemem,” dedi anında. “Başkan istifa etti. Yeni başkanla görüşeceğim. Karabağ görevimden sonra artık tolerans göreceğim ama yine de netleştireyim, ona göre kararımızı veririz devam edip etmeyeceğime. Devam edecek olursam zaten kısa ve yakın mesafeli görevlere gideceğim.”

Böyle bir şeye itinayla benimle karar verme isteği içimdeki kelekleri uyandırdı. Onun yanında sürekli böyle hissediyordum. Midemde kelekler uçuşuyor, damarlarımda akan kan coşkunun bir nehir gibi akıyor, kalbim tuhaf bir şekilde titriyordu. Bana her dokunduğunda yanıyormuş gibi hissediyordum ama bu alev asla canımı acıtmıyordu. Beni her öptüğünde gökyüzünde bir kuş gibi kanat çırpıyordum, yer ayaklarımın altından kayıyor ve ben göğe yükseliyordum âdeta.

Aşk bu muydu?

Yoksa bu aşktan daha fazlası olabilir miydi?

Onu affetmiştim. Her şeye rağmen onu affetmiş ve kollarının arasına girmiştim bir daha çıkmamak umuduyla. Babam, belki de beni en iyi tanıyan insan olarak onu affetmeyeceğimi söylese de ben çektiğim tüm acıları unutmayı seçmiştim.

Çünkü artık mutlu olmak istiyordum. Sevmek, sevilmek, aile kurmak istiyordum.

O da bunu istiyor muydu, bilmiyordum. Evlilik eskiden bana çok uzak bir kavram olsa da şu an buna oldukça hazırdım. Çünkü o artık benim tek ailemdi ve bu ailenin sadece iki kişiden oluşmasını istemiyordum.

Hayalindeki gibi bir kız çocuğu ya da yaramaz bir erkek çocuğunu düşünüyordum son zamanlarda. Nasıl olurdu? Kendimi bir çocuk peşinde koşarken düşünemiyordum ama neden olmasındı? Zamir ve Mihrinaz gayet de üstesinden gelebiliyordu. Biz de yapabiliirdik.

“Ne düşünüyorsun?”

Sorusu beni hayal ve düşüncelerimden sıyrıldığında, “Hiç,” dedim. Ona anlatırsam ürker miydi? Genelde çoğu erkeği ürkütürdü evlilik. Kendisini kapana kısılmış gibi hissetmesini ya da ondan böyle bir beklentim olduğunu düşünmesini istemiyordum kesinlikle.

Kalkıp oturur pozisyona geçtim ve yüzümü ona çevirdim. “Biliyorsun değil mi?”

“Neyi?”

“Seni çok sevdiğimi.”

Gözlerindeki ve yüzündeki ifadenin değişmesini izledim anbean. Dudakları kıvrılırken, “Biliyorum,” dedi. “Ve bunu duymak her seferinde kalbimi titretiyor.”

Bu sefer ben ona yaklaştım. “Böyle yaklaştığımda da kalbin titriyor mu Bozkurt?”

“Bir daha desene,” dedi gözlerini kapatarak. “Daha önce soyadım kimsenin dudaklarına bu kadar çok yakışmadı.”

“Benim dudaklarıma yakışan tek şey...” Dudaklarımı ıslatıp ona baktım cüretkâr bir şekilde. “Senin dudakların.”

Bu da onu harekete geçirdi.

Dudakları, dudaklarımın arasındaki yerini aldığında sanki tüm dünya dönmeye başladı. Üst dudağımı iki dudağının arasına

alıp çekiştirdiğinde gözlerimi kapattım ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çektim.

Kanepede uzandığımda onu da kendimle beraber götürmüştüm ve artık tamamen üzerimdeydi. Bunun masum bir öpücükle sınırlı kalmasını istemiyordum. Tüm bedenim, ruhum onun adını haykırırken bu mümkün değildi zaten.

“Hilal,” dediğinde konuşmasına müsaade etmeden öpüşmemizi derinleştirdim. Nefes dahi almadan öpüşmeye devam ederken ensesini okşadım yavaşça. “Ah... Delirtiyorsun beni.”

Biraz geri çekilip, “Memnun değil misin bundan?” diye sordum.

“Ne haddime?”

Tüm bedenim hem titriyor hem de her dokunuşuyla sakinleşiyordu. Delinen kalbim, kulağıma fısıldadığı sözler ve temasıyla onarıyordu kendisini.

Aklımı başımdan alan sözleri, kesilen nefeslerimiz, kapanan ışık, üzerimden çıkan kıyafetlerimizle sonlanan bu gece unutulmaz gecelerimizden biri olacaktı kesinlikle. Çayla sarhoş olur muydu iki insan? Biz olmuştuk. Beraber su da içsek sarhoş oluyorduk sanki.

Onsuz nasıl dayanmıştım üç sene? Nasıl başarmıştım, anlam veremiyordum. Varlığına, aldığı her nefese, dokunuşuna bu kadar muhtaçken nasıl onsuz tutunabilmişim?

“Biliyorsun değil mi?” diye sordu. Sıcak nefesi kulağıma çarptı, ardından ıslak ve tahrik edici dudakları.

“Neyi?”

“Her şeyim olduğunu,” dedi ve boynumdan öptü. “Hayatımın anlamı olduğunu.” Nefesini üfledi boynuma. “Canımın içi olduğunu.”

“Bilmiyorum,” dedim ciddi bir sesle. Duraksadı. Loş ışıkta parlayan gözleri gözlerime değdi hayal kırıklığıyla. Tebessüm ettim. “Bilmiyorum çünkü iliklerime kadar hissediyorum, Haris.”

“Haris sana ölsün,” diyerek dudaklarıma asıldı.

Bu gece de ruhlarımızın, bedenlerimizin yine birbirine kavuşması ve tekrar mühürlenmesiyle bitti.

1

20 FINAL

Eskiden mücadele etmezsem boşuna yaşayacağımı sanıyordum. Sürekli savaş bölgelerine koşarken zihnimde sadece mikrofonumla savaşmak, birilerine yardım etmek, birilerinin sesi olmak vardı.

Aynı isteğim hâlâ vardı ama şu an... Huzur istiyordum.

Sessizliğe, huzura, küçük bir mutluluğa ve yanımda ona ihtiyacım vardı.

Onunla hiç normal şartlar altında tanışmamıştık. Beni çukurda bulmuştu düşman üniformasıyla. Tehdit etmişti, korkutmaya çalışmıştı, boynuma darbe indirip bayıltmıştı hatta.

Sonra ikimize de bir şeyler oldu.

Aşk gibi...

Onu düşmanım sandığım zamanlar ondan etkilenmekten çok korkmuştum. Çünkü yasak ama bir o kadar da dikkatimi çeken biriydi. Geç olmadan kimliğini öğrenmeseydim yaşayacağım ilişkileri tahmin bile edemiyordum.

“Binelim mi?”

Başımı kaldırıp baktığımda artık sırada kimsenin kalmadığını fark ettim. Uçağın kalkışına çok az kalmıştı.

“Binelim,” diyerek çantamı aldım ve ayağa kalktım.

Ankara’ya gidiyorduk. Çünkü Bilal rüyasında beni görmüş, sabah uyanınca ağlamaya ve beni sayıklamaya başlamıştı. Zamir ve Mihrinaz, Hatay’a dönmeden önce Ankara’ya gitmişti. Zamir’in annesi Emel teyze tedavi görüyordu son zamanlarda ve daha iyiye gidiyordu. Bu yüzden Bilal’i ona götüreceklerdi.

Telefondaki mobil biniş kartımdaki QR kodu okuttum, ardından kimliğimi gösterip uçağa giden koridora geçtim ve

Haris'in gelmesini bekledim. O sırada, "Hilal Hanım," dedi orta yaşlarında kadın yolculardan biri. "Sizi görmek çok güzel. Umarım yakın zamanda ekranlara dönersiniz."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. "Umarım."

Haris geldiğinde elimden tuttu ve koridorda ilerledik. Genelde elime küçük bir çanta alırdım sadece ve bu yüzden üst kısımlarda bagaj yerleştirmeyi umursamadığım için hep en sonda binerdim. Sıra bekleyecek kadar sabırlı biri sayılmazdım çünkü.

Yan yana olan *business class* koltuklarına geçip oturduğumuzda, "Rahatımıza düşkünüz ha?" diye sordu alayla.

"Bana hava yolu şirketinin hediyesi," diyerek ona hava attım.

"Bana da istediğim zaman verilebilecek bir koltuk," diyerek karşılık verdi o da.

Kemerimi taktığım sırada, "Hilal Hanım," dedi birisi. Başımı kaldırdığımda üniformasından pilot olduğunu anladığım, genç ve oldukça yakışıklı, iri cüsseli bir adam ile karşılaştım. "Sizinle tanışmak ne büyük şeref. Ben kaptan pilotunuz Duman Akın Arslanoğlu¹⁶," diyerek elini uzattı. Okyanus mavisini gözleri yüzündeki gülümsemeyle beraber çok az kısılmıştı.

"O şeref bana ait," diyerek elini sıktım. "Memnun oldum, Duman Bey."

Duman Bey ardından Haris'le tokalaştı. "Haris Bozkurt."

"Memnun oldum. Umarım uçuşunuz güzel geçer."

"Teşekkürler. İyi uçuşlar size."

Hostesler de gelip tebessüm ederek bana selam verdiklerinde, "Ünlü olmak yorucu mu?" diye dalga geçti Haris.

"Çok," diyerek elimi salladım. "Adam da yakışıklıydı bu arada."

Tek kaşı havalandı. "Demek öyle?"

¹⁶Yazar Mehtap Fırat'ın *Pilotlar Kulübü* hikâyesinin baş erkek karakteridir. (y.n.)

“Evet. Magazinden tanıyordum az çok. Ailesinin mimarlık şirketi var.”

“Hayranısın yani?”

“Haris, sana bir şey itiraf etmem lazım.” Kaşları çatıldı ve itirafımı gerginlikle bekledi. Birkaç saniye sonra tüm ciddiyetimle, “Ben gazeteciyim,” dedim. Ona dil çıkararak güldüm alayla. “Birinin hakkında bilgi sahibi olmak için hayranı olmama gerek yok yani, akıllım!”

“Çok komik. Ha ha ha!” Kıskanmış mıydı yani beni? Bu nedensizce hoşuma gitmişti sanırım. Çünkü kıskanınca çok tatlı oluyordu ve bence bunun farkında bile değildi.

Yanağından makas alıp, “Ben senin üzerine gül koklamam. Korkma! Benim için en yakışıklı sensin,” dedim.

Ciddi bir tavırla, “Seninle gurur duyuyorum,” dedi bir anda. “İnsanların sana sevgiyle bakıp saygıyla selamladığı her an... Seninle çok gurur duyuyorum. Şanslı biriyim çünkü yanımdasın ve benimlesin.”

“Romantik misin sen?”

Onu daha çok yakışıklı gösteren gülümsemesini takınarak, “Sanırım öyleyim,” dedi.

Kalbim sanki gülüşüyle eridi o an.

Bu an benim için uçuk, fantastik ve imkânsızdı. Mezarında ağlarken bir gün uçakta seyahat edebileceğimizi düşünemezdim ama buradaydı ve gerçektir. Kanlı, canlı yanımdaydı; bana güzel sözler söylüyor ve âdeta beni ilgiye boğuyordu.

Uçak kısa bir süre sonra harekete geçtiğinde geriye yaslandım. Haris telefonda film arıyordu, her ikimiz de kendi kulaklıklarımızı takmış ve tek bir telefona bağlamıştık. Bunu ilk kez Haris bana öğretmişti. Teknolojik yenilikleri takip edemeyen biriydim. O ise telefonun neredeyse her özelliğini biliyordu.

Gurur ve Ön Yargı kitabından uyarlanan, *Aşk ve Gurur* filmini açtı. Kitabını her ikimiz de çok seviyorduk, filmi de bana göre oldukça başarılıydı.

Filmin ilk on beş dakikasını izlediğimiz sırada gelen yemekler dikkatimi dağıttı çünkü oldukça açtım. Ben balıklı menüyü aldım, Haris ise et tercih etti.

“Uçaktaki yemeklerin tadı sence de farklı olmuyor mu?”

Başımı onayla salladım. “Düşük hava nemi ve basıncı nedeniyle tatlı ile tuzlu tat algısının yüzde otuz oranında azaldığı tespit edilmiş. Ekşi, acı ve baharatta ise bir fark yok.”

“Yürüyen Google’ım benim,” diyerek yanağımı sıktı. “Her şeyi de bil.”

Ona göz kırptım. “Ne sandın canım?” Haris’in gülen yüzü soldu, hatta resmen donup kaldı. Afalladım. “Ne oldu?” Kolundan tutarak onu silktim. “Haris, ne oldu?”

“Canım dedin bana.”

“Mahmut mu demeliydim?”

Başımı geriye atıp kısık sesli bir kahkaha attığımda, “İlk kez dedin,” diyerek açıkladı. “İçim tuhaf oldu.”

“Hmm,” diyerek ona sokuldum. “Heyecanlandın mı sen, kurt parçası?”

“Ha?”

“Aslan parçası derler ya... Sen de kurt parçasısın işte.”

Gözleri belerdi. “Parçasıyım yani?”

“Yok, yok. Kurdun ta kendisisin. Kurdum benim. Parçala beni,” diyerek omzuna vurdum ve tekrar kahkaha attım.

“Parçalayacağım seni,” dedi boğuk ve erkeksi bir tonla. “Yalnız kalınca.”

Yanaklarım ısındığında, “Tamam ya sus!” diyerek kolunu çimdikledim. “Seninle de dalga geçilmiyor. Hemen bel altı.”

“Bel üstü de olur,” diyerek gözlerini göğüslerime dikti.

“Oha yani! Çüş! Sapık mısın?”

Yaklaşıp yanağımdan öptü hızlıca. “Sadece sana karşı, evet.”

“Pekâlâ,” diyerek saçlarımı savurdum ve ona cilveli bir bakış attım. “Sanırım bunu kabul edebilirim.”

O sırada yanımıza gelen hostesler bize sıcak kahve ikram etti, sonrasında tekrar kulaklıklarımızı taktık ve filmimize devam ettik.

Yarım saat kadar sonra Ankara’ya inişimiz başarılı bir şekilde gerçekleşti ve uçaktan inerek hızlıca bagajlarımızı alıp çıkışa doğru ilerledik. Çıkışta bizi çok güzel insanlar bekliyordu...

Bilal bana doğru koşmaya başladığında kollarımı açıp onu bekledim. “Apla!” Onu kollarımla sarıp kucakladım ve ayağa kalkıp dönmeye başladım. “Apla geldi!”

“Aşkım benim...”

“Ayıp oluyor ama,” diye homurdandı Mihrinaz’a sarılan Haris.

“Oğlumu kıskanma lan!” diyen Zamir de Haris’e sarıldı.

Baran da buradaydı, o da Haris’e sıkıca sarıldığında gözlerinin dolduğunu görür gibi oldum.

Bilal’i kucağımdan indirmeden her biriyle kucaklaştım. Baran bana göz kırpıp, “Çekirdek ve dedikodulara hazır mısın?” diye sordu.

“Kimin dedikodusu?”

“Gözlerimi takip et,” dediğinde sağ tarafa baktım. Kendi aralarında sohbet eden Haris ve Zamir’i işaret ediyordu.

Mihrinaz, “Bu üçlü çok güçlü,” dediğinde Baran gür bir kahkaha patlattı. Beraber arabaya doğru yürümeye başladık. Bilal bir an olsun kucağımdan inmiyordu, benim de zaten şikâyetim yoktu.

“Apla, ben seni gördüm,” diye boynuma sarıldı sıkıca. “Uf olmuştı her yanın.”

“Aaa, nasıl?”

Dudakları büküldü, sanırım rüya değil bir kâbus görmüştü ve bunun farkında değildi. Elini göğsüme koyduğunda gözlerim irileşti, dizlerimin bağı çözüldü. “Buran uf oldu, ketçap oldu!”

Zamir seri bir şekilde Bilal’i kucığımdan aldı. “Oğlum, ablan iyi. Uf olmadı.” Bilal ise gördüğü kâbusu anımsayıp çoktan ağlamaya başlamıştı. Mihrinaz ve Zamir onu sakinleştirmeye çalışırken ben onun gördüğü kâbusun etkisinden çıkamamıştım. Aylar önce kalbimden vurmuştum kendimi ve küçük Bilal bunu kâbusunda görüp korkmuştu.

Haris, elimden tutarak arabaya geçmem için bana yardımcı olurken yaşadığım şoktan sıyrılmaya çalıştım ve arabaya bindim. Bir yanıma Haris, diğer yanıma Mihrinaz bindi ve Bilal’i kucığına aldı.

Bilal artık ağlamıyordu. Beni gördüğünde kucığıma gelmek istedi. Ellerimi uzatarak onu kucığıma aldım. “N’aber yakışıklı? Özledin mi sen beni?” Kıkırdadı, dişlerini gösterdi bana. “Yerim seni!”

“Baş belası oldu,” dedi Baran. “Benimkiyle birleştiklerinde ev yıkılıyor!”

“Büşra ve Bircan nerede?”

“Büşra’nın annesi rahatsızdı, Mersin’e gittiler. Siz dönene kadar gelecek ama.” Deprem zamanı, burada kaldığım aylarda her biriyle çok yakın olmuştuk, hepsinin yeri bende çok ayrıydı.

“Tamam,” diyerek Bilal’in yanaklarını sıktım. Bu onun hoşuna gitmemişti sanırım. Ama öpülmeyi çok severdi, bu yüzden yanaklarından öptüm defalarca. Boynunu geriye atarak kahkahalarıyla arabayı doldururken herkesin ruh hâlini iyileştirdiğinin farkında mıydı acaba?

Bir bebek, beş yetişkini iyileştirebiliyormuş meğerse.

Kızılay'da daha önce geldiğim ve yemeklerinin çok güzel olduğu bir restorana vardığımızda araçtan indik. Zamir bizim için daha önce rezervasyon yaptırmıştı. Cam kenarında geniş bir masaya geçerek Bilal'i mama sandalyesine yerleştirdik ve menüleri incelemeye başladık.

“Cacık, acılı ezme, tereyağı, yoğurt, içli köfte, pilav üstü döner, beyti kebab kaşarlı, sac kavurma, patlıcan kebabı, kiremitte kuzu,” dedi Mihrinaz tek nefeste. “Hepsini ortaya söyleyelim mi? Denendi, onaylandı.”

Baran eliyle Mihrinaz'ı gösterdi. “O Hataylı bir gurme. Ona güvenebilirsin, Hilal.”

Ellerimi teslim oluyormuş gibi kaldırdım. “Pekâlâ. Bana uyar.”

Baran, “O zaman çağırıyorum garsonu,” dedi aceleyle.

Haris, “Bana niye sormuyorsun lan fikrimi?” diye sordu sinirle.

Baran, “Lan hanımcı, sanki aksi bir şey mi söyleyeceksin? Zamir bir, sen iki. Susun bari, rezil etmeyeyim sizi,” diyerek garsonu çağırdı.

Garson geldiğinde Mihrinaz demin söylediği her şeyi ve ekstra olarak Bilal için köfte sipariş etti. Garson notlarını alıp gittiğinde Zamir, “Büşra diye sayıklayan sen değil miydin, puşt herif?” diye sordu Baran'a.

“Ben sizin gibi hanımcı değilim,” diye inkâr etti Baran. “Hem ben Zamir'imden başkasına bakmam. O benim tek aşkım.”

Her defasında böyle şeyler söyleyip Zamir'i çileden çıkarıyordu ve bundan çok zevk alıyordu.

“He Baran, he!”

Bilal bizim bu hâllerimizi izliyor ve anlıyormuş gibi gülüyordu. Zamir'in bir kopyasıydı sanki... Çok yakışıklı bir erkek olacaktı, şimdiden belliydi. Bilal amca da yakışıklıydı; Zamir ona,

küçük Bilal de Zamir'e benzemişti. Keşke üçü yan yana gelebilseydi ve Bilal amca torununu kucağına alabilseydi.

"İkinci çocuk düşünüyor musunuz?"

Mihrinaz sorumla Zamir'e döndü. Zamir de ona baktı. Sanırım bunu daha önce aralarında tartışmışlardı. "Bilemiyoruz."

"Kız çocuğu lazım her eve," dedi Haris. Ses tonu bunu gerçekten istediğini belli ediyordu.

"Evlen o zaman," dedi Zamir onun koluna vurarak. "Düğününde Ankara havaları oynarız."

"Aman, kalsın! Sen, Nart ve Yusuf birleştiginizde ortamı mahvediyorsunuz," dedi Baran.

Zamir gözlerini devirdi. "Sen ne anlarsın?"

"Sen beni de onlarla hayal etsene," dedi Haris de.

Baran yüzünü buruşturdu. "Yılların acısını çıkaracaksın ha?" Yıllardır Türkiye'ye ayak basmamak, dostlarıyla yaşayacağın birçok anıdan mahrum kalmak Haris için ağır olmalıydı.

"Ne sandın?"

"O zaman acil evlen, düğün organizasyonun benden," dedi Zamir, Haris'e.

Haris'in ciddi bir tonla, "Yok ya ne evlenmesi. Saçmalama," diye cevap vermesini asla beklemiyordum.

Yüz ifademi toparlamaya, omuzlarımı düşürmemeye çalıştım ama şoktaydım. Böyle bir şeyi cidden söylemiş miydi? Şaka yapıyor olabilir miydi?

Baran, "Zaten evlenmek şart mı çocuk için?" dediğinde Haris güldü.

Boğazıma kocaman bir yumru oturduğunda ne yapacağımı bilemiyordum. Oturduğum sandalyeyi Haris'in kafasına geçirsem Bilal için travma olur muydu acaba?

Aramızda evlilik konusu açılmamıştı ama beraber hayaller kuruyorduk sürekli. Bunları evlenmeden de gerçekleştirebilirdik ama evlenmeden çocuk sahibi olmak gelecek planlarımız arasında hiç olmamıştı. Kulağa pek doğru da gelmiyordu. En azından çocuğun psikolojisi, sosyal hayatı için anne ve babasının birlikte yaşayıp evli olmaması iyi olmazdı.

Böyle bir düşüncesi ya da ön yargısı olduğundan haberim bile yoktu. Bunu niye bana daha önce söylemeye tenezzül etmemişti, anlamıyordum.

“Hilal, sen bozuldun mu?”

Dudaklarımı ıslatıp yüz ifademin düşmesine izin vermedim ve gülümsedim. “Ne için?”

“Haris evlilik düşünmüyormuş ya. Bence konu senden bağımsız.”

“Benim evlilik düşündüğümü kim söyledi? Sonuçta kayıp olan üç yılını söz konusu. Onu telafi etmek için evliliği ben de düşünmüyorum.” *Külliyen yalan*. Yanımda olduğu her an benim için telafiydi. Şu an öfkeme yenik düşüyordum resmen ama önemli olan onunla evlilik hayali kurduğumun açığa çıkmamasıydı.

Baran, “Uuuu çaktı doksana,” diyerek beğeni dolu işaret bir yaptı bana.

“Hilal,” dedi Haris bana dönerek. “Kırdım mı seni?”

Ona sahici bir gülümseme ile bakıp, “Ne alakası var? Evlilik düşünmüyorsun diye niye kırılayım? Aksine aynı düşüncede olduğumuza sevindim,” dedim sakın bir tonla.

“Güzel.”

Sonrasında dikkatimi tamamen Bilal’e verdim. Hatta yemekler geldiğinde bile sohbetlere pek katılmadım, Mihrinaz’ın ta-bağıma doldurduğu şeylerin tadına baktım ayıp olmasın diye. Zaten çok aç değildim uçakta yediğim için.

Zamir lavabo bahanesiyle gidip hesabı ödemediği için Haris onunla kavga ederken ben bunu umursamadan Bilal'i kucağıma alıp dışarı çıktım. Mihrinaz bana yetiştiğinde, "Bozuldun mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Gözlerin öyle söylemiyor."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Peki ama yine de üzülme."

Hiçbir şey söylemedim, çocuklar çıktığında arabaya geçtik tekrar. "Nereye?" diye sordum sürücü koltuğundaki Zamir'e.

"Çok özlediğin birine gidiyoruz."

Boğazım düğümlendi. Anıtkabir'e götürüyordu bizi. Savaş zamanı ne çok hayalini kurmuştum buraya tekrar gelebilmek için. İstinasız her Ankara'ya gelişimde giderdim, bir tek sefer hariç. Sorgu için istihbarat tarafından buraya getirilmiş ve sorgu bittikten sonra babamla geri dönmüştük. Sadece o zaman ziyaret edememiştım.

On beş dakika kadar sonra Anıtkabir'e vardık. Kontrollerden geçtikten sonra alanda yürüdük ve sonunda tüylerimi diken diken eden merdivenlere geldik.

Merdivenleri çıkarken bedenimden titreme dalgası geçti. İçeriye girdik hep beraber. Zamir, Haris ve Baran asker selamı verirken, Mihrinaz ve ben baş eğerek selamladık atamızı.

Bir adım öne çıkıp, "Atam," diye mırıldandım. "*Azerbaycan'ın kederi bizim kederimiz, sevinci bizim sevincimizdir,*" demiştin. Ve bizler Karabağ'da savaştık. Mikrofonla da silahla da. Şu an yıl 2024 ve Karabağ tamamen Azerbaycan ordusu tarafından düşman işgalinden kurtarıldı. '*Azerbaycan bayrağını Türk bayrağının yanında görmek bütün milletimiz için bayramdır,*' demiştin. O bayraklar yan yana Şuşa'da dalgalandı, umarım rahat uyuyorsundur şimdi."

“Seni her zaman sevecek, hiç unutturmayacağız,” dedi Mihri-
naz. Kucağındaki Bilal hareketlendi bu cümlesiyle beraber.

“Unutturmalarına asla izin vermeyeceğiz,” diye ekledi Baran.

“Senin yolundan dönmeyecek, yolumuzu aydınlatan ışığının
sönmesine müsaade etmeyeceğiz, paşam,” dedi Haris.

“Hilal, senin tarihin iyidir. Tüm bu çağlarda daha iyi bir lider,
önder var mıydı?” diye sordu Zamir.

Oysa cevabını bildiği bir soruydu bu. “O hem kendi çağının
hem de tüm çağların görüp görebileceği en mükemmel liderdi.”

Zamir, “Ankara’nın en güzel manzarası, senin uyuduğun yer-
dir, paşam. Rahat uyu. Torunların bu vatan için elinden gelen her
şeyi yapacak,” dedi sevgi dolu bir sesle.

Onlar asker selamı verdiklerinde biz de tekrar baş eğdik ve
son kez ona bakarak tebessüm ettim. Küçüklüğümden beri her
geldiğimde aynı hayali kurmam nasıl mümkün olabilirdi?

Keşke bir günlük geçmişe gidip onu görebilsem ve sarılsam...
Bu duyguya seksen yaşma da gelsem galip gelemedim sanırım.
Onu görmek, onu seven herkesin hayaliydi. Asla gerçekleşmeye-
cek bir hayal olsa da kimse bunu düşünmekten vazgeçemiyordu.

Dışarıya çıktığımızda küçük çocuklardan olan okul grupla-
rı dikkatimi çekti. Öğretmenleri ellerindeki listelere bakıyor ve
isimleri söylüyorlardı.

Haris’e döndüm demin restoranda söylediğini bir anlık unu-
tarak. “Bak, sana anlattığım anım gibi.”

Merdivenleri indiğimiz sırada bana döndü. “Hangi anı?”

“Hani şu Bozkurt anısı.”

Kaşları havalandı. “Haaa, hatırladım.” Ne çabuk unutuyordu
konuştuğumuz şeyleri, hayret.

Çocukların yanına vardığımızda öğretmenlerden biri, “Haris
Bozkurt,” diye bağırdı.

Ne? Haris Bozkurt mu demişti kadın? Haris'i nereden tanıyordu? Kadına doğru döndüğümde bizim olduğumuz tarafa değil, çocuklara bakıyordu.

Bir çocuk, "Burada," dediğinde adımlarım sekteye uğradı. Şaşkınlıkla durup baktığımda, diğer gruptan bir kızın sesini duydum.

"Soyadı bu mu? Ne kadar havalı?"

Afalladım. Şaşkınlıktan bayılacaktım neredeyse. Burada ne oluyordu? Ben geçmişte yaşadığım bir anı tekrar mı yaşıyordum yoksa bana mı öyle geliyordu?

"İstersen sana soyadımı veririm."

Bayılmak üzereydim. Neler oluyordu? Defalarca dejavu yaşamıştım ama bu çok daha farklıydı.

"Nasıl olacakmış o?"

"Büyüyünce evleniriz."

Gözlerim kocaman olurken ellerim buz kesti. Ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım. Bu nasıl bir andı? Rüya mıydı? Tesadüf müydü? Neydi?

Etrafıma baktım ve arkamı döndüğümde karşımda diz çöken, elinde parlayan bir yüzük tutan Haris'le karşılaştım. Yüzükten daha parlak olan gözlerle bana bakıyordu.

"Büyüdük yeteri kadar, Ay Parçası. Evlenelim mi?"

"Haris?"

"Bendim o çocuk," dedi hemen. "Sen anlatana kadar farkında bile değildim. Ama bendim o çocuk, Hilal. Aynı gün gelmişiz buraya, sen benim yüzümü görmeden soyadımdan etkilenmişsin meğerse... On sekiz sene sonra Karabağ'da karşılaşmak bizim kaderimizmiş aslında." Tüm bedenimden titreme dalgası geçerken dizlerimin bağı çözüldü. Düşmemek için kendimi zor tuttum. "Büyüdük, artık evlilik zamanı. Bozkurt olmak ister misin, Ay Parçası?"

"Ben..."

“Düşünmek istersen eğer...”

“Ben Bozkurt olmak için doğmuşum. Elbette isterim!”

“Yani...”

“Evet!”

Haris ayağa kalkıp elindeki kutudan yüzüğü çıkardı ve titreyen elimi kavradı. Onun da elleri titriyordu. Yüzüğü ikinci seferde takabildiğinde her ikimizin gözlerinden aynı anda yaşlar akmaya başladı.

Ve çocuk grubundan bir alkış koptu.

Beni belimden tutarak kendisine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Başımı omzuna gömerek hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım, o da bana eşlik etti.

Neler yaşamıştık, neler atlatmıştık...

Bu an bizim *felahımızdı*. Kurtuluşumuzdu. Savaşlardan, si-lahlardan, acılardan, düşmanlardan, yalanlardan arınmış, kurtulmuştuk.

Ben o savaşta kayboldum.

Ve beni Haris buldu.

Buldu ve bir daha hiç bırakmadı.

SON...

2000

Lem'den Size...

Evet... Yine buradayım. Vedaları sevmesem de dört senelik bir maceranın sonuna geldik. Size çok kısa bir hikâye anlatmak istiyorum. 2020 Eylül ayında aklıma bir kurgu düşüyor ve yakın arkadaşımı arayıp kurguyu anlatıyorum. Kurgu *Felah*. Karabağ Savaşı'nı ve zaferini anlatıyor.

Ve tam iki gün sonra uyandığımızda tüm ülkede internet kesik, savaş başlamış meğerse ama haberimiz yok. Telefona mesaj düşüyor, "*Senin anlattığın kurgu gerçek oluyor sanırım,*" diye... Arkadaşımdan.

Ve kırk dört günlük savaşı yakından takip ederek bekliyorum. Savaş bittiğinde ise daha doğru bilgilerle, sadece kurgu olarak değil de tarihin tozlu sayfalarına karışmasını istemediğim gerçek olayları yazmaya başlıyorum. Evet, bu kitaptaki birçok olay gerçektir. Ama hangileri? Bulun bakalım, *spoiler* veremem...

İlk günden son güne kadar hikâyeyi okuyan, okutan, destekleyen, bekleyen, beklemeye sabrı yetmeyen... Her birinize binlerce kez teşekkür ederim. Siz olmasaydınız belki de ben bu seriyi on sene bitiremezdim. Benim için çok zor zamanlardı, ne mutlu sizinle beraber yaşadık her anını. Sayısız imzalarımız oldu. Bazılarınıza sarıldım, bazılarınızla sadece sosyal medyada iletişim kurabildik. Her biriniz benim için çok kıymetlisiniz. Bunu belli edip etmeme konusunda ne kadar başarılıyım bilinmez ama değerli olduğunuzu bilin lütfen. Siz benim farkında olmadan çoğu zaman kurtarıcım oldunuz. Teşekkürler...

Felah serisine inanan Ephesus Yayınları ailesi: Yayın yönetmenimiz Mustafa Güneş, yayına hazırlayan ve hiçbir zaman

desteğini esirgemeyen Emre Özcan, tanıtım videosuyla ve bu kitabın film olmasını her gece rüyamda görmeme sebep olan yeteneğiyle Beyzanur Şen, hayallerimdeki kapaklarla bizi kavuşturan yetenekli İrem Çırak ve editörümüz, benim görmediğim tüm noktaları gören Zeynep Karadeniz. Benimle beraber bu kitapta verdığınız tüm emek ve çabalar için çok teşekkür ederim.

Ailem, arkadaşlarım ve yazar arkadaşlarıma tüm kahrımı, stresimi çektikleri için teşekkür ederim. Ben olsam bana tahammül edemezdim sanırım. Kova burçları biraz tuhaf olabiliyor, yapacak bir şey yok.

Ve hâlâ kitaplarımı okumayan N... Artık okumaya başlasan mı?

Sanırım artık son cümleleri yazma vakti... Ben bu evreni çok seviyorum. *Yeşili Sevmek, Halef, Felah*... Bu üç kurgu bağımsız okunabilir ama birbirleriyle az da olsa bağlantılı, biliyorsunuz. Bunlara Kaplan Giray'ın kurgusu da eşlik edecek. Orada Hilal ve Haris'i okuyacağız yan karakter olarak. Kurgunun ismini ve diğer tüm gelişmeleri sosyal medya hesaplarımda paylaşacağım yakında.

Buraya kadar okuyan sen...

Bu yolculukta iyi ki benimleydin. Lütfen bu satırları okuduktan sonra bana mesaj atar mısın? Belki de en çok ihtiyacım olduğu bir anda mesajını görüp senden ilham alırım. Kim bilir?

Yeni hayallerde görüſmek üzere...
Kendine iyi bak, lütfen. Çok değerlisin, unutma.

25.09.2020 - İlk kez kurguladığım gün

04.04.2021 - İlk yazıldığı gün

30.06.2024 - Son cümlesini yazdığım gün

★
Kofa
SERİSİ
LEMAN VELİ

Yesili
Sevmek

